Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi în lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI

Este nevoie de un sat pentru ca o carte să ajungă de la o idee vagă la produsul finit, iar eu sunt norocoasă că sunt înconjurată de oameni ale căror cunoştinţe, entuziasm şi etică a muncii mă fac să nu mai fiu atât de dificilă.
Nu aş fi fost unde sunt astăzi fără agentul meu, Simon Lipskar. Emily Bestler şi Sloan Harris sunt mereu alături de mine atunci când am nevoie de ele. David Brown şi echipa sa extraordinară răspândesc vestea ca nimeni altcineva din industrie. Ryan Steck este o dublă ameninţare – un campion neobosit al seriei şi o enciclopedie a tot ceea ce înseamnă Rapp. Mama şi soţia mea s-au chinuit să parcurgă schiţa mea şi mi-au dat primele impresii critice. Rod Gregg a revenit pentru a clarifica toate întrebările pe care le aveam despre armele de foc. Şi, în cele din urmă, Steven Stoll mi-a împrumutat câteva cunoştinţe de lacrosse de care aveam mare nevoie.
În cele din urmă, nu voi putea niciodată să le mulţumesc îndeajuns fanilor lui Vince pentru primirea călduroasă. Încă sunt uimit de câţi oameni îşi fac timp să mă contacteze şi să mă încurajeze. Fără energia voastră, nu aş fi reuşit niciodată să termin prima carte.

PRELUARE

KREMLIN
MOSCOVA
RUSIA
Străzile erau invadate.
În ciuda asigurărilor idioţilor săi consilieri, preşedintele Rusiei s-a trezit privind cum protestatarii intră în Piaţa Roşie. Estimările actuale arătau că peste două sute de mii de oameni se adunaseră pentru a închide cartierele comerciale ale Moscovei, iar acum câţiva nesăbuiţi mărşăluiau spre sediul puterii sale.
Coloana cenuşie a umanităţii avea probabil zece metri în diametru şi o lungime nedeterminată, şerpuind din vedere în ploaia constantă. În fruntea ei se afla Roman Pasternak, îmbrăcat în jacheta roşie şi şapca de baseball pe care o purta ca pe o ţintă, sfidând forţele de securitate ale Rusiei să acţioneze împotriva sa.
Maxim Krupin a privit cu ochii întredeschişi spre scenă, dar nu a putut distinge decât forma vagă a bărbatului. Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când ochii lui ar fi fost capabili să surprindă fiecare detaliu, dar nu mai era cazul. Episoadele de vedere înceţoşată veneau din ce în ce mai des, durând acum ore în loc de minute.
La vârsta lui, poate că era timpul să îşi reconsidere opinia că ochelarii erau un semn de fragilitate. Sau poate că nu. Învăţase să exploateze slăbiciunea şi boala altora, dar nu suferise de niciuna dintre ele încă de când era copil. A apelat la sistemul medical doar pentru rănile suferite în timpul sportului sau al vânătorii, cicatrici pe care le purta cu mândrie.
Oameni ca Pasternak nu ar fi înţeles niciodată că controlul asupra Rusiei nu decurgea din creşterea economică, din libertate sau din securitate. Nu, acesta decurgea din percepţia puterii. Cea a lui Krupin era, desigur, de neclintit, dar devenise aşa prin faptul că le oferise oamenilor săi iluzia că ei erau sursa. Că el nu era nimic mai mult decât un instrument care să le îndeplinească voinţa. O armă care să fie mânuită

împotriva unei lungi liste de ameninţări fabricate cu grijă. Americanii. Europenii. Homosexualii. Dar mai presus de toate, forţele democratice care clocotesc chiar sub suprafaţa societăţii lor.
Spre deosebire de bărbatul zvelt care-şi organiza adepţii de mai jos, Krupin era un urs de om. Două sute de kilograme de volum atârnau pe un cadru de 1,80 metri. Încă solid, dar din ce în ce mai puţin solid pe zi ce trecea. Părul său negru era des, nu numai pe cap, ci şi pe pieptul lat şi pe spate. Era minerul de cărbune acoperit de funingine care asigurase căldura şi electricitatea atât de critice pentru dominaţia sovietică. Muncitorul de fabrică care îi construise maşinile şi armele. Fermierul care îi hrănise pe oamenii înfometaţi. Şi, în cele din urmă, soldatul care făcuse lumea să tremure.
A privit oamenii care se mişcau dedesubt şi forţele de securitate care se străduiau să menţină controlul. În mod previzibil, cei mai mulţi dintre protestatari erau studenţi universitari, tineri şi plini de fler, sau persoane implicate în ceea ce se numea noua economie. Muncă despre care economiştii credeau că va fi viitorul ţării, dar care nu producea nimic tangibil. Nici un echipament militar, clădiri grandioase sau lucrări publice masive. Doar linii de coduri de calculator şi o gamă nesfârşită de servicii care să ofere confort acestei noi generaţii.
Copiii răsfăţaţi care mărşăluiau solemn prin Piaţa Roşie nu existau din dragoste de ţară, ci din dragoste pentru ei înşişi. Ei nu au vorbit niciodată despre gloria Mamei Rusia, în schimb trăncăneau neîncetat despre drepturile lor individuale şi despre luxul occidental care le era refuzat. Dar acum natura conversaţiei se schimba. În termeni din ce în ce mai îndrăzneţi, se defineau pe ei înşişi ca fiind viitorul Rusiei. Şi îl relegau pe el în trecutul său.
Krupin a observat o serie de străfulgerări surde în viziunea sa periferică şi s-a pregătit pentru valul de greaţă care urma întotdeauna imediat. În afară de asta, nu a reacţionat. Mai era încă timp înainte ca dezorientarea şi durerea usturătoare să coboare. Acel timp avea să fie totuşi mai scurt decât fusese în timpul ultimului episod. Întotdeauna a fost aşa.
Într-un act de sfidare care ar fi fost de neconceput cu câţiva ani în urmă, protestatarii s-au împrăştiat sub turnul în care era instalat. Iar ca răspuns, el nu a făcut altceva decât să se holbeze la ei prin fereastra picurătoare.
Subalternii săi erau din ce în ce mai ezitanţi să acţioneze împotriva opoziţiei politice fragmentate, dar în creştere, a ţării. În loc să o zdrobească, se bazau pe capacitatea presei de stat de a o ridiculiza sau pur şi simplu de a-i nega existenţa. Orice lucru mai deschis, au avertizat ei, ar putea duce la o reacţie care ar putea scăpa de sub control. Valul care pentru atât de mult timp a crescut şi a scăzut doar prin forţa gravitaţiei sale, l-ar putea copleşi aşa cum a făcut-o cu Hussein, Gaddafi şi alţii.
Pierderea subtilă a echilibrului a venit chiar mai repede decât se aştepta Krupin, forţându-l să se întoarcă de la imaginile tulburătoare care se filtrau prin sticla umedă. Urma durerea de cap orbitoare, care începea ca un puls aproape imperceptibil şi creştea până la un nivel care se afla la limita capacităţii sale de toleranţă. Apoi, în cele din urmă, confuzia. Asta a fost cel mai rău. Pentru un om în poziţia lui, chiar şi o abatere de moment putea fi mortală.
S-a coborât cu grijă pe un scaun utilitar în spatele unui birou şi mai utilitar. Micuţul birou se afla într-un colţ nelocuit al Kremlinului, care nu mai fusese modernizat din epoca sovietică. Ceasul de pe perete încetase să mai funcţioneze cu ani în urmă, dar cifrele citite pe telefonul său mobil erau neclintite. 11:59.
A scos un dosar dintr-un teanc aflat la marginea biroului şi a îndepărtat banda care ţinea coperta închisă. Conţinutul său era lipsit de sens, dar îl ajuta să ascundă fisurile din faţada pe care se străduise atât de mult să o construiască.
Bătaia în uşă a venit mai puţin de un minut mai târziu. Punctualitatea celorlalţi fusese întotdeauna unul dintre beneficiile cvasi-omnipotenţei sale în interiorul graniţelor Rusiei.
„Vino.”
Bărbatul care a intrat mergea cu o uşoară cocoaşă care îl făcea să pară mai bătrân decât cei şaizeci de ani ai săi. Ochii blânzi şi părul alb purtat un pic prea lung i-ar fi sugerat în mod normal slăbiciune lui Krupin, dar acum sugera o înţelepciune ascunsă care l-a pus neobişnuit de neliniştit.
Şi-a ridicat privirea din dosar şi l-a examinat pe medicul său personal, având grijă să nu strâmbe din ochi în efortul de a se concentra. Vizitele sale aveau de obicei ca scop controale de rutină sau plângeri minore.

Nu erau niciodată raportate presei, cu excepţia cazului în care implicau un prejudiciu care ar fi putut să-i îmbunătăţească imaginea, dar nici nu erau ţinute în secret.
Astăzi era diferit.
Eduard Fedkin nu fusese niciodată chemat în acel colţ uitat al Kremlinului şi ar fi fost surprins să-l găsească acolo pe liderul Rusiei. Poate că tocmai această surpriză îl făcuse să îşi mute nervos greutatea de pe un picior pe altul. Sau poate că era mai mult decât atât.
„Ce veşti aduceţi, doctore?".
„Testele noastre, domnule. . ." Bărbatul a ezitat, dar a fost incapabil să rămână tăcut sub greutatea privirii lui Krupin. „Au descoperit o anomalie în creierul dumneavoastră."
Un val de adrenalină l-a inundat pe Krupin, amplificând durerea tot mai mare din capul său. Faţa lui, însă, nu trăda nimic.
„Ce fel de anomalie?"
„O tumoare."
„Şi?"
„Este probabil ca aceasta să fie cauza simptomelor pe care le-ai experimentat."
Krupin s-a concentrat să-şi păstreze vocea uniformă. „Este vorba de cancer?"
„Testele noastre au fost doar preliminare. Nu au fost concepute pentru a determina acest lucru."
La insistenţele lui Krupin, examinarea fusese făcută la el acasă, doar cu echipamente care puteau fi transportate înăuntru şi afară în cel mai mare secret.
„Trebuie că v-aţi format o anumită opinie."
„Având în vedere că aveţi doar vedere înceţoşată şi dureri de cap moderate, speranţa mea este că este benignă şi că se dezvoltă lent", a spus Fedkin, alegându-şi cu grijă cuvintele.
Krupin nu fusese întru totul sincer în legătură cu intensitatea durerilor sale de cap şi nici nu menţionase confuzia mentală care urma întotdeauna. Fedkin era unul dintre cei mai buni medici din ţară, dar cu greu un loialist. Din câte puteau discerne serviciile de informaţii ale Rusiei, omul era în mare parte apolitic – unul dintre numeroşii intelectuali ruşi care se considerau deasupra acestor meschinării. Cu toate acestea, informaţiile trebuiau să fie controlate cu atenţie.
„Evident, va trebui să efectuăm o examinare mai amănunţită, domnule. Acest lucru trebuie făcut imediat."
„Nu cred că există niciun motiv de isterie", a spus Krupin cu un calm pe care nu-l simţea. „Îl voi pune pe asistentul meu să găsească un moment convenabil în programul meu."
Fedkin nu s-a mişcat imediat, uitându-se în schimb la Krupin ca şi cum ar fi încercat să se decidă dacă să încerce să-şi argumenteze poziţia. În schimb, s-a întors şi a ieşit din cameră, închizând uşa în urma lui.
Când zăvorul a pocnit, Krupin s-a lăsat căzut pe birou, sprijinindu-şi capul în mâini şi luptându-se cu greaţa care îl cuprindea. Afară au izbucnit urale, suficient de puternice pentru a face să vibreze pereţii, amintindu-i de protestatarii care împânzeau străzile Moscovei. Duşmani cu siguranţă, dar nu cei mai periculoşi. Această distincţie era deţinută de cei mai apropiaţi oameni de el. Oamenii care îi cunoşteau vârsta şi care se poziţionau în linişte pentru ceea ce avea să urmeze.
Se lupta să-şi concentreze mintea, evaluând puterea, vulnerabilităţile şi ambiţia oamenilor care ar fi fost cei mai susceptibili să acţioneze împotriva lui. Acesta era adevăratul său dar. Nu economia sau geopolitica. Nici măcar strategia militară. Nu, el a condus cea mai mare ţară din lume pentru că a fost la fel de bun ca oricine în istorie în a ţine duşmanii – atât cei externi, cât şi cei interni – în echilibru. A împărţit informaţii şi dezinformări, linguşeli şi ameninţări, recompense şi pedepse, toate menite să creeze o reţea care îi prindea în capcană pe toţi cei care intrau în contact cu ea. Eficientă, dar şi extraordinar de greu de întreţinut. Fără o îngrijire constantă, s-ar fi prăbuşit aproape peste noapte.
Mai multe urale de afară, de data aceasta urmate de vocea amplificată a lui Roman Pasternak.
„De ce suntem aici?"
Krupin şi-a pierdut şirul gândurilor. Pasternak nu numai că îşi mărşăluise adepţii săi zdrenţăroşi în Piaţa Roşie, dar acum avea de gând să ţină un discurs? Simpla idee ar fi fost de râs cu cinci ani în urmă. Timpul, însă, nu putea fi controlat de nimeni şi nici schimbările pe care le aducea.
A început să se ridice în picioare, dar apoi a căzut înapoi pe scaun. Nu. Pasternak era o ameninţare, dar nu una imediată. Se va ocupa de el la momentul potrivit.

„Rusia se clatină în recesiune şi iese din recesiune an de an, depinzând în întregime de valoarea lucrurilor pe care le putem scoate din pământ. Profesorii noştri şi alţi muncitori nu sunt plătiţi. Infrastructura noastră se prăbuşeşte...".
Krupin a folosit un creion pentru a începe o listă la care, cu doar câteva luni în urmă, nu ar fi avut niciun folos. Primul nume pe care l-a adăugat a fost cel al lui Boris Utkin, primul său ministru.
Era relativ tânăr şi cunoscător al tehnologiei, capabil să se conecteze cu generaţia care îl ţinea la distanţă pe Krupin. Politician abil, se prefăcea loial, dar se poziţiona întotdeauna la mijloc – o punte de legătură între controlul de fier al administraţiei lui Krupin şi anarhia oferită de omul de afară care striga în portavocea sa.
„Avem o populaţie motivată şi educată, dar ce facem? Ce inventăm? Inovaţia este viitorul şi tot ce putem face este să ne dezbrăcăm ţara de bogăţia ei şi să o vindem ţărilor mai prospere pentru resturi de masă."
Grisha Azarov. Ucigaşul care lucrase cândva atât de eficient pentru el. Se îndepărtase de puterea şi bogăţia pe care i le dăduse Krupin şi acum trăia o viaţă anonimă în America Centrală. Nu reprezenta o ameninţare pe cont propriu, dar era inimaginabil de periculos dacă era recrutat de alţii.
„Maxim Krupin este cel mai bogat om din lume, împărţind patronaj cercului său de apropiaţi, în timp ce noi, restul, murim de foame."
Tarben Chkalov. Cel mai puternic dintre oligarhi, un om prea bătrân şi prea bine diversificat la nivel internaţional pentru a se mai teme de Krupin. El căuta doar stabilitate şi ar fi susţinut pe oricine i-ar fi putut-o oferi.
„Cinci la sută din economia noastră este dedicată armatei. Şi pentru ce? Pentru expansiune? Aventurile noastre în Crimeea şi Ucraina ne-au costat miliarde de ruble şi ne-au lăsat încovoiaţi sub greutatea sancţiunilor internaţionale. Protecţie împotriva invaziei?" Râsul amplificat al lui Pasternak a fost parţial întunecat de feedback-ul electronic. „Cine ar vrea această ţară?"
Krupin şi-a lăsat creionul să cadă de pe degetele amorţite. Senzaţia de furie care se ridica în el era familiară, dar mai era ceva. Ceva care se ascundea în spatele ei. Ceva străin.
Frica.
„Preşedintele îi ţine pe bătrânii noştri orbiţi de naţionalism şi de amintirile gloriei sovietice, dar acele zile s-au terminat pentru totdeauna. Şi eu spun „Drum bun"."
Lui Krupin i-a trecut prin minte că uitase să scrie numele celui mai puternic adversar al său: timpul. Ce însemna pentru el această anomalie din creierul său? Un declin lent spre demenţă şi nebunie? Tratamente medicale invazive care nu vor lăsa decât o coajă din omul care era acum? Va putrezi în timp ce slăbănogii din jurul său vor manevra pentru a fi primii care îi vor înfige un cuţit în spate?
S-a gândit la oamenii lipsiţi de sens din piaţă, la tinereţea şi vitalitatea pe care le purtau fără efort. La milioanele de oameni care îşi vor continua vieţile obscure în timp ce a lui se va stinge. La o lume care ar înceta să se mai teamă de el şi ar fi încurajată de acea încredere nou descoperită.
„Rusia are o istorie mândră, dar nu mai putem sta în dezacord cu restul lumii...".
Durerea din capul lui a continuat să crească, împingând dincolo de tot ce mai experimentase până atunci.
„Trebuie să ne ocupăm locul în ordinea mondială, nu să ne pierdem în fantezia unui bătrân de a o domina."
„Taci din gură!" a ţipat Krupin, îngrozit de felul în care vocea lui era înghiţită de micul birou din jurul lui. A sărit în picioare, strigând din nou în timp ce se apuca de telefonul de pe birou. „Taci din gură!"

CAPITOLUL 1

LA EST DE MANASSAS, VIRGINIA
SUA
MITCH Rapp a încetinit, lăsând avansul lui Scott Coleman să se extindă la trei metri.
Alergau pe o potecă de pământ prost definită care urca în serpentine pe un munte la vest de cel pe care îşi construise casa. În mod intenţionat, era după-amiaza târziu şi erau în plin soare. Temperaturile erau în jur de 80 de grade şi umiditatea în jur de acelaşi nivel, acoperindu-l pe Rapp cu o peliculă de transpiraţie care începea să i se prelingă prin cămaşă.

Coleman, pe de altă parte, arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o piscină. Transpira atât de mult încât urma de noroi pe care o lăsa în urma lui ar fi fost vizibilă din spaţiu. Respiraţia îi venea la întâmplare, cu gâfâieli şuierătoare care îl făceau să pară ca o viitoare victimă dintr-un film de groază. Partea bună a lucrurilor era că avea un ritm constant şi nu se împiedica de rădăcinile şi de pietrele nefixate de sub picioare.
Aşadar, la trei sferturi din drumul spre vârf, se mişca atât de bine pe cât se putea aştepta cineva în aceste circumstanţe. Totuşi, Rapp nu era oricine. Era timpul să vedem ce putea face fostul SEAL al marinei.
Se izbi de nişte crengi joase din stânga lui Coleman, retrăgându-se pe potecă la câţiva metri în faţă. După aproximativ un minut în care a egalat ritmul vechiului său prieten, a început să accelereze încet. În spatele lui, ritmul paşilor se ridica sfidător. Aşa cum făceau întotdeauna.
Coleman tocmai îşi petrecuse mai bine de un an concentrat în întregime pe recuperarea după o întâlnire cu Grisha Azarov, executantul aproape supraomenesc care lucra pentru preşedintele Rusiei. Azarov se îndepărtase în cele din urmă de ţara şi de angajatorul său, dar, din păcate, nu la timp pentru a-l salva pe Coleman de un umăr distrus, o lamă de cuţit ruptă în coaste şi multiple răni prin împuşcare. Numai pierderea de sânge ar fi ucis un om de jumătate din vârsta lui, dar fostul SEAL a reuşit să învingă şansele şi să rămână la suprafaţă.
Asta se dovedise a fi partea cea mai uşoară. Când fusese în sfârşit ridicat din pat, îi luase aproape o lună doar pentru a reînvăţa să meargă. Şi apoi a mai fost partea mentală. Trecerea de la a fi mai puternic, mai rezistent şi mai rapid decât aproape toţi cei din jurul său la cineva care avea nevoie de un cărucior cu motor pentru a se deplasa la magazinul alimentar fusese o lovitură grea. Şi mai rău a fost să se obişnuiască cu faptul că Azarov îl sfâşiase ca şi cum nu ar fi fost acolo. Coleman încă se străduia să îşi recâştige încrederea pe care o avusese întotdeauna în abundenţă binemeritată.
Aşa că fusese o surpriză – din cele rare şi bune – când apăruse la uşa lui Rapp şi îl invitase la o alergare pe traseu. Se bucura să vadă o urmă din vechiul său orgoliu. Fusese mult timp rezerva lui Rapp şi adevărul era că anul fără el ar fi putut merge mai bine. În meseria asta, erai la fel de bun ca oamenii cu care te înconjurai.
Rapp a aruncat o privire la monitorul de ritm cardiac fixat la încheietura mâinii sale. Unu şaizeci şi cinci – un ritm greu, dar confortabil, pe care îl putea ţine în jur de trei ore înainte de a exploda. În spatele lui, respiraţia lui Coleman devenea disperată, iar paşii lui îşi pierdeau ritmul constant. Împiedicările, urmate de salvări stângace, erau din ce în ce mai frecvente, pe măsură ce muşchii coapselor lui începeau să cedeze. Dar nicio cădere. Nu încă.
Au ieşit din copaci şi Rapp a împins ritmul un pic mai tare pe măsură ce vârful se zărea la vedere. Coleman s-a împiedicat şi a căzut pe o mână, dar a reuşit să se pună din nou în picioare fără să piardă elanul. Acum alerga doar cu determinare şi mândrie, dar asta era în regulă. Avea rezerve serioase din ambele.
O sută şaptezeci şi unu de bătăi pe minut se citea pe monitorul lui Rapp.
Coleman începuse să gâfâie, un şuierat bolnăvicios din adâncul pieptului. Ceva i s-a prins în gât şi a început să se înece, făcându-l pe Rapp să ezite o clipă. Apoi a început să sprinteze. Dacă vechiul său prieten avea să cadă mort, mai bine acum decât în Afganistan sau în Siria, când oamenii se bazau pe el.
Rapp a încetinit până la pas când a ajuns în vârful muntelui, strâmbând din ochi în timp ce scruta covorul verde de jos. Putea vedea punctul strălucitor care era casa lui la est, înconjurat de câteva case ridicate pe loturi similare, foarte distanţate. Fratele său obscen de bogat cumpărase întreaga subdiviziune şi vânduse parcelele individuale pentru un dolar colegilor lui Rapp, asigurându-se că fratele său mai mare va fi mereu înconjurat de trăgători loiali lui.
La sud de poarta lui Rapp, o casă contemporană din lemn şi sticlă rezistentă la explozie era aproape gata. Dacă proprietarul ei va supravieţui ultimilor o sută de metri din această cursă pentru a o ocupa, era însă o întrebare deschisă.
Din fericire, era o întrebare la care nu era nevoie de prea mult timp pentru a răspunde. Coleman a ajuns pe creasta dealului, clătinându-se spre Rapp şi prăbuşindu-se în cele din urmă pe solul stâncos. A reuşit să se ridice în patru labe, dar nu s-a ridicat în picioare, în schimb şi-a ţinut capul în jos şi s-a concentrat să nu

vomite. După aproximativ un minut, şi-a recăpătat suficient control asupra respiraţiei pentru a scoate un singur cuvânt.
„Timpul?”
Rapp se uită la ceas. „O oră, şaisprezece minute şi treizeci şi trei de secunde. Ridică puţin ritmul şi s-ar putea să te califici la Olimpiada seniorilor.”
De fapt, ritmul pe care îl susţinuseră în timpul ascensiunii ar fi zdruncinat o treime dintre SEAL-urile în serviciu activ. Nu e prea rău pentru un marinar bătrân despre care medicii au spus că va avea nevoie de un baston pentru tot restul vieţii.
Coleman a reuşit să ridice o mână de la pământ şi să-şi ridice degetul mijlociu. „Care este cel mai bun?”
Rapp s-a gândit să spună adevărul, dar a renunţat repede la idee. Cantitatea de muncă pe care Coleman o depusese pentru a se recupera şi progresele pe care le făcuse erau incredibile. Nu avea rost să-l descurajeze.
„Ora unsprezece şi patruzeci.”
„Ce ar fi făcut Azarov?”.
„De unde naiba să ştiu eu?”
„Nu mă lua cu prostii, Mitch. Ai lucrat cu el.”
Rapp îl recrutase pe Azarov ca să-l ajute într-o operaţiune în care nu voia să-i implice pe oamenii lui Coleman. Fostul SEAL înţelegea raţionamentul lui Rapp de a-l folosi pe omul care aproape îl omorâse – fusese o acţiune pur şi simplu ilegală pe care nu voia să o arunce în aer asupra oamenilor care îi fuseseră atât de loiali de-a lungul anilor. Dar asta nu-l făcea pe Coleman mai puţin competitiv.
„Tot ce face zilele astea este să bea bere lângă piscină şi să facă surf cu prietena lui.”
Coleman s-a împins în picioare. „Bine, Mitch. Dacă nu vrei să-mi spui asta, măcar poţi să nu mă mai minţi în legătură cu adevăratul tău record personal.”
„Bine. Ora patru plat.”
„La naiba”, a spus Coleman, coborându-se pe un bolovan şi uitându-se la peisaj. „Nu voi mai fi niciodată la fel de rapid ca înainte. Prea mulţi ani şi prea mulţi kilometri.”
„Lupta nu înseamnă doar să alergi pe dealuri, Scott. Ştii asta. Mă preocupă mai mult capul tău.”
Coleman a dat din cap, fără să-şi ia ochii de la orizont. „În ultimul an, am avut mult timp să mă gândesc. Poate prea mult.”
„Şi?”
„Nu mi-e frică, dacă asta te întrebi. Când ţi-a ieşit numărul, ţi-a ieşit. Şi m-am împăcat cu ceea ce mi-a făcut Azarov. Era un tânăr care era plin de droguri pentru îmbunătăţirea performanţelor. Un atlet de nivel olimpic cu surpriza de partea lui”.
Un zâmbet abia perceptibil a apărut pe marginile gurii sale. „Şi era cât pe ce să te elimine şi pe tine.”
Era o afirmaţie adevărată. Rapp câştigase bătălia cu rusul, dar acea victorie se terminase cu el aruncat de pe o platformă petrolieră cu părul în flăcări la propriu. Prea multe alte victorii de genul ăsta l-ar putea ucide.
„O să se întunece, Scott. Şi vreau să o iau uşor pe drum în jos. Mă deranjează genunchiul.”
Zâmbetul lui Coleman s-a lărgit la minciuna evidentă.
Şi ăsta era un alt lucru care ar fi fost imposibil de înlocuit dacă se hotăra să nu se întoarcă în serviciul activ. Întotdeauna ştiau la ce se gândea celălalt şi puteau anticipa mişcările celuilalt. Crescuseră împreună în această afacere şi aveau o legătură pe care Rapp se îndoia că ar fi putut-o reproduce vreodată cu altcineva.
„Sunt în regulă cu locul în care mă aflu acum”, a spus Coleman, ridicând privirea spre el. „Întrebarea este: tu eşti? Nu poţi fi acolo îngrijorat că te-am lăsat baltă.”
Telefonul mobil al lui Rapp a sunat şi el l-a scos dintr-un buzunar de la spatele cămăşii. Claudia.
„Care-i treaba?”, a spus el, conectând apelul.
„Ce mai face Scott? Nu l-ai rănit, nu-i aşa?”.
Claudia Gould trecuse recent de la femeia cu care trăia la femeia cu care trăia şi care era şi coordonatorul logistic al companiei lui Coleman. Răposatul ei soţ fusese unul dintre cei mai buni contractori privaţi din lume înainte ca Stan Hurley să-i smulgă gâtul. Nu era un început ideal pentru o relaţie, dar părea să

funcţioneze atât pentru el, cât şi pentru Coleman. Ea îl ajutase pe Rapp să înceapă să trăiască ceva ce putea trece drept o viaţă şi ţinea SEAL Demolări şi Salvări împreună, în timp ce Coleman îşi petrecea zilele cu antrenori personali şi fizioterapeuţi.
„El stă chiar aici."
„În poziţie verticală şi cu propriile puteri?"
„Spune-i că eşti bine", a spus Rapp, întinzând telefonul.
„Aproape că l-am luat pe sus, Claudia! Nu-l lăsa să-ţi spună altceva."
Rapp s-a încruntat şi a pus telefonul la loc la ureche. „Vezi?"
„Este pregătit să se întoarcă la operaţiuni?".
„Cred că este pregătit să se întoarcă şi să conducă totul. Operaţiuni şi logistică."
A trecut la franceză, aşa cum făcea întotdeauna când era iritată. „Poţi să-ţi doreşti cât vrei, Mitch, dar el nu mă concediază. Eu conduc acum acea parte a afacerii. Şi este un lucru bun pentru noi, pentru că se plăteşte mult mai bine decât la CIA."
Ştia că nu avea cum să câştige această luptă. Claudia luase o mulţime de presiune de pe Coleman şi el avea exact zero dorinţe de a se întoarce la coordonarea detaliilor. În plus, ea se pricepea mai bine la asta – lucru pe care Coleman era pe deplin dispus să-l recunoască. Problema pentru Rapp era să se obişnuiască să o aibă pe femeia cu care se culca la comunicaţie atunci când lucrurile mergeau prost. Graniţele dintre relaţia lor personală şi cea profesională erau complicate şi încă în schimbare.
„Acum nu este momentul să vorbim despre asta, Claudia. Scott şi cu mine vom începe să coborâm, dar s-ar putea să dureze ceva timp. Du-te şi hrăneşte-o pe Anna dacă îi este foame. Putem să luăm cina când mă întorc".
„De fapt, tu nu cobori şi nu luăm cina împreună. Uită-te spre nord."
S-a întors şi a privit cu ochii în orizont. A durat câteva secunde, dar în cele din urmă a distins un punct mic deasupra munţilor.
„Există un laptop la bord cu un briefing complet. Fiţi atenţi, bine? „
Ea a deconectat apelul şi el a pus telefonul deoparte înainte de a arăta spre elicopterul care se apropia.
„Deci, care este povestea, Scott? Te-ai întors sau nu?"

CAPITOLUL 2

APROAPE DE DOMINICAL
COSTA RICA
„Iar NU dormi, Grisha?"
Cara Hansen era întinsă lângă el pe patul umed, goală şi sclipind în lumina telefonului său. În mod normal, s-ar fi lipit de el, dar, având aerul condiţionat oprit, a optat în schimb să-l împingă cu un deget.
„Nu te mai juca cu chestia aia. Nu există semnal şi iroseşti curentul electric".
Azarov a folosit reţeaua internă a casei pentru a stinge luminile din dormitorul principal de la etaj. Le-a lăsat aprinse pentru a da iluzia că încă mai dormeau acolo, deşi îl abandonaseră cu trei zile în urmă, când se întrerupsese curentul în toată regiunea. Temperatura era cu zece grade mai rece la parter, dar asta nu-l ajuta să doarmă. Singurul lucru care ar fi putut face asta era o informaţie solidă despre motivul pentru care reţeaua electrică era căzută şi când va fi reparată.
„Îmi pare rău", a spus el, întunecând ecranul. „Nu am vrut să te trezesc."
„Abia aţipeam. Era prea cald să fac altceva. Adică, cui trebuie să i-o trag în ţara asta ca să am câteva ore de aer condiţionat?".
Din punct de vedere tehnic, ar fi el. Nu-i spusese niciodată că avea trei baterii Tesla masive sub casă, pe care nu prea voia să le folosească pentru mai mult de un firicel de curent. Fusese înnorat de câteva zile, ceea ce făcuse ca acoperişul său solar să fie aproape inutil, iar aprovizionarea cu motorină pentru generatoarele sale devenise nesigură.
Oamenii din orăşelul de surf de deasupra căruia locuia ridicaseră în mare parte din umeri şi îşi continuau viaţa. Nu ajunseseră niciodată să se bazeze pe tehnologie aşa cum o făcea el. În ciuda anilor în care trăise acolo, nu reuşise niciodată să stăpânească fatalismul vesel al localnicilor.

„Dacă te-ai duce dimineaţa la benzinărie, ar fi o modalitate bună de a-i convinge să se despartă de puţină motorină.”
„Amuzant”, a spus ea, împungându-l puţin mai tare de data asta.
El deja se chinuia să-şi amintească de cât timp erau împreună. Din punct de vedere tehnic, timpul putea fi măsurat în luni, dar, în realitate, o iubea de ani de zile.
Originară din California, ea era un instructor de surf care lucrase cu jumătate de normă pentru compania care întreţinea subdiviziunea în care locuia el. La început, o relaţie între ei fusese imposibilă. El lucrase ca rezolvator de probleme pentru preşedintele Rusiei, un om care avea un dar de neegalat pentru a descoperi ceea ce îi interesa pe oameni şi apoi să se folosească de asta împotriva lor. Aşa că, deşi Azarov nu a ratat nicio ocazie de a o angaja pe Cara pentru munca în casă, a fost nevoit să se prefacă indiferent la prezenţa ei.
S-a întins şi i-a trecut o mână prin părul umed. „Nu aveai aer condiţionat înainte de a te muta cu mine. Te-ai înmuiat.”
„Prea multă viaţă bună”, a spus ea, rostogolindu-se în încercarea de a scăpa de căldura care se degaja din corpul lui.
Fără strălucirea telefonului său, lumea a fost înghiţită de întuneric. Azarov se holba în direcţia ferestrelor, urmărind conturul vag al florilor pe care Cara le plantase de cealaltă parte a geamului. Dincolo de asta nu era nimic altceva decât kilometri şi kilometri de junglă suficient de densă pentru a ascunde aproape orice.
Plecase din slujba guvernului rus, dar era puţin probabil să fi fost uitat. Krupin nu fusese niciodată de acord să-l elibereze, iar el nu era un om obişnuit să fie sfidat. Ar fi luat în seamă întreruperea energiei electrice din Costa Rica? Poate o va folosi pentru a se răzbuna pe Azarov pentru că îl abandonase şi pentru că nu se ocupase de Mitch Rapp? Un exemplu pentru oricine altcineva care ar îndrăzni să-l provoace?
Sau poate că era chiar mai rău. Poate că Krupin îşi însărcinase războinicii cibernetici să atace Costa Rica, o ţară complet nepregătită pentru o astfel de agresiune. Ar fi paralizat întregul sud-vest al ţării pentru a se răzbuna pe un om care îşi petrecuse ani de zile servindu-l cu credinţă?
Nu. Asta era doar paranoia. Deşi Krupin era un megaloman care avea nevoie de un control total asupra tuturor şi a tot ceea ce se afla pe orbita sa, era, de asemenea, eminamente raţional. Tot ceea ce făcea era în căutarea directă a supravieţuirii şi a puterii sale. Krupin nu a atacat niciodată într-un mod care să nu-i aducă beneficii obiective sau care să nu se întoarcă împotriva lui. În esenţa sa, preşedintele Rusiei a fost un om al calculelor. Un laş şi un manipulator.
În plus, potrivit surselor lui Azarov, fusese deja înlocuit cu un bărbat pe nume Nikita Puşkin. După toate rapoartele, tânărul era destul de talentat şi poseda loialitatea şi simţul datoriei pe care Azarov le pierduse cu mult timp în urmă. Per total, părea să fie o îmbunătăţire pentru toţi cei implicaţi. Acest băiat urma să fie copleşit cu tot ceea ce-şi dorea, Krupin avea un protector care ar fi murit cu plăcere pentru el, iar Azarov era liber să exploreze conceptul de fericire şi poate chiar să-l urmărească.
Lângă el, respiraţia lui Cara se uniformiza şi se adâncea, dar mintea lui se mişca în prea multe direcţii pentru a o urma în somn. Dacă era vorba de altcineva? Cineva care era asociat cu unul dintre cei mulţi oameni pe care îi omorâse şi care auzise că nu mai era sub protecţia lui Krupin?
Puţin probabil. Bărbaţii puternici, odată morţi, aveau tendinţa de a obţine foarte puţină loialitate. Cercurile lor apropiate erau, în general, mai interesate să lupte pentru a umple vidul de putere lăsat în urmă.
Şi aşa a rămas America. Nu şi Rapp, totuşi. Azarov îl ajutase să acţioneze împotriva saudiţilor, iar omul de la CIA îi spusese clar că se considera îndatorat. Putea fi de încredere, iar Irene Kennedy nu ar fi acţionat fără acordul său.
Scott Coleman şi echipa sa? Înţelegea că Coleman se vindecase în mare parte şi... .
Azarov închise ochii pentru o clipă, încercând să-şi limpezească mintea. Dacă intenţiona să treacă în revistă toţi duşmanii pe care şi-i făcuse de-a lungul anilor, avea să fie o noapte foarte lungă.
Când a deschis din nou ochii, a reactivat ecranul telefonului său şi a relansat aplicaţia de securitate. Alarmele din perimetru erau încă active, la fel ca toate sistemele de urgenţă. Bateriile lui încă mai aveau mai mult de optzeci la sută din capacitate. Internetul prin satelit era încă online din punct de vedere tehnic, dar era atât de supraîncărcat încât era aproape inutil.

Cara l-a plesnit leneş, lovindu-l în piept. Faţa ei era pe jumătate îngropată într-o pernă şi el trebuia să se străduiască să înţeleagă ce spunea.
„Dacă ai de gând să te joci cu chestia aia, fă-o în altă parte.”
Era puţin probabil că avea să adoarmă prea curând, aşa că s-a ridicat şi şi-a tras o pereche de pantaloni scurţi. Cara a atribuit neliniştea lui la căldură şi la ceea ce ea numea GRM – toane generale ruseşti -, dar asta pentru că ea credea că el era un consultant energetic semi-retratat. Şi aşa avea să rămână. Nu putea suporta gândul că ea ştia lucrurile pe care le făcuse. Sau că îi era frică. O femeie ca ea nu trebuia să simtă niciodată altceva decât bucurie şi siguranţă.
S-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit când ea a vorbit din nou.
„Nu eşti trist din nou, nu-i aşa, Grisha?”
„Nu.”
„Şi nu te-ai săturat de prietena ta?”.
El a zâmbit. „Nu încă.”
„Vrei să fac o baie cu tine? Te-ar face să te simţi mai bine?”
„Nu. Întoarce-te la somn.”

Cerul înnorat din acea zi se înseninase şi luna era suficient de strălucitoare pentru ca el să navigheze pe scările care duceau la bucătăria de la al doilea nivel. S-a gândit să deschidă frigiderul, dar era o risipă de electricitate şi nu voia ca lumina interioară să se aprindă. Deşi era probabil paranoic, nu avea niciun motiv să fie neglijent.
În schimb, a luat un pahar cu apă de la chiuvetă şi s-a îndreptat spre banca de ferestre orientate spre nord. Prin ele, munţii erau doar nişte contururi pe lângă stele. Vecinii lui îndepărtaţi erau cu toţii în pat, iar cei care mai aveau rezerve de energie nu le iroseau pe lucruri precum luminile exterioare.
A văzut o străfulgerare pe care mintea lui – încă sub influenţa anilor de antrenament – a recunoscut-o imediat ca fiind o împuşcătură. Venea din apropierea unui deal stâncos pe care el însuşi îl cercetase atunci când se hotărâse unde să îşi amplaseze casa. Distanţa era semnificativă, de şapte sute cincizeci de metri, dar era oarecum înălţată şi avea cea mai clară linie de vizibilitate către structură.
Geamul era teoretic rezistent la gloanţe, dar oricine ar fi fost suficient de bun pentru a fi trimis după el şi pentru a identifica acel punct de observaţie ar fi folosit un glonţ capabil să pătrundă. Azarov s-a aruncat la podea, ştiind că avea mai puţin de o secundă înainte de impact. S-a lovit puternic de beton, dar apoi nu a mai fost nimic. Doar zumzetul înăbuşit al insectelor.
Se putea oare să se fi înşelat? Să fi fost cineva care îşi aprindea o ţigară? Să fi aprins o lanternă?
Nu a avut timp să ia în considerare niciuna dintre aceste posibilităţi înainte ca sunetul asurzitor al unui foc automat să izbucnească de la baza aleii sale. Geamul din faţa lui a făcut pânză de păianjen şi apoi s-a prăbuşit în cele din urmă, plouând peste el în timp ce se târa spre insula din mijlocul bucătăriei.

CAPITOLUL 3

NIKITA Puşkin îşi securizase terenul înalt, ceea ce îi oferea o vedere rezonabil de liberă spre nord, spre casa lui Azarov. Drumul de pământ dezafectat pe care era parcat ajunsese să fie acoperit de vegetaţie, dar era încă navigabil, spre deosebire de jungla densă care îl înconjura. Distanţa era puţin peste un kilometru, ceea ce făcea dificilă implicarea directă în operaţiune. Dar nu acesta era rolul lui astăzi.
Prin binoclul său, Puşkin a văzut cum lumina din dormitorul principal s-a stins în sfârşit. Două dimineaţa... A se culca devreme era, se pare, încă unul dintre obiceiurile militare pe care Azarov le abandonase.
Era o echipă de operaţiuni speciale care urca panta abruptă din faţa casei, dar activarea lor era o ultimă soluţie. Speranţa fusese că lunetistul poziţionat la o jumătate de kilometru spre vest ar fi reuşit să pună capăt acestei situaţii înainte ca ea să înceapă. Din păcate, Azarov nu părăsise limitele casei sale de la atacul îndrăzneţ al lui Maxim Krupin asupra reţelei electrice din Costa Rica. Prudenţa, se pare, nu era un obicei pe care Azarov îl lăsase în urmă.

În timpul zilei, reflexia ferestrelor le făcea opace, iar noaptea avea o abilitate stranie de a se feri de ele, în timp ce funcţiona doar iluminatul de urgenţă înclinat să creeze strălucire.
A fost o nebunie să-şi expună echipa atât de mult timp în acest loc retras din America Centrală, chiar şi cu confuzia provocată de întreruperea curentului electric. Ar fi putut pur şi simplu să ajungă cu maşina până la proprietate şi să-l ucidă pe om, dar Krupin interzisese o confruntare faţă în faţă. Preşedintele îi spusese clar că acest gen de acţiuni nu mai era responsabilitatea lui. Că nu mai era soldatul care fusese cândva. Acum, era general.
Dar era oare adevărat? Sau Krupin credea că el era cel mai slab? Puşkin nu putea scăpa de sentimentul că încrederea mentorului său în el era mai puţin de nezdruncinat decât fusese în Azarov.
Era cu totul nedrept. Oare nu executase la literă fiecare ordin pe care i-l dăduse? Nu dăduse dovadă de o loialitate de nezdruncinat? Nu-i omorâse pe duşmanii lui Krupin şi nu-şi apăra susţinătorii fără îndoială sau ezitare? Nu cumva vestea existenţei şi a isprăvilor sale nu băgase frica în inimile oligarhilor, politicienilor şi comandanţilor militari din Rusia?
A scuipat pe jos cu dezgust.
Lăudatul Grişa Azarov. Un om care exista în amurgul dintre legendă şi realitate. Un înger răzbunător care putea să treacă prin ziduri şi să ucidă cu o simplă mişcare a mâinii.
Dar ce era el acum? Nimic. Nimeni. Un alt străin pensionar care se îngraşă în timp ce se plimbă pe plajele locale.
Azarov îi întorsese spatele omului care îi dăduse totul. Nu reuşise să-şi îndeplinească misiunea în Arabia Saudită şi se lăsase împuşcat de Mitch Rapp. Apoi, fugise îngrozit de omul de la CIA, abandonând una dintre cele mai importante operaţiuni din istoria Mamei Rusia.
Totuşi, în ciuda laşităţii şi a trădării sale, umbra lui a continuat să întindă întunericul peste tot. Antrenorii lui Puşkin au scos în evidenţă în mod constant talentele atletice naturale ale lui Azarov, personalitatea sa glacială şi capacitatea sa robotică de a analiza situaţiile tactice. Toate acestea în timp ce respingeau lucrurile care îi lipseau: Credinţa. Recunoştinţa. Patriotismul.
La fel ca şi infamul său predecesor, Puşkin venise din nimic – al patrulea fiu al unei familii care îşi petrecuse generaţii întregi muncind din greu într-un colţ uitat al Rusiei. Se înrolase în armată ca o cale de scăpare, dar şi din dorinţa de a lua parte la readucerea marii sale ţări la gloria de odinioară. Fusese acceptat în forţele speciale şi a muncit mai mult decât oricine altcineva din jurul său. Avea capacitatea de a ignora durerea şi frica şi nu experimentase niciodată efectul paralizant al îndoielii.
După trei ani de servicii deosebite, Pushkin fusese despărţit de unitatea sa şi introdus într-un program mult mai riguros, supravegheat de unii dintre cei mai buni oameni din lume. Arme, tactici, pregătire fizică extremă, ajutată de medicamente care să îmbunătăţească performanţa. Lecţii de limbă şi de cultură care îi permiteau să dispară în ţările în care opera. Chiar şi instruire în literatură, artă şi elocvenţă pentru a-l ajuta să navigheze în straturile sociale din care făcea parte acum.
Tot ceea ce îşi dorise vreodată era al lui la un pocnet din degete. Banii, femeile şi puterea care fuseseră cândva ale lui Azarov erau acum ale lui.
„Raportează”, a spus el în microfonul de gât.
„Suntem pe poziţie şi pregătim reflectoarele.”
Acestea urmau să proiecteze o lungime de undă invizibilă pentru ochiul uman, dar totuşi capabilă să străpungă sticla. Lunetistul său avea să vadă în curând interiorul prin luneta sa special echipată.
După câteva minute, vocea s-a auzit din nou în căşti. „Luminile sunt active.”
Puşkin şi-a şters transpiraţia care i se rostogolea pe frunte. Îşi dorea cu disperare să coboare acolo şi să o facă el însuşi. Să deschidă uşa, să se uite în ochii îngroziţi ai lui Azarov şi să pună un glonţ între ei. Să-i arate lui Krupin că fostul său executant era mai puţin decât nimic.
„Lunetist. Raportează. Este vizibil interiorul structurii?”
Tăcere.
„Lunetist! Raportează.”
Răspunsul a avut o calitate uşor stupefiantă, audibilă chiar şi pe frecvenţa radio puternic criptată. „Ţinta se află chiar în faţa ferestrelor de nord.”

A fost rândul lui Puşkin să se cufunde într-o tăcere şocată. Acesta era omul de care marele Maxim Krupin se temea atât de mult încât să dezactiveze un sfert din reţeaua electrică din Costa Rica? Omul al cărui nume era rostit doar pe un ton tăcut şi în spatele uşilor închise?
„Trage. Acum!”
A fost o străfulgerare în viziunea sa periferică, dar niciun sunet. S-a întors spre colina întunecată unde era instalat lunetistul său, confuz. Cel puţin, pocnetul glonţului care a spart bariera de sunet ar fi trebuit să fie audibil.
„Lunetist, raportează.”
Nimic.
„Raportează!”, a repetat el, uitându-se prin binoclu. Acestea nu erau capabile să capteze proiectoarele cu infraroşu şi înregistrau doar întunericul care învăluia casa.
Din nou, niciun răspuns.
„Echipa de la sol. Care este situaţia voastră?”
„Niciun impact asupra geamului, dar Azarov este la pământ şi în afara câmpului nostru vizual.”
Puşkin a ezitat, mintea lui fiind incapabilă să înţeleagă ce tocmai se întâmplase. În cele din urmă, însă, nu a contat. Să se întoarcă în Rusia după ce nu reuşise să se ocupe de Azarov nu era o opţiune.
S-a întors şi a fugit spre Jeep-ul pe care îl ascunsese în junglă. „Intră şi doboară ţinta. Aveţi permisiunea de a trage.”

CAPITOLUL 4

Zgomotul mult prea familiar al focurilor de mitralieră şi al cioburilor de geamuri sparte făcea ca orice altceva din jurul lui Azarov să pară să dispară. S-a aplatizat de podea şi s-a strecurat spre insula din bucătărie, concentrându-se să rămână cât mai jos posibil. Trăgătorii reuşiseră să urce panta abruptă şi încălcită de la nord de casa lui şi acum veneau prin curtea lui intenţionat extinsă. Până acum, gloanţele lor nu făceau decât să-i pulverizeze electrocasnicele şi dulapurile, dar asta nu avea să dureze. Pe baza unei evaluări făcute în timpul proiectării casei, ştia că, atunci când se vor apropia la şapte metri, vor putea lovi podeaua din apropierea insulei care era obiectivul său. Cinci metri şi jumătate dacă erau dispuşi să îşi ridice puştile deasupra capului şi să tragă orbeşte.
Simţea turbulenţele gloanţelor trecând la câţiva centimetri deasupra capului său când, în sfârşit, a ajuns la insulă şi s-a strecurat în spatele ei. Zgomotul surd al gloanţelor care se loveau de plăcile de metal se adăugă la cacofonia pe măsură ce bărbaţii care se apropiau îşi ajustau ţinta spre dulapurile blindate în spatele cărora se refugiase. Azarov se împinse în sus, împotriva surplombului de granit şi începu să încline întreaga insulă.
A căzut, izbindu-se de podeaua de beton, iar zgomotul surd al oţelului a fost înlocuit de sunetul gloanţelor care se loveau de piatră. A apucat pistolul fixat în partea de jos, dar a ignorat încărcătoarele suplimentare. Nu purta nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurţi şi şlapi. Nu avea unde să le transporte. Telefonul său, însă, era încă la el. L-a folosit pentru a activa un banc de proiectoare cu LED-uri puternice îndreptate spre exterior. Strălucirea ar fi orbit pe oricine se apropia.
Aşa cum era de aşteptat, focul de armă a încetat şi el s-a ridicat de după acoperire, trăgând două focuri de armă în succesiune rapidă. Amândouă au nimerit în centrul masei, dar fără efect. Bărbaţii purtau veste antiglonţ de ultimă generaţie, concepute pentru a-i proteja de arme mult mai dure decât pistolul personalizat pe care Azarov îl proiectase mai mult pentru furtivitate decât pentru putere.
Sunetul de sticlă spartă se auzi din nou, dar de data aceasta în spatele lui. Uşile glisante care duceau spre puntea sudică s-au prăbuşit şi un bărbat cu o armură asemănătoare a sărit prin gaură. Un al doilea se reţinu, acoperindu-l. Prins în capcană, Azarov a căzut din nou pe podea, rămânând între insula răsturnată şi un rând de dulapuri care adăposteau ceea ce mai rămăsese din chiuveta şi maşina de spălat vase. A reuşit să tragă un glonţ care a nimerit casca bărbatului care se apropia, aproape de dispozitivul de fixare a apărătorii faciale, dar nu a făcut mai mult decât să-i pocnească capul înapoi în gulerul de kevlar care îi proteja gâtul.

Azarov a continuat să tragă în timp ce trăgătorul îşi învârtea puşca de asalt spre el, dar nu prea avea speranţe. Era insuficient înarmat şi înconjurat de o echipă de incursiune puternic blindată şi bine disciplinată.
Încărcătorul i s-a golit şi se pregătea pentru impactul care avea să-i curme viaţa, când o străfulgerare de culoare a apărut în viziunea sa periferică. S-a încordat şi mai tare când a recunoscut tricoul roşu aprins cu literele ironice CCCP în faţă.
Cara s-a izbit de bărbat în plină alergare, reuşind de fapt să facă ceea ce gloanţele nu reuşiseră şi să-l doboare. S-a rostogolit stângaci peste el şi, pentru prima dată în viaţa lui, Azarov a intrat în panică. Era pe punctul de a ieşi de la adăpost pentru a atrage focul bărbaţilor, când a văzut cum corpul ei se zdruncină din cauza impactului unui glonţ care o lovea în spate. A alunecat pe podea şi s-a oprit, complet nemişcată, cu o dâră de sânge pătată pe podea în spatele ei.
Stomacul i s-a revoltat la această imagine, împingându-şi conţinutul în gât. A privit spre dreapta, cu ochii sălbatici şi confuzi, când i-a văzut pe cei doi bărbaţi din nord găsindu-şi unghiurile şi ţintind calm spre el. Îşi dorea mai mult decât orice să traverseze podeaua aceea de beton şi să o ia în braţe. Să ştie dacă era moartă sau vie. Dar era imposibil. Vecinii lui, oricât de îndepărtaţi ar fi fost, aveau să vină să investigheze, iar aceşti bărbaţi nu aveau nici un motiv să-i mai facă rău. Ar fi plecat când ar fi fost mort, iar oamenii care locuiau în jurul lui ar fi dus-o la spital. Şi atunci ea ar fi fost bine. Nu-i aşa? Trebuia să fie bine.
Degetele bărbaţilor s-au strâns pe trăgaci şi a constatat că nici măcar nu-i păsa îndeajuns ca să se întărească. Împuşcătura care a venit, totuşi, nu a fost de la ei. Pieptul bărbatului din dreapta a explodat brusc când un glonţ i-a trecut prin armură şi apoi a lovit frigiderul suficient de tare încât să-l trântească înapoi în perete.
Azarov încă nu putea gândi limpede, dar a reuşit să se trezească din stupoare suficient de mult pentru a lăsa instinctul să preia controlul. Bărbatul care intrase prin spate încă se zbătea să se ridice în picioare, iar ţinta lui era parţial blocată de un copac care creştea din podeaua sufrageriei. Putea să aştepte. Azarov a luat-o la dreapta, atacându-l pe bărbatul supravieţuitor dinspre nord, profitând de faptul că acesta se întorsese pentru a trage în întuneric în speranţa că-l va nimeri pe lunetistul care-l doborâse pe tovarăşul său.
Azarov l-a apucat de partea laterală a căştii şi l-a tras în jos, răsucindu-i capul la o sută optzeci de grade înainte de a sprinta spre geamul sfărâmat din nord. Dacă reuşea să ajungă în junglă, nu aveau de ales decât să îl urmeze. Îi va atrage departe de casă şi de Cara.
Planul său a fost iniţial îngreunat de lipsa de antrenament fizic din ultimul an şi apoi complet deraiat de apariţia unui alt bărbat în dreapta lui. Acesta era diferit, însă, purtând doar blugi şi un tricou şi cu părul care îi ascundea parţial faţa în timp ce învârtea un MP7 la nivelul pieptului lui Azarov.
Rusul era pe punctul de a se arunca în sticla spartă de la picioarele sale, dar în loc să tragă, bărbatul şi-a eliberat arma. Aceasta a făcut un arc spre Azarov, întorcându-se în aer pentru a-l atinge cu fundul înainte. Nu avea nicio idee despre ce se întâmpla, dar a prins arma şi s-a învârtit spre bărbatul din spatele său. O rafală controlată i-a învins armura şi s-a prăbuşit de copacul de lângă el.
Bărbatul cu părul lung s-a lăsat purtat de elanul său spre Cara şi a apucat-o de cămaşă, târând-o în spatele insulei de granit, în timp ce Azarov a depus foc de suprimare asupra atacatorului rămas, acum retras din vedere spre sud. Rusul a reuşit să ajungă pe insulă, lăsându-şi spatele să se lovească dureros de dulapurile sparte în timp ce bărbatul care îi venise în ajutor folosea un prosop de bucătărie pentru a acoperi rana din spatele lui Cara. Când şi-a întors capul, părul i-a căzut de pe faţă, făcându-l recognoscibil.
„Am un lunetist în apropierea acelui deal evident dinspre nord-vest", a spus Rapp în liniştea bruscă. „Dar prietenii tăi de acolo vor şti asta până acum şi se vor gândi cum să nu se afle în raza lui vizuală."
Ca şi cum i-ar fi punctat cuvintele, o fereastră din partea de vest a casei a făcut implozie şi o grenadă a trecut prin ea.
„Înăuntru!" a strigat Azarov, ajutându-l pe Rapp să tragă trupul flasc al lui Cara în fundul deschis al insulei din bucătărie. A fost un loc strâmt cu oalele şi tigăile rămase, dar au reuşit să intre înainte de explozie.

Încăperea s-a întunecat în timp ce becurile au sărit în aer, dar apoi a început să strălucească la lumina diferitelor focuri mici. Azarov a simţit arsura unui şrapnel într-unul dintre picioarele goale, dar nu era ceva grav. Rapp părea nevătămat şi rusul a putut vedea că avea în mână încheietura stângă a lui Cara. Totuşi, nu era pentru a o consola. Verificase dacă ea venea cu ei sau rămânea acolo.
Azarov s-a văzut incapabil să respire până când Rapp a tras-o afară şi a aruncat-o peste umăr. „Sper că ai o ieşire, pentru că aceşti fii de căţea nu par să aibă chef să renunţe."
Rusul a dat din cap. „Aveţi oameni acolo? În afară de lunetistul tău?"
O salvă scurtă a ciocănit blatul dinspre nord, obligându-l pe Rapp să strige răspunsul. „Da, dar nu-i aduc mai aproape. Îţi sunt dator. Ei nu au."
Omul de la CIA a ajustat pânza care împiedica viaţa Cara să se scurgă din ea, iar ochii lui Azarov s-au fixat pe ea, rămânând captivi în imagine. Rapp s-a întins cu mâna liberă şi l-a apucat de păr. „Grisha! Ieşirea noastră!"
„Jos ... ..." Azarov s-a bâlbâit. „La parter. Trebuie să ajungem la depozit."
Rapp şi-a activat microfonul de gât. „Ne îndreptăm spre camera de depozitare de la etajul inferior."
„Recepţionat", a venit răspunsul imediat al lui Scott Coleman. „Vrei să ne mutăm înăuntru?".
„Aţi reuşit să determinaţi forţa ruşilor?".
„Undeva între patru şi patru mii. Ai putea pierde New York-ul în jungla asta."
„Atunci, negativ. Rămâneţi pe loc."
„Mitch..." Vocea Claudiei a intervenit pe legătura prin satelit de la sediul lui Coleman din Baltimore. „Confirmă că ai spus că ai spus depozitul de la parter."
„Afirmativ."
„Nu există uşi care să ducă afară din acea cameră, iar ferestrele sunt din blocuri de sticlă grele. Vei fi încolţit acolo."
CIA avea informaţii despre casă în cazul în care Azarov ar fi avut vreodată nevoie să se ocupe de ea, dar acestea fuseseră compilate doar din desene arhitecturale şi un singur survol cu drona. Mai bine decât nimic, dar nu tocmai autoritar.
„Este casa lui Grisha şi el spune că vom coborî."
„Sunteţi sigur? S-ar putea să te ducă într-o capcană. Să te sacrifice ca să poată scăpa."
„Poate. Scott, ne poţi acoperi de unde te afli?"
„Oamenii din perimetru stau departe de ochii noştri şi se îndreaptă spre voi."
„Poţi măcar să faci puţin zgomot? Să-i faci să se gândească de două ori?"
„Oh, la naiba, da."
„Fă-o."
Sunetul focului automat a izbucnit afară, lovind pereţii de beton şi pământul din jurul structurii. Rapp a fugit spre scări cu Cara pe umăr, în timp ce Azarov a rămas în stânga lui, protejând-o cu corpul său. Câteva focuri de armă au venit spre ei, dar niciunul nu s-a apropiat, echipa de incursiune fiind nevoită să se concentreze asupra faptului că mai mulţi trăgători neidentificaţi îi flancaseră.
Au reuşit să coboare pe o scară periculos de deschisă şi să intre într-un hol care a ajuns la un T cu un dormitor în dreapta şi depozitul în stânga. Ca de obicei, Claudia avea dreptate – blocuri de sticlă şi stuc gros înlocuiseră ferestrele din podea până în tavan în această parte a casei. Jungla şi pantele abrupte ar fi fost dificil de securizat, iar Azarov renunţase la priveliştile spectaculoase în favoarea apărării.
Au pătruns prin stânga într-o cameră relativ mică, plină de plăci de surf, caiace şi alte echipamente sportive. Azarov a împins o uşă neobişnuit de groasă pentru a o închide şi apoi a apăsat ceva în telefon. Sunetul zăvorilor mecanice alunecând spre casă a tăiat liniştea sinistră.
Rapp a întins-o pe Cara lângă perete şi a verificat din nou dacă avea puls. Ieşirea de acolo ar fi fost al naibii de uşor fără greutatea în plus, dar nu se putea abţine să nu o încurajeze. Nu erau mulţi instructori de surf tineri care ar fi atacat un bărbat înarmat puternic, în vestă antiglonţ. Cu siguranţă e de păstrat.
„Este ea..." a început Azarov.
„Este în viaţă. Dar nu pentru mult timp dacă ne lăsăm blocaţi aici. Nu-mi pasă cât de groase ai făcut zidurile astea, nemernicii ăştia sunt pregătiţi pentru asta."
Azarov a dat din cap şi s-a mutat la o saltea sprijinită de perete. „Ajută-mă."

Era grea ca naiba, dar au reuşit să tragă fundul înapoi cu vreo doi metri, creând un spaţiu în care cei trei puteau să încapă de-abia. Focul automat a început să bubuie împotriva uşii în timp ce se înghesuiau înăuntru.
Azarov a început din nou să bată comenzi în telefon, iar Rapp l-a apucat de încheietura mâinii, bănuind ce urma să urmeze. Avea o rută de scăpare similară încorporată în noua lui casă.
„Avem pe cineva în apropierea pereţilor din sud-est?", a spus el în microfonul de gât.
„Este negativ, Mitch. Maslick este în cea mai bună poziţie pentru a ajunge acolo, probabil la şase minute distanţă. Aveţi nevoie de el?"
„Nu. Staţi departe."
I-a eliberat încheietura rusă şi a dat din cap. Azarov a terminat de introdus parola şi au tras salteaua mai aproape, apăsându-şi spatele de perete.
Încărcăturile fuseseră plasate cu măiestrie şi majoritatea energiei exploziei s-a îndreptat spre exterior, trimiţând cioburi de beton şi blocuri de sticlă pulverizate în junglă. Abia dacă a existat suficientă energie reziduală pentru a împinge salteaua înapoi împotriva lor. Rapp s-a strecurat imediat afară, făcându-şi drum prin praful gros, cu miros de chimicale, spre gaura care ducea afară. Ochii lui nu erau adaptaţi la întuneric, dar a reuşit să distingă un singur om jos, la marginea junglei. Pe măsură ce vederea i se ascuţea, a putut vedea că armura şi copacii din jur erau plini de cuie şi şuruburi de punte care trebuie să fi fost împachetate în jurul încărcăturilor. Trebuia să recunoşti că Azarov era de acord. Şrapnelul a fost o notă frumoasă.
„Pe aici", a spus rusul, înmânându-i lui Rapp MP7 în timp ce trecea pe lângă el cu Cara în braţe. Rapp l-a urmat, urmărindu-le flancul în timp ce pătrundeau în frunziş. Timpul era împotriva lor. Calea lor era liberă pentru moment, dar să-ţi arunci în aer partea laterală a casei nu era tocmai subtil. Nu era nevoie de un geniu pentru a-şi da seama de ruta pe care o foloseau pentru a scăpa.
Până când Rapp îi ajunse din urmă, Azarov era ghemuit în vegetaţie, lângă o cutie de scule de camionetă târâtă dintr-o trapă în pământ. Deja tăiase cămaşa lui Cara şi era concentrat pe deplin pe bandajarea rănii din spatele ei.
„Mai eşti suficient de puternic să o cari sau trebuie să o car eu?". a spus Rapp, lăsându-se în genunchi lângă cutie, scotocind prin conţinutul acesteia.
„Suficient de puternică. O voi duce eu."
Era răspunsul aşteptat, dar Rapp voise să-i ofere opţiunea. Lumina focului care începea să mistuie casa pătrundea în junglă cu suficientă putere pentru a-i permite să sorteze echipamentul – bocanci, camuflaj, un CamelBak plin, o puşcă de asalt Beretta ARX100, încărcătoare de rezervă.
Rapp şi-a strecurat CamelBak-ul şi Beretta pe umeri, lăsând MP7-ul şi hainele pentru Azarov. Aproape de fund a găsit o surpriză. Un lansator rusesc de grenade RPG-7 cu propulsie de rachete. Cu cât îl cunoştea de mai mult timp pe Azarov, cu atât îi plăcea mai mult unde avea capul.
„Încotro?" a spus Rapp, agăţând lansatorul deasupra CamelBak-ului.
„Drept în josul pantei", a răspuns rusul. „Se canalizează într-un fel de canion între munţi. Apa curge prin el în timpul sezonului ploios, aşa că partea de jos nu are o vegetaţie atât de densă. Vă puteţi mişca rapid. Luaţi echipamentul de vedere pe timp de noapte din cutie. Eu nu mă voi putea mişca la fel de repede şi avem aproape lună plină. Cunosc destul de bine traseul ca să mă orientez după asta."
„Cât de departe şi pe unde iese?"
„Cam patru kilometri până la un drum de pământ care merge paralel cu oceanul. Acel drum este la aproximativ un kilometru nord-est de oraş."
Rapp şi-a activat microfonul de gât. „Punctul nostru de întâlnire este intersecţia dintre canionul din spatele casei lui Grisha şi un drum de pământ care merge paralel cu oceanul, la aproximativ un kilometru nord-est de Dominical. Va trebui să găseşti un loc unde să aterizezi elicopterul."
„Nu ştim care sunt capacităţile ruşilor", a venit răspunsul Claudiei. „Un SUV local ar putea fi mai sigur."
„Negativ. Cara este rănită şi trebuie să îi acordăm asistenţă medicală cât mai repede. Aduceţi elicopterul jos şi repede. Să sperăm că derapajele nici nu vor trebui să atingă pământul".
„Recepţionat. Cât timp?"

Rapp s-a uitat la Azarov, care îşi trăgea pe el echipamentul de luptă lângă trupul nemişcat al lui Cara.
„Timp?”
„Nu m-am antrenat niciodată pe acest traseu cu atât de multă greutate adăugată”, a spus el, tăcând în timp ce făcea calculele în cap. „Cincizeci şi opt de minute. „
„O oră”, a spus Rapp în radioul său.
„Am înţeles. Fred va fi acolo.”
„Scott”, a spus Rapp. „Ia câţiva oameni în elicopterul ăla şi trimite-i pe ceilalţi înainte, la spitalul din Quepos.”
„Mă ocup de asta.”
Rapp i-a aruncat radioul lui Azarov, iar rusul l-a pus înainte de a o ridica pe Cara de la sol. Înainte de a porni la drum, însă, l-a apucat pe Rapp de antebraţ. „Dacă vin după noi, este probabil ca unul dintre urmăritori să fie Nikita Puşkin, omul care m-a înlocuit. Nu te juca cu el, Mitch. Omoară-l.”

CAPITOLUL 5

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK
RUSIA

SEMITRUCHETA a făcut o trambulină în timp ce urca pe drumul noroios, intensificându-i lui Maxim Krupin greaţa. Vederea îi era totuşi clară. La fel ca şi mintea lui. Nu mai avusese niciun episod de trei zile, ceea ce ajunsese să considere o binecuvântare mixtă. Un răgaz binevenit, dar şi un semn prevestitor al lucrurilor care aveau să vină.
Avea nevoie doar de încă patruzeci şi opt de ore de luciditate. Apoi s-ar putea întoarce la Moscova cu o scuză care să-i permită să dispară într-una din casele sale şi să suporte în intimitate inevitabilul atac.
Ploaia anunţată nu se materializase, dar urcase în norii joşi care pluteau deasupra acestei părţi pustii a Rusiei. Ceaţa se învârtea în jurul vehiculului, suficient de densă pentru a-l obliga pe şofer să aprindă farurile. Reflexia copacilor umezi care mărgineau drumul a fost bruscă şi surprinzător de puternică. Krupin şi-a ajustat privirea la podeaua umbrită a cabinei camionului, temându-se că strălucirea ar putea declanşa un alt atac.
Curând, indicii ale destinaţiei lor au început să se profileze din pustiu. Defrişări răzleţe din pădure, buncăre de beton şi, în cele din urmă, şiruri de vehicule militare ruginite şi artilerie învechită. Prin ceaţă, avioane militare apăreau şi dispăreau ca o flotă fantomă.
Şi, în multe privinţe, aşa era. Această groapă de gunoi era unul dintre numeroasele depozite uitate pentru armata sovietică – maşina de război care odinioară semăna teroare în inimile Occidentului. O parte din echipamente urmau să fie în cele din urmă golite de tot ceea ce mai avea valoare, dar majoritatea aveau să se dezintegreze încet în pământ şi să fie uitate.
Era un memento sobru al modului în care Rusia a căzut în dizgraţie, dar şi o locaţie perfectă pentru sarcina pe care o aveam de îndeplinit. Acoperirea groasă de nori era norma, iar americanii erau atât conştienţi de existenţa sitului, cât şi indiferenţi faţă de acesta – la fel ca şi numeroşii săi duşmani din interiorul Rusiei. Deşi nimic nu era sigur în astfel de situaţii, se simţea încrezător că el şi micul său detaşament de securitate se puteau strecura înăuntru şi afară fără teama de a fi descoperiţi.
O serie de depozite din beton şi oţel au apărut în faţă, împrăştiate pe tot cuprinsul sitului aproape la fel de aleatoriu ca şi gunoaiele îngrămădite în jurul lor. Terenul fusese defrişat cu zeci de ani în urmă, pe vremea când aceasta fusese o instalaţie sovietică în funcţiune, dar acum se afla în procesul lent de recucerire de către pădure.
Camionul din faţa lor a virat la dreapta spre centrul complexului, în timp ce propriul şofer a continuat drept spre un depozit de la marginea de nord-est a acestuia. În cele din urmă, a făcut un cerc pe o şină uzată şi a dat cu spatele spre un set de uşi masive.
Krupin a sărit afară purtând hainele unui muncitor obişnuit, deschizând uşile compartimentului şi luând o clipă pentru a direcţiona remorca în ele. Când luminile de frână s-au aprins, a trecut pe sub o copertină de metal ondulat şi a găsit o uşă modestă, cu tastatura promisă lângă ea. Un cod din şapte cifre i-a permis să

intre şi, o clipă mai târziu, se afla singur într-o clădire cavernoasă care încă părea complet nesemnificativă.
Iniţial a fost surprins că nu era nimeni acolo să-l întâmpine, dar, la reflecţie, nu ar fi trebuit să fie. Limitase numărul de persoane implicate la minimul necesar – poate chiar sub acest minim. Comoditatea era irelevantă în această situaţie. Tot ceea ce conta era secretul.
Acest depozit fusese folosit atât ca barăci, cât şi ca birouri, la un moment dat în trecutul îndepărtat, şi încă mai existau vestigii ale acestor funcţii. Acum, majoritatea pereţilor fuseseră cel puţin parţial dărâmaţi pentru a facilita deplasarea încărcăturii şi a echipamentelor. În unele locuri, stive de lăzi de lemn putrezite arătau de parcă nu fuseseră atinse de zeci de ani, în timp ce în alte locuri, echipamentele de construcţie arătau semne de utilizare recentă.
Krupin a luat-o pe calea evidentă printre gunoaie, mişcându-se cu o lentoare neobişnuită. Pe măsură ce se apropia de partea din spate, solul plin de moloz făcea loc betonului recent vopsit. O strălucire, a cărei sursă era ascunsă de un zid ridicat recent, a crescut în intensitate până când a copleşit becurile murdare de deasupra capului pe lângă care navigase.
De cealaltă parte a zidului se afla un cort din plastic transparent care măsura probabil cincisprezece metri pătraţi şi patru în înălţime. Era plin de echipamente şi utilaje medicale racolate în linişte din spitalele din întreaga Rusie. Oamenii care se ocupau de acele echipamente fuseseră la fel de bine scotociţi din diferite părţi ale ţării, din diferite specialităţi şi cu diferite niveluri de experienţă. Totul fusese proiectat pentru a evita crearea unui model perceptibil.
Când Krupin a văzut masa de examinare şi halatul împăturit frumos deasupra ei, a încetinit şi mai mult, oprindu-se în cele din urmă la câţiva metri distanţă. Toată viaţa lui fusese despre control. Ascensiunea sa în KGB, intrarea sa în politica locală după căderea Uniunii Sovietice. Trecerea lui din administraţia rurală în elita puterii de la Moscova. Apoi, în cele din urmă, ascensiunea sa la preşedinţie şi transformarea acesteia într-o dictatură de facto. Rusia era acum, din toate punctele de vedere, a lui. El conducea singur pământul şi bogăţia sa, comerţul şi finanţele sale, precum şi arsenalul său militar şi nuclear.
Dar, cel mai important, îi controla informaţiile. Mass-media controlată de guvern a alimentat poporul rus cu o dietă constantă de propagandă, inflamându-i naţionalismul şi transformându-l pe el în tatăl, salvatorul şi simbolul de care aveau atâta nevoie. În interiorul Kremlinului, el a împărţit adevărul şi minciunile poporului său cu un picurător, asigurându-se că nimeni nu va putea înţelege vreodată imaginea de ansamblu, că nimeni nu va şti în cine să aibă încredere şi că nimeni nu va putea anticipa sau vedea mai departe decât el.
Acum ieşise din acel univers. Nu ştia ce funcţii îndeplineau instrumentele sau oamenii din acel cort. Ignora cu desăvârşire ce conţineau fiolele aliniate pe tava de lângă masă. Nu ştia la ce i se va cere să se supună sau ce secrete ar putea fi aflate din consimţământul său.
Corpul său îl trăda, dar era complet neputincios să remedieze situaţia sau chiar să o înţeleagă. Adevărul potenţial letal era că se afla în întregime la mila oamenilor din interiorul acelui cerc de plastic steril.
Din cauza interiorului luminos al cortului, nimeni nu putea să vadă afară. Îi privea, savurând ultimele clipe în care mai avea controlul. Toţi erau plini de energia nervoasă pe care ajunsese să o aştepte de la oamenii care îi anticipau sosirea. Îşi făceau de lucru pentru a-şi verifica şi reverifica echipamentul, în timp ce doctorul Eduard Fedkin lucra la un computer care nu avea nicio legătură cu lumea exterioară.
În cele din urmă, frigul l-a determinat pe Krupin să se mişte din nou. Nu a fost observat decât atunci când a dat la o parte clapeta de plastic care servea drept uşă. Fedkin a sărit de pe scaun şi s-a repezit spre el.
„Domnule preşedinte! Am fost adus aici fără niciun avertisment prealabil. Unii dintre oamenii care mă însoţeau au fost smulşi din paturile lor. Chiar şi familiile lor...”
„Calmaţi-vă, domnule doctor. Există probleme de securitate care trebuie recunoscute. Suferim proteste trădătoare în toată ţara, sancţiuni economice ilegale şi NATO se apropie de graniţele noastre. Dacă există măcar un indiciu că aş putea avea nevoie de tratament medical, ar putea însemna haos.”
„Înţeleg, domnule, dar nu există nicio modalitate de a comunica cu colegii şi rudele noastre care...”
„Atunci cel mai bine ar fi să confirmăm rapid starea mea de sănătate, astfel încât să vă pot întoarce pe toţi acasă. Am înţeles că vi s-a furnizat tot ce aţi cerut şi că toate testele şi analizele de laborator pot fi efectuate aici. Nu trebuie să fie prelevate probe şi nu trebuie consultată nicio sursă externă.”

„Pentru această rundă de teste, este corect. Dar dacă găsim...”
Krupin a ridicat o mână, reducându-l la tăcere pe bărbat. „Nu veţi folosi niciun medicament sau anestezie care ar putea să mă incapaciteze sau să aibă vreun efect asupra funcţiilor mele mentale. Iar timpul este esenţial. Am făcut aranjamente pentru a lipsi din Moscova timp de două zile şi nici o clipă mai mult. Am înţeles?”

CAPITOLUL 6

ÎN APROAPE DE DOMENIU
COSTA RICA
NIKITA Puşkin a încetinit în timp ce se apropia de marginea de sud-est a casei lui Azarov. Zidul era puţin mai mult decât o gaură deschisă care probabil că nu ar fi susţinut mult timp structura rămasă. Focul pusese stăpânire pe clădire, dar resturile de flăcări împrăştiate în junglă se dovedeau inadecvate pentru a se răspândi prin frunzişul umed.
Unul dintre oamenii lui era la pământ, acum puţin mai mult decât o bucată de carne străpunsă de nenumărate cuie şi şuruburi. Flăcările de la casă aveau să-l mistuie în curând, făcând extracţia mai complicată. În mod normal, aceasta ar fi fost o problemă care i-ar fi cerut atenţia, dar acum nu mai avea nicio consideraţie.
Puşkin a păşit în umbra pâlpâitoare a unei palme şi a rămas complet nemişcat. Din această poziţie nu prea era nimic important de văzut, dar avea foarte multe lucruri la care să se gândească. Dacă femeia lui Azarov era în viaţă, atunci el era plecat – alergând prin junglă în încercarea de a o aduce în ajutor. Dacă era moartă, însă, situaţia se schimba semnificativ. El ar fi stat la fel de nemişcat chiar dincolo de lumina focului. Aşteptând. Urmărind. Făcându-şi acele calcule faimoase şi precise despre cum ar putea să le provoace daune maxime oamenilor care îi luaseră fata americană.
Locaţia lui Azarov, însă, era doar unul dintre numeroasele mistere mortale. Ce se întâmplase cu lunetistul lui Puşkin? Cine era bărbatul care apăruse în casă exact în momentul critic? Care era forţa echipei sale şi care erau ordinele lor?
La prima întrebare – şi poate cea mai puţin critică – şi-a găsit răspunsul atunci când căştile sale au început să scârţâie.
„L-am localizat pe lunetistul 1, domnule. El a fost ucis de ceea ce pare a fi un singur glonţ în cap. Am găsit şi locaşul puştii de calibrul 50 care a fost folosită pentru a trage asupra echipei noastre.”
„Şi omul responsabil?” a întrebat Pushkin.
„Nu există niciun semn de el. Nu putem găsi nici măcar urme de intrare sau de ieşire.”
„Avem vreo informaţie despre poziţia lui Azarov sau despre poziţia omului care a mers cu el în junglă?”.
„Negativ. Avem o dronă în aer, dar coronamentul junglei este prea dens în vecinătatea generală a casei.”
Puşkin s-a gândit să se retragă în vehiculul său, dar ideea nu a durat prea mult. Se bucurase de avantajele unei forţe copleşitoare, de elementul surpriză şi de o pană de curent care acoperea o treime întreagă din ţară. În niciun caz nu avea de gând să stea în mijlocul biroului lui Krupin şi să inventeze scuze de ce Azarov era încă în viaţă. Să vadă dezamăgirea din ochii lui şi să privească aprobările complice ale oamenilor care îl antrenaseră. Să audă cum nu se aşteptaseră niciodată cu adevărat ca el să fie capabil să-l învingă pe infamul Grisha Azarov, chiar şi acum că se retrăsese la o viaţă uşoară la tropice.
Nu. Mai degrabă ar fi preferat să moară aici şi să putrezească.
Puşkin începu să se mişte din nou, cercetând perimetrul junglei. Dacă găsea cadavrul femeii, atunci liniile de luptă erau trasate. Dacă nu o găsea, atunci ea era în viaţă şi Azarov ar fi fost pe fugă, împiedicat de greutatea ei moartă.
„Convergeţi asupra casei”, a spus Puşkin în microfonul de gât. „Voi avea nevoie de doi oameni cu mine pentru a urmări ţinta. Restul ne vor elimina victimele înainte de sosirea autorităţilor.”
„Pentru a ne colecta morţii, va trebui să ne expunem”, a venit răspunsul ezitant în cască.
Puşkin nu s-a obosit să răspundă, în schimb s-a strecurat în junglă şi s-a dus în paralel cu focul care se intensifica. Era imposibil de ştiut cu câţi oameni se confrunta echipa sa, dar era mai puţin îngrijorat decât subordonatul său.

Era clar că opoziţia era extrem de profesionistă, iar asta ar fi jucat în avantajul său. Misiunea lor, oricare ar fi fost motivul, era probabil să-l protejeze pe Azarov şi se concentrau în întregime pe asta. Folosirea resurselor pentru a hărţui recuperarea victimelor ar fi fost o risipă de resurse.
A auzit mişcare în faţă şi s-a ghemuit, concentrându-se pe ritmul junglei şi pe pocnetul flăcărilor din spatele lui. Un al doilea foşnet de frunze a fost urmat de un geamăt gâlgâitor.
Puşkin se strecură înainte, găsindu-l pe unul dintre oamenii săi atârnând de crengile unui copac, la aproape trei metri de pământ. Braţele şi picioarele îi erau grotesc de rupte, iar armura îi strălucea de metal parţial străpuns. Un şurub ruginit era înfipt în partea laterală a gâtului său.
Capul i se mişca în direcţia lui Puşkin, deşi scutul facial transparent ataşat de cască nu reflecta decât flăcări. Tânărul rus a simţit cum îi explodează furia – faţă de dezastrul în care se transformase această simplă operaţiune, faţă de deferenţa şi respectul pe care Azarov le impunea, dar care păreau întotdeauna chiar dincolo de raza lui de acţiune. La inutilitatea soldatului suspendat deasupra lui.
Puşkin şi-a ridicat arma şi a tras un glonţ cu amortizor care a pătruns sub bărbia bărbatului. Sângele i-a împroşcat interiorul scutului facial, distorsionând reflexiile de pe sticlă, în timp ce acesta a devenit flasc.
Păstrarea lui în viaţă ar fi fost puţin mai mult decât o diversiune pentru echipa de extracţie. Şi dacă ar fi supravieţuit pentru a se întoarce în Rusia? De ce ar fi fost capabil? Să încălzească un pat într-un spital militar uitat de lume, punând la grea încercare bugetul deja dezastruos de strâns al armatei?
O voce a prins viaţă în căşti. „Drona noastră a detectat un singur om la aproximativ o jumătate de kilometru în josul traseului care duce spre sud-est, domnule maior. Se deplasează rapid, dar se opreşte periodic”.
Pushkin şi-a bătut microfonul de gât în semn de confirmare şi a pătruns mai adânc în junglă, scanând pantele de o parte şi de alta a lui, pe măsură ce acestea se înălţau şi se înclinau. Cu un singur om contabilizat, s-a mişcat încet, simţind căldura focului cum scade căldura de la foc odată cu iluminarea.
În acel crepuscul a dat peste o ladă metalică goală, cu o cârpă însângerată şi alte instrumente de prim ajutor lângă ea. Dar niciun cadavru. Şi, deşi era imposibil de ştiut care era starea actuală a fetei, aceasta părea să fi fost în viaţă cu doar câteva minute în urmă.
Faptul că Azarov îi purta greutatea fizică şi emoţională era o veste bună, dar nu atât de bună încât să depăşească existenţa lăzii. Acum era sigur că era înarmat, purta camuflaj complet şi cizme şi avea acces la hrană şi apă. Misteriosul său însoţitor era probabil echipat în mod similar.
„L-am prins pe omul din faţă”, a venit o voce în casca lui Pushkin. „Aproximativ trei sferturi de kilometru în jos pe aceeaşi pantă. Se pare că o poartă pe femeie.”
Având în vedere acest lucru, Pushkin s-a simţit confortabil să răspundă verbal. „Şi al doilea bărbat?”
„Păstra un interval de aproximativ două sute de metri când l-am pierdut sub baldachin.”
„Am înţeles. Şi rezerva mea?”
„În prezent se apropie de partea de sud-est a casei. „
Puşkin a coborât monocularul cu vedere pe timp de noapte ataşat la cască şi a privit în josul drumului vag definit din faţa lui. Era puţin probabil să existe capcane capcană. Azarov ar fi fost reticent în a pune ceva pe proprietatea sa de care femeia sau personalul său să se împiedice şi erau prea multe animale mai adânc în sălbăticie. Asta însemna că Puşkin se putea mişca repede, prinzându-l şi ucigându-l pe cel care îl urmărea înainte de a-l intercepta pe Azarov.
Şi-a activat microfonul de gât. „Mă aflu în junglă la aproximativ cincisprezece metri în josul remizei, pregătindu-mă de urmărire. Pune oamenii să mă urmeze şi să-mi protejeze flancul. Nu plecăm de aici până nu avem capul lui Azarov.”
- – -
Rapp păstra un ritm uşor, având grijă să evite lianele nesfârşite, rădăcinile şi pietrele de pe fundul junglei. N-avea niciun motiv să forţeze – nu voia să dea peste Azarov până când acesta nu era pe punctul de a ieşi pe drumul unde urmau să se întâlnească cu elicopterul.
Îşi ridică privirea spre o pantă abruptă din dreapta sa şi examină alunecarea de teren care o prăbuşise la un moment dat. Fâşia de pământ goală era deschisă pentru oricine o privea din cer, dar era şi prima cale practică pe care o văzuse care ducea spre un teren înalt. După o scurtă ezitare, s-a întors pe ea, lăsându-se

în patru labe în timp ce escalada pământul moale şi umed. În vârf, a coborât monocularul cu vedere pe timp de noapte al lui Azarov şi l-a setat la mărire maximă.
Aproape că se hotărâse că nu era urmărit, când a observat mişcare la aproximativ două sute de metri spre nord-vest. Oricine ar fi fost, se deplasa cu o viteză improbabilă pe terenul abrupt şi imprevizibil. Să fi fost Nikita Puşkin? Omul despre care fusese avertizat?
Rapp a scanat înainte şi înapoi, observând în cele din urmă alţi doi bărbaţi în spate, ambii mişcându-se într-un ritm mai puţin supraomenesc. Încă un minut de scrutare nu a mai scos nimic la iveală. Era imposibil de stabilit dacă asta însemna că întreaga sa opoziţie era formată din trei oameni sau că îi lipseau doar ceilalţi cincizeci răspândiţi sub boltă.
De ceea ce era sigur, însă, era că omul din frunte avea să-l depăşească pe Azarov înainte ca acesta să ajungă la elicopter. Fostul asasin rus se înmuiase considerabil de când se retrăsese şi, deşi Cara nu cântărea probabil decât un dolar şi cincisprezece, ud leoarcă, nu era un lucru banal în acele circumstanţe.
Vocea lui Coleman a prins brusc viaţă în cască. „Nenorociţii ăştia se pare că vor să-şi adune victimele şi să se retragă. Vrei să le facem viaţa mizerabilă înainte de a ne retrage?”.
„Negativ”, a răspuns Rapp. Încă nu avea nicio idee despre ce naiba căutau ruşii acolo, dar dacă erau dispuşi să plece, nu vedea niciun motiv să le stea în cale.
„Am înţeles. Ne vedem la LZ”.
Rapp a tras o gură de apă cu gust de plastic din furtunul CamelBak-ului, în timp ce scruta strâmtoarea pe care coborâse. Irene Kennedy descoperise că războinicii cibernetici ai lui Maxim Krupin erau responsabili de prăbuşirea reţelei electrice din Costa Rica. Ceea ce nu reuşise să înţeleagă era de ce preşedintele Rusiei s-ar fi pus în pericol pentru a hărţui o ţară minusculă din America Centrală care nu ameninţa exact pe nimeni. După ce experţii ei în Rusia au avut un rezultat la fel de gol, mintea ei s-a îndreptat către Grisha Azarov – singurul lucru din Costa Rica de care Krupin ar putea fi interesat.
Neavând nicio modalitate practică de a intra în contact cu rusul, ea trimisese echipa lui Rapp şi Coleman pentru o operaţiune care ar fi trebuit să fie uşoară. Să-l extragă pe Azarov şi să-l ascundă într-o locaţie sigură până când Agenţia putea să-şi dea seama ce naiba se întâmpla. Ca întotdeauna, fuseseră pregătiţi pentru orice, dar să apară în acelaşi timp cu armada rusă a fost un mare ghinion.
Şi acel ghinion părea să ţină. Omul de frunte a apărut din nou la vedere pentru o clipă, înainte de a dispărea din nou sub boltă. Rapp sperase că oamenii aflaţi în urmărire se vor întoarce pentru a se alătura camarazilor lor, dar acum era evident că nu se va întâmpla aşa ceva.
Se juca absent cu furtunul CamelBak, analizând mental opţiunile pe care le avea. Putea să-l prindă din urmă pe Azarov şi să le mărească semnificativ ritmul, cărând-o el însuşi pe Cara. Totuşi, chiar şi la plinul de benzină, era greu să facă calculele într-un mod care să se termine cu menţinerea înaintea bărbatului care îi urmărea. În cel mai bun caz, ar fi reuşit să ajungă la elicopter şi ar fi avut câţiva trăgători în plus de partea lor când ar fi venit inevitabila ciocnire. Totuşi, nu era ca şi cum ar fi pilotat o navă de luptă. Un glonţ rătăcit îi putea bloca.
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a început cu reticenţă să se târască lateral de-a lungul pantei abrupte, rămânând la zece metri deasupra potecii. Mişcarea prin frunzişul dens era o luptă continuă, mai ales când mintea lui era consumată de estimarea progresului celui care se apropia.
Tot ceea ce trebuia să facă era să găsească un loc practic pentru o ambuscadă – ceva suficient de înalt pentru a nu-l scăpa din vedere, dar nu atât de înalt încât să aibă şansa de a rata singura lui şansă. Dacă nenorocitul ăla reuşea să treacă de el, ar fi fost o sarcină dificilă să-l prindă înainte de a-l depăşi pe Azarov.
Rapp a întins mâna pentru a împinge înapoi o creangă groasă şi a văzut o străfulgerare de mişcare la baza ei. A încercat să tragă mâna înapoi, dar a fost puţin prea lent. Şarpele i-a lovit partea laterală a palmei şi a rămas agăţat acolo, cu colţii prinşi în Kevlarul mănuşii, dar fără să pătrundă complet. Se întrebase dacă merită căldura suplimentară şi pierderea dexterităţii, dar din fericire avusese încredere în alegerea echipamentului lui Azarov.
Rapp a slobozit ceea ce presupunea că era una dintre viperele de groapă despre care îl avertizase Claudia şi era pe punctul de a o ucide, dar, în schimb, a aruncat-o peste frunziş şi în potecă. Fusese o zi destul de

nasoală până acum, dar dacă una dintre reptilele locale o elimina pe Nikita Puşkin în locul lui, ar putea fi salvată.

CAPITOLUL 7

„MAJOR Pushkin. Mă auziţi?”
Puşkin a încetinit şi s-a îndepărtat de ceea ce abia trecea drept potecă. Respiraţia îi era încă controlată când a răspuns – terenul era prea complex pentru a atinge o viteză care i-ar fi solicitat sistemul cardiovascular îmbunătăţit de droguri.
„Dă-i drumul.”
„Drona a intrat din nou în contact cu ţinta ta urmărită. Se află la aproximativ o sută cincizeci de metri spre sud-est. Cu câteva momente în urmă a făcut un viraj de nouăzeci de grade spre vest şi a început să urce o pantă abruptă şi deschisă.”
„Şi acum?”
„L-am pierdut din nou în coronament.”
Puşkin a scanat jungla prin monocularul cu vedere nocturnă şi apoi a făcut câţiva paşi înapoi, pătrunzând mai adânc în vegetaţie. Cine era acest om? Intrase cu bună ştiinţă într-o ambuscadă desfăşurată de agenţi foarte bine pregătiţi şi acum se abătea de la drumul pe care Azarov îl luase cu fata. Era îngrijorat de faptul că nu era suficient de rapid şi acum încerca să scape? Era posibil, dar instinctul lui Pushkin spunea că nu. Nu încerca să scape. Se îndrepta spre terenul înalt.
Crâncetul înăbuşit al paşilor pe podeaua junglei a devenit audibil spre nord, urmat de sunetul unei respiraţii greoaie. Pushkin a rămas complet nemişcat în timp ce omul lui trecea şi se estompa înapoi în noapte. După aproximativ un minut, a păşit înapoi pe potecă şi a pornit din nou. De data aceasta cu o viteză de trei sferturi.
- – -
Rapp a profitat de un petic rar de teren stâncos şi a reuşit să accelereze puţin. Totuşi, abruptul pantei şi faptul că trebuia să rămână sub boltă îl limitau la o alergare lentă. Era pe punctul de a sări peste un copac masiv doborât, dar apoi s-a oprit, ochind de-a lungul acestuia. Sistemul extins de rădăcini smulsese pământul din jurul lui, în timp ce trunchiul său strivise vegetaţia în locul unde aterizase. În combinaţie cu poziţia sa ridicată, priveliştea era surprinzător de neobstrucţionată.
În loc să se deplaseze în josul pantei pentru a găsi un loc de ambuscadă, s-a căţărat, legănându-se în jurul rădăcinilor răsturnate şi scanând gaura puţin adâncă pe care o lăsaseră. Nu existau şerpi evidenţi şi nici urme de păianjeni veninoşi despre care îl avertizase Claudia, aşa că s-a lăsat să cadă în ceea ce s-a dovedit a fi o apă noroioasă de 15 centimetri.
Nu era deosebit de confortabil pentru un om obişnuit să lupte în deşert, dar punctul de observaţie s-a dovedit a fi chiar mai bun decât sperase. A fost nevoie de mai puţin de treizeci de secunde pentru a-l repera pe urmăritorul principal prin echipamentul de vedere pe timp de noapte al lui Azarov. El stătea în partea de jos a remizei, unde scurgerile intermitente curăţaseră într-o oarecare măsură acoperirea solului. Bărbatul se mişca mai încet acum, lucru care nu era surprinzător, deoarece pantele de o parte şi de alta se înclinau şi făceau mai probabilă o ambuscadă. Pe măsură ce Rapp continua să privească, însă, a început să-şi regândească evaluarea. Ritmul redus era destul de uşor de explicat, dar mai era ceva. Bărbatul pe care îl văzuse mai devreme părea să plutească peste obstacolele din junglă, acoperind terenul cu o uşurinţă care semăna mai degrabă cu cea a unui atlet profesionist decât cu cea a unui soldat. Prin contrast, bărbatul pe care îl urmărea acum părea hotărât să copleşească terenul în loc să se folosească de el.
Rapp şi-a ajustat concentrarea asupra unui mic luminiş, inevitabil, aflat mult în spatele bărbatului din frunte. Al doilea om din rând a apărut după aproximativ un minut, mişcându-se într-un ritm prudent, dar cu graţia uşoară pe care Rapp şi-o amintea de mai devreme.
„Băiat deştept”, a murmurat el în sinea lui.
Reacţia lui instinctivă era întotdeauna să se descurce în astfel de situaţii cât mai discret posibil. O împuşcătură înăbuşită în cap. Un cuţit sub bărbie sau gâtul rupt. Dar, în acest caz, prejudecata lui era probabil greşită. Probabil că localnicii nu trecuseră cu vederea faptul că casa lui Azarov arunca flăcări la o

sută de metri în aer. Furişarea nu era cuvântul care îi venea în minte pentru a descrie această operaţiune de rahat.
Şi-a desfăcut RPG-ul de pe umăr şi l-a agăţat de o creangă la îndemână. Următoarea sarcină era mai grea – găsirea unei poziţii confortabile în băltoaca de noroi stâncos. După ce a făcut-o, a găsit un baton energetic stătut în CamelBak-ul său şi a aşteptat.
- – -
Sunetul picioarelor alergând dedesubt nu s-a materializat şi, în schimb, Rapp a auzit un foşnet abia perceptibil, purtat de aerul umed. Cu ajutorul monocularului, a reuşit să distingă un bărbat care se apropia de marginea potecii, la zece metri mai jos şi douăzeci la nord. Prudenţa lui bruscă a confirmat ceea ce Rapp bănuia deja. Ruşii aveau un fel de supraveghere deasupra capului – probabil o dronă asemănătoare cu cea pe care Coleman ar fi zburat dacă nu ar fi fost o operaţiune de ultim moment.
Părea probabil că fusese reperat atunci când se târâse pe acea alunecare de teren deschisă, iar ruşii presupuseseră în mod corect că pregătea o ambuscadă. Omul a trecut pe lângă el şi, în cele din urmă, a început să prindă din nou viteză, presupunând că se afla dincolo de punctul de pericol imediat. Şi, pentru moment, avea dreptate.
În loc să urmărească, Rapp s-a concentrat asupra pregătirii lansatorului rusesc necunoscut pentru a trage. După ce a fost sigur că a înţeles funcţionarea acestuia, şi-a îndreptat din nou atenţia spre nord. Nu trecu mult timp până când văzu o scurtă străfulgerare a urmăritorului, care încă dansa pe podeaua junglei, dar chiar mai încet acum – îşi lăsase intervalul aproape să se dubleze. Fără îndoială că era la comunicaţii, confirmând că liderul său era încă în viaţă şi plănuind următoarea mişcare.
Rapp începuse să se sature de aceşti terminatori drogaţi, de vreo treizeci şi ceva de ani, pe care îi scotea Krupin. Azarov era destul de rău. Lumea nu avea nevoie de încă unul.
Să stai într-o baltă şi să ţinteşti printr-un monocular cu amplificare a luminii nu era tocmai o ţintă precisă, dar asta era frumuseţea acestor tipuri de arme. Ce se spunea despre potcoave şi grenade de mână? Apropierea era de obicei suficient de bună.
- – -
Corpul lui Puşkin a reacţionat chiar înainte ca mintea lui să înregistreze pe deplin flacăra bruscă dinspre sud-vest. A plonjat spre dreapta, ricoşând într-un copac şi devenind flasc, lăsând gravitaţia să îl tragă în albia unui pârâu cu viţă de vie. Mai devreme, identificase caracteristica ca fiind o potenţială ameninţare. Acum avea să devină probabil salvatorul său.
Explozia a lovit la vreo cinci metri distanţă, creând o undă de şoc puternică, plină de vegetaţie fierbinte şi pulverizată, care l-a împroşcat prin viţă de vie. Jungla primise cea mai mare parte a exploziei, dar nu toată. Puşkin stătea nemişcat în scorbura adâncă din pământ, închizându-şi ochiul deservit de luneta cu vedere nocturnă şi folosindu-l pe cel gol pentru a scruta umbrele create de flăcări. În cele din urmă, s-a aşezat şi şi-a îndreptat puşca de asalt peste marginea depresiunii. Aşa cum se aştepta, nu exista nicio activitate umană. Racheta fusese lansată de la ultima poziţie raportată a omului care lucra cu Azarov. Fusese o încercare de a descuraja continuarea urmăririi, nu prima salvă într-o ambuscadă.
Puşkin se lăsă pe spate, rezemat de mal, examinându-şi partea sângerândă şi scoţând o aşchie de lemn de trei centimetri care îi rămăsese blocată între coaste. Asta şi ţiuitul din urechi păreau să fie cele mai grave dintre pagube, dar era suficient. Situaţia lui era simplă de evaluat, dar chinuitoare de acceptat. A eşuat. Era temporar surd, radioul său părea să fie grav avariat, iar rana de pe o parte nu îi punea viaţa în pericol, dar era suficient de gravă pentru a-l încetini.
A bătut cu pumnul în pământ până când acesta s-a întors însângerat. Operaţiunea începuse cu totul în favoarea sa. Acum sângera inutil în noroi, în timp ce oamenii lui încercau să-şi evacueze victimele. Cu mare preţ, tot ceea ce reuşise să realizeze fusese să o rănească pe femeia lui Azarov – un afront pe care predecesorul său nu l-ar fi luat uşor.
Fumul se îngroşase până la punctul în care devenea greu de respirat, iar Puşkin se întoarse pe potecă, îndreptându-se cu reticenţă înapoi pe unde venise. Avea să se reconecteze cu bărbatul care îi proteja flancul şi să reia comunicaţiile. De acolo ar putea stabili dacă liderul său mai era în viaţă şi ar putea coordona o retragere.

Apoi, era doar o chestiune de a se târî înapoi în Rusia şi de a preda raportul său preşedintelui acesteia. Azarov era încă în viaţă. Şi ar fi căutat răzbunare.

- – -

Rapp alunecă cu capul înainte pe pantă, pe burtă, găsind în cele din urmă ceea ce căuta – un copac robust care atârna la vreo cincisprezece metri deasupra potecii. L-a escaladat şi s-a strecurat pe o creangă groasă orizontală, îmbrăţişând-o cu un braţ în timp ce ţinea Beretta în celălalt.

Era acoperit de sudoare şi noroi, purta o cască croită pe măsura capului altcuiva şi era destul de sigur că o creatură tropicală neidentificată se lipise de fundul lui. Părea imposibil ca starea lui de spirit să se înrăutăţească şi mai mult, până când a început să plouă. Greu. Creanga devenea din ce în ce mai alunecoasă, dar el se agăţa de ea în timp ce apa îi îmbiba barba şi îşi făcea loc în gură. Aştepta şi înjura pe sub respiraţie.

I se părea mai mult decât probabil că a durat cu adevărat, dar în cele din urmă a zărit o siluetă înceţoşată printre foile de ploaie. Bărbatul care trecuse mai devreme auzise impactul RPG-ului şi venea în ajutorul camarazilor săi. Acoperişul ploii îl făcuse să fie mult mai puţin precaut decât fusese prima dată. Concentrarea lui părea să fie concentrată pe menţinerea echilibrului în noroiul tot mai adânc şi nu pe potenţialele ameninţări din copaci.

Rapp nu avu de ales decât să ţintească stângaci Beretta sub creangă, dar cel puţin câteva dintre gloanţele din rafală îşi găsiră ţinta. Fără veste antiglonţ în care fuseseră înveliţi coechipierii săi, bărbatul s-a prăbuşit şi a alunecat pe faţă prin noroi.

Rapp a căzut la pământ, scufundându-se cu 15 centimetri, pe măsură ce scurgerea de apă de la furtună căpăta adâncime şi forţă. O privire rapidă la ceasul său a confirmat ceea ce ştia deja. Dacă vremea se menţinea aşa, prinderea lui Azarov înainte ca acesta să ajungă la LZ avea să fie strânsă.

CAPITOLUL 8

PLOAIA durase doar vreo zece minute şi podeaua junglei începea deja să se usuce. În pofida îmbunătăţirii tălpii şi a luminii mai bune, Azarov a trebuit să recunoască în sinea lui că era timpul să se oprească.

Pieptul i se contractase într-un mod pe care nu-l mai simţise niciodată în anii săi de antrenament, operaţiuni şi competiţii atletice. Îşi dezvoltase o abilitate de a împinge dincolo de ceea ce mintea lui voia să permită, dar, din nou, o făcuse întotdeauna când era în cea mai bună condiţie fizică.

Era oare posibil ca la 35 de ani inima lui să cedeze?

A mutat greutatea Cara într-o poziţie mai puţin chinuitoare şi s-a sprijinit de un copac. Picioarele îi tremurau rău de tot, dar a refuzat să se aşeze, nesigur că va fi capabil să se ridice din nou. În schimb, s-a agăţat de crengi şi a încercat să-şi controleze respiraţia.

Oare era moartă?

Şi-a alungat gândul din minte şi s-a concentrat asupra misiunii, aşa cum fusese atât de meticulos antrenat să facă. Singurul lucru care conta era să o ducă la punctul de evacuare. Toate celelalte consideraţii erau fie irelevante, fie puteau fi abordate mai târziu.

O străfulgerare îndepărtată a transformat griurile şi negrele din jurul lui în galben şi verde tern. Şi-a întors doar capul, nedorind să cheltuiască orice energie care nu era direct legată de sporirea şanselor de supravieţuire ale Cara. Flăcări au izbucnit din bolta de copaci spre nord-vest şi apoi au dispărut la fel de repede din nou.

Ce însemna asta? Oare Rapp trăgea cu RPG-ul? Sau el fusese ţinta? Era sigur că echipa care îi atacase casa era Spetsnaz, dar nu avea cum să le cunoască puterea sau capacităţile. Aveau drone? Elicoptere? O sută de oameni care se apropiau din toate direcţiile? Fusese omul CIA depăşit numeric fără speranţă şi îşi găsise în cele din urmă sfârşitul?

Azarov a început să tuşească incontrolabil şi s-a aplecat în faţă de la brâu, simţind cum trupul şchiop al lui Cara se deplasa în timp ce o făcea. Dacă Rapp era mort, datoria lui era plătită. Echipa lui nu ar mai fi făcut nimic pentru a-l ajuta. Claudia Gould era îngrozită de el din cauza unei confruntări pe care o

avusese cu răposatul ei soţ şi aproape îl omorâse pe Scott Coleman. Avea să ajungă la locul de întâlnire şi să găsească doar un drum întunecat şi gol.
O pâlpâire slabă a devenit vizibilă la sud, probabil o singură lampă cu kerosen aprinsă de cineva care fusese trezit de explozie. Cunoştea bine casa, deoarece trecuse pe lângă ea de sute de ori în timpul antrenamentelor. Era suficient pentru a-şi da seama de poziţia sa pe traseu.
Mâna i se ridică ezitant, activând microfonul de gât pe care i-l dăduse Rapp. „Sunt la cincisprezece minute de LZ".
Tăcerea care a urmat s-a prelungit suficient de mult încât gura lui a început să se usuce. Apoi, în cele din urmă, vocea Claudiei Gould a tăiat prin statică.
„Am înţeles. Elicopterul nostru se apropie. ETA 12 minute. Îl voi încetini un pic."
A fost suficient pentru a-l face să se împiedice din nou înainte.
Panta s-a întors abrupt în jos, în timp ce se prăbuşea pe carosabilul de dedesubt. Azarov şi-a folosit o mână pentru a o ţine pe Cara pe umărul său îmbibat de sudoare, iar cu cealaltă pentru a se agăţa de copaci, în încercarea de a-şi încetini coborârea. A alunecat pe o stâncă desprinsă şi a reuşit să evite să cadă doar prin ciocnirea intenţionată cu un afloriment de piatră joasă.
În clipa în care i-a luat să-şi recapete echilibrul, un şuierat surd în spatele lui a început să se ridice peste bătăile de sânge din urechi. A îngheţat, ascultând cum statica abia audibilă se transforma în plescăitul familiar al frunzelor ude şi al crengilor care se rupeau.
Cineva venea în spatele lui. Repede.
S-a mutat într-o încrengătură densă de tufişuri, aşezând-o pe Cara la pământ şi apucând MP7-ul. Viteza pe care o susţinea urmăritorul său pe terenul dificil ar fi fost în mod normal revelatoare, dar acum nu însemna nimic. Rapp era unul dintre puţinii oameni în viaţă care o putea menţine într-o situaţie de luptă – ceva ce Azarov avusese ghinionul să experimenteze personal. Din păcate, Nikita Puşkin era unul dintre ceilalţi.
Azarov s-a mutat într-o poziţie defensivă în spatele unui copac şi a ţintit prin crengi. Când a făcut-o, însă, paşii au încetinit şi apoi au dispărut în foşnetul uşor al brizei. Părea imposibil, dar fusese auzit.
A continuat să ţintească prin frunziş, dar nu se vedea nimic în lumina filtrată a lunii. Era un impas pe care nu şi-l putea permite. Dacă nu era acolo când sosea elicopterul, s-ar fi întors. Riscurile de a ateriza şi de a aştepta ar fi fost prea mari.
„Mitch!" a spus Azarov într-o şoaptă aspră.
Răspunsul a venit câteva secunde mai târziu, dar în loc să emane din locul unde paşii tăcuseră, au venit din spatele lui.
„Da."
Bărbatul de la CIA a ieşit din junglă o clipă mai târziu, ghemuindu-se pentru a lua din nou încheietura Cara în mână – ceva ce Azarov nu găsise puterea să facă. Stomacul i s-a strâns, dar apoi Rapp a ridicat-o pe umărul lui şi i-a aruncat lui Azarov casca echipată cu vizibilitate nocturnă.
„Condu-ne afară. „
Azarov a început din nou să coboare panta, menţinând un ritm mai bun fără greutatea lui Cara. Rapp, care nu fusese împovărat de ea în timpul alergării sale prin junglă, nu a avut nicio problemă în a ţine pasul.
„M-am alăturat lui Mitch şi suntem la cinci minute distanţă", a spus rusul în radio.
„Recepţionat", a spus simplu Claudia. Un răspuns mai elaborat nu era necesar. Bătaia paletelor elicopterului devenea deja audibilă.
Micul elicopter turistic se afla la doar câţiva metri de sol când au izbucnit din junglă şi au intrat pe drumul prost întreţinut. Scott Coleman a sărit din elicopter înainte ca patinele să atingă complet solul şi a ajutat-o pe Cara să se urce înăuntru.
„Numai unul dintre voi poate veni! Suntem prea grei!", a strigat el înainte de a sări înăuntru şi de a-i tăia cămaşa, lăsând-o goală, cu excepţia bandajului pătat de pe spate. O pungă de sânge atârna de peretele despărţitor, iar fostul SEAL se străduia deja să îi introducă cateterul intravenos în braţ.
Rapp îl apucă pe Azarov şi îi strigă la ureche. „Du-te tu."
„Dar tu? Ai nevoie să te ia cineva?"

„Nu. Avem nevoie de toată lumea la spital. Mă îndoiesc că ruşii se vor mişca, dar aş fi pariat şi eu împotriva rahatului ăluia pe care l-au făcut la tine acasă. O să mă descurc singur.”

CAPITOLUL 9

QUEPOS
COSTA RICA
„HEY, suntem aici, omule!”
Rapp se trezi, ridicând o mână pentru a-şi umbri ochii de luminile care luminau terenul modest al spitalului. A împins înapoi o placă de surf care se răsturnase peste el şi a ieşit din patul deschis al camionetei.
„Eşti sigur că vei fi bine?”, a spus un tânăr american, aplecându-se pe geamul din partea şoferului.
Rapp a luat nişte bani din buzunar şi i-a băgat în buzunarul de la piept al cămăşii puştiului. „Pentru benzină. Mulţumesc că m-ai adus.”
„Nu-ţi face griji, omule. Sper că prietenul tău e bine.”
Rapp a făcut un pas înapoi şi vehiculul s-a îndepărtat, lăsându-l în faţa spitalului Max Terán Valls. Funcţionau doar jumătate din lumini pentru a nu mai pune presiune pe generatoare, dar strălucirea era totuşi un contrast puternic cu întunericul în care se cufundase Costa Rica.
A văzut o umbră mişcându-se pe acoperiş, dar nu şi-a făcut griji în privinţa ei. Fără îndoială, Charlie Wicker strângând în braţe Galilul pe care îl prefera. Joe Maslick era parţial vizibil în spatele unui ghiveci de cărămidă, cu privirea plimbându-se înainte şi înapoi. Bruno McGraw şi Scott Coleman nu se vedeau nicăieri, dar fără îndoială erau aproape.
Rapp porni de-a lungul coridorului exterior care ducea spre uşi, găsindu-l în cele din urmă pe Coleman într-un colţ slab luminat al sălii de aşteptare. Avea o mână apăsată pe cască şi dădea din cap în mod perceptibil.
„Care este situaţia noastră?” a spus Rapp, apucând un pahar de hârtie şi umplându-l de la un răcitor. Mai erau încă trei persoane în încăpere, dar toate păreau a fi localnici şi probabil că aveau o engleză limitată.
„Ea este încă în viaţă. Aceasta este de fapt o unitate destul de bună şi au avut un chirurg de gardă. Echipa noastră medicală este pe drum de la Bethesda, dar sunt încă la cinci ore distanţă. Claudia se topeşte că nu a avut oameni în ţară când am ajuns noi. Spune că va fi vina ei dacă Cara moare.”
„Prostii”, a răspuns Rapp. „Care erau şansele ca noi să apărem în acelaşi timp cu ruşii? Zece mii la unu?”
„Exact ceea ce i-am spus şi eu. Nu poţi împânzi spitalele locale de fiecare dată când te urci într-un avion. Dar n-ar strica să audă asta şi de la tine.”
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a golit ceaşca din mână. Să se ocupe de bunăstarea emoţională a oamenilor care lucrau pentru el nu fusese motivul pentru care intrase în această afacere. Claudia se ocupase de logistică pentru această operaţiune aşa cum o făcuse întotdeauna – impecabil. Dacă orice eventualitate ar putea fi anticipată dinainte, lumea nu ar avea nevoie de oameni ca el.
„Poliţişti?”
„Irene a fost pe urmele ambasadoarei şi a rugat-o să se asigure că totul va fi ascuns sub preş”, a spus Coleman. „Dar până acum nu a fost necesar. Am spus personalului că Grisha îşi curăţa pistolul când s-a descărcat şi a lovit-o pe ea. O poveste destul de jalnică, dar el este atât de speriat încât se pare că ei o cred. Bănuiesc că a fost raportată, dar cu întreruperea energiei electrice, cred că un rus care îşi împuşcă accidental iubita americană este destul de departe pe lista lor de priorităţi.”
„Cu puţin noroc, vom pleca de aici înainte de a ajunge în fruntea ei. Unde este?”
„L-am pus într-o cameră goală din spate.”
Rapp a aruncat paharul de hârtie şi a pornit pe coridor. A primit câteva priviri curioase din partea personalului, care fără îndoială se întreba de unde veniseră toţi aceşti străini noroioşi şi fără umor, dar nimic mai mult.
În cele din urmă, l-a zărit pe Azarov prin panoul de sticlă al unei uşi de la capătul coridorului. Rusul stătea la picioarele unui pat gol, privind fix la televizorul fixat cu şuruburi pe perete. Volumul era dat

destul de tare pentru ca Rapp să audă comentariile, dar spaniola lui era practic inexistentă. Nu că ar fi contat. Văzuse deja imaginile tremurate de pe telefonul mobil.
Era vorba de un atac asupra unui protest pașnic din Moscova, cu o săptămână în urmă. Din motive pe care nimeni nu le putea înțelege, o forță de securitate lamentabil de inadecvată atacase brusc o mulțime adunată în Piața Roșie. Deoarece au fost atât de mult depășiți numeric de demonstranți, situația s-a schimbat rapid, determinând poliția să folosească forța mortală. Baie de sânge a fost un cuvânt prea puternic, dar nu era departe.
Nimeni – nici măcar Irene Kennedy – nu avea idee despre ce se întâmplase. Maxim Krupin era un dictator vicios, dar și calculat. Genul acesta de imagini nu se regăseau în lumea industrializată. În orice caz, ele ar fi slăbit singurul lucru de care ținea: controlul asupra puterii.
Rapp a împins ușa și a lăsat-o să se închidă în urma lui. Ochii lui Azarov s-au îndreptat pentru scurt timp în direcția lui înainte de a se întoarce la ecran.
„Este vina mea, Mitch. La fel de bine aș fi putut să o împușc eu însumi."
„Cum ți-ai dat seama?"
„Krupin e disperat. Volatilitatea prețurilor la energie, statele separatiste care privesc spre Vest, adversarii săi politici și oligarhii caută constant slăbiciuni în el. Te-am lăsat să mă învingi în Orientul Mijlociu și acum e disperat."
Krupin îl pusese pe Azarov să se ocupe de un plan de transformare a regiunii producătoare de petrol din Arabia Saudită într-un deșert radioactiv. Haosul care ar fi urmat pe piețele energetice ar fi salvat Rusia, dependentă de resursele naturale, în timp ce ar fi distrus economiile din restul lumii. Rapp reușise să împiedice acest lucru, lăsându-l pe Krupin, în vârstă, să-și conducă țara spre un viitor din ce în ce mai nesigur.
„Ce mai are asta de-a face cu tine, Grisha? Din câte îmi dau seama oamenii mei, tot ce faci este să faci surf și să pluteși în piscina ta."
Ecranul de televiziune a trecut de la protestatarii brutalizați la Krupin vorbind de pe o scenă în aer liber. Era în rusă cu subtitrare în spaniolă, dar esențialul era clar. El făcea apel la susținătorii săi de bază – ultra-naționaliștii, fasciștii și oamenii suficient de bătrâni pentru a-și aminti de fosta glorie sovietică. Îi chema să îl ajute în lupta sa disperată pentru a învinge conspirațiile masive puse la cale de Occident. Comploturile imaginare pentru a sărăci și a înconjura Rusia, pentru a finanța opoziția politică și protestele, pentru a le renega marea lor națiune la irelevanță. Iar oamenii din mulțime înghițeau totul.
Ochii lui Azarov deveniseră morți, fixați pe omul care obișnuia să controleze fiecare aspect al vieții sale.
„Cum se simte?" întrebă Rapp.
„Trăiește doar prin grația mașinilor la care este conectată. Mi s-a spus că va avea nevoie de un ficat nou, dar că există o listă lungă de oameni înaintea ei pentru a primi unul." S-a întors de la televizor și și-a fixat ochii morți pe Rapp. „De ce nu m-ai avertizat?"
„Știam că o mare parte din energia electrică din Costa Rica a căzut, dar am presupus că este vorba de o problemă tehnică. Când Irene a aflat că era vorba de un hacker rus, am încercat să vă contactăm prin e-mail și telefon. Nu a funcționat, așa că m-am urcat în avion."
„Când ai venit la mine la începutul acestui an și mi-ai cerut ajutorul, am făcut o înțelegere." Vocea lui era lipsită de emoții, aproape robotică. „Te-aș fi ajutat să ai grijă de prințul Musaid și, în schimb, tu m-ai fi ajutat dacă dușmanii din trecutul meu ar fi reapărut."
Ochii i s-au îngustat ușor și Rapp și-a dat seama că așa arăta furia la Azarov. Nu o mai văzuse niciodată până atunci. Rusul avea tendința de a face ceea ce făcea pentru că calculase că era în interesul său. Acum – poate pentru prima dată în viața lui – se întâmplase ceva rău de care chiar îi păsa.
„O pană de curent nu înseamnă nimic pentru CIA!" a strigat Azarov, renunțând brusc la exteriorul glacial pentru care era atât de faimos. „Știai și nu ai vrut să trimiți active locale. Nu ați vrut să le expuneți identitatea. Iar acum Cara plătește prețul!"
Era evident că rusul nu credea cu adevărat ceea ce spunea. Numărul activelor clandestine valoroase pe care CIA le avea bronzându-se în Costa Rica era exact zero. Dar, în acest moment, faptele nu contau.

Azarov era rapid ca naiba, dar nu ca înainte. Era epuizat de la căratul lui Cara şi îşi redusese regimul de antrenament cu aproximativ nouăzeci la sută de când se retrăsese. Totuşi, impactul dintre ei l-a ridicat pe Rapp în aer şi l-a trântit în peretele de lângă uşă.
Rapp şi-a strecurat o gleznă în jurul părţii din spate a piciorului lui Azarov, trăgându-l suficient de aproape pentru ca acesta să nu poată avea prea mult elan în spatele loviturilor sale. Prima a fost un cot care a venit puternic din dreapta. Rapp a reuşit să ridice un umăr, făcând ca antebraţul lui Azarov să alunece de pe el şi să absoarbă cea mai mare parte a forţei. Ceea ce a rămas, însă, aproape că l-a doborât.
Văzându-l că se îndoaie, Azarov a aruncat un genunchi în sus, dar Rapp a reuşit să îl blocheze şi să îl îndepărteze de perete. Azarov a încercat să îşi mătură piciorul, dar Rapp şi-a pus toată greutatea pe el, compromiţând echilibrul rusului când mişcarea sa a eşuat.
Deceniile de antrenament ale lui Azarov şi perfecţiunea pe care acestea i-o insuflaseră erau deopotrivă puterea şi slăbiciunea lui. Întotdeauna se putea conta pe el pentru a executa impecabil exact tehnica potrivită la momentul potrivit. Asta îl făcea previzibil.
Rapp a profitat de fracţiunea de secundă de instabilitate a rusului şi s-a ferit sub braţul lui, ajungând în spatele lui. I-a înfipt un pumn în ceafă şi apoi un altul în rinichii lui Azarov. În aceste circumstanţe, în mod normal, ar fi tras de pumni, dar nu era necesar în acest caz.
Azarov a rămas în poziţie verticală şi s-a împins de peretele din faţa lui, încercând să-şi arunce greutatea înapoi pe adversarul său. Din nou, însă, a fost exact mişcarea potrivită la momentul potrivit. Rapp a contraatacat înainte de a începe.
A evitat şi a scos un picior. Asta, combinat cu o strângere fermă de părul lui Azarov, l-a trimis pe rus să se rostogolească pe podeaua de gresie.
A ajuns să se oprească pe spate, iar Rapp s-a deplasat spre dreapta, lăsându-l pe Azarov cu cea mai proastă linie de atac posibilă. Totuşi, nu s-a mişcat. Stătea întins acolo, uitându-se la tavan.
„Sunt doar un ucigaş rus, Mitch. Fără lumina pe care o aruncă asupra mea, dispar.” Şi-a lăsat capul să cadă într-o parte, ca să se poată uita la Rapp. „Eşti responsabil pentru moartea soţiei tale. Cum te-ai împăcat cu asta?”.
Dacă ar fi vorbit altcineva, acestea ar fi fost ultimele sale cuvinte. Dar din partea lui Azarov, nu era un atac. Era o întrebare serioasă.
De fapt, dispăruse în Asia de Sud-Est şi încercase să uite cu ajutorul oricărui ac sau pastilă pe care o găsea. La început funcţionase, dar, după un timp, amintirile învăţaseră să se împotrivească. Nu se mai putea înşela durerea, furia şi vinovăţia. Avea să aibă ziua ei, indiferent ce ai fi făcut.
„Nu vrei să mă foloseşti ca model”, a spus el, alunecând pe peretele din spatele lui şi aşezându-se pe podea.
„Şi atunci ce? Ce se va întâmpla cu mine acum?”
Rapp şi-a frecat nodul sângeros care i se ridica la ceafă. „Există o diferenţă între noi, Grisha. Soţia mea era moartă. Cara nu este.”

CAPITOLUL 10

„DĂ-mi versiunea scurtă”, i-a spus Rapp doctorului costarican sprijinit de perete. Claudia îl verificase şi îi dăduse undă verde. Un chirurg generalist talentat care fusese format la Madrid înainte de a se întoarce să se stabilească la câţiva kilometri de locul unde se născuse.
„Sunteţi sigur că nu ar fi mai bine să mă întorc în câteva minute?”, a spus el printr-un accent spaniol mai uşor de înţeles decât cel din Carolina de Sud al lui Joe Maslick.
Impactul lui Rapp cu peretele îi lăsase o tăietură în ceafă care refuza să se oprească din sângerare. O asistentă locală stătea în spatele lui, înfingând şi scoţând un ac de sutură în rană cu o plăcere impresionantă.
„Mai am timp până la terminarea ei. Du-te.”
„Bine. Primul ajutor acordat de oamenii dumneavoastră a fost excelent, dar rana ei este extrem de gravă. Am reuşit să scot glonţul şi să o stabilizez, dar asta e tot ce pot face aici.”
„Putem să o transferăm? La San José sau înapoi în State?”.

El a clătinat din cap. „Nici măcar nu sunt sigur că va reuşi să treacă peste noapte. Dacă reuşeşte, vor trece câteva zile până când ne vom putea gândi să o mutăm.”
„Am auzit pe cineva spunând ceva despre ficatul ei.”
„Da. Nu poate fi salvat. Dacă va supravieţui, va avea nevoie de un transplant.”
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă în timp ce asistenta a terminat. Nu trecuse mult timp de când se aflase într-o situaţie similară cu Scott Coleman. Oamenii care se apropiau prea mult de Azarov nu se descurcau prea bine. Era o problemă pe care Rapp o înţelegea mai bine decât majoritatea.
„Dacă ai veşti bune, dă-i-le direct lui Grisha. Dacă aveţi veşti proaste, treceţi prin mine.”
Expresia lui a devenit puţin confuză. „Cine sunteţi dumneavoastră? Şi care este relaţia ta cu fata?”.
„Ai auzit vreodată zicala „împuşcă mesagerul”?”. a spus Rapp în loc de răspuns.
„Bineînţeles.”
„O să-ţi spun o singură dată şi tu o să mă asculţi. Dacă mesajul este că Cara este moartă sau pe moarte, viaţa ta ar putea depinde de faptul că eu sunt cel care îl transmite.”
- – -
Telefonul prin satelit al lui Rapp a început să sune chiar în momentul în care a intrat pe poarta spitalului. Umiditatea era încă opresivă, dar căldura scăzuse. Coleman îi luase locul lui Joe Maslick în spatele unui ghiveci masiv şi scruta drumul pustiu din faţa lui. Mas dispăruse undeva în peisaj.
Încă părea improbabil ca ruşii să atace spitalul în căutarea lui Azarov, dar nu atât de improbabil încât securitatea să nu fie o preocupare. Dacă Krupin îl voia mort atât de mult încât să doboare o treime din reţeaua electrică din Costa Rica, nu exista niciun motiv să creadă că ar fi tras o linie de demarcaţie la împuşcarea unei unităţi medicale rurale.
Şi-a scos telefonul din buzunar şi l-a pus la ureche. „Bună, Irene.”
„Cum se simte?”
„În viaţă, dar se pare că s-ar putea să nu rămână aşa. Dacă o va face, va avea nevoie de un ficat.”
„O să dau nişte telefoane. Între timp, ai vreo idee despre ce s-a întâmplat acolo? De ce Maxim Krupin ar fi făcut atâtea eforturi pentru a o vedea pe Grisha moartă?”.
„Nu am avut această conversaţie.”
„Ştiu că nu e un moment potrivit, Mitch, dar va trebui să abordezi subiectul. Suntem în modul de criză aici. Acesta nu este un incident complet izolat. Mai sunt şi recentele atacuri asupra protestatarilor ruşi, iar acum vedem o activitate militară în creştere în Ucraina, precum şi la graniţele statelor baltice.”
„Trebuie să aveţi o idee despre ce se întâmplă”.
„Asta este problema. Eu nu am. Este imposibil să vezi comportamentul actual al lui Krupin altfel decât ca fiind neregulat şi contraproductiv pentru propriile interese.”
„Nu pare a fi el.”
„Exact ceea ce gândim noi. Faptul că nu este un om predispus la acţiuni pripite sau la autosabotaj sugerează că lucrează la ceva. Ceva la care noi nu vedem, dar pe care Grisha ar putea să-l intuiască.”
Îl interogaseră pe Azarov când se îndepărtase de Krupin, dar nu obţinuseră nimic acţionabil. Ar fi putut insista mai mult, desigur, dar care era rostul? Krupin era un actor raţional, înconjurat de un arsenal militar şi nuclear masiv. Azarov avea, fără îndoială, nişte mizerii interesante închise în creierul său, dar asta nu ar fi schimbat nimic.
Acum, însă, tabla de şah se schimbase. Krupin părea să explodeze, iar orice loialitate reziduală pe care Azarov ar fi putut să o simtă faţă de acest om dispăruse împreună cu casa lui şi cu ficatul Cara.
„Voi vorbi cu el”, a spus Rapp. „Şi dacă ajungem să o punem pe Cara într-un avion spre Bethesda, veţi avea şansa unei întâlniri faţă în faţă.”
„Voi aştepta cu nerăbdare asta. Dar, între timp, orice ar fi de ajutor. Am o întâlnire programată cu preşedintele şi aş vrea să-i spun ceva mai mult decât lucrăm la asta.”
„Am înţeles.”
A deconectat apelul şi şi-a ajustat traiectoria spre Coleman. „Unde este Grisha? L-am căutat înăuntru şi nu e acolo.”
„A plecat.”
„Cum adică, a plecat?”

Fostul SEAL a ridicat din umeri. „A ieşit, a făcut la dreapta şi a plecat.”
„De ce nu l-ai oprit?”
„Mi-ai spus să nu-i las pe ruşi să intre în spital. Nu să-i ţin înăuntru.”
Rapp a întins mâna să-l apuce de gât şi să aibă o conversaţie serioasă despre cum ar trebui interpretate ordinele sale, dar a reuşit să se oprească. Vechiul său prieten era cel mai bun în branşă şi ştia foarte bine ce se aştepta de la el. Faptul că se hotărâse să facă doar strictul necesar în această operaţiune era de înţeles. Ar fi urmat directivele specifice, dar a se da peste cap pentru a-l proteja pe omul care aproape îl schilodise era un pod prea departe.
Rapp se întoarse şi se îndreptă spre şosea, apelându-l pe Kennedy în timp ce mergea.
„A fost mai rapid decât am crezut”, a spus ea în semn de salut.
„Grisha a plecat.”
„Ce vrei să spui? Unde a plecat?”
S-a oprit şi a privit în întuneric. „Nu pot spune cu siguranţă, dar am o bănuială destul de bună.”

CAPITOLUL 11

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK
RUSIA
„E pe toate posturile de ştiri din toată ţara!” Vocea prim-ministrului Boris Utkin a continuat să crească în intensitate. „Este practic tot ceea ce se relatează”.
Krupin a întins mâna spre butonul de volum de pe consola din faţa sa. Utkin putea ţipa ca o babă când existenţa lui confortabilă era perturbată.
„Încearcă să nu te isterizezi, Boris.”
Ceaţa respiraţiei sale abia se vedea în strălucirea care umplea containerul de transport. Fusese mutat în depozit la ordinul lui şi amenajat ca centru de comunicaţii securizat. Internetul era acum pe deplin funcţional, la fel ca şi telefonul prin satelit criptat, iar pe ecranele ataşate de pereţii de oţel rulau diverse ştiri. În afară de asta, spaţiul claustrofob nu conţinea mai mult decât un scaun recuperat şi un birou făcut dintr-o scândură de lemn. Nu era mediul cu care se obişnuise, dar era adecvat. Confortul nu mai era un considerent. Tot ceea ce conta era securitatea.
„Isteric? Presa are înregistrări video ale caselor mele şi ale terenurilor lor. Un inventar detaliat al colecţiei mele de maşini. Fotografii ale dulapului meu personal, domnule preşedinte! Cum este posibil ca aceste lucruri să fi ajuns în mâinile lor?”.
Bineînţeles, această conversaţie era puţin mai mult decât un joc. Amândoi erau perfect conştienţi de modul în care presa de stat obţinuse acele informaţii – Krupin ordonase ca ele să fie adunate de către serviciul de securitate al lui Utkin. Un om mai curajos ar fi rostit pur şi simplu această acuzaţie. Dar curajul nu era un cuvânt pe care cineva l-ar fi folosit pentru a-l descrie pe prim-ministru. Era un linguşitor şi un negociator de culise. Un om pe care se putea conta întotdeauna să protejeze ceea ce avea în loc şi să urmărească mai mult.
„Nu ştiu cum au făcut rost de ea”, a spus Krupin, fără să se obosească să-şi ascundă plictiseala faţă de acest artificiu. „Nu am acces la televiziune şi abia dacă vă pot auzi pe această legătură.”
„Atunci poate că ar trebui să te gândeşti să te întorci din călătoria ta în sălbăticie.”
Din câte ştia toată lumea din Rusia, el se afla într-una dintre iubitele sale expediţii de vânătoare.
„Nu cred că ar trebui să fiu obligat să scurtez una dintre puţinele mele vacanţe pentru că poporul rus descoperă că vă plac lucrurile frumoase din viaţă.”
„Nu mă iau doar în râs, domnule preşedinte. Fac acuzaţii de corupţie.”
„Poate că ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte de a vă aurii cuşca câinelui.”
A existat o scurtă pauză pe linie. „Şi totuşi, sunt un sărăntoc în comparaţie cu dumneavoastră.”
Krupin s-a lăsat pe spate în vechiul scaun şi a zâmbit la încercarea patetică de sfidare. Utkin avea abia cincizeci de ani, un sofisticat arătos care avea capacitatea de a se conecta cu elementele mai tinere şi mai liberale din Rusia. Acest lucru l-a făcut un partener politic convenabil, dar pe care Krupin l-a ţinut la distanţă de frâiele puterii.

Cu toate acestea, Utkin nu era în întregime lipsit de ambiţie şi nici nu era lipsit de aliaţi puternici în guvern. În ciuda educaţiei sale răsfăţate şi a laşităţii sale politice, nu trebuia subestimat. Dacă vedea o oportunitate – o slăbiciune – o exploata.
„Un sărăntoc în comparaţie cu mine", a repetat Krupin. „Poate că da. Dar eu nu port pantofi italieni de zece mii de dolari. Şi nici nu aduc cu avionul vedete pop britanice pentru a-i distra pe invitaţii de la petrecerile mele. Mă concentrez asupra unor chestiuni mai substanţiale".
„Ah, da, gloria Mamei Rusia", a spus Utkin. „Dar nu văd cum o anchetă de corupţie asupra premierului tău îţi îmbunătăţeşte poziţia. Vorbiţi cu mare pricepere oamenilor nostalgici după dominaţia sovietică, dar acele amintiri se estompează. Ţara intră şi iese din recesiune şi este încet-încet înconjurată de forţele occidentale. Potenţialul ca NATO să ofere Ucrainei statutul de membru este destul de ridicat, lucru care aproape va finaliza încercuirea ţării noastre sub conducerea dumneavoastră. Este acum momentul pentru un scandal în administraţia dumneavoastră?".
Krupin a simţit cum îi creşte furia la tonul bărbatului şi, odată cu ea, a simţit primele junghiuri de durere la baza craniului. „Cred că ai dreptate, Boris. Ar putea fi în avantajul nostru, al tuturor, dacă ai părăsi ţara pentru o perioadă. Un turneu de bunăvoinţă. Poţi să-ţi foloseşti abilităţile tale politice magnifice pentru a linişti îngrijorarea lumii cu privire la protestele pe care am fost nevoit să le reprim. Iar în absenţa dumneavoastră mă voi întoarce – cu reticenţă – la Moscova şi mă voi ocupa de mediatizarea stilului dumneavoastră de viaţă."
„Să părăsesc Rusia?", s-a bâlbâit el. „Va părea că încerc să fug de problemă. Noi..."
„O să-i pun pe oamenii mei să stabilească un itinerar", l-a întrerupt Krupin. „Vei pleca în trei zile."
„Trei zile? Cât timp voi fi plecat?"
Clipele din viziunea periferică a lui Krupin au ascuns pereţii ruginiti ai containerului maritim. Şi-a dat brusc seama că nu-şi putea aminti ce spusese Utkin.
„Repetă asta, ai tăiat-o."
„Când mă voi întoarce?"
„Când va fi nevoie de prezenţa ta."
Krupin a deconectat apelul şi a închis ochii, ştergând totul în afară de lumina albă şi goală de la marginile pleoapelor sale. Azarov ar fi fost mort până acum, iar Utkin ar fi ţinut în curând discursuri goale în Europa. Mai existau încă ameninţări interne şi externe care trebuiau rezolvate, dar acestea fuseseră două dintre cele mai presante. Următoarele sale acţiuni urmau să fie dictate de conţinutul raportului medical care îl aştepta chiar în afara zidurilor de oţel care îl înconjurau.
A stat în tăcere câteva minute înainte de a ieşi din container şi de a-l închide în urma lui. Singurul paznic pe care îl lăsase să intre în interiorul depozitului s-a ridicat brusc în gardă, iar Krupin i-a indicat să rămână unde se afla.
În acest moment, riscurile reprezentate de o securitate interioară suplimentară depăşeau beneficiile. Bărbatul de care se îndepărta cu paşi repezi era unul dintre cei mai de încredere şi înţelegea că nici el, nici personalul medical nu vor comunica cu lumea exterioară până când toate acestea nu se vor fi terminat. Forţa de securitate mai substanţială de afară ştia că Krupin se afla acolo, dar nu avea idee din ce motiv. Presupuneau că era vorba de vreun site militar sau de informaţii strict secret şi nu aveau niciun motiv să speculeze mai mult.
A luat-o pe o rută ocolită prin interiorul ruinat al clădirii, îndreptându-se spre un rând de birouri încă intacte, lipite de peretele estic al clădirii. Dr. Fedkin îl aştepta acolo, în timp ce oamenii lui rămâneau închişi într-un dormitor improvizat de cealaltă parte a structurii.
Uşa era închisă şi Krupin s-a oprit în faţa ei, netezindu-şi sacoul de costum. După orele petrecute în halatul de spital, avea senzaţia reconfortantă de armură. Dintr-un motiv similar, stabilise locaţia acestei întâlniri cât mai departe de cortul medical, atât cât îi permitea structura. Înconjurat de maşinile şi acele sale, Fedkin era o creatură dumnezeiască. Fără ele, el nu era nimic. Doar un alt tehnician fără sens.
Krupin a deschis uşa fără să bată la uşă, făcându-l pe Fedkin să sară de pe scaun. Medicul făcuse tot ce putuse pentru a curăţa încăperea, împingând resturile de ani de zile într-o parte şi îndreptând mobilierul într-un mod care sugera mai puţin o nevoie practică de ordine, cât o constrângere.
„Domnule preşedinte. Cum vă simţiţi?"

„Destul de bine, mulţumesc, domnule doctor.”
Minciuna care se rostogolea atât de uşor de pe limba lui Krupin era aparent mai puţin convingătoare decât ar fi trebuit să fie. Fedkin l-a privit drept în faţă, cu ochi iscoditori pe care Krupin îi bănuia că erau uşor sticloşi şi nefocalizaţi. Nu îndeajuns încât majoritatea oamenilor să observe, dar, oarecum periculos, Fedkin nu era majoritatea oamenilor.
„Te doare?”
„Un pic de durere de cap”, a recunoscut Krupin. „Nu e nimic.”
„Am medicamente care ar putea să te ajute.”
„Am spus că nu e nimic”, a repetat Krupin, coborându-se pe scaunul pe care Fedkin îl abandonase.
„Înţeleg că analizele tale sunt complete. Ce arată ele? „
Medicul nu a răspuns imediat, în schimb şi-a lins buzele şi a întins mâna spre un iPad aflat pe masă. Era puţin probabil că avea nevoie de el pentru a-şi aminti rezultatele, dar în schimb îl vedea ca pe o piesă a propriei sale armuri. Krupin a interceptat mâna bărbatului, refuzându-i acea fărâmă de protecţie. „Trebuie să mă urc într-un avion spre Moscova în câteva ore, doctore”.
Medicul s-a retras aproape de uşă. „Am confirmat mărimea şi poziţia anomaliei din creierul dumneavoastră. Pe această bază, acum este aproape sigur că este cauza problemelor pe care le-aţi raportat.”
„Este canceroasă?” a spus Krupin cu un calm exersat.
„La cererea dumneavoastră, am efectuat doar teste minim invazive. Pentru a fi absolut siguri, ar trebui să efectuăm o biopsie, care ar implica să vă facem o mică gaură în...”
„Nici nu se pune problema!” a strigat Krupin, apoi a fluturat o mână în jurul camerei. „Toate astea şi tot nu aveţi nicio informaţie? Asta mă face să încep să mă întreb la ce bun eşti.”
Ameninţarea a fost intenţionat vagă, dar Fedkin a fost suficient de inteligent pentru a o sesiza.
„Pe baza testelor noastre, aş spune că există cel puţin nouăzeci şi cinci la sută şanse să fie vorba de cancer, domnule.”
Krupin a îngheţat. În ciuda tuturor durerilor şi a celorlalte simptome, fusese complet nepregătit să audă acele cuvinte. Aerul părea blocat în pieptul lui. Când a putut să respire din nou, a deschis gura pentru a vorbi, dar apoi s-a oprit, aşteptând până când a fost sigur că vocea lui va fi stabilă.
„Ce înseamnă asta?”
„Că trebuie să începem imediat un tratament agresiv. Tumora se află într-o zonă delicată de accesat, aşa că trebuie să consult un chirurg, dar este posibil să fie indicată îndepărtarea cel puţin a unei părţi din creştere. Apoi, vom continua cu o serie de terapii, inclusiv chimioterapie şi radiaţii. În orice caz, trebuie să vă transferăm la un spital care este...”
„Care ar fi efectele secundare ale acestor tratamente?”
„Dacă vom considera că operaţia este necesară, evident, va exista o perioadă de recuperare. Cât timp ar depinde de...”
„Cum rămâne cu medicamentele şi radiaţiile?”
„Din nou, depinde exact de protocoalele pe care le decidem că vor fi cele mai eficiente şi, bineînţeles, de fiziologia ta specifică. Nu vă voi minţi, domnule preşedinte. Chiar dacă totul va merge bine, va fi o perioadă dificilă.”
„Timp...” Krupin a spus amorţit. „Cât de mult? Cât timp?”
„Cel mai rău ar trebui să se termine în trei sau patru luni. Poate mai puţin.”
Mintea i s-a umplut de imagini cu el zăcând neajutorat pe un pat de spital, cu capul ras, gol şi inconştient. Trei sau patru luni? Nu-şi putea permite nici măcar o oră de slăbiciune. Chiar şi un zvon neîntemeiat despre el le-ar fi putut oferi duşmanilor săi deschiderea de care aveau nevoie pentru a-l detrona.
„Prognosticul?”, a spus el amorţit.
„Starea dumneavoastră este destul de gravă...”
„Am stabilit deja asta, doctore.”
Din nou, a ezitat. „Dacă ne mişcăm repede, cred că aveţi mulţi ani de înaltă calitate în faţa dumneavoastră.”

„Ani de calitate”, a mormăit Krupin, vrând să se ridice în picioare, dar neavând puterea de a o face. El controla cea mai mare ţară din lume. Un arsenal nuclear care putea distruge planeta. Vieţile a o sută cincizeci de milioane de oameni. Şi totuşi, i se vorbea ca unei bătrâne care se prăpădeşte într-un azil de bătrâni.
„Domnule, dumneavoastră...”
„Şi dacă nu fac nimic?”, l-a întrerupt el.
Medicul îmbătrânit părea confuz. „Simptomele cu care vă confruntaţi se vor agrava până când veţi fi debilitat. Mă îndoiesc că veţi rezista şase luni.”
Mintea lui Krupin s-a întors de la numeroşii săi duşmani la aliaţii săi. În lumina a ceea ce i se spunea, se mai putea conta pe ei? Cât timp va dura până când vor începe să-l vadă ca făcând parte din trecutul Rusiei, în loc de viitorul ei? În disperarea lor de a se poziţiona pentru ceea ce va urma, se vor întoarce împotriva lui?
„Poate că aţi putea să vă retrageţi temporar şi să îi permiteţi prim-ministrului să se ocupe de îndatoririle dumneavoastră”, a spus Fedkin, încercând să umple tăcerea.
Sunetul vocii sale l-a readus pe Krupin în prezent. Îşi petrecuse întreaga viaţă asaltat de duşmani. Luptase în războaie. Influenţase alegeri străine. A adunat cea mai mare avere personală din istoria modernă. Supravieţuirea şi victoria erau simple chestiuni de putere, viclenie şi voinţă.
În cele din urmă s-a ridicat în picioare, întâlnindu-se cu privirea lui Fedkin. „Voi avea nevoie de un raport detaliat asupra protocoalelor de tratament propuse de tine, a ratelor de succes şi a efectelor secundare ale acestora. După ce voi analiza asta, vom discuta care proceduri vor fi acceptabile şi care nu.”
„Bineînţeles. Voi începe să mă ocup de el imediat ce mă întorc la Moscova. Trebuie să mă consult cu...”
„Nu vă veţi întoarce la Moscova, doctore. Veţi scrie raportul aici şi orice consultări sau comunicări externe vor trebui să fie aprobate în prealabil de mine. Mai mult, toate procedurile vor fi făcute aici.”
„Aici? Asta nu este posibil, domnule. I-”
„Este posibil, domnule doctor. Împreună cu raportul dumneavoastră, aştept o listă cu echipamentele şi personalul suplimentar de care veţi avea nevoie.”
Fedkin nu părea să înţeleagă pe deplin ceea ce i se spunea. „Am alţi pacienţi, domnule preşedinte. O familie. Iar procedurile dumneavoastră vor fi periodice. Nu pot să stau aici până când se va încheia întregul curs al tratamentului dumneavoastră. „
„Permiteţi-mi să fiu clar, domnule doctor. Nu vei sta aici doar până când se termină tratamentul meu. Rămâi aici până când mă voi vindeca. Dacă voi fi rănit sau ucis de terapiile tale sau dacă voi muri din cauza bolii mele, tu şi oamenii tăi nu veţi părăsi niciodată acest loc.”

CAPITOLUL 12

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
SUA
„Doar noi, domnule?”
Preşedintele Joshua Alexander i-a arătat lui Kennedy zâmbetul care fermecase milioane de oameni şi i-a indicat spre una dintre canapelele Biroului Oval. S-a aşezat şi a întins mâna după o ceaşcă de ceai, în timp ce el s-a aşezat pe un scaun din faţa sa.
Din ce în ce mai mult, întâlnirile lor erau afaceri private. Pe măsură ce ţara se împărţea pe linii ideologice, Casa Albă devenea din ce în ce mai predispusă la scurgeri de informaţii. Cu ea, Alexander îşi putea spune părerea fără teama că vorbele sale ar putea fi reluate la ştirile din seara respectivă. Iar ea putea face acelaşi lucru, deşi în general mai puţin colorat.
În acest caz, însă, ar fi fost avantajos să fie prezenţi consilierul său pentru securitate naţională şi preşedintele Statului Major. Din nefericire, ambii se aflau în Europa, luând parte la un exerciţiu NATO masiv centrat pe Polonia.

„Eşti pe lista mea, Irene. Mi-ai promis că Krupin o va lua mai uşor dacă nu-l crucific pentru rahatul pe care l-a făcut în Arabia Saudită. Acela a fost un atac nuclear asupra unei naţiuni suverane şi am avut destule ca să punem sancţiuni cum nu s-a mai văzut în lume. Dar nu am făcut-o. Şi acum iată-ne aici."
„Nu-mi amintesc să fi promis ceva, domnule preşedinte."
„Bineînţeles că nu. Probabil că aţi spus ceva de genul „renunţarea la represalii imediate ar putea avea avantaje care ar putea depăşi uşor dezavantajele. În timp. Poate". Poate că tu eşti stăpânul gardului, dar eu sunt preşedintele Statelor Unite. Aşa că pot să aud tot ce vreau".
„Unul dintre avantajele funcţiei?".
„Această funcţie are beneficii?"
Ea a zâmbit şi a luat o înghiţitură din ceaiul ei. „Ceea ce a încercat să facă în Arabia Saudită a fost un act de disperare, domnule preşedinte. Krupin a pariat foarte mult pe succesul acelei operaţiuni, iar când Mitch l-a oprit, i-a slăbit controlul asupra puterii. Sunt încă convins că nu era momentul să ne forţăm avantajul."
„Privind din perspectiva opusă, aş putea spune că dacă îţi presezi avantajul atunci când adversarul tău este slab şi disperat, aşa câştigi."
Alexander fusese un fundaş talentat în facultate şi, deşi în mod normal avea o viziune admirabil de nuanţată asupra lumii, o parte din atletul hipercompetitiv a rămas.
„Cu excepţia cazului în care adversarul tău păzeşte zona de final cu arme nucleare."
„Sunt impresionat." Zâmbetul lui părea un pic forţat de data asta. „Aş fi pariat că nu ai ştiut să deosebeşti o zonă de final de o gaură în pământ."
„Încerc să mă informez despre o mare varietate de subiecte."
„Da? Atunci spune-mi ce naiba se întâmplă în Rusia."
Era atât întrebarea la care se afla aici pentru a răspunde, cât şi întrebarea de care se temea cel mai mult.
„Nu ştim."
Tăcerea dintre ei s-a întins câteva secunde înainte ca preşedintele să o rupă. „Asta e tot? Nu ştiţi?"
„Analiştii noştri şi oamenii noştri de pe teren lucrează non-stop, dar nu au reuşit să găsească nimic neobişnuit care să se întâmple în Rusia. Este o ţară aflată într-un declin lent, dar relativ constant. Cu siguranţă, Krupin pierde ceva susţinere pe măsură ce electoratul său mai în vârstă se stinge, dar nu este cu adevărat o ameninţare pentru poziţia sa. Evident, europenii fac gălăgie în legătură cu acceptarea Ucrainei în NATO, dar având în vedere prezenţa rusă în acea ţară şi opoziţia voastră, este mai mult o postură decât..."
„Dar asta nu este o afacere ca de obicei, Irene. Represiunea asupra protestatarilor, atacul asupra lui Azarov, încarcerarea bruscă a principalului său rival. Şi acum aud că premierul său pleacă într-un turneu de bunăvoinţă improvizat, fără o agendă cunoscută. Haosul nu este modul în care operează Krupin. El îl urăşte".
Ea a dat din cap în semn de acord. „Dumneavoastră aţi convocat această întâlnire, aşa că mi-e puţin jenă să vă întreb asta, dar...". Vocea ei s-a stins.
„Ce?"
„Ei bine, domnule, deşi experienţa dumneavoastră este diferită de cea a lui Krupin, sunteţi un politician foarte bun care a reuşit să menţină puterea într-o ţară mare şi complexă."
„Staţi puţin. Vrei să spui că ai venit aici ca să asculţi ce cred eu?"
„Am venit."
S-a scufundat înapoi în scaun şi a privit prin geamuri soarele de seară care se domolea. „Pe măsură ce numărul susţinătorilor săi scade, el trebuie să crească intensitatea sprijinului din partea celor care i-au rămas. Din acest motiv, nu are cum să lase Ucraina să meargă la NATO. Întreaga lui personalitate este aceea de tip dur care sperie de moarte restul lumii. El nu este capabil să facă Rusia mai puternică, aşa că trebuie să îi facă pe toţi ceilalţi mai slabi. Îmi pare rău să spun că aşa este natura umană. Oamenii nu vor ca viaţa lor să fie îmbunătăţită. Ei vor ca vieţile oamenilor pe care îi urăsc să fie înrăutăţite".
„Aşa se explică mişcarea de trupe pe care am văzut-o", a spus Kennedy. „Dar cum rămâne cu reprimarea protestului din Piaţa Roşie?".
„Nu pot explica asta. Sigur, susţinătorii lui hardcore ar avea o emoţie văzând cum poliţia arestează o grămadă de capete tinere liberale, dar reacţia – atât internă, cât şi externă – ar lovi puternic. Krupin pe

care îl cunosc eu este un calculator. Darul său este abilitatea de a face ca maşina de corupţie incredibil de complicată să funcţioneze fără probleme. Nu-i pasă de Rusia, de poporul său, de familia şi de prietenii săi. Tot ceea ce îl interesează este să rămână la putere. Şi este greu de învinovăţit. Pensionarea mea va fi despre faptul că voi fi plătit cu jumătate de milion de dolari pentru a ţine un discurs şi că voi juca prea mult golf. Şi-a făcut prea mulţi duşmani pentru asta. Cel mai probabil va sfârşi cu un glonţ în cap sau în închisoare".
„Dar cum rămâne cu premierul Utkin? Ciudat să-l trimită într-un turneu atât de brusc. Suntem îngrijoraţi că ar putea fi o diversiune. Poate că îşi consolidează poziţia în Ucraina pentru mai mult decât pentru spectacol. Este posibil să construiască o forţă care să se deplaseze spre nord şi să preia controlul ţării."
Alexander s-a încruntat. „Instinctul meu spune că nu. Nu este vorba despre Rusia. Este vorba despre Utkin. Krupin a permis presei să se ia după el şi acum va face să pară că se întoarce cu spatele. Întrebarea este: de ce? Sigur, Utkin este mai popular printre tineri, dar nici pe departe suficient de puternic pentru a-l provoca pe Krupin. Singura ameninţare reală pentru Krupin este timpul, Irene. El nu va putea să ţină la nesfârşit acea ţară şi nu pare să aibă o strategie de ieşire. Ideal ar fi să transmită coroana unei rude, care l-ar proteja. Dar el nu este un rege. Este un dictator într-o ţară pe care este greu să o ţii în braţe."
„Deci ne terminăm de unde am început", a spus Kennedy. „Cu un comportament haotic din partea celui mai puţin haotic om în viaţă."
„Nu-mi place nici măcar să sugerez asta, pentru că este atât de terifiant, dar ar putea să-şi piardă minţile?"
„Este un lucru pe care l-am luat în considerare, dar pare prea brusc şi prea . . . ." Vocea ei s-a întrerupt pentru o clipă. „Coordonate."
A dat din cap şi s-a concentrat din nou asupra ferestrelor. „Îi dispreţuiesc pe ruşi. Cel puţin iranienii şi chinezii fac presiuni asupra agendei ţărilor lor. Rusia este doar un ratat beat care stă într-un bar la ora două dimineaţa şi caută o bătaie. Ceea ce am învăţat de-a lungul vieţii mele este că nu trebuie să provoci astfel de oameni. Îi tratezi cu condescendenţă. Economia Rusiei este mai mică decât cea a New York-ului. Şi sigur că se cheltuie până la sărăcie pentru a-şi construi o armată mare şi înfricoşătoare, dar tot e doar o fracţiune din mărimea noastră. Ruşii nu au nevoie de pământ – ei trăiesc în cea mai mare ţară din lume. Ceea ce vor ei este respect."
„Dar noi i-am dat lui Krupin asta, domnule. Şi din motive pe care nu le înţelegem, nu pare să fie suficient." Şi-a ridicat ceaşca şi şi-a încălzit mâinile cu ea. „Poate că ar fi trebuit să ne împotrivim lui. Chiar dacă ne-am însângerat făcând-o."

CAPITOLUL 13

LA NORD-EST DE TUAPSE
RUSIA

MAXIM Krupin privea fix prin geamul limuzinei, strâmbând din ochi împotriva soarelui, în ciuda ochelarilor de soare negri pe care Fedkin sugera că ar putea ajuta la evitarea atacurilor. Încă un echivoc din partea unui om care părea incapabil – sau nu dorea – să facă declaraţii care să aibă vreo forţă. Lumina după-amiezii alungea coasta stâncoasă şi se răsfrângea asupra Mării Negre, oferind un decor de o asemenea seninătate încât părea că îşi bate joc de el. Se întorcea la Moscova în spatele unui avion de marfă când i-a ordonat pilotului să se abată. Era periculos să întârzie reapariţia sa la Kremlin, dar nu prea avea de ales acum. În ciuda resurselor copleşitoare care îi fuseseră puse la dispoziţie, Nikita Puşkin eşuase în cel mai spectaculos mod posibil.
Nu numai că Azarov scăpase, dar femeia lui era grav – poate în fază terminală – rănită. Rapoartele iniţiale arătau că americanii neidentificaţi care interveniseră stăteau acum de pază la spitalul în care era tratată. Probabil că şi Azarov se afla acolo, dar era imposibil de confirmat. Şi irelevant. Indiferent dacă era astăzi, mâine sau săptămâna viitoare, el avea să vină. Se va răzbuna sau va muri încercând.
Pentru prima dată în viaţa lui, Krupin a trebuit să recunoască faptul că, în loc să fie stăpânul evenimentelor care se petreceau în jurul său, era la mila lor. Diagnosticul său şi următorul program de tratament. Supravieţuirea lui Azarov. Inexplicabila ingerinţă americană. Apropierile continue ale NATO

faţă de Ucraina. Oricare dintre aceste probleme ar fi fost dificilă, dar combinate erau dincolo de capacitatea oricui de a le gestiona. Mai ales dacă această capacitate era diminuată.
Avea nevoie de un aliat. Unul formidabil.
Din păcate, aceştia erau greu de găsit în lumea lui. Bărbaţii suficient de puternici pentru a-l proteja într-o situaţie temporară ca aceasta sau chiar într-o retragere de lungă durată erau prea periculoşi. În schimb, bărbaţii controlabili şi mai puţin ambiţioşi ar fi fost prea slabi pentru a ţine ţara laolaltă şi a-l proteja de duşmanii săi.
A existat totuşi o excepţie. Generalul Andrei Sokolov.
Krupin îl întâlnise pentru prima dată pe tânărul ofiţer al armatei sovietice în timpul zilelor sale de KGB, iar prietenia lor dăinuise pe măsură ce urcaseră în ierarhie. Când Krupin a devenit preşedinte, unul dintre primele sale acte a fost promovarea lui Sokolov la conducerea forţelor armate ruse.
Era un om neobişnuit de strălucit care, în alte vremuri şi locuri, ar fi putut deveni cercetător sau profesor universitar de renume. În ce domeniu, însă, se putea doar specula. Interesele sale păreau să se schimbe aproape zilnic. Fizică, tehnologie, istorie, psihologie. Toate erau la fel de valoroase în ochii lui. Pentru o vreme, devenise chiar obsedat de şah, provocându-l în cele din urmă la o partidă pe cel mai bun jucător din Rusia. Fusese învins categoric, bineînţeles, dar în trei ori mai multe mutări decât fusese prevăzut.
Sokolov fusese cel care dezvoltase iniţial ideea de a aplica metodele de dezinformare internă ale lui Krupin la restul lumii. La vremea respectivă, părea puţin probabil ca o tehnologie în devenire numită internet să ofere vreodată o platformă suficientă. Dar Krupin îl răsfăţase cu bani şi resurse, aşa cum făcea întotdeauna. Iar acum, acel mic program ridicol început într-o magazie de lângă Omsk fusese folosit pentru a submina Uniunea Europeană, a destabiliza Ucraina şi ţările baltice şi a influenţa curentul politic din America.
Conceptul de putere era şocant de nebulos în lumea modernă. Existase o vreme când aceasta decurgea din economiile în creştere, alianţele politice şi echipamentele militare. Acum, ea izvora ca prin magie din tastaturile copiilor.
Krupin s-a clătinat în scaun la o durere bruscă şi ascuţită în coastă. De atâtea ori până atunci atribuise acest tip de disconfort vârstei, dar acum era însoţită de un val de adrenalină. Se răspândise cancerul? Oare îi invadase corpul, sifonându-i forţa şi viclenia care îl făceau să fie cine era?
O structură modernă construită într-un deal s-a ivit la vedere şi sentimentul vag de panică s-a atenuat. Era singura casă la vedere, iar cel mai apropiat oraş de vreo importanţă se afla la mai bine de cincisprezece kilometri distanţă. În timp ce agenţiile de informaţii ale lumii erau pe deplin conştiente de cine locuia acolo, nimeni din regiune nu era. Sokolov nu a părăsit niciodată incinta închisorii sale opulente. Nu avea nicio dorinţă în acest sens. Rolul său în conducerea Mamei Rusia se încheiase demult şi era mulţumit să trăiască în compania cărţilor sale.
În timp ce limuzina urca pe drumul sinuos, Krupin şi-a dat seama că nu mai comunicase cu Sokolov de aproape cinci ani. Îl pusese pe om sub supraveghere, desigur, dar fusese un gând secundar – mai mult pentru a se asigura că nu va cădea în mâinile inamicului decât pentru orice altceva.
Era o risipă incredibilă ca un asemenea om să lâncezească astfel în exil, dar existau puţine alternative
Când se descoperise că ordonase torturarea şi executarea civililor în Georgia, lumea a cerut ca el să fie judecat pentru crime de război. Krupin a refuzat, dar protestul a făcut imposibilă menţinerea sa în fruntea forţelor armate sau chiar trecerea sa la un rol mai puţin important în guvern.
Acesta a fost compromisul la care s-a ajuns. Cel mai talentat şi mai loial om pe care îl cunoscuse vreodată va fi relegat în obscuritate şi, în cele din urmă, îngropat în acest pustiu al Mării Negre.
Clădirea era construită în întregime din blocuri de piatră albă, o structură tentaculară pe care Sokolov o proiectase personal pentru a face aluzie cu gust la trecutul Rusiei. Limuzina lui Krupin a mers în paralel cu un pisc îngust care dădea spre Marea Neagră, oprindu-se în cele din urmă la intrarea principală.
A coborât, făcându-le semn oamenilor săi să se întoarcă şi pornind spre uşă. Nimeni nu ştia că venea, iar Sokolov nu avea nici o pază. Singurul său contact uman era cu o bătrână localnică care gătea şi făcea curat pentru el.

Ea a fost cea care a răspuns, cu ochii măriţi de şocul de a-l găsi pe preşedintele Rusiei la uşa ei. Era îndoielnic că avea vreo idee pentru cine lucra. Cel mai probabil, ea presupunea că Sokolov era doar un alt oligarh minor care încerca să îşi trăiască liniştit pensia.
„Andrei este acasă?" a spus Krupin, ştiind deja răspunsul. Era întotdeauna acasă.
„Da... ...", a bâiguit ea. „Vă rog. Intră înăuntru. O să... Îi voi spune că eşti aici."
El a acceptat invitaţia, intrând în cupola impunătoare a intrării în timp ce ea se grăbea să-şi găsească stăpânul. Bineînţeles, Krupin plătise pentru toate acestea. Se oferise, de asemenea, să pună la dispoziţie femei tinere şi frumoase ale căror abilităţi depăşeau cu mult menajul casei. Sokolov refuzase întotdeauna, susţinând că acestea l-ar fi distras de la studiul şi contemplarea sa.
Fostul general a apărut la capătul holului, mişcându-se cu o viteză surprinzător de uşoară. Pantalonii lui bronzaţi şi cămaşa albă amăgită aveau încă o precizie militară vizibilă, la fel ca şi părul tuns scurt. Era cu patru ani mai tânăr decât Krupin, cu un fizic mai puţin voluminos, întreţinut într-o sală de gimnastică elaborată din spatele casei.
„Domnule preşedinte, de ce nu aţi sunat? Aş fi pregătit ceva".
Nu era evidentă nicio teamă, în ciuda posibilelor ramificaţii ale unei vizite surpriză ca aceasta. Dacă Krupin ar fi decis că existenţa continuă a fostului general nu mai era în interesul Mamei Rusia, Sokolov ar fi acceptat această evaluare fără să pună întrebări.
„Andrei", a spus Krupin, îmbrăţişându-l pe bărbat. „A trecut prea mult timp."
„Nu destul de mult timp", a dezaprobat Sokolov în timp ce se îndepărtau. „Nu ar trebui să fiţi aici, domnule. Americanii supraveghează totul."
„Bineînţeles că da. Există un loc unde putem vorbi?"
Sokolov l-a condus spre un birou modest din aripa de est a casei. Era aproape identică cu cea pe care insistase să o aibă la Kremlin cu atâţia ani în urmă – fără ferestre şi plină de cărţi despre toate subiectele de sub soare. Volumele de pe biroul său sugerau că interesele sale erau în prezent centrate pe Imperiul Roman sub Traian.
Pe peretele din spate se afla o hartă a vestului Rusiei şi a ţărilor limitrofe. Sokolov inserase ace roşii care reprezentau prezenţa militară rusă la graniţele Letoniei, Lituaniei şi Estoniei, precum şi trupele staţionate în Ucraina. Acele albastre reprezentau forţele NATO, inclusiv informaţii surprinzător de precise despre exerciţiile în curs de desfăşurare în Polonia. Fără îndoială, informaţiile fuseseră culese din ştiri în engleză, rusă şi germană, limbile pe care le vorbise când fusese forţat să se pensioneze. Poate că acum erau mai multe.
„Ceai, domnule preşedinte? Cafea?"
„Ceva mai tare, cred", a spus Krupin, rearanjând câteva dintre ace pentru a crea o imagine mai precisă.
Sokolov a încremenit o clipă, calculând ramificaţiile strategice ale schimbărilor înainte de a continua spre un bar dezafectat.
Krupin a aruncat înapoi vodca pe care i s-a dat, în timp ce Sokolov s-a prefăcut că bea din a lui. Nu fusese niciodată un mare băutor. Amorţirea acelei minţi magnifice se pare că îl făcea să se simtă inconfortabil.
„Credeţi că puteţi intimida NATO să refuze să accepte Ucraina ca membru?". a întrebat Sokolov, aruncând din nou o privire la harta modificată.
„Nu credeţi?"
„Nu prea am ce comenta."
„Întotdeauna este locul tău, Andrei. Regret foarte mult că a trebuit să te îndepărtez. Absenţa ta a fost resimţită din plin."
„Eu te-am pus în această poziţie", a spus Sokolov. „A fost doar eşecul meu şi sunt recunoscător pentru modul generos în care ai gestionat situaţia. Meritam mai puţin."
Krupin a râs. „Întotdeauna soldatul devotat. De fapt, ai meritat mai mult decât am putut eu să-ţi ofer. Ştii că în unele sondaje americane sunt mai popular decât preşedintele lor? Eu, omul dedicat distrugerii alianţei occidentale! Asta şi toate celelalte lucruri au început cu viziunea ta, Andrei".
„Natura umană nu poate fi negată, domnule. Lumea este atât de complexă încât omul obişnuit nu mai este capabil să o înţeleagă. În faţa acestui fapt, se poate conta pe ei să se retragă în tribalism. În naţionalism.

Oamenii au nevoie de ceva de urât pentru a-şi întări propria identitate. Iar ameninţările interne – oamenii cu care interacţionează în fiecare zi – sunt cei pe care îi urăsc şi de care se tem cel mai mult."
„O observaţie perspicace făcută la momentul potrivit în istorie", a spus Krupin, luând loc în spatele biroului lui Sokolov. Era singurul scaun, iar oboseala începea să-l tragă de mânecă.
„Dar tu ai dus-o mult dincolo de tot ce mi-am imaginat vreodată, Maxim. Şi ai alimentat destul de eficient flacăra haosului din Siria. Criza refugiaţilor pe care ai creat-o a lărgit fisurile din Europa."
„Dar este suficient?"
„Cheltuielile NATO sunt semnificative", a spus Sokolov. „Dar în mare parte irosite creând spectacole de teatru în loc să urmărească o pregătire reală. Marea Britanie a lăsat UE în urmă, Polonia, Turcia şi Ungaria se întorc spre autoritarism. Iar America se retrage din rolul său de lider în lume, cu democraţia sa în turbulenţe. În multe privinţe, Occidentul este mai slab ca niciodată în istoria modernă."
A tăcut, iar Krupin l-a privit pe fostul general cum îşi plimba absent un deget pe marginea paharului său încă plin.
„Te cunosc prea bine, Andrei. Mă flatezi înainte de a lăsa să cadă celălalt pantof."
„Nu", a spus bărbatul. „M-am retras de mult. Hai să bem şi să vorbim despre vremurile trecute".
„Nu-ţi place să bei."
Sokolov s-a uitat la el printr-o tăcere care nu avea să dureze mult. Era un om respectuos, dar căruia îi era greu să ascundă forţa intelectului său. Aşteptarea a fost chiar mai scurtă decât anticipase Krupin.
„Amestecul în politica americană a reuşit să-i slăbească, dar i-a făcut mai mult volatili decât docili. Mai mult, acum că sunt conştienţi de campania noastră de dezinformare, vor învăţa să o combată. Şi în timp ce europenii suferă din cauza diviziunilor, politicienii lor naţionalişti se luptă să câştige alegerile. Ascensiunea Rusiei şi întoarcerea Statelor Unite asupra lor însele au dat Europei un sentiment de interdependenţă şi de scop. Încrederea lor în puterea Americii le-a oferit întotdeauna luxul de a fi slabi. Acum îşi dau seama că acel timp a trecut."
„Şi ce vor face europenii cu noua lor hotărâre, Andrei?".
„Nu ştiu. Dar nu aş respinge posibilitatea ca ei să accepte Ucraina în NATO. Şi dacă va fi aşa, Georgia şi poate chiar Finlanda nu vor fi prea departe. Tampoanele noastre vor fi pierdute şi, odată cu ele, flexibilitatea noastră strategică. Cu o alianţă militară europeană resurgentă postată la câteva sute de kilometri de Moscova, ursul rusesc va fi declaşat."
Krupin a întins mâna spre sticla de pe birou şi şi-a mai turnat un pahar. Capul îi era limpede şi fără dureri, ceea ce făcea ca timpul petrecut cu doctorul Fedkin să pară un vis febril. În acel moment, aproape că se putea face să creadă că testele erau o minciună şi că Fedkin lucra pentru americani. Că atacurile fuseseră o afecţiune temporară care nu va mai reapare niciodată.
„Am vorbit fără să vreau", a spus Sokolov, interpretând greşit tăcerea care se prelungea între ei. „Este încă o slăbiciune a mea. Sper..."
„Nu", a spus Krupin. „Ai spus ceea ce trebuia spus. Şi acum voi face şi eu la fel."
„Domnule?"
„Sunt bolnav, Andrei. Cancer."
„Ce?" a spus Sokolov, părând cu adevărat uimit. „Ce fel de cancer?"
„Este în creierul meu. Vorbesc despre o operaţie şi apoi despre începerea unui curs de chimioterapie, radiaţii...". Vocea lui s-a stins.
„Prognosticul?"
Krupin a forţat un zâmbet. „Va fi nevoie de mai mult decât de cancer pentru a mă ucide, Andrei. Dar voi fi slăbit în timpul tratamentului. În mod semnificativ."
„Suferi de simptome acum?"
„În acest moment? Nu, dar am episoade. Dureri de cap debilitante. Vedere înceţoşată...". A făcut o pauză. Era împotriva tuturor instinctelor sale, dar trebuia să dezvăluie totul. „Precum şi scurte perioade de confuzie."
Sokolov a început să se plimbe prin birou. Nu exista nicio viclenie în expresia bărbatului, niciun indiciu de ambiţie. Îi fusese prezentată o problemă şi acum calcula o soluţie.
„Cine ştie despre asta?", a spus el în cele din urmă.

„O mână de personal medical ştie că sunt bolnav. Nu le-am spus despre confuzia mentală, deşi este posibil ca ei să o poată extrapola din examinările lor. Un paznic loial ştie că mi se fac teste medicale, dar nu şi tipul sau rezultatele."
„Unde sunt aceşti oameni?"
„Îi ţin într-o unitate ascunsă în afara Zhigansk-ului, fără nicio modalitate de a lua legătura cu lumea exterioară."
Sokolov a dat din cap gânditor. „Presupun că trebuie să începeţi tratamentul imediat?".
„Aşa mi s-a spus."
„Aţi căutat protocoale neconvenţionale? Am citit multe despre ele. Celule stem, terapie virală..."
„Medicul meu ia în considerare toate posibilităţile, dar le respinge pe multe ca fiind prea experimentale, ineficiente sau periculoase."
„Doctori!" spuse Sokolov cu dezgust. „Nu sunt altceva decât nişte tehnicieni. Ce ştiu ei despre ştiinţă?"
„Oricare ar fi cursul de tratament pe care îl voi decide, voi avea nevoie de ajutorul cuiva capabil să opereze maşina politică pe care am construit-o. Şi, mai important, cineva a cărui loialitate să nu o pun la îndoială."
Sokolov se opri din mers, părând cu adevărat confuz. „Eu?"
„Tu eşti singurul, Andrei. Singurul în care am putut avea încredere."

CAPITOLUL 14

BAZA COMUNĂ ANDREWS
MARYLAND
SUA
RAPP a deconectat unul dintre ultimele scaune de pasageri rămase în Gulfstream G550 şi l-a împins prin uşa deschisă. Pielea pluşată i-a amortizat căderea, lăsându-l să ricoşeze pe pista slab luminată. A sărit după el şi a manevrat un capăt al targului în care se afla Cara Hansen. Nu era deosebit de grea, dar perfuziile şi echipamentul de ventilaţie făceau necesare trei persoane.
O ambulanţă militară se îndrepta deja cu spatele spre el, luminile spate ale acesteia făcând ca pielea ei palidă să devină de un roz intens. Ea se înrăutăţise cu câteva zile în urmă, forţându-l să o transporte cu un avion al CIA pe care practic îl eviscerase pentru a face loc echipamentului medical şi personalului. Acum se aflau într-o cursă pentru a o duce la o echipă chirurgicală care aştepta la Walter Reed.
Echipajul ambulanţei a încărcat-o în vehiculul lor sub supravegherea unui medic al marinei care o îngrijise în timpul zborului. Câteva clipe mai târziu, urcau cu viteză pe pistă, în lumina roşie şi albastră învolburată a barei de lumini.
Era un déjà vu din nou. Nu cu mult timp în urmă fusese Scott Coleman care se agăţa de viaţă pe o targă similară. Dintr-un motiv oarecare, să o vadă pe această fată pe care abia o cunoştea luptând pentru viaţa ei l-a lovit aproape la fel de tare. Poate pentru că nu îşi alesese o viaţă în pericol, aşa cum o făcuse Coleman. Sau poate pentru că atunci când se uita la faţa lui Cara, nu o vedea doar pe ea.
Rapp şi-a luat geanta şi a pornit spre un Audi Q5 parcat la vreo cincizeci de metri distanţă. Claudia Gould nu a coborât să-l întâmpine aşa cum ar fi făcut-o în mod normal, aşa că el şi-a aruncat geanta prin geamul din spate deschis şi în scaunul înălţător gol al Annei.
S-a urcat în el, iar Claudia a accelerat fără să scoată un cuvânt. Aerul de noapte care curgea prin fereastra deschisă nu mai era la fel de greu ca în Costa Rica. Senzaţia lui pe pielea lui şi mirosul familiar al oraşului era reconfortant într-un mod care i-a luat o clipă să îl identifice.
Era bine să fii acasă.
„Cum se simte?" a spus Claudia în cele din urmă.
„Nu ştiu. Ei spun că următoarele douăzeci şi patru de ore vor spune. Dar spun asta de câteva zile."
„Ar fi trebuit să am o echipă medicală acolo", a spus ea. „Este vina mea."
„Eu nu aş fi autorizat-o. Nu poţi planifica un noroc atât de mare, Claudia."
„Am fi putut..."

„Am fi putut să nu facem nimic. Tu joci procentele în acest joc. Dacă încerci să plănuieşti pentru fiecare lovitură de trăsnet şi atac de rechin, sfârşeşti prin a fi paralizat. Nu-ţi spun nimic din ceea ce nu ştii aici.” Când ea nu a răspuns, el a înclinat scaunul pe spate şi a închis ochii. Nu avusese prea mult timp pentru somn în ultimele zile. Acum, însă, Cara se afla în interiorul graniţelor americane şi în curând urma să fie ascunsă în Bethesda sub un pseudonim. Krupin ar fi putut înnebuni, dar nu suficient de mult încât să atace un spital militar american pentru a încerca să lichideze o fată care probabil că nu putea găsi Rusia pe hartă. Era în siguranţă şi, la fel de important, era responsabilitatea altcuiva. Cel puţin deocamdată.
„Ce se întâmplă în Costa Rica?”, a spus el, rupând tăcerea din maşină. Nu ar fi existat nici măcar un indiciu de relaţie între ei până nu ajungeau acasă. Într-un efort de a face ca această situaţie să funcţioneze, hotărâseră să separe complet viaţa personală de afaceri. Coleman punea chiar şi bani pe faptul că va funcţiona. Rapp vedea şansele ca fiind ceva mai rele.
„Ruşii au făcut curăţenie destul de bine, iar autorităţile locale sunt întinse la maximum din cauza penei de curent”, a spus ea trecând la franceza cu care se simţea mai confortabil. „Deocamdată, sunt mulţumiţi că focul a fost stins la casa lui Grisha şi că Cara a părăsit ţara.” A aruncat o privire spre el. „Ai aruncat pe cineva în aer în junglă?”.
„Sper că da”, a spus Rapp, deşi nu era deloc încrezător. Oricât de mult i-ar fi plăcut să creadă că a înfipt acel RPG chiar în gâtul Nikitei Puşkin, se îndoia că era atât de norocos. „Cum stăm cu găsirea lui Grisha?”
„Irene şi cu mine suntem de acord cu tine că se îndreaptă spre Rusia, dar nu suntem siguri ce are de gând să facă acolo când va ajunge. Ştiu că e bun, dar să-l înfrunte singur pe Maxim Krupin? Nimeni nu e atât de bun.”
Rapp s-a uitat pe fereastră în timp ce porneau pe Potomac. Avea dreptate. În acest moment, tot ce putea face Azarov era să creeze o mizerie sau să se lase ucis. Niciunul dintre cele două rezultate nu era în interesul Statelor Unite. Cel puţin nu încă.
„Rusia este un loc mare, Claudia.”
„Ştiu. Lucrăm la asta. Grisha operează într-un mod în care nu a mai făcut-o niciodată. Este furios, este singur, iar până acum Krupin va şti că a supravieţuit şi va presupune că vine. Asta înseamnă că nu poate folosi niciuna din metodele sau contactele sale normale. Practic, suntem într-o cursă împotriva ruşilor pentru a-l găsi.”
Rapp şi-a rotit capul spre stânga şi a privit cum luminile oraşului îi spălau faţa. „E în regulă. Atâta timp cât câştigăm.”
Au tăcut timp de aproape un minut înainte ca Claudia să vorbească din nou. „Am terminat cu afacerile?”
„Da.”
Ea s-a aplecat şi l-a sărutat, cu un ochi pe drum. „Mă bucur că nu ai fost împuşcat sau stors de un piton.”
El a zâmbit. „Nu mi-ai spus despre pitoni.”
„Sau de scorpionii cu colţi uriaşi. N-am vrut să te sperii.”
„Unde e Anna?”
„Am lăsat-o cu familia Nashes. Putem să mergem să o luăm mâine dimineaţă.”
Mike şi Maggie Nash terminaseră recent de construit o casă în subdiviziunea Rapp. Beneficiile de securitate ale faptului că erau înconjuraţi de trăgători loiali s-au dovedit a fi umbrite în mod semnificativ de beneficiile unei grădiniţe încorporate. Soţii Nash aveau o puzderie suficient de mare şi de haotică pentru ca să le ia două zile până să observe că Anna se mutase la ei.
„Putem trece pe la ei în drum spre casă, dacă vrei”, a spus Rapp.
Ea a clătinat din cap. „Ceea ce am nevoie în seara asta este o sticlă de vin bun şi puţin timp pentru adulţi.”

CAPITOLUL 15

LA NORD-EST DE TUAPSE
RUSIA

ANDREI Sokolov a deschis seiful care fusese livrat cu două zile înainte, consolându-se cu greutatea substanţială a uşii. Fiind unul dintre oamenii responsabili de subversiunea timpurie a comunicaţiilor digitale, avea o preferinţă puternică pentru hârtie şi oţel.
Dosarul din mâinile sale avea o grosime de peste un centimetru şi conţinea tot ce se ştia despre starea medicală a lui Maxim Krupin. În ciuda faptului că îşi petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore parcurgând atât el, cât şi un munte de materiale suplimentare, se trezi că se holba inutil la el.
Veştile erau mai rele chiar şi decât cele mai pesimiste aşteptări ale sale. În mod ironic, Krupin fusese trădat de forţa şi duritatea care îi permiseseră să se ridice la putere. Ignorase agravarea simptomelor, permiţând tumorii să îşi înfăşoare mrejele prin creierul său. În acest stadiu, o intervenţie chirurgicală ar fi fost periculoasă şi potenţial debilitantă, în timp ce terapiile standard cu radiaţii şi medicamente ar fi fost de o eficacitate îndoielnică.
A înlocuit dosarul, selectând alte trei înainte de a încuia din nou seiful.
Lumea devenea dezlănţuită. America se retrăgea, în timp ce China îşi apăsa avantajul. Europa de Vest se clătina între implozie şi un nou sentiment de interdependenţă. Coreea de Nord crea o instabilitate care putea duce la un război care, cu siguranţă, ar fi devenit nuclear şi biologic. Noile tehnologii îndepărtau lumea de combustibilii fosili şi o îndreptau spre un viitor al surselor regenerabile sigure şi ieftine.
A fost o perioadă de pericol istoric, dar şi una de oportunitate pe care Maxim Krupin ar fi trebuit să o poată exploata. Dar acum, cel mai bun scenariu era o reducere semnificativă a capacităţii sale de a-şi conduce ţara în faţa obstacolelor care îl aşteptau. În cel mai rău caz, tratamentele sale ar fi eşuat şi ar fi lăsat în urmă un vid de putere care ar fi sfâşiat Rusia.
Sokolov s-a aşezat în spatele biroului său şi şi-a turnat o duşcă de vodcă, pe care a dat-o pe gât dintr-o înghiţitură. Arsura nefamiliară i-a apărut în gât pentru prima dată în mai bine de douăzeci de ani. Dacă nu astăzi, când?
Într-un fel, logistica necesară pentru boala lui Krupin a fost chiar mai complicată decât administrarea războiului. În timp ce ameninţările externe la adresa sa erau semnificative, ameninţările interne erau cele mai cumplite. Orice urmă de slăbiciune ar fi fost identificată şi exploatată. Era o figură publică în contact permanent cu publicul, cu liderii mondiali şi cu personalul. Chiar şi cu un control deplin al presei, simptomele bolii sale ar fi trebuit să fie ascunse cu grijă, absenţele sale în timpul tratamentului ar fi trebuit să fie explicate şi orice efecte secundare ar fi trebuit să fie anticipate. Era vital ca Krupin să continue să emane puterea, încrederea şi strălucirea care îl făceau atât de temut şi de admirat.
Dacă ar fi avut ocazia, opoziţia politică trădătoare a lui Krupin ar fi dărâmat tot ceea ce realizase. Ar întoarce ţara spre interior, reducând bugetele militare şi ale serviciilor de informaţii, mituind tinerii din Rusia cu bunuri de consum şi libertate. Rusia ar dispărea în irelevanţă – o masă de pământ slab populată, cu o capacitate militară lâncezită şi o economie fără importanţă. Europenii nu vor mai tremura şi preşedinţii americani nu vor mai face genuflexiuni. Ţările aflate în criză nu le-ar mai căuta patronajul. Nu vor mai fi incluse la masa marilor puteri ale lumii. Ultimele vestigii ale gloriei Uniunii Sovietice ar dispărea pentru totdeauna.
Sokolov a deschis un dosar din faţa lui şi s-a trezit în faţa unui tânăr Grisha Azarov în uniformă Spetsnaz. A răsfoit informaţiile de fond pregătite în grabă, dar le-a găsit prea incomplete pentru a fi utile. Nu era deosebit de surprinzător din partea unui om care îşi trăise viaţa ca o fantomă în slujba preşedintelui. Informaţiile disparate nu aveau prea multă importanţă. Sokolov îl cunoştea îndeaproape pe om şi darurile sale. Mult mai interesantă era relaţia lui Krupin cu el. De ce îl atacase pe acest om? De ce era mai înspăimântat de un asasin în retragere decât de prim-ministrul Utkin? Şi ce se întâmpla cu Roman Pasternak, încarcerat, şi cu demonstraţiile naţionale de susţinere a acestuia?
Era acesta un exemplu al confuziei periodice pe care o descrisese? O descărcare de furie inutilă asupra unui om care îl abandonase şi îl sfidase? Gelozia subconştientă faţă de tinereţea şi vitalitatea lui? Cum ajunsese un maestru de marionete ca Maxim Krupin la concluzia că era profitabil să acţioneze împotriva – şi în cele din urmă să nu reuşească să-l ucidă – lui Grişa Azarov?
Sokolov s-a deplasat spre spatele dosarului pentru a scana cea mai recentă actualizare. Fotografia pe care a găsit-o fusese făcută de serviciile secrete ruseşti cu doar câteva zile înainte. Ea înfăţişa doi bărbaţi încă neidentificaţi oficial care stăteau în curtea unui spital din Costa Rica. Cel din umbră purta părul suficient

de lung încât să-i atârne pe faţa bărboasă. Celălalt, un bărbat blond cu o tunsoare în stil militar, era la vedere.
Nu avea nevoie de serviciile secrete ale Rusiei pentru a-i spune că acesta din urmă era Scott Coleman. Şi dacă acela era Coleman, era probabil ca bărbatul din umbră să fie nimeni altul decât Mitch Rapp.
Şi-a trecut o mână peste fotografie, încercând să-şi imagineze un scenariu care l-ar fi adus pe omul CIA acolo. Detaliile relaţiei sale cu Azarov erau neclare, dar era clar că exista o relaţie. Dacă se afla acolo cu o echipă de luptă, părea sigur că Agenţia descoperise implicarea Rusiei în sabotarea reţelei electrice din Costa Rica, precum şi faptul că aceasta fusese făcută în sprijinul efortului de a-l elimina pe Azarov.
Iar cu această operaţiune banală, Krupin crease o serie de probleme deloc banale. Prima era evidentă. Grisha Azarov, unul dintre cei mai eficienţi ucigaşi din lume, ar fi căutat răzbunare. În al doilea rând, era fezabil ca Mitch Rapp, fără îndoială cel mai eficient criminal din lume, să-l ajute. Şi, în cele din urmă, Krupin adăugase inutil la impresia că comportamentul său devenise neregulat – lucru care nu i-ar fi scăpat formidabilei Irene Kennedy.
Se auzi un ciocănit la uşa lui şi el închise dosarul. „Da."
Un colonel tânăr şi impecabil, recomandat de Krupin, a intrat cu încă un dosar în mână.
„Avem câteva informaţii iniţiale despre chestiunile medicale care v-au interesat, domnule general. Aţi dori să le vedeţi aşa cum au fost primite sau..."
„Aşa cum sunt primite", a spus Sokolov, bătând un loc gol de pe biroul său. „Şi adu-mi maşina. Vom pleca spre Moscova într-o oră."
„Bineînţeles", a spus el, glisând dosarele pe poziţie. „Asta e tot, domnule?"
Sokolov a dat din cap şi a aşteptat ca bărbatul să dispară înainte de a răsfoi informaţiile adunate recent. S-a oprit la o imprimare a unui RMN cranian, ţinând-o în mână pentru a examina o tumoare care creştea în creierul unei femei care era tratată la Voronej. Era similară ca mărime şi poziţie cu cea a lui Krupin, aşa că a notat în dosar că trebuiau luate măsuri. Cel de-al doilea dosar conţinea informaţii mai teoretice – o colecţie de articole despre diverse terapii experimentale şi neconvenţionale împotriva cancerului care se desfăşurau în alte părţi ale lumii. Era prea mult pentru a o parcurge înainte de a pleca, dar va avea suficient timp să o digere înainte de sosirea la Moscova.
Sokolov s-a îndreptat spre o oglindă pe care o agăţase în acea dimineaţă. După ce şi-a netezit câteva riduri imaginare de pe uniformă, şi-a îndreptat atenţia spre insigna care îl desemna Mareşal al Federaţiei Ruse. Fiind al doilea om din istorie care deţinea un astfel de rang, era foarte conştient de greutatea acestuia şi de provocările care îl aşteptau.
A ieşit în cele din urmă din birou, pornind pe hol în zgomotul nefamiliar al pocnetului pantofilor de rochie pe gresie. Menajera lui a apărut din sufragerie, faţa ei îmbătrânită înregistrând şocul de a-l vedea în uniformă militară.
„Sunteţi . . . Pleci?"
Confuzia ei era de înţeles. Îşi petrecuse cea mai mare parte a unui deceniu având grijă de nevoile unui bărbat pe care ajunsese să-l cunoască drept un erudit retras. Nu au existat excursii în lumea exterioară, nici vizitatori, nici comunicări. Iar acum această realitate fusese dată peste cap.
„Eu sunt."
„Când vă veţi întoarce?"
„În curând."
„Şi preşedintele Krupin? Va veni din nou?"
Sokolov a zâmbit. „Ce-ar fi să-mi faci un ceai pentru drum?".
A privit-o cum se întoarce şi şchioapătă spre bucătărie. Oskana avea aproape optzeci de ani şi era complet singură. Singurul ei fiu fusese ucis în Afganistan, iar soţul ei era plecat de aproape la fel de mult timp. Îl servise bine, dar îl văzuse pe Krupin şi nu se ştia ce auzise sau presupunea de atunci.
Deschise clapeta lustruită a tocului şi scoase pistolul din el. Glonţul a lovit-o în ceafă şi ea s-a prăbuşit, fără să fi simţit nimic. Nimeni în afară de el nu-i va simţi lipsa.
Sokolov a fost mulţumit să îl vadă pe noul său asistent intrând în grabă cu propria armă scoasă. Fusese ales pentru eficienţa şi capacitatea sa intelectuală, dar se părea că avea şi coloană vertebrală.
Sokolov a pornit spre uşă în timp ce tânărul colonel se uita fix la femeia căzută.

„Ai grijă de asta”, a spus el în timp ce trecea.
„Bineînţeles, domnule general. Nu vă mai gândiţi la nimic.”

CAPITOLUL 16

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK
RUSIA

ANDREI Sokolov a păşit peste cablul care alimenta iluminatul temporar de deasupra capului şi şi-a continuat drumul pe un hol proaspăt vopsit. Depozitul din oţel şi beton nu mai avea o configuraţie deschisă şi nici nu mai era plin de deşeuri. Dimpotrivă, fusese transformat într-o unitate medicală de ultimă generaţie şi într-un centru de comandă temporar, demn de liderul Rusiei.
A trecut pe sub un muncitor care fixa muluri aurite de-a lungul tavanului şi apoi a cotit pe un coridor aflat încă în faza de gips-carton. Pe baza celei mai recente şedinţe de informare, mai rămăseseră doar trei muncitori – toţi autorizaţi pentru proiecte strict secrete şi toţi muncind în afara centrului nervos al clădirii. Nu ştiau nimic despre legătura structurii cu Krupin şi nici măcar unde se aflau în Rusia. Şi, după ce fuseseră plătiţi, nu aveau niciun motiv să le pese.
Coridorul evolua în ceva care semăna mai mult cu un spital decât i-ar fi plăcut, dar cerinţele de igienă trebuiau îndeplinite. La capătul său, cortul de plastic dispăruse, fiind înlocuit cu o sală de operaţie elaborată din sticlă. Înăuntru, mai mulţi membri ai personalului medical mascaţi şi îmbrăcaţi în robe erau înghesuiţi în jurul unei mese de operaţie. Pe aceasta se afla o femeie de vârstă mijlocie, ale cărei extremităţi erau legate şi al cărei cap era fixat într-un cadru metalic. Îşi mişca disperată ochii dintr-o parte în alta, dar nu se putea mişca altfel.
Ea era una dintre numeroasele persoane din întreaga Rusie care fuseseră identificate ca având probleme de sănătate similare cu cele ale lui Krupin. Li se oferise includerea în studii medicale fictive, vândute ca având o mare probabilitate de a le salva viaţa. Realitatea era oarecum diferită. Deşi erau într-adevăr implicaţi în studii medicale critice, scopul era de a-i supune la medicamente şi proceduri experimentale prea periculoase pentru a fi testate pe Krupin. Acest participant avea o tumoare pe creier similară ca mărime şi poziţie cu cea a preşedintelui.
Una dintre asistente l-a zărit pe Sokolov prin geam şi l-a indicat bărbatului care stătea lângă ea. Era unul dintre cei mai buni neurochirurgi de top din ţară, un omuleţ arogant, cu o politică şi loialitate îndoielnică. În acest moment, nu ştia nimic despre situaţia lui Krupin sau despre prezenţa lui Krupin în unitate. Singura lui sarcină era să încerce să îndepărteze cât mai mult posibil din tumora din creierul acestei femei nesemnificative. Pericolele şi beneficiile potenţiale trebuiau să fie evaluate, iar procesul de recuperare al acesteia trebuia înregistrat în cazul în care ar fi fost necesar ca Krupin să se supună unei proceduri similare.
Judecând după mersul său, în timp ce se grăbea spre uşile de sticlă care duceau din sală, nu era un rol de care să fie fericit.
„Tu eşti şeful?”, a spus el, oprindu-se la mai puţin de un metru distanţă şi examinând uniforma lui Sokolov cu un dispreţ deschis.
„Eu sunt.”
„Ce înseamnă toate astea? Am fost luat din casa mea în miez de noapte şi mi s-a spus că este o urgenţă. Apoi am fost urcat într-un avion şi adus aici. Nu mi s-a permis să comunic cu familia mea şi am pacienţi în spitalul St. Petersburg care...”
„Atunci termină-ţi misiunea aici”, a spus Sokolov, făcând un efort să ignore lipsa de respect. Membrii clasei intelectuale a Rusiei deveneau insuportabil de aroganţi, crezând cu tot mai multă certitudine că statul exista pentru a-i servi pe ei şi nu invers.
„Concurează-mi misiunea aici?”, a spus el, arătând spre subiectul îngrozit de cealaltă parte a geamului.
„Adică să o operezi pe femeia aceea?”.
„Da.”
„Atunci este evident că nu ştii nimic despre tumorile cerebrale sau despre chirurgie.”
„Dimpotrivă. Am înţeles că are o tumoare malignă care va fi extrem de dificil de îndepărtat chirurgical.”

„Şansele ca o intervenţie chirurgicală să-i îmbunătăţească semnificativ prognosticul sunt extrem de mici”, a spus el pe un ton exasperat şi pedant. „Pericolele unei intervenţii chirurgicale depăşesc cu mult orice...”
„Şi totuşi, intervenţia chirurgicală este exact ceea ce aveţi de gând să faceţi”, a spus Sokolov, tăindu-i calea.
Chirurgul s-a holbat la el, părând un pic ameţit. „Nu voi face asta.”
Sokolov a dat din cap, păstrându-şi vocea egală. „Ori te operezi, ori îţi voi lipi ochii cu bandă adezivă şi te voi face să mă priveşti cum îţi dezmembrez copiii.”
Bărbatul a făcut un pas înapoi ezitant, încercând să proceseze ceea ce tocmai auzise. Şi în acea scurtă pauză, Sokolov a decis că se săturase. L-a plesnit pe bărbat peste faţă suficient de tare încât să-l lase în patru labe, uitându-se la sângele care i se scurgea din nas.
„Vreau să fiu foarte clar, doctore. Ceea ce tocmai ţi-am spus nu este o prescurtare pentru o pedeapsă încă nedefinită. Te voi încătuşa de un scaun în sala de operaţie, îţi voi lega ochii cu bandă adezivă şi te voi obliga să priveşti în timp ce voi folosi instrumentele tale pentru a-ţi sfâşia familia. M-am înţeles?”
Medicul nu a răspuns, în schimb a întins mâna pentru a încerca să oprească fluxul de sânge. Sokolov s-a folosit de o cizmă lustruită meticulos pentru a-l împinge pe spate înainte de a se apleca asupra gâtului său.
„Nu a fost o întrebare retorică, doctore”.
„Ba da!”, a înecat el. „Da, am înţeles.”
Sokolov a pornit înapoi pe coridor. „Atunci aştept cu nerăbdare să citesc raportul tău despre procedură”.
- – -
Sokolov şi-a accelerat ritmul, observând că avea o întârziere de aproape două minute faţă de program. Deşi fără îndoială productivă, întâlnirea sa cu neurochirurgul durase mai mult decât se anticipase.
S-a apropiat de o despărţire a coridorului şi s-a străduit să-şi amintească care ducea la camerele private ale lui Krupin. Dar apoi l-a văzut pe preşedinte stând în mijlocul holului, pe dreapta.
„Domnule, ce căutaţi aici? Zona nu este încă securizată.”
Krupin nu a reacţionat, continuând în schimb să privească în tăcere prin peretele de sticlă din faţa lui. Pe partea cealaltă era o infirmerie plină de oameni fixaţi pe paturi. Cei mai mulţi erau sedaţi, dar câţiva erau supuşi unor experimente care împiedicau acest lucru. Acei puţini se uitau înapoi la ei prin fereastră, un amestec de furie, confuzie şi teamă jucându-se pe feţele lor. Puţin mai îngrijorătoare era recunoaşterea evidentă, dar în cele din urmă nu conta prea mult. Nimeni nu avea să părăsească acel loc în viaţă.
„Cine sunt ei?” a spus Krupin în cele din urmă.
„Pacienţi care suferă de afecţiuni asemănătoare cu ale voastre şi câţiva prizonieri sănătoşi care ne vor ajuta cu anchete medicale mai generale”, a răspuns Sokolov. „Bărbatul din spate cu tatuaje, de exemplu, este supus unei chimioterapii experimentale agresive care ar putea avea capacitatea de a vă ataca tumora. Este cam de vârsta ta şi, ca şi tine, destul de puternic – încă unul dintre cei mai temuţi oameni din închisoarea Delfinul Negru. Ne vom folosi de el pentru a înţelege efectele secundare în cazul în care se va considera că este suficient de sigură şi eficientă pentru a ţi-o administra. Vom folosi informaţiile pentru a-ţi ajusta programul şi îndatoririle.”
Din nou, Krupin nu a răspuns, strâmbând din ochi în strălucirea care ieşea din geam. Părea că se străduieşte să se concentreze şi, mai îngrijorător, să proceseze ceea ce tocmai auzise. Era greu de ştiut dacă confuzia lui era fizică sau emoţională. Ceea ce era evident, însă, era că lipsa de vârstă pe care o emana dintotdeauna dispăruse. Părea secătuit. Era mic.
„Îmi pare rău că nu am fost acolo să vă întâmpin când aţi sosit, domnule. Este...”
„Nu te-am adus înapoi ca să fii comitetul meu de primire.”
Sokolov a pus o mână pe spatele vechiului său prieten şi l-a ghidat pe hol. „A mers totul bine? Îmi imaginez că a fost o zi solicitantă.”
Krupin îşi petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore mutându-se cu elicopterul de la o tabără sălbatică la alta. Asistat de o echipă de filmare şi de oameni de machiaj, fusese documentat la vânătoare, la rafting şi folosind un foc deschis pentru a găti vânatul pe care aparent îl omorâse. Fotografiile şi înregistrările video urmau să fie distribuite presei de stat pe măsură ce tratamentele sale erau efectuate – oferind o scuză pentru absenţa sa de la Kremlin şi înfăţişându-l în cea mai robustă formă a sa.

Pereţii albi şi podelele din linoleum au făcut loc covorului roşu şi lambriurilor bogate care fuseseră nerecomandate în zona medicală. Iluminatul era acum asigurat de candelabre, iar tablouri cu momente cruciale din istoria Rusiei împodobeau pereţii.
„Aţi realizat multe în zilele în care v-aţi întors", a observat absent Krupin.
„Mă îndoiesc că veţi sta mult timp aici, dar am vrut să vă simţiţi confortabil", a spus Sokolov, deschizând o uşă la capătul coridorului. Camera în care aceasta ducea era de puţin peste zece metri pătraţi, formată dintr-un dormitor şi o zonă de zi mobilată cu antichităţi ruseşti.
Medicul personal al preşedintelui, Eduard Fedkin, aştepta lângă un fotoliu imens din piele, cu un cărucior de perfuzii instalat lângă el. Cocktailul personalizat de otrăvuri pe care îl conţinea urma să fie prima fază a tratamentului lui Krupin.
„Sunteţi gata, domnule?" a spus Fedkin. „Dacă da, vă rog să vă daţi jos jacheta de costum şi putem începe."
Krupin a aşezat-o cu grijă pe o masă şi s-a aşezat, întâlnind în cele din urmă privirea lui Sokolov în timp ce Fedkin îi lega o bandă de cauciuc în jurul bicepsului. „Ce veşti aveţi despre Azarov?"
Era improbabil ca această problemă să se afle în prim-planul minţii lui Krupin în acel moment. Cel mai probabil avea nevoie să fie distras de la ceea ce i se întâmpla.
„Oamenii noştri cred că în prezent se află în Maryland", a spus Sokolov. În realitate, aceasta nu era mai mult decât o speculaţie bazată pe locaţia lui Cara Hansen. Nu existau deloc informaţii de încredere cu privire la locul unde se afla Azarov.
„Şi oamenii care l-au ajutat?"
Raportul serviciilor de informaţii care îl identifica pe Scott Coleman nu fusese încă semnat, aşa că, încă o dată, Sokolov a ezitat. „Probabil mercenari pe care îi avea la comandă. Pierderea curentului electric l-ar fi făcut suspicios. L-ai antrenat să fie paranoic şi şi-a învăţat bine lecţia."
„Tarben Chkalov?"
Oligarhul îmbătrânit era, fără îndoială, al doilea cel mai puternic om din toată Rusia. Averea sa personală depăşea zece miliarde de dolari americani, iar imperiul său de afaceri, în mare parte legitim, se întindea pe tot globul. Era la fel de bine respectat de contemporanii săi, de oficialii guvernamentali ruşi, de organizaţiile criminale şi de guvernele străine. Cel mai periculos, însă, a fost darul straniu al lui Chkalov de a simţi vânturile schimbării înaintea altora. Dacă cineva putea să descopere ce se întâmpla şi să profite, acela era acest bătrân decrepit.
„Este la casa lui din afara Sankt Petersburgului, domnule. Maiorul Puşkin finalizează planurile pentru a face faţă situaţiei. Pare destul de nerăbdător să-şi dovedească valoarea după ce s-a întâmplat în Costa Rica."
Krupin a tresărit când cateterul intravenos i-a intrat în braţ. „Azarov nu este în Maryland."
„Domnule?"
„Îl cunosc, Andrei. Eu l-am făcut. Şi pot să-ţi spun că vine după mine."
„Mă voi interesa personal de evoluţia anchetei, dar nu uitaţi că el este doar un singur om. Un criminal talentat? Absolut. Dar nu are cum să te găsească aici şi ar fi nevoie de o armată pentru a penetra securitatea de la Kremlin. Cu siguranţă, Azarov ar fi conştient de acest lucru."
Krupin şi-a fixat ochii pe o secţiune goală de perete, în timp ce substanţele chimice începeau să curgă în el. „Poţi pleca, Andrei. Ieşi afară."

CAPITOLUL 17

LA EST DE KOSTOMUKSHA
RUSIA
GRISHA Azarov a fost nevoit să încetinească vehiculul său până la o viteză redusă atunci când, în sfârşit, a început să plouă. Škoda din epoca sovietică îi fusese furnizată de contrabandiştii finlandezi pe care îi ţinea la dispoziţie de mai bine de zece ani. Era reconfortant de banală, dar, în rest, nu inspira încredere în mod deosebit. Ştergătoarele de parbriz nu făceau mai mult decât să păteze geamul, împrăştiind strălucirea

farurilor care abia se proiectau dincolo de bara de protecţie din faţă. Totuşi, undeva acolo, dincolo de acel halou întunecat, se afla Maxim Krupin.
Azarov îşi petrecuse ani de zile în slujba omului, dar îi luase doar primele şase luni pentru a descoperi că Krupin era un monstru care înjunghia pe la spate, a cărui viaţă era guvernată de frică şi care credea că loialitatea era o stradă cu sens unic. Având în vedere această realizare, Azarov a direcţionat sute de mii de euro către organizaţii criminale care i-au păstrat deschise mai multe căi de scăpare. Şi, deşi tăiase aceste legături cu ceva timp în urmă, liderul uneia dintre aceste organizaţii acceptase să-l ajute. Alegerea pe care Azarov i-o prezentase – să câştige un onorariu generos sau să moară împreună cu familia, prietenii şi toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată – s-a dovedit a fi una uşoară.
Norii din nord s-au despărţit pentru o clipă, permiţând luminii lunii să lumineze un lac din stânga lui şi întinderea pustie în orice altă direcţie. A accelerat din nou, încercând să folosească drumul sinuos pentru a respinge emoţiile care ameninţau să-l copleşească. Era moartă? În viaţă? Se trezise ca să-l găsească plecat? Pentru a descoperi că era din nou singură, aşa cum fusese de atâta timp?
A coborât geamul şi a lăsat aerul rece şi umed să umple maşina. Nu avea cum să răspundă la aceste întrebări. Era un om vânat – nu doar de Krupin, ci acum, fără îndoială, şi de americani. Se putea avea încredere în Rapp pentru a se asigura că Cara era îngrijită, dar datoria lui de onoare se încheia aici. Irene Kennedy era o femeie precaută, care nu ar fi vrut ca o carte sălbatică să umble liber în Rusia. În cele din urmă, Rapp i-a fost loial ei şi ţării sale.
Întunericul s-a apropiat din nou şi a aruncat o privire la GPS-ul care îi fusese pus la dispoziţie.
Şaisprezece ore până la Moscova.
Şi apoi ce se va întâmpla?
Nu se mai simţise niciodată în felul acesta – sau, într-o oarecare măsură, în nici un fel – până atunci. Chiar şi în copilărie, avusese o senzaţie ciudată de detaşare de lume. Mai mult un observator decât un participant. A stat în fundal, cântărind alternativele, adunând date şi făcând presupuneri atent verificate. Doar atunci când era convins că a înţeles toate variabilele, acţiona chiar şi în cele mai banale chestiuni. Acum, însă, scăpase din Costa Rica cu scopul deloc banal de a asasina un om pe care mulţi îl considerau cel mai puternic din lume. Nu a adunat date, nu a cântărit alternative şi nu a făcut nicio presupunere. În general, s-a gândit mai puţin decât se gândise la placa de surf pe care o făcuse pentru ziua de naştere a lui Cara.
Peste şaisprezece ore, ce avea de gând să facă? Să ia cu asalt Kremlinul cu un pistol? Nu. Trebuia să-şi scoată fata din minte şi să devină persoana care fusese odată. Dar oare mai era posibil aşa ceva? Era surprinzător cât de distant se simţea acel om. Surprinzător să se trezească întrebându-se ce ar fi făcut Grisha Azarov în această situaţie.
O benzinărie din blocuri de zgură şi scândură a apărut din întuneric, determinându-l să oprească. A încercat una dintre pompe, meditând cu nesaţ la otrăvuri exotice şi la cât de departe ar călători un curent electric de-a lungul bălţilor din Piaţa Roşie. Lucruri pe care bătrânul Grisha Azarov le-ar fi examinat deja din toate unghiurile. Noul Azarov, însă, era mai preocupat de cât de neobişnuit cu frigul devenise şi de cât de departe se simţea de casă.
Pompa nu a funcţionat. Fără îndoială, trebuia să plătească mai întâi, dar nimeni nu părea dispus să înfrunte ploaia pentru a-i lua banii. A pornit spre clădirea slab luminată, meditând la familia înstrăinată a lui Krupin şi la oamenii apropiaţi lui. Ar putea fi ei cheia accesului? Loialitatea lor se baza mai mult pe frică şi pe clientelism decât pe o adevărată înrudire cu preşedintele sau cu domnia sa. Din nefericire, cantitatea de teamă şi de clientelism pe care Krupin o putea aduce era considerabilă.
Fereastra era deschisă în stânga uşii şi Azarov a luat act de ea, uitându-se instinctiv în spatele lui. Într-o noapte ca aceasta, era ceva neobişnuit, dar nu scandalos. Mirosul de mucegai se simţea cum curgea din clădire şi era probabil ca casierul să nu fi vrut să fie închis înăuntru. Totuşi, mâna lui Azarov s-a apropiat puţin mai mult de arma sa.
Rafturile erau numeroase şi pline de produse de bază necesare celor câţiva oameni care numeau această zonă rurală casă. Auzind sunetul strident al unei emisiuni de jocuri ruseşti, s-a îndreptat spre ea, zărind în cele din urmă două picioare încălţate sprijinite lângă o casă de marcat.
„Aţi putea să porniţi pompa?”, a spus el peste sunetul televizorului aşezat pe tejghea.

„Nu există benzină. Dar conservele de ton sunt la reducere.”
Azarov şi-a smuls pistolul de la brâu la auzul vocii americane, ţinându-l în faţa lui în timp ce aluneca încet spre dreapta.
Mitch Rapp era aplecat pe spate într-un scaun vechi de birou, aparent atent la ecranul televizorului. Mâna stângă era ascunsă în poala lui şi ţinea aproape sigur în mână Glock 19 pe care îl prefera. Mai rău, fereastra deschisă din spatele lui Azarov oferea o ţintă curată pentru un lunetist aflat afară. Aproape cu siguranţă Charlie Wicker – unul dintre cei mai buni din domeniu.
În ciuda situaţiei sale dezastruoase, lui Azarov îi era imposibil să se concentreze asupra supravieţuirii sale. „Este în viaţă?”
„Ultima oară când am auzit.”
Arma a clătinat o clipă la impactul acelor cuvinte.
„Cum m-aţi găsit?”
„Soţul Claudiei s-a folosit de aceiaşi contrabandişti pentru a intra în Rusia când l-a ucis pe Nestor Mushket.”
„Acela era Louis Gould? Nu cred că serviciile noastre de informaţii au stabilit vreodată cine a executat acea lovitură.”
Mâna lui Rapp a început să se ridice, iar rusul s-a încordat, dar nu ţinea în mână decât versiunea rusă a unui Twinkie.
„Deci, care este planul”, a spus Rapp, desfăcând-o. „Intri pur şi simplu în Kremlin şi îl împuşti pe preşedinte?”.
„Nu ştiu.”
Omul de la CIA şi-a lăsat picioarele pe podea şi s-a întors pe scaun pentru a-l privi în faţă. „Ce i-ai făcut lui Krupin ca să-l faci să trimită acea echipă?”.
„Nimic. Vă jur”, a spus Azarov, băgându-şi arma înapoi în pantaloni. „Ce m-ar fi putut motiva să îl enervez pe om? Şi dacă am făcut-o, de ce aş fi fost complet nepregătit când a ripostat?”
Expresia lui Rapp s-a înmuiat puţin. „Trebuie să recunosc că am fost puţin surprins că te-au prins stând la fereastră.”
„Îl cunosc pe Krupin, Mitch. Nu a fost fericit când l-am părăsit, dar asta nu este suficient pentru a-l face să acţioneze – mai ales unul atât de deschis. Eu eram instrumentul pe care îl folosea în astfel de situaţii şi pot să-ţi spun că m-a folosit cu moderaţie. Doar atunci când trebuia înlăturată o ameninţare obiectivă sau când trebuia transmis un mesaj. Moartea mea nu serveşte niciunuia dintre aceste scopuri.”
Rapp nu a răspuns, în schimb a muşcat din capătul Twinkie-ului şi a mestecat gânditor.
„Deci eşti aici să mă ajuţi sau să mă omori, Mitch?”.
„Să te ajut să ataci Kremlinul? Cred că o să refuz.”
„Cu amândoi şi cu resursele CIA, am putea avea o şansă să-l ucidem.”
„Ai oameni în care ai încredere în Rusia?”
„Nu. Krupin s-a asigurat de asta. Mi-a dat totul şi mi-a clădit o reputaţie care a ajuns la limita supranaturalului. Oricine ştie cine sunt, fie mă urăşte, fie se teme de mine.”
„Atunci începe să pară un fel de afacere unilaterală, nu-i aşa? Eu strâng informaţiile, ofer întăriri şi risc să mă confrunt cu un atac masiv asupra mea şi a Agenţiei, în timp ce tu... . . ...ce? Tragi?”
„Ce-mi ceri să fac, Mitch? Să plec? Ai făcut asta o dată. Ai arătat milă omului care ţi-a ucis soţia. Şi, din câte îmi amintesc, acea decizie s-a soldat cu moartea mentorului tău.”
Rapp s-a ridicat şi s-a aplecat peste tejghea. Mâna lui stângă se afla acum în spatele unui teanc de cartuşe de ţigări. Oare acolo era ascuns Glock-ul? Azarov a regretat brusc că a vorbit atât de clar. Era într-o cutie şi chiar dacă nu ar fi fost, nu ar fi putut să scoată pistolul înainte ca Rapp să ajungă la al lui.
Totuşi, în loc să facă o mişcare, Rapp făcu un pas înapoi. „Ceea ce-ţi cer este să mă ajuţi să aflu ce l-a făcut pe Krupin să o ia razna. Dacă nu este o problemă pentru Statele Unite, eu mă duc acasă, iar tu ai tot ce am aflat ca să te ajuţi cu răzbunarea ta. Îl omori pe Krupin sau, mai probabil, el te va omorî pe tine şi nimic din toate astea nu contează pentru mine sau pentru Agenţie.”
„Şi dacă problemele lui sunt o problemă pentru America?”.

„Atunci ne vei avea pe mine şi pe Irene în spatele tău, ceea ce cred că vei fi de acord că îţi îmbunătăţeşte şansele de a te întoarce întreg în Cara.” A făcut o pauză pentru o clipă. „Dacă asta îţi doreşti cu adevărat.”
„Cum adică dacă asta e ceea ce vreau?”
„Ai minţit-o în legătură cu cine eşti şi dacă vei supravieţui va trebui să te dezvinovăţeşti. Soţia mea a ştiut de la început cine sunt. A fost liberă să aleagă. Cara nu a fost.”
Azarov s-a încordat, dar Rapp nu l-a recunoscut, ieşind în schimb din spatele tejghelei şi îndreptându-se spre uşă. Încă o dată, se înşelase în privinţa Glock-ului. Nu fusese în spatele ţigărilor.
Rusul nu l-a urmat imediat, gândindu-se în schimb la ceea ce spusese Rapp şi găsind în el mai mult adevăr decât i-ar fi plăcut. Când, în cele din urmă, a ieşit din nou în ploaie, Rapp făcea plinul la Škoda.
„Care este prima noastră mişcare, Grisha?”.
„Tarben Chkalov, cred.”
„Tipul de la restaurantul fast-food? E încă în viaţă?”
„Bătrân, cu siguranţă, dar de departe încă cel mai puternic oligarh din ţară. Dispreţuieşte întreruperile şi are surse peste tot. Dacă cineva poate explica comportamentul recent al lui Krupin, el va fi acela.”
„Atunci să mergem”, a spus Rapp, înlocuind pompa şi strecurându-se pe scaunul înghesuit al pasagerului din vehicul.
Azarov scruta linia întunecată a copacilor. „Ce se întâmplă cu oamenii tăi?”
„Ce vrei să spui?” a spus Rapp, întinzând mâna spre mânerul rupt al portierei. „Care oameni?”

CAPITOLUL 18

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK
RUSIA
ANDREI Sokolov a ezitat în pragul uşii băii opulente, zăbovind în tăcere. Întins pe podeaua de marmură era Maxim Krupin. Pantalonii lui de comandă fuseseră înlocuiţi de o pereche de pantaloni de trening, iar trunchiul lui gros era gol şi palid. Dormea, sau poate era inconştient, cu capul sprijinit de baza toaletei. O dungă de vomă i se uscase pe obraz sub ochii înfundaţi.
Sokolov sperase că preşedintele va fi unul dintre pacienţii norocoşi a căror reacţie la chimioterapie va fi uşoară. În cele din urmă, însă, nu a fost o chestiune de putere sau de voinţă. A fost doar norocul geneticii şi al modului în care chimia unică a corpului unei persoane a reacţionat la toxinele puternice.
Îi era greu să îl vadă pe preşedinte aşa şi era imposibil să permită altcuiva un acces similar. Maxim Krupin nu reprezenta doar Rusia. În multe privinţe, el era Rusia. Oare aşa avea să se sfârşească mândra ţară a părinţilor lor? Slăbită şi putrezind din interior?
Sokolov a început să se îngrijoreze de liniştea bărbatului şi s-a ghemuit lângă el. A durat câteva clipe, dar ochii lui Krupin s-au deschis în cele din urmă.
„Sunt pe moarte, Andrei.”
Sokolov l-a ridicat în picioare şi l-a ajutat să ajungă la patul din camera alăturată. „Nu eşti pe moarte, Maxim. Sunt doar efectele secundare ale terapiei.”
Încă o jumătate de adevăr. Când fusese presat, Fedkin estimase şansele lui Krupin de a rezista un an la mai puţin de patruzeci la sută. Şi, pe baza propriei evaluări a lui Sokolov, chiar şi această cifră putea fi optimistă. Fedkin se gândea doar la cancer. Existau multe alte ameninţări care erau la fel de grave.
„Poate fi îndepărtată tumora cerebrală, Andrei?”.
S-a gândit să mintă, dar a respins gândul după numai câteva secunde. În timp ce unele lucruri era mai bine să fie ţinute departe de Krupin, altele trebuiau prezentate la justa valoare. Preşedintele trebuia să ştie ce urma să se întâmple pentru a putea participa la planificare.
„Îndepărtarea tuturor este imposibilă, dar îndepărtarea celei mai mari părţi s-ar putea să nu fie. Acestea fiind spuse, subiectul pe care l-am operat şi care avea o tumoare similară a suferit complicaţii.”
Krupin s-a ridicat pe perne, strâmbând din ochi în direcţia lui Sokolov. „Ce fel de complicaţii?”
„Paralizie localizată şi o oarecare reducere a funcţiilor mentale.”
„Unde este ea? Vreau să o văd.”

De fapt, era încă în infirmerie, în curs de examinare, dar urma să fie eutanasiată mai târziu în acea zi. Starea în care fusese lăsată nu era relevantă, pentru că Krupin nu s-ar fi aflat niciodată în acea stare. Sokolov avea să-i tragă personal un glonţ în cap, iar ţării i se va spune că a murit într-un accident de vânătoare. Poate că a fost atacat de ursul pe care îl urmărea. O luptă glorioasă înainte de a ceda în faţa singurului simbol al Rusiei mai puternic decât el.
„Îmi pare rău, domnule. Nu a mai fost de folos, aşa că a plecat."
Krupin s-a scufundat pe spate în perne, cu ochii ieşiţi din orbite. Sokolov avea de gând să coboare luminile pentru a-i permite să doarmă, dar apoi s-a gândit mai bine. Nu avea nevoie de somn. Avea nevoie să i se reamintească cine era.
„Echipa video a terminat de editat imaginile tale în aer liber", a spus el, luând o telecomandă şi îndreptând-o spre un televizor agăţat pe perete.
Imagini cu Krupin stând în tabără lângă un lac, călare, fără cămaşă şi înarmat cu o puşcă de vânătoare, au început să se rotească pe ecran. Păreau să aibă efectul dorit, determinându-l să se aşeze puţin mai drept pe tăblia patului.
„Când vă veţi simţi suficient de puternic, domnule, avem chestiuni de discutat."
„Acum", a spus Krupin.
„Nu este necesar să..."
„Dacă trebuie luate măsuri, le voi lua eu. Aşa cum am făcut-o întotdeauna."
„Bineînţeles", a spus Sokolov, uşurat să vadă reapariţia omului pe care îl cunoştea de atâta timp. „Primul lucru pe care trebuie să-l facem este tratamentul tău. În ciuda reacţiei tale la chimioterapie, trebuie să începem imediat radioterapia şi alte terapii complementare. S-ar putea să vă agraveze disconfortul, dar nu ar fi înţelept să aşteptaţi. Între timp, vom explora terapii şi tehnici neconvenţionale pentru a face o eventuală viitoare intervenţie chirurgicală cât mai avantajoasă."
„Operaţie şi terapii neconvenţionale", a repetat Krupin cu o voce care îşi pierduse forţa de odinioară. „Mă întreb dacă intrigile tale au puterea de a schimba ceva, Andrei. Dacă nu mă supun acestor tratamente, mor. Dacă le permit să fie efectuate, voi fi slăbit până la punctul în care duşmanii mei vor cădea asupra mea ca o haită de câini turbaţi."
Era o analiză realistă. Loialitatea la Kremlin era direct corelată cu puterea şi se realinia în mod constant cu fiecare schimbare percepută a acesteia.
În absenţa capcanei democraţiei sau a sângelui regal pentru a legitima succesiunea, următorul conducător al Rusiei ar putea fi hărăzit într-o luptă violentă şi îndelungată pentru putere. Oricine ar fi avut intenţii de a obţine coroana lui Krupin ar fi început să pregătească discret terenul cu ceva timp în urmă. Nu numai că ar fi în căutarea unei oportunităţi, dar ar fi în măsură să o profite.
„Va fi o perioadă dificilă", a recunoscut Sokolov.
Krupin i-a întâlnit privirea pentru o clipă înainte de a se întoarce. În mod normal, ar fi calculat fiecare mişcare, fiecare consecinţă. Stabilind priorităţile acţiunilor, identificând ameninţările şi formulând strategii. Niciunul dintre aceste lucruri nu se citea însă în ochii lui. Singurul lucru vizibil era epuizarea combinată cu ceva ce Sokolov nu mai văzuse niciodată la acest bărbat. Frica.
„Presupun că ai o recomandare?" a întrebat în cele din urmă Krupin.
„Am, domnule."
„Să o auzim atunci."
„Reacţia ta violentă la chimioterapie şi potenţiala intervenţie chirurgicală în viitor îţi va degrada capacitatea de a interacţiona personal cu oamenii, mass-media şi oficialii guvernamentali. Având în vedere acest lucru, avem nevoie de o distragere a atenţiei. Ceva care să unească ţara şi să te facă să pari puternic, printre altele."
„Vorbeşti de Ucraina".
Sokolov a clătinat din cap. „Cu câteva zile în urmă, aş fi fost. Dar tratamentul tău va fi mult mai lung şi mai debilitant decât am anticipat. Mă tem că o mutare în Ucraina nu ar fi suficientă pentru a-i ţine la distanţă pe duşmanii tăi."
A folosit telecomanda pentru a înlocui imaginile cu Krupin în sălbăticie cu o hartă a graniţei vestice a ţării lor. Concentraţiile actuale de trupe ruseşti erau afişate la graniţele Letoniei, Estoniei şi Lituaniei, unde

aveau loc exerciţii de amploare. Prezenţa militară a Rusiei în sudul Ucrainei şi în Crimeea a fost, de asemenea, descrisă, inclusiv actualizări privind concentrarea tot mai mare a acestora la marginea nordică a teritoriului pe care îl controlau.
Krupin a arătat cu un deget tremurând. „Am continuat să mutăm trupe în Ucraina într-un mod care este evident pentru Occident. Am intensificat, de asemenea, campania de propagandă menită să convingă comunitatea etnică rusă că este subiectul unei violenţe organizate şi al unei discriminări. Speranţa este că, dacă vom trece la preluarea controlului asupra restului ţării, ni se vor alătura. Mai important, însă, ne-ar oferi un pretext pentru invazie ca în Crimeea. Am putea spune comunităţii internaţionale că acţiunea militară ne-a fost impusă pentru a-i proteja pe fraţii noştri ruşi."
„M-am familiarizat cu pregătirile voastre şi cred că victoria este aproape asigurată", a spus Sokolov. „Hackerii voştri au o penetrare excelentă în sistemele Ucrainei şi ar fi capabili să oprească o parte semnificativă a reţelei lor de comunicaţii şi de energie. Rezistenţa ar fi probabil uşoară, iar Occidentul are doar un contingent simbolic de consilieri acolo în acest moment."
„Şi totuşi nu pari impresionat", a spus Krupin.
„Cu siguranţă, dacă alternativa este ca Ucraina să se alăture NATO, atunci aceasta ar fi o cale de acţiune rezonabilă. Chiar şi un vot de aderare ar fi o umilinţă uriaşă. Mă tem că duşmanii tăi l-ar putea folosi împotriva ta şi că, în starea ta actuală, ţi-ar putea provoca daune."
„Atunci ar trebui să atacăm acum, da? Să ne deplasăm spre nord, să securizăm ţara şi să instalăm baterii de rachete Iskander. Spuneţi clar că noi considerăm Ucraina ca fiind teritoriu rusesc şi că orice mişcare de a o lua înapoi va fi întâmpinată cu represalii nucleare împotriva Europei de Vest."
Sokolov a analizat harta, examinând fiecare detaliu în tăcerea care a urmat. În cele din urmă, s-a întors spre politicianul bolnav. „Temerea mea este că ar fi doar o lovitură fulgerătoare, domnule. Aceasta nu este o înfrângere a NATO-Ucraina nu este membră. Ceea ce ar putea realiza, totuşi, este să unească Europa de Vest împotriva unei ameninţări comune. Mai rău, ar putea determina America să îşi reînnoiască angajamentul ezitant faţă de alianţă. În cele din urmă, pare o concluzie de la sine înţeleasă că Occidentul şi-ar spori sancţiunile economice, afectând şi mai mult economia noastră şi îndepărtând şi mai mult tineretul rus."
Krupin părea puţin confuz, după ce se bazase mai presus de toţi oamenii pe Sokolov pentru a susţine acţiunea militară. Şi-a balansat picioarele de pe pat şi a traversat nesigur camera, îmbrăcându-şi un halat de baie şi coborându-se pe un scaun de-a lungul peretelui îndepărtat.
„Ai devenit timid, Andrei. Poate că ar fi trebuit să mă aştept la asta. Atâţia ani în dacia aceea, departe de Moscova şi de postul tău militar. Am făcut o greşeală alegându-te pentru acest post?".
„Nu m-aţi înţeles bine, domnule preşedinte."
„Chiar aşa?"
Sokolov a lărgit vederea hărţii pentru a include Polonia şi părţi din Europa de Vest. „Aşa cum am spus, înainte de a cunoaşte toate ramificaţiile bolii dumneavoastră, gambitul Ucrainei ar fi putut fi o strategie viabilă. Acum, însă, cred că trebuie să ne gândim la ceva mai îndrăzneţ."
„Mai îndrăzneţ?" a spus Krupin, în mod clar uşurat să constate că şeful armatei sale nu recomanda retragerea înainte ca bătălia să fi început. „Explică."
„Cred că ne aflăm într-o poziţie foarte rară, Maxim. Ne aflăm în locul potrivit, la momentul potrivit în istorie, cu instrumentele potrivite la îndemână."
„Pentru a face ce?"
„Pentru a anihila NATO."
Krupin nu a răspuns, aşa că a continuat. „Am vorbit deja despre asta. Francezii sunt concentraţi pe terorismul intern, dar se vor întoarce din nou spre exterior când îl vor avea sub control. Britanicii sunt dezechilibraţi acum din cauza Brexit-ului, dar este inevitabil ca diviziunile să se vindece şi vor rămâne aliniaţi strâns cu Europa. Germania continuă să fie reticentă în a-şi proiecta puterea, dar teama lor de propria istorie se estompează odată cu noua generaţie şi există indicii că devin mai receptivi la extinderea armatei lor. Turcia, a doua armată ca mărime din NATO, este distrasă de Siria şi de kurzi, precum şi de transformarea sa în curs de desfăşurare într-o dictatură. Şi, în cele din urmă, Statele Unite s-au întors spre

interior şi sunt consumate de lupte pentru diviziunile politice pe care am ajutat să le creăm, dar care nu vor dura."
Preşedintele rus s-a holbat la el. Sunetul ceasului antic din colţ părea imposibil de puternic, pe măsură ce secundele treceau. Sokolov nu menţionase celălalt factor în favoarea lor – cancerul lui Krupin. Deşi fusese un lider îndrăzneţ şi agresiv, care se împotrivise normelor internaţionale, instinctul său de conservare îi ceruse să rămână în cadrul acestora. Mai era acesta cazul? Sokolov tocmai descrisese un mediu care putea duce fie la o victorie rapidă şi decisivă asupra Occidentului, fie la cel de-al treilea război mondial. Krupin ar fi fost în măsură să pună să fie târât afară şi împuşcat.
Totuşi, nu a făcut-o. În schimb, ochii i s-au mutat spre harta de pe perete. „Încă ascult."
Sokolov s-a forţat să-şi păstreze calmul în timp ce greutatea momentului devenea insuportabilă. „Propun să folosim acumularea de trupe în Ucraina ca o prefăcătorie şi să atacăm NATO în statele baltice."
„Sugerezi un atac simultan asupra Letoniei, Lituaniei şi Estoniei?".
„Avem un număr substanţial de trupe bine instruite care fac exerciţii la graniţele lor. Cu câteva întăriri discrete, am avea o forţă suficientă pentru a invada toate cele trei ţări înainte ca NATO să poată reacţiona."
„Am fi în război cu America şi cu întreaga Europă", a spus Krupin, părând puţin îngrozit de această perspectivă.
„Un alt beneficiu al scării acestei operaţiuni – dincolo de capacitatea sa de a crea un val naţionalist în interiorul Rusiei – este capacitatea de a vă izola. Am putea folosi pretextul asasinilor şi al unor potenţiale atacuri cu drone americane pentru a vă muta într-o locaţie nedezvăluită."
Mintea lui Krupin fusese încetinită de tratament, dar nu atât de mult încât să nu poată înţelege potenţialul planului generalului său. „Este greu de văzut cum alianţa occidentală nu s-ar rupe complet în bucăţi. Europenii nu ar risca represalii împotriva marilor lor oraşe pentru a recuceri Balcanii, iar americanii nu au chef să cheltuiască sânge şi comori pentru ţări de care cetăţenii lor nu au auzit niciodată."
„Aceasta este şi analiza mea, domnule. NATO nu ar avea altă soluţie decât să se retragă în Polonia şi să stabilească o poziţie defensivă. Dar ce ar însemna asta în acel moment? Nereuşind să prevină un atac asupra a trei dintre membrii săi şi neavând capacitatea de a recuceri teritoriul, NATO ar fi expus ca fiind un tigru de hârtie. De ce ar risca Ucraina sau Georgia să vă înfurie pentru a se alătura unei alianţe militare fără sens? De ce şi-ar menţine calitatea de membru actualii săi membri – în special America, care nu are nevoie de ajutorul Europei pentru a se apăra? Este posibil să nu ne uităm doar la dizolvarea NATO, ci şi la destrămarea Uniunii Europene."
Krupin a reuşit de fapt să zâmbească slab, voma uscată încă i se agăţa de obraz. „Îţi poţi imagina umilinţa, Andrei? Chiar dacă NATO nu s-ar dizolva, ar trebui să revoce calitatea de membru a statelor baltice sau să accepte să ne dea un vot în consiliul lor."
Sokolov chiar a râs în hohote la asta şi la expresia de pe faţa lui Krupin. În acest moment, acordul său era o concluzie de la sine înţeleasă. Krupin a înţeles că complexitatea geopolitică cu care se confruntase toată viaţa sa nu mai avea niciun sens în lumina bolii sale. Nu avea nimic de pierdut prin acest război şi avea totul de câştigat. Chiar dacă în cele din urmă ar fi cedat cancerului, Sokolov s-ar fi asigurat că va fi ţinut minte ca omul care a îndrăznit să readucă Rusia la măreţie.

CAPITOLUL 19

ÎN AFARA ORAŞULUI SOSNOVO
RUSIA
RAPP a deschis ochii, făcându-şi umbră împotriva luminii soarelui pentru a vedea ceasul de bord. Era unul dintre puţinele lucruri din Škoda care mai funcţiona. „N-ar fi trebuit să ajungem până acum?".
„Suntem", a răspuns Azarov. „De fapt, suntem pe terenul lui Chkalov de aproape o jumătate de oră."
Zona era împădurită şi ondulată, cuprinzând mii de acri care începeau la aproximativ o sută de kilometri de Sankt Petersburg. Potrivit dosarului CIA, Tarben Chkalov îşi construise o casă modestă pe acest teren la doar câţiva ani după căderea Uniunii Sovietice. De atunci, aceasta fusese extinsă de mai multe ori, ajungând să aibă aproximativ 50.000 de metri pătraţi.

Planurile fiabile erau greu de obţinut din cauza metodei de construcţie întâmplătoare şi pentru că Agenţia nu fusese niciodată atât de preocupată de acest om. Averea sa netă se situa în jurul a opt miliarde de dolari, abia dacă intra în primii cincisprezece cei mai bogaţi oameni din Rusia. Proprietăţile sale erau neobişnuit de internaţionale pentru un oligarh şi diversificate mai mult în funcţie de liniile sale de interes decât de o căutare de maximizare a profiturilor. Se pare că îşi menţinea legăturile cu crima organizată, care i-au adus începuturile în timpul sovieticilor, dar numai la periferie.
„Câţi ani are tipul ăsta, Grisha? Nu avem nimic solid."
„Nu cred că ştie nimeni cu exactitate. Peste nouăzeci de ani, mi-aş imagina."
„L-aţi întâlnit?"
„În două rânduri."
„Mai este acolo?"
„Vreţi să spuneţi mental? Foarte mult."
„Ce altceva?"
„Ei bine, deşi nu este cel mai bogat oligarh, este, fără îndoială, cel mai puternic."
„De ce?"
„În primul rând, afacerile sale s-au mutat în mare parte în afara Rusiei."
„Deci nu concurează cu ceilalţi."
Rusul a dat din cap. „Este, de asemenea, un om foarte rezonabil şi curajos. Cel mai important, însă, este extrem de simpatic. Este o combinaţie care îl face să fie venerat în mod uniform de ceilalţi."
În depărtare, se vedea o poartă. Totuşi, părea mai degrabă un punct de trecere a frontierei decât o intrare la o proprietate. Două bărăci de pază flancau o barieră acţionată manual. Copaci denşi, plasaţi strategic, se întindeau de o parte şi de alta, preluând rolul unui gard.
Rapp nu văzuse niciun motiv pentru a se da în vânt. Să sune înainte nu fusese viabil din cauza controlului pe care Krupin îl avea asupra comunicaţiilor, iar să se strecoare la adăpostul întunericului ar fi fost inutil de riscant. Mai bine să renunţe la melodramă şi să treacă pe acolo.
„Aşadar, paza este formată din cinci gărzi în total?" a confirmat Rapp în timp ce se apropiau.
„Dacă nu cumva s-a schimbat ceva. Toţi foşti operatori de top din diferite ţări şi toţi foarte loiali. De asemenea, are o mulţime de câini."
„Ce vrei să spui prin „mulţi"?".
„Douăzeci? Poate mai mulţi. Totuşi, nu sunt sigur că sunt antrenaţi ca animale de atac. Poate că îi place doar compania lor."
Din fiecare post de pază a apărut câte un om pentru a urmări apropierea Škodei. Amândoi aveau puşti de asalt pe piept şi amândoi aveau mâinile pe ele. Nu păreau însă să le strângă foarte tare.
Azarov a făcut o mişcare pentru arma sa, dar Rapp i-a prins mâna şi a pus-o înapoi pe volan. „Dacă ne aflăm pe terenul lui de o jumătate de oră, ştiu că venim şi ştiu cine suntem. Relaxează-te."
Deloc surprinzător, Azarov se străduia să urmeze acest sfat. Era unul dintre cei mai buni ucigaşi din lume, dar operaţiunile sale îi fuseseră întotdeauna prezentate cu detalii dezgustătoare. Omul dispreţuia improvizaţia şi necunoscutele.
S-au oprit uşor la poartă şi un bărbat care părea a fi din India s-a aplecat spre fereastra deschisă a şoferului. „Bună ziua, domnule colonel Azarov. Domnul Chkalov vă aşteaptă. Acest drum vă va duce direct la intrarea principală".
Celălalt bărbat a ridicat poarta şi Azarov a trecut, rămânând cu ochii pe oglinda retrovizoare. „Nu vreau să spun ceea ce este evident, dar a fost prea uşor."
„Aşa se pare. „
„Nici măcar nu au căutat arme."
„Nu."
A arătat spre casa care începea să şteargă orizontul. Era o combinaţie ciudată de castel francez, Kremlin şi Taj Mahal. Azarov era cel mai interesat de linia neregulată a acoperişului. „Ar putea trage de acolo. O lovitură uşoară cu un lansator de rachete."
„Ar putea. Dar ar face o mizerie infernală pe gazonul lui Chkalov."
Încă nu era niciun semn de dâre când au ieşit sub un portic larg.

Un britanic în vârstă de vreo 60 de ani i-a întâmpinat pe trepte. „Vă rog să intraţi. Pot să vă iau jachetele?”
Amândoi au refuzat, nevrând să-şi facă tocurile de umăr mai evidente decât erau deja.
„Cafea? Ceai?”, a spus bărbatul, conducându-i pe o scară mare care ducea de la intrare.
„Suntem bine”, a spus Rapp.
Azarov scruta spaţiul de sub ei în timp ce încerca în continuare să fie cu un ochi pe bărbatul din faţă. Nu exista niciun dubiu că Chkalov îi putea conduce într-o ambuscadă, dar Rapp se îndoia de asta. Dacă bătrânul voia să facă o mişcare, nu avea de gând să o facă într-o casă plină de suficiente opere de artă originale încât să o facă pe Claudia să leşine.
Ghidul lor s-a oprit la o uşă nedesluşită şi le-a făcut semn să intre. Azarov a intrat primul, lăsându-l pe Rapp să-i păzească flancul.
„Domnule colonel!”, a spus bărbatul care îi aştepta într-o engleză accentuată. „Îmi pare foarte rău să aud ce i s-a întâmplat lui Cara. Am încredere că nu credeţi că aş avea de-a face cu ceva atât de sordid.”
Chkalov era în mare parte chel, cu câteva şuviţe de păr cărunt plutind în jurul urechilor noduroase. Curba nefirească a spatelui său îi arunca capul în faţă şi în jos, dar nu părea să-l încetinească. Cel mai remarcabil lucru la el erau ochii lui – un albastru intens, încă plin de curiozitate şi de entuziasm tineresc.
„Nu”, a spus Azarov. „Ştiu cine e de vină”.
Cu această precizare, Chkalov şi-a îndreptat atenţia către celălalt oaspete al său. „Mitch Rapp. Mă scuzaţi, dar trebuie să recunosc că sunt un mic fan. Colonelul Azarov este un soldat foarte competent, dar într-un mod rece şi plictisitor. Tu, însă. Tu eşti diferit.”
S-a oprit la câţiva metri de Rapp, examinându-l ca şi cum ar fi fost unul dintre tablourile din holul său de intrare. „Ai arma la tine?”
Rapp a dat din cap. „Probabil că ar trebui să vorbeşti cu oamenii tăi de securitate despre asta.”
A respins gândul cu o mişcare a unei mâini artritice. „Dacă ar fi fost vorba doar de colonel, m-aş fi apărat. Dar amândoi? De ce să sacrific oameni care mi-au fost loiali când rezultatul este inevitabil?”
Azarov avea dreptate. Era imposibil să nu-l placi pe tipul ăsta.
Chkalov a arătat spre umflătura uşoară din jacheta lui Rapp. „Îmi permiteţi?”
Rapp a scos arma din toc şi i-a înmânat-o bărbatului.
„Asta e cea pe care ai avut-o dintotdeauna? Adică, de când ai trecut de la Beretta?”.
Chkalov nu glumea. Chiar era un fan. „Nu. Câteva mi-au scăpat de-a lungul anilor.”
„Sunt surprins că e de serie. Mă aşteptam la ceva mai exotic – ca cel pe care îl poartă colonelul.”
Rapp doar a ridicat din umeri.
„Bineînţeles că este de stoc”, a spus Chkalov după câteva secunde. „De ce nu ar fi? Nu e vorba de armă. Este omul din spatele armei!”
A ţintit spre un bust de marmură de lângă perete şi a ochit de-a lungul acestuia, zâmbind larg. „Ştiai că l-am întâlnit odată pe mentorul tău, Stan Hurley? Este adevărat că, înainte de a muri, şi-a folosit dinţii pentru a-i sfâşia gâtul lui Louis Gould?”.
„Da, e adevărat.”
Chkalov a returnat Glock-ul şi s-a întors şchiopătând la biroul său pentru a se aşeza. „O moarte potrivită pentru un războinic. Dar nu ai venit să vorbeşti despre asta. Ai venit să vorbeşti despre Maxim.”
„A luat-o razna”, a spus Rapp. „De ce?”
„Habar n-am.”
„Nu am venit aici să mă joc, Tarben.”
„Cred că este clar că ştiu cine eşti şi de ce eşti capabil. Nu am trăit atât de mult timp înţelegând greşit situaţiile în care mă aflu.”
„Atunci spune-mi ce vreau să ştiu şi vom pleca de aici.”
Fruntea bărbatului s-a încruntat şi şi-a fixat ochii albaştri pe Rapp. „Maxim Krupin este un sociopat distructiv. Dar eu şi ceilalţi îl tolerăm pentru că ne împărtăşeşte pasiunea pentru stabilitate politică. Dar acum acea stabilitate a dispărut. De ce? Este clar că se simte ameninţat – de propunerile NATO pentru Ucraina, de politicienii mai tineri, de performanţele economiei ruseşti. Chiar şi de Grisha aici”.
„Dar cu ce diferă asta de situaţia lui de acum o lună?”.

„Exact! Nu ştiu ce să zic. Toate aceste situaţii sunt controlabile. Nu văd nicio dovadă că îşi pierde controlul asupra puterii."
„Deci nu există nimic din ceea ce îmi poţi spune care să îmi fie de folos."
„Nu am spus asta. Ceva ce probabil nu ştii este că Maxim l-a numit recent pe Andrei Sokolov la conducerea armatei."
„Criminalul de război?"
Chkalov a dat din cap. „Andrei este un om periculos, predispus la viziuni febrile despre gloria trecută a Rusiei. Este singurul om în care Maxim are încredere, deşi m-am întrebat adesea dacă această încredere este bine plasată."
„Dar dumneavoastră? Te-ar vedea ca pe o ameninţare?"
Zgomotul surd al lamelor elicopterului a devenit audibil, încă suficient de îndepărtat pentru a fi mai degrabă o vibraţie în pieptul lui Rapp decât un sunet. Se pare că şi aparatele auditive ale lui Chkalov îl recepţionau. „Acesta ar putea fi răspunsul tău, Mitch. „
Rapp s-a mutat la fereastră, în timp ce Azarov a luat poziţie lângă uşa parţial deschisă.
Priveliştea dădea spre marea peluză din spate, care se sfârşea în copaci după aproximativ două sute de metri. Cerul devenise de un albastru intens, dar părea să fie gol. „Eu nu văd nimic. Trebuie să vină din altă direcţie."
„Sala este liberă", a spus Azarov.
„Este ceva obişnuit?" a întrebat Rapp întorcându-se spre bătrân.
„Elicoptere neinvitate care zboară deasupra proprietăţii mele? Nu."
Chkalov a scos un trabuc din sertarul biroului său şi l-a aprins. „Am păstrat asta de mult timp. Cubanez. Mi s-a spus că sunt rulate între coapsele fetelor tinere. O minciună, desigur, dar evocă o imagine minunată. Soare, nisip..."
Vocea lui a fost înecată de o explozie care a zguduit întreaga casă. Rapp şi Azarov s-au ghemuit când a început focul automat, dar Chkalov a continuat să pufăie.
„Dacă voi doi aţi fi atât de amabili încât să-i ucideţi pe Maxim Krupin şi pe acel fiu de curvă de Andrei Sokolov, v-aş fi veşnic recunoscător."
Rapp l-a apucat pe bărbat de cămaşă şi l-a tras afară din spatele biroului. „E timpul să plecăm."
„Nu mai sunt la fel de rapid ca altădată. Cred că o să rămân aici."
Rapp a clătinat din cap. „Poate că nu ştii prea multe despre ceea ce se întâmplă, dar ştii mai multe decât noi. Irene Kennedy va dori să vorbească cu tine."
Numele directorului CIA părea să-i stârnească interesul. „Întotdeauna mi-am dorit să o întâlnesc."
„Iată şansa ta", a spus Rapp, trăgându-l spre uşă. Azarov se deplasa deja pe hol, dispărând în fumul care se îngroşa. Sistemul de aspersoare s-a declanşat câteva secunde mai târziu, udându-i în timp ce se apropiau de scări.
S-a dovedit a fi o decizie proastă. Pe ambele scări care duceau la intrare urcau bărbaţi, doi în dreapta şi unul în stânga. Nici unul nu era îmbrăcat în armura grea pe care o purtaseră colegii lor din Costa Rica, ceea ce era un lucru pozitiv, deoarece încărcătorul lui Rapp era plin de muniţie standard. Partea proastă era că lipsa de greutate le permitea să se deplaseze cu o viteză impresionantă.
Azarov îi zări şi se retrase, îndreptându-se spre fumul mai gros din spatele lui. Rapp a luat-o pe un coridor care se despărţea de holul principal, ţinându-l pe Chkalov în faţa lui.
„Am văzut trei. Mai sunt şi alţii?" a întrebat Rapp.
„Nu din câte am putut distinge", a răspuns el, în timp ce se retrăgeau pe coridor, ieşind din cea mai mare parte a fumului. Nu era grozav pentru acoperirea lor, dar devenise greu de respirat, iar lui Rapp începuseră să-i curgă apă în ochi. Chkalov încă pufăia din ţigară, imperturbabil. Părea să creadă că era doar un spectator în toată povestea asta.
„Sunt o grămadă de arme care trag afară", a spus Rapp. „Mai multe decât pot eu să diferenţiez. Ce fel de echipă ar fi trimis Krupin?".
„Nikita Puşkin cu cel puţin cincisprezece", a calculat Azarov. „Mai ales după ce s-a întâmplat în Costa Rica."
Rapp a arătat spre o comodă voluminoasă din spatele lor şi apoi spre Chkalov. „Treci în spatele ei."

„Eşti sigur? M-aş bucura să vă ajut.”
„Du-te!”
Bătrânul părea un pic dezamăgit în timp ce se îndrepta spre ea. Rapp a zărit o tulburare în fum şi atât el cât şi Azarov au încremenit. O clipă mai târziu, acea tulburare devenise conturul unui bărbat purtând ochelari de protecţie şi o mască de gaze. Puşca lui de asalt mătura lin înainte şi înapoi, dar nu-şi alesese încă ţintele.
Rapp a ţintit atent şi a tras un singur glonţ prin una dintre lentilele care îi acopereau ochii. Nu avusese timp să-şi înşurubeze amortizorul, iar zgomotul îi va aduce cu siguranţă în fugă pe tovarăşii mortului. Înainte ca el să apuce să se întoarcă, au apărut, cu armele la foc automat. Sclipirile de la gura ţevii se reflectau în apa care cădea şi în ceaţă, creând un haos vizual suficient de mare pentru a face imposibilă ţintirea.
Rapp s-a învârtit şi a sprintat în direcţia opusă, plonjând spre covorul îmbibat de apă de lângă comoda în care se refugiase Chkalov. Când a reuşit în sfârşit să ajungă în spatele piesei de mobilier, a văzut că Chkalov era la pământ. Glonţul fusese suficient pentru a-l ucide, dar nu suficient pentru a disloca ţigara sau zâmbetul.
Piesa de mobilier rezista surprinzător de bine la focul pe care îl primea, dar nu avea să dureze. Bănuia că nu prea mai rămăsese intactă prea mult din cealaltă parte şi că era salvat de ceea ce fusese împachetat în sertare.
Pentru o clipă, a crezut că Azarov îl abandonase, dar apoi a văzut o străfulgerare de bot din capătul celălalt al holului. Unul dintre automatele care trăgeau spre comodă a amuţit, în timp ce şirul de gloanţe de la celălalt a făcut un arc spre poziţia rusului. Rapp s-a rostogolit de la adăpost şi a tras un foc de armă care l-a lovit pe bărbatul rămas în gât, punându-l la pământ.
În loc să se retragă, Rapp a alergat înainte, deposedându-i pe doi dintre cadavre de carabinele AKS-74U şi de încărcătoarele de rezervă. Bărbatul pe care îl nimerise în gât nu era încă mort, dar cu siguranţă era pe cale de dispariţie. Rapp şi-a scos o grenadă din vestă în timp ce se îneca cu ceea ce fusese cândva mărul lui Adam.
Se auzeau strigăte care se apropiau venind de pe scări şi Rapp a alergat înapoi la cadavrul lui Chkalov. L-a rostogolit pe bătrân pe faţă şi apoi a scos ştiftul de la grenadă înainte de a o strecura cu grijă sub corpul său. După o viaţă atât de lungă, Chkalov merita un ultim „fuck-you”.
Vocile din spate se auzeau din ce în ce mai tare şi a luat-o din nou la fugă, făcând stânga pe holul pe care o luase Azarov.
„Locul ăsta e un labirint nenorocit, Grisha. Găseşte-ne o cale de ieşire. O să-i încetinesc eu pe tipii ăştia”.
Rusul a luat-o la fugă cu un scurt semn din cap, dispărând printr-un set de uşi duble pe dreapta.
Rapp a rămas jos, expunându-şi doar cât de mult din cap pentru a ţine un ochi pe bărbaţii care apăreau prin ceaţa de stropitori. Fumul începea să se risipească, dar ceea ce rămăsese, combinat cu apa care cădea din tavan, era suficient pentru a-l ţine ascuns dacă rămânea nemişcat.
Întrebarea era cât de motivaţi vor fi aceşti nemernici după ce vor descoperi că ţinta lor era moartă. De ce să mai stea prin preajmă şi să rişte să fie luaţi la bătaie luptându-se cu armele angajate de Chkalov? Nu era ca şi cum cineva avea de gând să investigheze vreodată moartea oligarhului.
A identificat trei tangouri care se mişcau cu prudenţă în spaţiul restrâns. Doi îngenuncheau cu puşti de asalt, în timp ce unul se mişca, sărind unul peste altul. Bine antrenaţi, cu siguranţă. Dar cât de inteligenţi? Întrebarea lui a primit răspuns o clipă mai târziu, când omul din frunte a ajuns la corpul lui Chkalov şi s-a întins spre el.
„Nyet!”
Strigătul a venit de la cineva prea departe pe hol pentru a fi văzut, dar a fost cu o fracţiune de secundă prea târziu. Cu ochelarii uzi, omul care plutea deasupra lui Chkalov nu a văzut grenada decât atunci când a fost prea târziu, iar cei doi tovarăşi ai săi erau şi mai mult în întuneric. A încercat să fugă, dar explozia l-a lovit înainte de a putea face trei metri.
Rapp a fost nevoit să se retragă pentru a evita schijele, dar apoi a tras imediat cu ochiul din nou pe lângă perete. Faptul că toţi cei trei bărbaţi erau la pământ era de aşteptat. Mai puţin era faptul că ceea ce mai rămăsese din comodă începuse să ardă cu o intensitate care se prelungea pe covorul umed şi pe pereţi.

Habar n-avea ce depozitase Chkalov în acel lucru, dar, în retrospectivă, probabil că folosirea lui ca acoperire nu fusese o idee prea bună.
Rapp a privit cum se apropia o siluetă de cealaltă parte a focului în creştere. Oricine ar fi fost, se ţinea suficient de departe pentru a nu deveni o ţintă, dar şi suficient de departe pentru a face imposibilă o tragere precisă prin flăcări şi aburi.
Felul în care se mişca, totuşi, era familiar chiar şi prin distorsiune. Aparent, RPG-ul din Costa Rica ratase.
Rapp a ieşit şi cei doi bărbaţi s-au confruntat pentru o clipă înainte de a se întoarce să-l urmeze pe Azarov.
„Altă dată, Nikita".

CAPITOLUL 20

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA
„Bună dimineaţa, Irene. Îmi pare rău că am întârziat. Lucrurile în lumea mea explodează la propriu."
Kennedy a ieşit din jurul biroului ei şi a indicat o zonă de conversaţie în colţul biroului ei. Anton McCormick, şeful operaţiunilor Agenţiei în Rusia, se îndrepta spre o canapea, părând şi mai agitat decât de obicei.
Era unul dintre cei mai înzestraţi oameni ai lui Kennedy, deoarece îşi petrecuse primii cincisprezece ani de viaţă în Uniunea Sovietică, înainte de defecţiunea mamei sale. Cu aproximativ un deceniu în urmă, Agenţia îl angajase de la o firmă de consultanţă din Sankt Petersburg care ajuta interesele occidentale să navigheze prin complexitatea operaţiunilor în Rusia.
Bineînţeles, mare parte din ceea ce făcuse în slujba sa anterioară fusese ilegal – mituirea oficialilor guvernamentali, oferirea de femei şi droguri persoanelor potrivite şi gestionarea într-o manieră foarte directă a problemelor ridicate de reţeaua de crimă organizată din Rusia. Kennedy fusese bucuros să treacă cu vederea orice fărădelegi din trecut, precum şi câteva mai recente, în schimbul capacităţii sale neobişnuite de a câştiga pe terenul de joc distorsionat al lui Maxim Krupin.
„Cafea?", a întrebat ea în timp ce lua loc în faţa lui.
El a clătinat din cap. „Prea multă deja".
„Să înţeleg că lucrurile nu merg bine?".
„Se poate spune şi aşa. Casa lui Tarben Chkalov a dispărut. Şi mă refer la dispărut, Irene. Arsă până la temelii. Credem că e mort." Accentul rusesc al lui McCormick, în mod normal nedetectabil, a început să iasă la iveală din cauza stresului la care era supus.
„Mitch a fost acolo", a spus Kennedy.
„Ce? În Rusia?"
„În casă."
„Vrei să-mi spui că el a făcut asta? Ai acţionat împotriva..."
„Nu", a spus Kennedy, ridicând o mână în semn de apel la calm. „S-a dus să vorbească cu Chkalov despre ceea ce se întâmplă în Rusia. Faptul că a fost acolo în timpul atacului este doar un alt exemplu al ghinionului care pare să-l urmărească în ultima vreme."
„Presupun că a scăpat cu bine?"
Ea a dat din cap. „Dar mi-e teamă că ai dreptate în privinţa lui Chkalov. El nu a reuşit."
„La naiba! Îl iubeam pe bătrânul ăla. Trebuie să fi fost Krupin. Nici unul dintre oligarhi nu are motive să se îndrepte împotriva lui Tarben."
„Era un elicopter de atac şi ceea ce părea a fi o echipă Spetsnaz."
„Nenorocitul... . Mitch a apucat să vorbească cu el înainte de a muri?"
„A făcut-o, dar Chkalov nu părea să aibă vreo idee despre comportamentul recent al lui Krupin. Avea totuşi o informaţie interesantă."
„Care?"
„Că Andrei Sokolov a fost instalat în funcţia de şef al forţelor armate."

McCormick s-a şters nervos la gură, dar nu a răspuns altfel.
„Presupun că îl cunoşti, Anton? Eu îl cunosc doar din crimele de război din Georgia."
„Da", a spus el, sprijinindu-se pe perne într-un mod care sugera că nu mai avea puterea de a se ridica fără ele. „Sokolov este un nebun. Un psihopat genial orbit de viziuni cu tancuri ruseşti care se rostogolesc peste toate ţările din lume. El vede Occidentul ca fiind fundamental slab, iar eşecul Rusiei de a prospera ca fiind cauzat în întregime de reţinerea sa. Crede că ne vom despărţi la primul semn de agresiune rusă. Şi chiar dacă nu o vom face, el nu crede că avem curajul să facem ceea ce ar fi necesar pentru a mai câştiga."
„Îi este loial lui Krupin?"
McCormick a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Asta e o întrebare complicată. Răspunsul scurt este da, dar Sokolov vede Rusia mai mult ca pe o idee decât ca pe o entitate politică sau o masă de pământ. Nu există niciun dubiu că îl admiră pe Krupin şi crede că face o treabă excelentă în reprezentarea acestei idei. S-ar putea chiar să aibă o afecţiune sinceră pentru acel nemernic. Dar, în cele din urmă, el este loial viziunii sale."
„Deci, ar trebui să fiu îngrijorat?"
„Ne-am rugat ca el să îmbătrânească în exil şi să se înece cu un os de pui sau ceva de genul ăsta. Reactivat – şi nu exagerez aici – este cel mai periculos om din lume."
Ea s-a gândit un moment la ceea ce auzise înainte de a schimba subiectul. „Lăsându-l deoparte pe generalul Sokolov pentru moment, ce aţi mai aflat despre Krupin?".
„Nu prea multe. Sincer, mi-e jenă să stau aici cu mâinile goale."
„Am fost în aceeaşi situaţie la ultima mea întâlnire cu preşedintele. Nu a fost un loc confortabil de a fi. Vrea răspunsuri. Şi eu la fel."
„Facem tot ce ne stă în putinţă, Irene. Am fiecare informator în acest caz şi examinăm fiecare ştire până la ziarele locale din satele de pescari. Până acum, nimic. Asta nu înseamnă că nu există nimic, totuşi. S-ar putea să avem parte de o nouă lecţie despre cât de mult control are Krupin asupra informaţiilor în Rusia."
„Ucraina?"
„Asta e o problemă", a recunoscut McCormick. „El mută tot mai multe trupe acolo şi intensifică campania de propagandă care vizează populaţia rusă locală. Aţi văzut-o? Copii ruşi atacaţi, graffiti antiruseşti, rapoarte despre violuri în grup comise de bărbaţi ucraineni. Doar o versiune mai dură a rahaturilor pe care le vinde în toată lumea."
„Credeţi că va încerca să pună stăpânire pe restul Ucrainei dacă aceasta va fi admisă în NATO?"
„Cred că o va face chiar dacă se va ajunge doar la un vot. Ştiu că Krupin face mult zgomot în legătură cu pericolele militare pe care le presupune faptul de a fi încercuit de NATO, dar el nu crede cu adevărat. NATO nu achiziţionează teritorii şi dacă ar fi aşa, am alege ceva mai bun decât Rusia. De ce se teme – ceea ce îl ţine treaz noaptea – este ideea de schimbare de regim. Pierderea Ucrainei în favoarea NATO l-ar face să pară slab şi asta este ceva ce nu-şi poate permite. Mai ales la vârsta lui. Tot ce am de spus este că, dacă NATO vrea să supună la vot aderarea Ucrainei, ar fi bine să fim pregătiţi să luptăm. Şi cu Sokolov din nou la putere, ar fi bine să fim pregătiţi să luptăm din greu. Ar împinge în Polonia şi Germania dacă ar fi după el."
„Ceea ce îmi spuneţi este că Rusia se află exact în aceeaşi încurcătură ca acum un an", a spus Kennedy. „Sau acum cinci ani. Sau zece."
„Pe scurt, da. Rusia este stabilă. Dar, din motive pe care nu le putem înţelege, brusc, Krupin nu este."
„Cu siguranţă nu arată ca un om preocupat de situaţia sa."
„Te referi la toate videoclipurile de vânătoare? Da, dar trebuie să citeşti subtextul. Toate acele vânători de urşi fără tricou şi toate băuturile de vodcă sunt concepute pentru a-l face să pară un dur în faţa susţinătorilor săi. De asemenea, ele servesc la crearea unui contrast cu prim-ministrul care se plimbă prin lume purtând costume de cinci mii de dolari şi fiind luat prin surprindere de întrebări la care nu poate răspunde. Puternic versus slab. Iar ruşii îi urăsc pe cei slabi ca pe o duhoare a morţii."
„Am spus asta mai devreme, dar o voi repeta, Anton. Am nevoie de răspunsuri. Dacă va trebui să mă întorc la Casa Albă şi să-i spun preşedintelui că încă nu avem nicio idee despre ce se întâmplă în Rusia, te iau pe tine ca să transmiţi personal mesajul."
„Ştiu, Irene. Mai dă-mi doar câteva zile. Dacă e ceva de găsit, jur că vom găsi."

CAPITOLUL 21

CENTRUL MEDICAL MILITAR NAŢIONAL WALTER REED
BETHESDA, MARYLAND
SUA

„AICI", a spus Azarov, arătând spre un set de uşi. „Este aceea."

Se aflau la sol de numai o oră şi rusul arăta cam pe jumătate mort din cauza evenimentelor din ultimele zile. Faţa lui şi-a pierdut ce mai rămăsese din culoare când Rapp a lăsat Dodge-ul Charger să se oprească în faţa clădirii spitalului.

Evadarea lor de pe proprietatea lui Chkalov fusese păroasă, dar nimic care să aibă un impact asupra cuiva ca el. Se urcaseră pe o fereastră orientată spre est şi se folosiseră de fumul dens pentru a-şi acoperi sprintul spre pădure. Cele trei gărzi supravieţuitoare ale lui Chkalov urmaseră un traseu similar şi, după câteva momente tensionate în care toţi îşi îndreptaseră armele unii spre alţii, Rapp reuşise să-i organizeze într-o forţă coerentă.

S-au format şi au bătut în retragere ordonată printr-un teren dificil care a redus serios eficienţa unei urmăriri deja neinspirate. Ţinta Spetsnaz-ului fusese Chkalov, nu o grămadă de mercenari extrem de periculoşi care voiau doar să plece naibii din Rusia şi să-şi găsească alte slujbe.

„Aveţi de gând să ieşiţi?" a spus Rapp. „Sau o să stăm aici?".

Faţa lui Azarov trecuse de la o stare de slăbiciune la una vizibil speriată. Ochii lui treceau de la uşă la drum şi înapoi, ca şi cum ar fi fost un animal rănit care căuta să scape de un prădător.

„Nu am fost aici, Mitch. S-a trezit singură."

Rapp cam leşinase în clipa în care se urcaseră în avionul G550 al Agenţiei, dar Azarov îşi petrecuse tot zborul cu ochii larg deschişi şi obsedat de acest moment. Cara îşi recăpătase cunoştinţa cu aproape douăzeci şi patru de ore în urmă şi acum era suficient de coerentă pentru a se întreba ce naiba se întâmpla.

„În regulă, Grisha. Fii atent. Iată care este situaţia. Claudia a fost să o vadă de câteva ori, dar nu i-a spus nimic altceva în afară de faptul că eşti în regulă. Cara este conştientă de starea ei – că operaţiile au decurs bine, dar că ficatul ei este sho..."

„Îşi aminteşte ce s-a întâmplat?"

„Din păcate, fiecare bucăţică", a suspinat Rapp. „Şi din câte am înţeles, a început să se enerveze destul de tare din cauza faptului că toate întrebările ei au fost eludate."

Azarov şi-a muşcat buza inferioară, vorbind pe un ton scăzut, nervos. „Este greu să o împingi prea departe. Dar când o faci, ea..."

Era a doua oară când Cara îl văzuse atacat – prima dată fusese când Rapp îi pusese un pistol la tâmplă şi îl mărşăluise în junglă. Cu un pic de fantezie, prima rundă putea fi de obicei explicată. Lucrurile au devenit dificile când a devenit un obicei, totuşi.

Rapp s-a aplecat peste Azarov şi a deschis uşa pasagerului: „Ascultă-mă pe mine. Stă întinsă acolo şi se enervează şi mai tare."

Rusul a coborât, dar apoi şi-a băgat capul înapoi prin fereastra deschisă. „Ce sunt autorizat să spun?"

„Bună încercare", a spus Rapp, începând să se îndepărteze de bordură. „Dar nu mă implici pe mine în asta. Spune ce vrei."

Azarov a făcut un pas înapoi pe trotuar şi a privit maşina îndepărtându-se înainte de a-şi îndrepta atenţia spre o familie tânără care ieşea din clădire. Le-a examinat feţele stupefiate şi a ascultat plânsul liniştit al celei mai tinere, în timp ce mama ei încerca să o consoleze. Văzuse expresii similare în trecut – uneori purtate de rudele oamenilor pe care îi omorâse. De ce simţea atâta groază acum, când înainte nu ar fi simţit nimic? De ce, atunci când conacul lui Chkalov fusese atacat, bătălia stârnise teamă în loc de luciditatea calmă pe care o avusese întotdeauna în trecut?

Krupin ar fi spus că era vorba de slăbiciune. Alţii ar putea spune că era vorba de umanitate. Orice ar fi fost, îl sfâşia.

Poate că ar trebui să se întoarcă în Rusia. Nu pentru a-l ucide pe Krupin, ci pentru a-l ajuta. Să se retragă în banii, puterea şi femeile care se îngrămădiseră asupra lui în ţara sa natală. Să se înfăşoare în amorţeala care îl protejase atât de mult timp.
Rapp trecuse prin ceva asemănător cu ani în urmă. Simţise oare aceeaşi greutate zdrobitoare? Dorul pentru simplitatea de a ucide şi aşteptarea zilei în care aceasta se va sfârşi brusc în mâinile cuiva puţin mai tânăr şi mai rapid?
Nu. Acum o avea pe Claudia. Fiica ei, Anna. O casă. A căutat să înlocuiască ceea ce a pierdut. Nu pentru a se îndepărta de ea.
Azarov s-a forţat să intre în clădire şi să urmeze indicaţiile pe care le primise. Erau mai mulţi bărbaţi înarmaţi care nu se potriveau cu mediul medical, dar niciunul nu a făcut vreo mişcare pentru a-l opri. Probabil, securitatea asigurată de Irene Kennedy.
Uşa de la camera lui Cara era închisă şi el a tras cu ochiul prin fâşia de sticlă din ea. Ochii ei erau închişi şi faţa ei nevătămată. Dacă bloca linia de oxigen din nasul ei şi braţul plin de ace, ar fi putut să doarmă în hamacul de lângă piscina lor. Era aproape posibil să-şi spună că în curând se vor întoarce acasă, într-o casă care încă mai era în picioare şi o viaţă care încă exista.
Poate că ar fi mai bine să se întoarcă mai târziu. Când a început să se îndepărteze, însă, ochii ei s-au deschis şi s-au fixat direct pe el. Credea că strălucirea soarelui o va face să nu poată vedea prin geam, dar expresia ei sugera contrariul.
Azarov s-a strecurat în tăcere în cameră şi a lăsat uşa să se închidă în urma lui. „Îmi pare rău că nu am fost aici când te-ai trezit."
„Cine nu a fost aici? Grisha Azarov? Cine este acela mai exact?"
Vocea ei era doar o şoaptă, forţându-l să se apropie.
„Nu ştiu ce să-ţi spun, Cara. Mă gândesc la asta de zile întregi...". Vocea lui s-a şovăit. „Îmi pare atât de rău. Nu există nicio explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă m-aş fi gândit o clipă..."
„Nicio explicaţie?" a spus ea, durerea din ochii ei devenind tot mai adâncă. Credea că o minţea. Din nou.
„Nu. Nu am vrut să spun asta. Când am spus..."
„Opreşte-te. Doar nu mai vorbi. „
Ea s-a uitat la o ceaşcă de lângă patul ei şi el a luat-o, ţinând-o pentru ea în timp ce sorbea din pai.
„Numele meu real este Grisha Filipov. Dar nu l-am mai folosit de mulţi ani – nu de când am fost în Forţele Speciale ruseşti."
Ea a terminat de băut, dar nu a vorbit. El a luat tăcerea ei ca pe o permisiune de a continua.
„Am fost recrutat de Maxim Krupin pentru a lucra ca . . . Un fel de asistent."
„Un asistent", a repetat ea, iar el s-a blestemat în tăcere. Sinceritatea era ceva ce fusese scos din el de-a lungul anilor.
„Am ucis oameni pe care el îi considera o ameninţare."
Ea a dat slab din cap. „Spune-mi mai multe. Sunt curios în legătură cu bărbatul cu care m-am culcat."
„Mi-am petrecut primii ani de viaţă la o fermă din Rusia rurală. Fără fraţi şi surori. Am fost luat de lângă familia mea la o vârstă fragedă pentru a mă antrena într-o tabără olimpică sovietică pentru biatlon. În cele din urmă, medicii mi-au găsit un mic defect la inimă şi am fost ejectat din program. Nu aveam la ce să mă întorc acasă, aşa că m-am înrolat în armată."
„Erai bun la asta", a insistat ea.
„Da. Destul de bun încât să atrag atenţia lui Krupin, care tocmai ajunsese la putere şi avea nevoie de cineva care să-l ajute să o păstreze. Am fost luat din forţele speciale şi am fost supus unui program de pregătire mult mai riguros – nu doar de luptă, ci şi de limbi străine, cultură, psihologie. Mi s-au dat mai mulţi bani decât ştiam că există în lume. Prestigiu, respect... femei."
„Olga", a spus ea, referindu-se la femeia cu care trăise înainte de ea. „Unde este ea?"
„Am îngropat-o pe dealul de deasupra casei."
„Ai omorât-o?"
Respiraţia i s-a oprit în piept. Dacă ceva îl rănise vreodată la fel de mult ca acele patru cuvinte, nu-şi putea aminti.
„Nu. Krupin a făcut-o. Ca o pedeapsă pentru una dintre eşecurile mele."

O singură lacrimă i s-a rostogolit pe faţă şi a ajuns pe pernă.
„De aceea nu ţi-am acordat niciodată atenţie, Cara. Pentru că dacă ar fi aflat vreodată ce simt, te-ar fi putut folosi împotriva mea. Abia după ce l-am părăsit pe el şi Rusia te-am invitat la cină. Îţi jur că Krupin nu avea niciun motiv să trimită acei oameni după mine. Nu mai am nimic de-a face cu lumea lui."
Ochii ei s-au închis şi el a privit-o mult timp. Crezând că a adormit, a început să se îndepărteze.
„Am mai multe întrebări", a spus ea, oprindu-l din drum.
„În regulă."
„Prietenul tău, Mitch. A fost acolo, nu-i aşa?".
„El ne-a salvat."
„Cine este el?"
„Ca mine. Dar pentru preşedintele american."
„Un alt ucigaş."
„El ar fi împotriva acestei caracterizări, dar da."
A tăcut din nou, dar de data aceasta era clar că nu dormea. În cele din urmă, liniştea din cameră a devenit insuportabilă şi Azarov s-a simţit obligat să o umple.
„Presupun că vrei să mă părăseşti şi te înţeleg. Evident, nu va trebui niciodată să-ţi faci griji pentru bani sau..."
„Mi-au spus că am nevoie de un ficat nou, Grisha. Dar nu ştiu când vor avea unul. Ar putea fi... ..." Vocea ei s-a întrerupt şi el i-a întins din nou paharul.
„Ar putea să dureze mult timp. Gata cu drumeţiile prin munţi. Fără surfing. Fără explorări. Doar această cameră. Acest pat. Şi tuburile care intră şi ies din mine."
„Mitch este un om puternic cu prieteni puternici. El poate..."
„Nu", a spus ea cu fermitate. „Există o listă de aşteptare şi numele meu va fi pus pe ea, acolo unde îi este locul. Nu voi înşela pe cineva de şansa de a trăi pentru că prietenul meu cunoaşte oameni de care se teme toată lumea."
„Te-am întrebat dacă pot să-ţi dau o parte din al meu, dar grupele noastre de sânge nu sunt compatibile."
A fost surprins când un zâmbet aproape imperceptibil a apărut la marginile gurii ei. „Am auzit. Nu contează. Se spune că nu trebuie să accepţi niciodată un ficat de la un rus."
A întins mâna cu ezitare şi i-a luat-o. Spre marea lui uşurare, ea a strâns-o.
„Mă gândesc că oricum nu voi trăi suficient de mult pentru ca ficatul să fie o problemă. Nu-l numesc pe Maxim Krupin cel mai puternic om din lume? Nu ai fost prea deştept când ţi-ai ales un duşman."
Azarov şi-a lăsat mâna înapoi pe pat. „Nici el nu a fost."

CAPITOLUL 22

KREMLIN
MOSCOVA
RUSIA
NIKITA Puşkin a intrat pe uşile duble şi a traversat biroul întins cu o precizie de soldat. Krupin nu s-a ridicat şi nici măcar nu şi-a ridicat privirea din raportul pe care îl citea. În schimb, l-a lăsat pe tânărul care stătea în picioare, în poziţie de atenţie, de cealaltă parte a biroului, în timp ce se prefăcea că termină de digerat documentul. Efectele secundare ale tratamentului iniţial se estompaseră, lăsându-l slab şi slăbit, dar capabil să se întoarcă la Moscova. Machiajul subtil făcut de o femeie care era acum rezident permanent la Kremlin îl ajuta la înfăţişare, la fel ca şi începutul de barbă. Fragilitatea sa şi tremuratul mâinilor, însă, nu au fost atât de uşor de camuflat.
În cele din urmă, Krupin s-a aplecat pe spate şi l-a examinat pe tânăr prin ochelarii coloraţi pentru a ascunde ochii injectaţi cu sânge. „Rămân fără oameni pe care să îi conduci, Nikita. Mai întâi victimele din Costa Rica şi acum asta. De câţi oameni este nevoie pentru a ucide un bătrân?".
„Rezistenţa a fost mai semnificativă decât am anticipat. Informaţiile pe care le aveam declarau cinci mercenari bine antrenaţi care se vor retrage în faţa unei acţiuni guvernamentale. În schimb, am găsit şapte bărbaţi cu o motivaţie semnificativă."

„Tarben are aceleaşi cinci gărzi de ani de zile, iar informaţiile noastre sunt că nimic nu s-a schimbat până săptămâna trecută”, a spus Krupin, concentrându-se pentru a se asigura că vocea sa are aceeaşi greutate pe care o avea fără efort în trecut. „Cine erau ceilalţi doi?”
„Pe unul dintre ei l-am văzut doar personal.”
„Şi?”
„Sunt sigur în proporţie de nouăzeci la sută că era Mitch Rapp.” Stomacul lui Krupin s-a încleştat, provocând un val de greaţă pe care s-a străduit să-l ascundă.
„Dacă Rapp a fost acolo”, a reuşit să spună printre dinţii încleştaţi. „Atunci cred că putem fi siguri cine era însoţitorul său.”
„Grisha Azarov.”
„Şi l-aţi lăsat să scape a doua oară!” Acuzaţia lui Krupin a vrut să iasă ca un strigăt, dar nu a reuşit.
Sprâncenele lui Puşkin s-au încruntat uşor, furnizând o informaţie critică ce constituia subtextul acestei întâlniri. Băiatul era orbit de noul său statut şi de privilegiul care îl însoţea. Îl vedea pe Krupin ca tată, binefăcător şi spirit răzbunător. În ciuda acestui fapt, reuşise să întrezărească ceva în spatele faţadei. Dacă reuşea să o străpungă cât de puţin, oameni mai vicleni ar fi fost capabili să privească direct prin ea.
„Nu aveam autorizaţia de a-l ucide pe cel mai important agent al Americii, iar Azarov nu putea fi luat fără a trece mai întâi prin el.”
Furia lui Krupin continua să crească, dar acum ştia că nu era capabil să o afişeze cu forţa care îi îngrozise pe atât de mulţi de-a lungul anilor. Substanţele chimice şi radiaţiile încă îl afectau, iar când corpul său îşi va reveni în sfârşit, Fedkin îl va otrăvi din nou. Deocamdată, focul său normal va trebui să fie înlocuit de gheaţă.
„Nu mai eşti un simplu soldat, Nikita. Se aşteaptă de la tine să gândeşti. De ce mi-a fost Azarov atât de util? Din cauza vitezei sale? Precizia lui? Nu. Pentru că putea gândi! Misiunile din lumea în care trăieşti acum nu sunt simple şi nu sunt statice. De ce nu sunteţi în stare să înţelegeţi ceea ce el a înţeles atât de uşor?”.
Puşkin stătea complet nemişcat, fixând steagul din spatele biroului lui Krupin pentru a evita să întâlnească privirea bărbatului. Legenda lui Grisha fusese un instrument extrem de eficient în pregătirea tânărului. Azarov fusese ridicat la rangul de zeu – un exemplu strălucitor de perfecţiune în toate lucrurile. Aşa cum se intenţiona, a trăi la înălţimea acelui standard imposibil devenise o obsesie pentru Puşkin.
„Domnule, a fost...”
„Nu vreau să-ţi aud scuzele, Nikita. Vreau să-l găseşti pe Azarov şi să-l omori, aşa cum ar fi trebuit să faci în Costa Rica. Dacă Mitch Rapp încearcă să intervină, ocupă-te şi de el.”
Puşkin s-a îndreptat cu o mişcare bruscă din cap.
„Acum dispari din faţa mea.”
S-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit când Krupin a vorbit din nou. Furia lui nu era singurul lucru care îl motiva pe acest băiat.
„Rapp şi Azarov au fost şi ei tineri cândva. Dacă nu aş fi crezut că ai potenţialul de a rivaliza cu ei, nu te-aş fi adus la Moscova.”
Când Puşkin a pornit din nou înainte, pasul său a căpătat o hotărâre de care îi lipsise cu o clipă înainte. Uşa s-a închis, iar Krupin s-a lăsat pe scaun. Schimbul de replici – primul de importanţă de la întoarcerea la Moscova – îl lăsase mai epuizat decât se aştepta. Avusese nevoie să se familiarizeze cu capacităţile sale, iar o întâlnire cu un copil moderat de inteligent care îl venera fusese un experiment relativ sigur.
Mai întâi, partea pozitivă. Aspectul său părea în regulă. La niveluri normale, vocea lui era constantă şi de încredere. Vederea şi mintea îi erau amândouă limpezi, deşi asta se putea schimba fără avertisment.
Pe de altă parte, ridicarea vocii îl făcea să pară slab. De asemenea, a fost surprins de cât de repede îşi pierdea puterea. Întâlnirea durase abia cinci minute şi se simţea complet epuizat.
Krupin s-a ridicat şi a pornit spre o uşă nedesluşită din spatele lui. Postura lui cocoşată era reflectată de o oglindă mare din colţ, iar el s-a forţat să se îndrepte în timp ce se întindea spre clanţă.
Camera privată de dincolo era mai mică şi mai simplă decât biroul intenţionat copleşitor în care primea vizitatori. Aducerea unui pat era exclusă, dar fusese instalată o canapea. S-a întins pe ea, aruncând o

privire la ceas. O oră până la o întâlnire care s-ar putea dovedi a fi nu numai momentul său definitoriu, ci şi un moment definitoriu pentru ordinea mondială modernă.

- – -

Nu l-a găsit pe preşedinte în biroul său, Sokolov a bătut la uşa din spate. Când nu a primit niciun răspuns, a deschis-o cu prudenţă. Krupin era întins pe canapea, complet nemişcat. Un televizor aflat vizavi de el reda o înregistrare video tremurândă şi haotică de pe telefonul mobil. Acesta s-a întunecat şi imediat a revenit în buclă la început, permiţându-i lui Sokolov să identifice subiectul: moartea brutală a lui Muammar Gaddafi în mâinile propriului său popor.

„Domnule preşedinte?"

Ochii lui Krupin s-au deschis, dar părea confuz în timp ce se chinuia să se aşeze. Sokolov nu s-a oferit să îl ajute, examinând în schimb stângăcia mişcărilor sale şi expresia goală de pe faţa sa. Ar fi fost capabil să facă ceea ce trebuia făcut? O oră era tot ce era necesar. După aceea, zarurile ar fi fost aruncate.

„Vă simţiţi bine, domnule?"

„A fost Rapp", a spus Krupin în loc de răspuns. „Era la casa lui Chkalov. Cu Azarov."

„S-ar putea să fie adevărat, dar ce-i cu asta? Asasini semidocţi, domnule. Cu greu..."

„Nu-i subestima, Andrei. Şi nu uita că Rapp rareori acţionează fără ştirea lui Irene Kennedy."

„Sunt doi bărbaţi înarmaţi cu pistoale, Maxim. Iar Kennedy este constrânsă de politicienii inutili ai Americii. În timp ce ei se zbat în întuneric, tu îţi vei folosi armata pentru a remodela lumea."

Krupin a reuşit să se ridice în picioare fără ajutor şi şi-a netezit costumul într-un mod care le era familiar tuturor celor care îşi petreceau timpul cu el. Ochii îi erau parţial ascunşi în spatele unor ochelari noi, iar faţa îi era puţin trasă sub o barbă necaracteristică, dar în rest arăta cam ca întotdeauna.

Holul fusese eliberat de personal şi au trecut prin el în tăcere. La sfârşit, Sokolov a deschis uşa unei săli de conferinţe ornamentate şi i-a permis preşedintelui să intre. Conducerea militară aşezată în jurul mesei s-a ridicat în picioare din respect pentru Krupin, dar atenţia lor era concentrată asupra lui Sokolov. Fuseseră informaţi de noua sa poziţie de conducere, dar niciunul nu-l văzuse efectiv de la numirea sa – mai ales nu cu însemnele de Mareşal al Federaţiei Ruse. Sokolov îi cunoştea pe toţi, într-o oarecare măsură, din perioada de dinaintea pensionării sale forţate. Krupin îi alesese cu grijă şi toţi erau raportaţi ca fiind comandanţi competenţi.

„Luaţi loc", a spus Krupin, luându-şi poziţia în capul mesei. „Cred că îl cunoaşteţi cu toţii pe generalul Sokolov?".

Au existat salutări murmurate şi aprobări respectuoase din cap, dar puţin mai mult. Niciunul dintre aceşti oameni nu ştia de ce fuseseră chemaţi acolo şi toţi ştiau de acuzaţiile de crime de război care dusese la înlăturarea lui Sokolov. Aveau să rămână în gardă şi să analizeze noul lor mediu de operare. Cel puţin deocamdată.

„Am elaborat un plan pentru a face faţă provocărilor prezentate de NATO, iar Andrei a avut un rol esenţial în dezvoltarea unei strategii pentru realizarea acestui plan. În semn de recunoaştere a acestui lucru, îi voi permite să facă instructajul iniţial."

Krupin şi-a punctat cuvintele cu un semn regal din cap, iar Sokolov i-a răspuns cu unul calculat de supunere. Era neobişnuit ca preşedintele să cedeze conducerea, dar istoria lor împreună şi natura militară a întâlnirii aveau să le ofere o acoperire.

Sokolov se afla lângă o hartă a regiunii şi a întâlnit privirea fiecăruia dintre ofiţerii aflaţi acum sub comanda sa. „După cum ştiţi cu toţii, Rusia este încercuită de duşmanii săi. Ţările baltice au dispărut, iar armata Finlandei se coordonează din ce în ce mai mult cu forţele NATO. Dacă Ucraina cade, atunci este probabil ca Georgia să nu fie prea departe. Belarus va fi tot ce va rămâne din ceea ce a fost cândva un tampon de protecţie semnificativ. Acesta este un lucru pe care nu îl putem tolera. Ultima dată când am dat dovadă de slăbiciune faţă de Occident, Hitler a ucis milioane de oameni de-ai noştri şi le-a atârnat trupurile în copaci pentru a-şi proteja soldaţii de vânt."

Au existat câteva aprobări din cap şi un murmur de aprobare, deşi nu din partea tuturor.

„Preşedintele Krupin a hotărât că acum este momentul să acţioneze şi intenţionează să o facă în mod decisiv." Sokolov şi-a îndreptat atenţia către comandantul forţelor terestre ruseşti. „Care este starea noastră de pregătire?".

Bătrânul soldat părea confuz de întrebare. „Dezastruoasă, domnule general. Cele mai bune trupe ale mele au fost realocate din Ucraina pentru a se alătura exerciţiilor de la graniţele ţărilor baltice. De asemenea, echipamentul nostru a fost deturnat. Şi în timp ce înlocuitorii au venit – inundând, de fapt – toţi sunt rezervişti sau oameni rechemaţi de la pensie. Unii nu s-au mai antrenat de zeci de ani şi au până la 50 de ani. În ceea ce priveşte echipamentul de înlocuire . . .” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „O mare parte din el nu este în stare de funcţionare, iar unele sunt atât de vechi încât găsirea muniţiei corecte va fi practic imposibilă. Am înţeles că toate acestea au fost făcute la ordinul dumneavoastră.”
„Aşa a fost”, a spus simplu Sokolov.
Bărbatul a ridicat din umeri. „Dacă vom obţine rapid superioritatea aeriană, putem totuşi să cucerim Ucraina, dar lupta va fi mai dificilă şi mai lungă decât am anticipat.”
Sokolov a scanat din nou feţele oamenilor de la masă. Confuzia lor era de aşteptat. Ei încă mai credeau că obiectivul era Ucraina. Îi lăsase intenţionat în întuneric, interesat să le vadă reacţia când vor afla adevărul.
„Planul pus la cale de preşedinte este unul simplu. Vom continua să intensificăm campania de propagandă pro-Rusia în Ucraina şi vom continua să inundăm ţara cu oamenii şi echipamentele pe care le consideraţi atât de inadecvate. Occidentul se va concentra asupra situaţiei, iar precaritatea acesteia va exacerba disensiunile dintre americani, ucraineni şi europeni.”
A bătut cu un deget pe hartă în apropierea estului Poloniei. „Exerciţiile actuale ale NATO se vor încheia în scurt timp, iar forţele străine se vor întoarce acasă. Oamenii lor vor fi epuizaţi atât fizic, cât şi psihic, iar echipamentul lor va avea nevoie de revizie. „
Generalii începură să se aplece în faţă, privind cu atenţie harta, neştiind unde vrea să ajungă.
„După ce forţele NATO se vor dispersa – dar înainte ca majoritatea să se fi întors la bazele lor – vom folosi trupele pe care le-am masat la graniţa noastră de vest pentru a ataca simultan Lituania, Letonia şi Estonia. Dacă acţionăm decisiv, putem obţine controlul asupra celor trei ţări înainte ca forţele NATO să poată răspunde. Odată securizate, vom instala baterii de rachete nucleare tactice în aceste ţări şi vom arăta clar că le considerăm teritoriu rusesc. Că orice contraatac va fi tratat ca o incursiune în Rusia însăşi.”
Atenţia bărbaţilor s-a îndreptat spre Krupin, care a reuşit să zâmbească în spatele bronzului său artificial. Iluzia era una impresionantă. Marele om, nedezminţit.
„Cu tot respectul cuvenit...”
Bărbatul care vorbea era cel mai tânăr din încăpere. Oleg Gorsky fusese ales comandant al forţelor aerospaţiale ale Rusiei datorită cunoştinţelor sale impresionante în materie de tehnologie. Din ce în ce mai mult, acest tip de expertiză devenea o cerinţă pentru oricine dirija un sistem modern de apărare aeriană.
„Da?” a spus Sokolov.
„Deşi cred că ceea ce sugeraţi este posibil din punct de vedere logistic, ramificaţiile par să aibă o amploare incredibilă. Sancţiunile economice împotriva Rusiei vor fi înăsprite...”
„Nu credeţi că preşedintele Krupin s-a gândit la asta?”. a întrebat Sokolov, lăsând furia să i se strecoare în voce. „Aceste sancţiuni vor fi compensate de creşterea preţurilor la mărfurile de bază care urmează întotdeauna instabilităţii.”
„Dar asta nu e tot, domnule. Americanii...”
Krupin a vorbit în cele din urmă. „Preşedintele american nu are chef să-şi trimită oamenii într-o baie de sânge pentru a elibera trei ţări de care alegătorii săi nu au auzit niciodată. Iar europenii vor fi paralizaţi de gândul că o armă nucleară va fi folosită împotriva Stockholmului sau Berlinului.”
Vocea lui Krupin era mai liniştită decât ar fi fost în mod normal, dar forţa ei a fost totuşi suficientă pentru a-l face pe tânărul general să se retragă.
„Vreau să fiu clar, domnule. Sunt în favoarea unei acţiuni împotriva Ucrainei dacă insistă să supună la vot aderarea la NATO. Dar ceea ce descrieţi dumneavoastră este foarte diferit. O eroare de calcul din partea oricăruia dintre nenumăraţii actori ar putea provoca o escaladare pe care nimeni nu o poate controla.”
„NATO este complet nepregătită pentru o astfel de mişcare şi nu are oamenii sau materialul necesar pentru a ne opri”, a spus Sokolov. „În urma acestei înfrângeri umilitoare, alianţa va eşua. De ce ar fi interesată vreo naţiune să fie membră a unei organizaţii care este incapabilă să-şi îndeplinească misiunea? De ce ar...”

„Sunt de acord cu evaluarea ta tactică”, a spus Gorsky, îndrăznind să-l întrerupă. „Suntem în poziţia de a cuceri ţările baltice. Dar apoi ce facem? Poate că NATO va face implozie, dar la fel de probabil se va trezi din stupoare şi se va retehnologiza pentru a rezista unei ameninţări active. Sunt de acord că Occidentul nu va risca represalii nucleare cu un atac în masă, dar nu este singura lor opţiune. Ce se întâmplă dacă ei doar invadează încet dinspre Polonia – împingându-şi graniţa în afară? Sau să introducă în linişte forţe speciale prin nesfârşita coastă baltică? Dacă pur şi simplu furnizează o insurgenţă nesfârşită, aşa cum au făcut cu zeci de ani în urmă, când ne-am mutat în Afganistan?”.
Sokolov l-a privit pe om cu privirea, dar nu a spus imediat nimic. Nu avea nicio problemă cu ofiţerii săi subalterni care îşi spuneau părerea, iar acesta, în special, îşi exprima îngrijorări valide. Problema era că niciunul dintre aceşti oameni nu înţelegea situaţia în întregime. Şi nici nu li se putea permite să o facă. Nu era vorba doar de ameninţarea externă reprezentată de Occident. Era vorba de a preveni ca Rusia să cadă în mâinile unor politicieni slabi de înger. Acum, mai mult ca oricând, aveau nevoie de război. Aveau nevoie de un nivel de haos în care Krupin să poată dispărea. Dar, mai mult decât atât, aveau nevoie de victorii glorioase care să reamintească poporului rus cine era şi ce putea deveni din nou.
Krupin însuşi a fost cel care a rupt tăcerea care se întindea în încăpere. „Dacă nu credeţi că vă puteţi face datoria, generale Gorsky, aş fi fericit să vă îndepărtez.”
Bărbatul s-a înţepenit. „Am făcut un jurământ de a-mi da viaţa în slujba Mamei Rusia. Intenţionez să-mi respect acest jurământ”.
„Atunci, generalul Sokolov vă va urmări individual pentru a clarifica ce se aşteaptă de la dumneavoastră în zilele şi săptămânile următoare.” S-a ridicat din spatele mesei cu o mişcare un pic prea atentă, dar nu atât de atentă încât cineva să observe. „Se suspendă şedinţa.”

CAPITOLUL 23

LA EST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA

RAPP a accelerat prin subdiviziunea sa izolată, scanându-i marginile întunecate chiar mai atent decât o făcea de obicei. Existau câteva case finalizate cu luminile aprinse şi încă două în construcţie, dar majoritatea terenurilor erau goale. Într-o zi, toate vor fi ocupate de trăgători în care avea încredere şi conectate printr-un sistem de securitate conectat.
Nu că ar fi contat în spectacolul de rahat în care se afla acum. Toate planurile sale erau construite în jurul ideii de a întoarce înapoi o gaşcă de terorişti nenorociţi sau, în cel mai rău caz, un contractor privat pe care îl încurcase. Maxim Krupin era un tip de ameninţare foarte diferit.
Rachete, drone, gaz. La naiba, bio. La ce era bun betonul şi sticla antiglonţ împotriva lor? Şi cum rămâne cu aprovizionarea cu apă? Erau pe o fântână combinată care ar fi fost foarte greu de compromis de ISIS, dar o plimbare în parc pentru ruşi.
A trecut pe lângă casa aproape terminată a lui Scott Coleman şi a auzit sunetul unui ferăstrău circular în funcţiune. Fostului SEAL îi plăcea să bricoleze după serviciu, chiar dacă plătea un antreprenor o sumă de bani inconştientă. Spunea că i se părea relaxant. Distracţie era mai exact. O echipă Spetsnaz putea trece pe lângă el într-un tanc complet neobservată cu zgomotul pe care îl făcea fierăstrăul.
Un hambar a apărut în stânga şi, pe drumul de lângă el, o siluetă minusculă mergea spre nord. A tras pe lângă el şi s-a aplecat pe geam, uitându-se la fiica de şapte ani a Claudiei.
„Ce faci aici noaptea, Anna?”.
„Te-ai întors!”, a spus ea, fără să-şi întrerupă pasul. „Ai avut o călătorie plăcută?”
„Ţi-am pus o întrebare”.
„Am lucrat la grajdul cailor. Scott a spus că mă va ajuta să o vopsesc. O să arate grozav. Poate mâine. Şi nu e chiar noapte. Doar că s-a întunecat devreme din cauza norilor.”
Îl obosise cu prostiile astea de când s-a mutat aici. Desigur, promisese că îşi va asuma întreaga responsabilitate pentru noul ei animal de companie de jumătate de tonă, dar el ştia cât valorează asta. El şi fratele său spuseseră acelaşi lucru despre câinele pe care îşi păcăliseră părinţii să-l cumpere.

„Urcă în maşină.”
„Pot să merg pe jos”, a spus ea, înţelegându-i starea de spirit. „Sunt bine.”
„Am spus să te urci în maşină. Acum.”
El s-a oprit şi Anna a alergat prin faţă, smulgând uşa şi strecurându-se înăuntru. S-a concentrat în tăcere pe bordul maşinii în timp ce accelerau pe stradă şi treceau prin poarta care îi proteja casa.
„Vreau să rămâi în interiorul zidurilor după lăsarea întunericului de acum încolo. Ai înţeles? Şi dacă pleci în timpul zilei, trebuie să-mi spui mie sau mamei tale unde te duci.”
„De ce?”, s-a plâns ea.
Era pe punctul de a spune „pentru că aşa am spus eu”, dar apoi şi-a amintit cât de mult urâse aceste cuvinte când veneau de la mama sa.
„Pentru că nu este sigur.”
„Dar nu e nimeni aici sus, Mitch! Doar o grămadă de prieteni de-ai tăi.”
A oprit lângă uşa din faţă şi a oprit motorul. „Nu te certa cu mine, Anna. Fă doar ce-ţi spun.”
„Bine!”, a spus ea, afişând o strălucire a furiei care îl băgase pe tatăl ei în atâtea probleme. A încercat să trântească uşa, dar Kevlarul a făcut-o prea grea pentru ca ea să obţină efectul dorit. Rapp a înjurat încet sub respiraţie în timp ce o privea cum fugea în casă. Spre ce nu era sigur. Probabil la faptul că se juca la marginea paternităţii şi că nu se pricepea deloc la asta.
Ieşind în cele din urmă în seara caldă, a intrat pe uşa deschisă din faţă şi şi-a aruncat cheile într-un castron care, probabil, nu era menit să facă altceva decât să radieze semnificaţie artistică. Casa era construită în jurul unei curţi centrale şi el s-a strecurat prin peisajul uşor invadat de vegetaţie pentru a ajunge la o uşă de sticlă care dădea spre bucătărie.
Claudia era întinsă pe spate în dulapul de sub chiuvetă, lăsând la vedere doar picioarele lungi şi blugii de lucru murdari.
„Ce faci?”, a spus el, oprindu-se lângă picioarele ei.
Ea s-a răsucit într-o parte, aproape că a răsturnat coşul de gunoi în efortul de a se uita la el.
„Bine ai venit acasă!”, a spus ea în franceză. „A murit maşina de gunoi. Vă vine să credeţi? Aproape nou-nouţ. Îl înlocuiesc.”
„Ai auzit vreodată de un instalator?”
„Nu am reuşit să găsesc niciunul care să mă sune.”
„Sunt cel puţin doi care lucrează la casele din cartier.”
„E greu să le atragi atenţia pentru o lucrare atât de mică.”
„O să lucreze vreunul mâine? O să le atrag atenţia.”
Ea a lăsat jos cheia şi s-a ridicat în picioare, privindu-l în faţă cu capul uşor înclinat. „Compania mi-a trimis una nouă şi instrucţiunile sunt simple. Nu cred că trebuie să împuşcăm vreun instalator în genunchi.”
El nu a răspuns, în schimb s-a îndreptat spre frigider şi a scormonit după ceva de mâncare.
„Înţeleg că Rusia nu a decurs exact aşa cum am plănuit”, a insistat ea.
El a închis frigiderul cu mâinile goale şi s-a întors spre ea. „Nu.”
„Dar Irene mi-a spus că eşti în regulă.”
„Bine.”
„Şi Grisha e la spital?”.
„Da.”
„De ce răspunzi cu un singur cuvânt?”
„Sunt doar obosit.”
„Nu, nu eşti. Dormi ca un bebeluş în avion. Ce e în neregulă cu tine, Mitch?”
S-a sprijinit pe spate de tejghea şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Dacă Krupin nu ştie încă că am fost eu acasă la Chkalov, probabil că va şti până mâine.”
„Şi?”
„Uite ce i-a făcut lui Cara. Asta ai putea fi tu, care zaci în spital întrebându-te când va apărea noul tău ficat. Sau Anna. Nu te pot proteja de el. Poate că nu te pot proteja de nimeni. De cele mai multe ori nici măcar nu sunt aici.”

„Anna şi cu mine am fi fost deja morţi dacă nu erai tu.”
„Dar nu eşti. Sunteţi în viaţă. Poate ar trebui să începi să te gândeşti cum vei rămâne aşa.”
„Şi eu am duşmani, Mitch. Noua identitate pe care mi-ai dat-o este bună, dar nicio minciună nu este perfectă. Poţi să mă protejezi de Maxim Krupin? Probabil că nu. Dar este mult mai probabil să fiu vizat de cineva din trecutul meu decât de al tău. Şi, având în vedere asta, să trăiesc cu un asasin profesionist răzbunător nu este rău pentru mine.”
„Spune-le asta celor care mi-au zgâriat soţia de pe trotuar.”
Ea a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Eşti sigur că este vorba despre mine şi Anna? Sau este vorba despre tine? Dacă ne alungi, îţi poţi avea înapoi viaţa ta frumoasă şi îngrijită. Doar tu şi supermenii lui Scott. Când unul dintre ei moare, vă îmbătaţi cu toţii împreună şi vorbiţi despre onoare şi datorie şi toate celelalte prostii masculine. Apoi uitaţi de ei. Îţi spui că timpul lor a expirat sau că au făcut o greşeală pe care tu nu ai fi făcut-o. Şi când va veni în sfârşit rândul tău, ei vor face acelaşi lucru pentru tine. Bei şi spui poveşti şi uiţi.” A clătinat din cap. „Viaţa e mai încurcată de atât, Mitch.”

CAPITOLUL 24

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA

RAPP a înghesuit McMuffin-ul cu ouă în gură şi l-a alungat cu ceea ce mai rămăsese din Coca-Cola lui. O pubelă de gunoi apăruse recent în colţul liftului privat al lui Irene Kennedy, probabil pentru că se săturase să tot găsească ambalajele de fast-food pe podea. A profitat de el şi a urmărit cum urcau numerele de deasupra uşii.
În mod normal, Rapp se ţinea departe de Langley, dar un mesaj pe care îl primise la ora 1 dimineaţa sugera că această întâlnire ar merita o excepţie. Aparent, analiştii agenţiei pentru Rusia veniseră în sfârşit cu ceva mai util decât ridicări din umeri şi speculaţii de rahat.
Asistenţii lui Kennedy nu erau încă înăuntru, iar el a traversat zona de recepţie, lăsându-şi ceaşca goală pe unul dintre birourile lor. Azarov îi luase-o înainte şi stătea în mijlocul biroului lui Kennedy, părând puţin pierdut. Ea nu-i băga în seamă pe amândoi, stând la birou şi vorbind încet la telefon.
„Ce mai face Cara?”
„Starea ei de spirit se îmbunătăţeşte. Dar mai sunt multe lucruri la care trebuie să se gândească. Despre care să vorbim.”
Rapp îşi amintea că s-a trezit în spital la vestea că soţia lui era moartă. Fusese cel mai rău moment din viaţa lui, dar cel puţin se terminase repede. Să o vadă pe Cara plină de tuburi şi să ştie că avea să rămână aşa în viitorul apropiat era cu totul altceva. Azarov trebuia să o înfrunte în fiecare zi cu conştiinţa că el era cauza suferinţei ei. Era mai bine decât alternativa, dar Rapp nu era sigur cu cât de mult.
„Este pregătit pentru noi”, spuse Kennedy, închizând telefonul. „Ne vom întâlni în sala de conferinţe din capătul holului. Echipamentul AV este mai bun”.
Au urmat-o până într-o cameră unde Anton McCormick îşi conecta laptopul la un proiector. A dat din cap cu un salut ocazional când au intrat, dar a îngheţat când a apărut Azarov. În calitate de şef al echipei Agenţiei pentru Rusia, el trebuia să fie familiarizat cu istoria lui Azarov, dar nu ştia nimic despre relaţia acestuia cu Rapp. Asta se întâmpla doar dacă era nevoie să ştie, iar numele persoanelor care trebuiau să ştie puteau încăpea pe spatele unui timbru poştal.
„Grisha, aş vrea să ţi-l prezint pe Anton”, a spus Kennedy. Au schimbat un scurt salut în rusă şi apoi McCormick a trecut din nou la engleză pentru a începe.
„Mulţumesc că aţi venit atât de devreme. Oamenii mei au lucrat non-stop şi am dat lovitura abia acum câteva ore. Deocamdată, detaliile sunt sumare, dar le vom completa cât de repede putem.”
A făcut clic pe o diapozitivă cu un Maxim Krupin fără tricou care bea vodcă pe malul unui lac. „În ciuda a tot ce se întâmplă în Rusia, Ucraina şi NATO, Krupin a fost neobişnuit de tăcut. Un singur interviu şi nicio apariţie personală au fost înregistrate în ultimele săptămâni. Şi mai mult decât atât, el are presa de stat care se concentrează foarte mult pe scandalul de corupţie tot mai mare din jurul premierului său.”

„Aşa că s-a hotărât să meargă cu cortul?” a spus Rapp. „Maxim Krupin şi-a dat ţara pe mâna unor lachei ca să se ducă să facă fotografii promoţionale în care să se lupte cu grizzly cu un briceag? Nu prea cred.”
„Nu sunt sigur că urşii noştri sunt, din punct de vedere tehnic, grizzly”, a corectat Azarov.
„Punctul de vedere este valabil, totuşi.”
„De acord.”
„Aţi terminat voi doi?” a spus Kennedy. „Anton, te rog să continui.”
„Mulţumesc. Ruşii se înfruptă din acest tip de propagandă alimentată cu testosteron. Dar Mitch are dreptate. Sincronizarea şi cantitatea mare de imagini este ceva ce nu am mai văzut până acum.”
„Cum spui tu, totuşi, se potriveşte bine cu baza lui”, a spus Kennedy. „Deci neobişnuit, dar nu şocant”.
„Mai este şi altceva. Avem hărţi detaliate ale Rusiei şi am depistat toate locaţiile în care au fost realizate acele videoclipuri. Toate au fost făcute într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore în interiorul unei zone care se întinde pe o sută de mile. Practic, şi-a petrecut o zi întreagă fiind transportat în jurul lui pentru şedinţe foto.”
„Din nou, nu pare atât de neobişnuit”, a spus Kennedy, jucând rolul de avocat al diavolului. „A vrut să elimine toată propaganda, pentru a putea petrece restul timpului la vânătoare în linişte.”
„Nu”, a spus Azarov. „Lui Maxim nu-i place de fapt aer liber. O face în întregime pentru camerele de filmat. Nu şi-ar petrece timpul preţios departe de Kremlin dacă nu s-ar face filmări.”
„Exact”, a fost de acord McCormick. „Şi asta lasă o mulţime de timp neexploatat. Dacă Krupin nu se plimba prin pădure cu o echipă de filmare, unde era?”.
„Stăpână?” a spus Rapp.
„Nu”, a spus Azarov. „Are multe, dar este un secret deschis. Şi toate locuiesc în Moscova sau în jurul Moscovei, din câte ştiu eu. Lui Krupin nu-i place să părăsească oraşul. Dispoziţiile de securitate sunt complicate şi se teme de oamenii care complotează împotriva lui cât timp este plecat.”
McCormick a avansat la o înregistrare video cu Krupin la un program de ştiri din Rusia. „Aceasta este de acum un an. Înregistrarea audio nu este importantă – este doar un alt interviu de pupincurism în presa de stat. Ceea ce este interesant, totuşi, este să îl compari cu cel pe care l-a făcut chiar ieri.” McCormick a făcut din nou clic înainte. „Aţi observat ceva diferit?”
„Poartă ochelari fumurii”, a spus imediat Azarov.
„Interviul se face afară şi este soare”, a subliniat Kennedy.
„Una dintre cele mai mari arme ale lui Krupin este privirea sa”, a replicat Azarov. „Ştiu asta la fel de bine ca oricine. Ideea că ar alege să poarte astfel de ochelari la un interviu este greu de imaginat.”
„De fapt, avem peste o sută de exemple în care Krupin vorbeşte în aer liber şi nu poartă ochelari de soare în niciunul dintre ele”, a confirmat McCormick. „Aţi mai observat şi altceva?”
„Este destul de bronzat pentru un tip despre care spui că a stat afară doar o zi”, a spus Rapp.
„Bingo. Ai atins un alt superlativ, Mitch. Nu l-am văzut niciodată mai închis la culoare.”
„Admir ceea ce trebuie să fi făcut pentru a obţine o analiză cantitativă a bronzului său”, a spus Kennedy, „dar poate că intrăm în discuţie aici?”.
„Mi-aş dori să am un pistol fumegând pentru tine, Irene, dar ceea ce lucrez este mai mult o acumulare de dovezi circumstanţiale.”
„Care duc undeva, sper.”
„Mai aveţi puţină răbdare cu mine şi uitaţi-vă câte tăieturi sunt în timpul acestui interviu”, a spus McCormick, trecând pe repede înainte prin el. „Este o piesă de cinci minute şi sunt trei. În mod normal, Krupin ar face asta dintr-o singură apăsare. Şi apoi este din nou soarele. Dacă vă uitaţi la unghi, filmarea acestui interviu a durat o jumătate de oră.”
„Sunt de acord cu Anton că acest lucru este neobişnuit până la punctul de a fi suspect”, a spus Azarov. „Maxim este foarte gelos cu timpul său şi are un dispreţ puternic faţă de presă. Chiar şi pe a sa”.
Rusul s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de imaginea îngheţată, examinând începuturile de barbă de pe bărbia lui Krupin şi apoi ochii săi întunecaţi. „Este bolnav.”
McCormick nu s-a obosit să-şi ascundă surpriza. „Este exact concluzia la care am ajuns. Se potriveşte cu tot ceea ce am văzut: absenţa, marginalizarea şi întemniţarea adversarilor săi politici, uciderea lui Tarben Chkalov, care avea un mod ciudat de a-şi da seama ce se întâmpla în Rusia. Şi, mai presus de toate, riscul

de a-l aduce înapoi pe Andrei Sokolov, omul în care are încredere mai mult decât în oricine altcineva din lume."
„Când spui „bolnav", spuse Rapp. „Despre ce vorbim?"
„Încă mai lucrez la asta."
„Trebuie să aibă un medic personal", s-a oferit Kennedy.
„Eduard Fedkin. Un om care, în mod normal, este destul de uşor de găsit – are o familie şi un cabinet bine stabilit. Interesant este că a dispărut de pe radar recent."
„Îl puteţi localiza?" a spus Rapp.
„Dacă Krupin este în spatele acestui lucru? Probabil că nu. El este destul de puternic în interiorul graniţelor Rusiei şi ştie cum să păstreze secretele. În special unele ca acesta. Aşa că aruncăm o plasă mai largă. Dacă este într-adevăr bolnav, va avea nevoie de o echipă medicală specializată în orice problemă ar avea. Şi se va îndrepta către oameni de top".
Rapp se uită în jurul lui. Faţa lui Azarov era albă – fie că se delecta imaginându-şi că Krupin moare de o moarte lentă şi dureroasă, fie că încerca să se gândească cum să ajungă la el înainte ca Mama Natură să-i răpească uciderea. Kennedy, pe de altă parte, părea zguduit. Puţini oameni ar fi observat, dar Rapp o cunoştea de prea mult timp.
„Mulţumesc, Anton", a spus ea în cele din urmă. Au privit în tăcere cum McCormick îşi făcea bagajele şi ieşea pe uşă, închizând-o în urma lui.
„Gânduri?" a întrebat Rapp.
Kennedy a fost primul care a vorbit. „Am recunoscut potenţialul acestui lucru cu mult timp în urmă. Speranţa a fost întotdeauna că va muri de un atac de cord subit sau, sincer, va fi ucis în linişte de un rival care era în măsură să preia conducerea. O boală prelungită este cel mai rău scenariu pentru noi."
„De acord", a spus Azarov. „Krupin a fost întotdeauna precaut, dar faptul că a urmărit căderea unor dictatori precum Saddam Hussein şi Muammar Gaddafi l-a făcut paranoic. Îşi imaginează trupul său sângerând târât pe străzi şi apoi spânzurat de un pod din Moscova. Pot să vă spun că nu există nimic – nimic – pe care să nu-l facă pentru a împiedica acest lucru să se întâmple."
„Atunci există o singură întrebare pe care trebuie să ne-o punem", a spus Rapp. „Unde se duce când nu este la Moscova? Dacă este bolnav şi doctorul lui a dispărut, nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că are o unitate de tratament ascunsă pe undeva. Şi dacă secretul este în prim-planul minţii sale, va fi departe de centrele de populaţie cu acoperire limitată de securitate".
„Este mai mult decât să-l găsim şi să-l ucidem", a spus Kennedy.
„Serios? Tu ce crezi, Grisha?"
„Sunt foarte favorabil găsirii lui şi uciderii lui. „
„Vă mulţumesc amândurora. Ne-aţi fost de mare ajutor."
Rapp s-a aplecat în faţă pe scaunul său. „Haide, Irene. Eu te cunosc. Văd cum se învârt acele rotiţe în capul tău. Te gândeşti să faci o înţelegere pentru a-l ajuta să menţină Rusia stabilă şi să-l mute pe Sokolov. Vrei să îi forţezi pe europenii să îl pupe în fund suficient de mult încât să se simtă confortabil să îl pună pe unul dintre rivalii săi în scaunul său. Nu va funcţiona. Ceea ce aveţi acolo este un animal rănit cu un arsenal nuclear."
„Un motiv în plus pentru a nu intra cu armele în mână, nu crezi?"
„Să intru în luptă cu armele în mână este cam asta e descrierea slujbei mele. Şi dacă îmi amintesc bine, asta a făcut ca multe dintre problemele tale să dispară de-a lungul anilor."
Ea s-a aplecat pe spate şi l-a examinat pentru o clipă. „Aceasta este încă o speculaţie. Nu ştim cu siguranţă că este bolnav şi dacă este, nu ştim cât de grav este. Principala mea preocupare acum este Ucraina. NATO se află într-un concurs de priviri cu un om care s-ar putea să nu aibă nimic de pierdut. Până acum am explicat că trupele care au intrat în Crimeea şi în sudul Ucrainei au fost o tactică de intimidare. Dar acum mă întreb dacă nu cumva este adevărat contrariul. Poate că are nevoie de această luptă".
„Deci, care este mişcarea noastră?" a întrebat Rapp.
S-a întors spre Azarov. „Aveţi contacte în Ucraina?"
„Deloc, domnule director Kennedy. Dacă am ajuns în acea ţară, a fost pentru un singur motiv".

„Dar tu, Mitch? Obişnuiai să-l cunoşti pe şeful Serviciului lor de Informaţii Externe, nu-i aşa?”.
„Am făcut o dată o operaţiune împreună. Probabil cu aproape cincisprezece ani în urmă. N-aş spune că eram apropiaţi.”
„Mi se pare că-mi amintesc că i-ai salvat viaţa.”
Rapp a ridicat din umeri. „Nu sunt sigur că şi-ar aminti aşa. Scott are relaţii solide în regiune care sunt mult mai recente.”
„În acest caz, aş vrea ca tu şi Scott să fiţi pe teren acolo. Am nevoie de o imagine clară a ceea ce se întâmplă cu mişcările de trupe ruseşti din sud. Observatorii internaţionali nu mai pot avea acces şi lucrez mai ales cu rapoarte aprobate de maşina politică ucraineană. Dacă voi face recomandări preşedintelui Alexander, voi avea nevoie de mult mai mult decât de speculaţii despre sănătatea lui Krupin şi de cuvântul politicienilor ucraineni.”

CAPITOLUL 25

LA VEST DE DONEŢK
SUDUL UCRAINEI
„Fă o altă trecere spre est”, a spus Sokolov.
Covorul verde al sud-estului Ucrainei se întindea în toate direcţiile sub elicopter. După anexarea Crimeei, Rusia i-a ajutat pe separatiştii din această regiune să obţină statutul de autonomie. Controlul se afla într-o stare constantă de dispută diplomatică, dar totul era pentru camerele de filmat. Toată lumea ştia că Moscova deţinea controlul.
Regretă că a fost forţat să plece din armată din multe motive, dar acesta era unul dintre cele mai pregnante. Fusese o oportunitate de a se împinge mai departe spre vest, ceea ce ar fi facilitat legătura cu trupele staţionate în Crimeea. O oportunitate pierdută, dar, în retrospectivă, una lipsită de importanţă. În jocul de şah dintre Rusia şi Occident, Ucraina fusese retrogradată de la regină la pion.
Pilotul său a venit la joasă înălţime, permiţându-i lui Sokolov să examineze o serie de barăci pe jumătate construite şi o instalaţie de întreţinere a maşinilor grele care se afla ceva mai departe.
Fotografiile din satelit ale structurilor erau, fără îndoială, examinate în detaliu de către agenţiile de informaţii occidentale, iar el s-a angajat să se asigure că toate aceste detalii erau perfecte. În realitate, clădirile erau doar nişte cochilii goale, menite să distragă atenţia NATO de la prezenţa militară în creştere la graniţele statelor baltice.
Această vizită a fost concepută pentru a servi unui scop similar. A sosit în haine civile şi cu un elicopter civil, dar detaliile sosirii sale au fost divulgate în mod intenţionat. Spionii urmau să fie peste tot, documentând cât mai mult posibil despre timpul petrecut acolo, alimentând şi mai mult temerile legate de un atac iminent în inima Ucrainei.
Elicopterul a aterizat şi Sokolov a alergat ghemuit spre un bărbat care aştepta la douăzeci de metri distanţă. Generalul Ruslin Nikitin fusese un ofiţer subaltern bine văzut când Sokolov fusese înlăturat. După toate rapoartele, era competent, eficient şi patriot – un om a cărui loialitate faţă de Krupin se dovedise până acum de nezdruncinat. Era, de asemenea, oarecum cunoscut pentru faptul că spunea ce gândea.
„Bine aţi venit, domnule general”, a spus Nikitin, oferind o mână în loc de salut. Neştiind care era adevăratul scop al acestei inspecţii, nu voia să facă nimic care ar fi putut dezvălui identitatea lui Sokolov. „Presupun că călătoria dumneavoastră a fost una plăcută?”.
Sokolov i-a strâns mâna bărbatului şi a dat din cap înainte de a porni spre o clădire prefabricată din nord. Abia după ce au trecut de uşile acesteia, Nikitin a oferit un salut sec. „Este o plăcere să vă găzduiesc, domnule, dar nu mi s-a pus la dispoziţie o agendă. Ar fi fost util să mă pregătesc pentru nevoile dumneavoastră.”
„Am vrut să vin personal şi să aflu părerea dumneavoastră despre pregătirea dumneavoastră.”
Bărbatul părea îngrijorat. „Intensificăm campania de propagandă care vizează etnicii ruşi, dar sondajele informale sugerează că nu facem prea multe progrese. Aceştia doresc autonomie faţă de Ucraina şi legături strânse cu Rusia, dar nu neapărat guvernare rusească. Iar speranţa că ne putem baza pe ele în

timpul unei împingeri spre nord este extrem de optimistă. Cel mai probabil, mulţi ar vedea-o ca pe o depăşire şi s-ar întoarce împotriva noastră."
„Atunci va trebui să ne ocupăm de ei", a spus Sokolov.
„Da, domnule, dar asta ar fi mai uşor de spus decât de făcut şi ar putea întoarce populaţia rusă locală împotriva noastră."
„Deci, vreţi să spuneţi că va trebui să ne bazăm în întregime pe trupele ruseşti."
Privirea bărbatului s-a mutat în jos.
„Există vreo problemă?"
„Da, domnule. Dar una de care sunteţi deja pe deplin conştient."
El a făcut semn în direcţia clădirilor care se ridicau. „Mi s-au dat resursele necesare pentru a împrejmui aceste structuri, dar nu mi s-a spus când vor fi livrate paturile, instalaţiile electrice şi alte echipamente."
„Nu este treaba noastră să asigurăm confortul soldaţilor, Ruslin."
El nu a răspuns imediat, în schimb, lucrându-şi hotărârea infamă. „Soldaţi? Nu sunt sigur că oamenii pe care îi voi trimite se califică. Încerc să îi antrenez, dar dacă insist prea mult, mă tem că vor începe să cadă literalmente morţi."
„Războaiele se pierd cu o conducere slabă, nu cu soldaţi slabi", a replicat Sokolov. „Niciodată în istoria omenirii un general nu a plecat la război cu o armată pe care o considera adecvată."
„Vă înţeleg punctul de vedere, domnule, dar asta se va transforma într-o bătălie sângeroasă purtată pe un teren dificil de oameni incapabili să alerge pe un deal."
Era greu să fii prea supărat pe acest om. Sokolov ar fi depus aceeaşi plângere dacă ar fi fost în locul lui Nikitin.
„Preocupările dumneavoastră sunt notate. Acum, aş dori să fac un tur al noilor dumneavoastră instalaţii."
„Nu este nimic de văzut, domnule. Cu tot respectul, timpul nostru limitat împreună ar putea fi mai bine petrecut aici."
„Cum aşa?" a întrebat Sokolov, deşi ştia foarte bine.
„Aş dori să discutăm despre probabilitatea ca un ordin de atac să fie dat."
„Asta depinde în întregime de faptul dacă NATO decide să supună la vot subiectul aderării Ucrainei."
„Şi dacă o vor face?"
„Vom respinge."
„Atunci daţi-mi instrumentele de luptă, domnule general! M-aţi pus deja la colţ, iar acum prezenţa dumneavoastră aici agravează problema. Sunt ochi peste tot. Vizita dvs. va fi mediatizată, iar Occidentul va sprijini trupele ucrainene." A făcut o pauză de o clipă. „În timp ce preşedintele îşi petrece ziua vânând şi realocând resursele mele pentru exerciţii inutile."
„Sunt conştient de reputaţia ta de om care vorbeşte direct, Ruslin. Dar te-aş avertiza să te gândeşti înainte de a vorbi."
„Eu voi fi cel care va lupta aici şi, cel mai probabil, voi muri dacă mi se va ordona să mă îndrept spre nord cu oamenii şi materialul care mi-au fost puse la dispoziţie."
„Nu v-aţi gândit niciodată că o mişcare în Ucraina ar putea precipita un contraatac NATO asupra noastră dinspre ţările baltice? Că avem nevoie de întăriri acolo ca un factor de descurajare a unei invazii pe teritoriul rusesc?"
„Ei nu ar îndrăzni", a spus Nikitin.
„Mă întreb câte imperii au căzut cu aceste cuvinte ca stindard? Acum, eşti capabil sau nu să-mi îndeplineşti ordinele?".
Bărbatul a vorbit doar după ce şi-a luat timp să analizeze cu atenţie provocările cu care se confrunta. „Pot să-i transform pe aceşti oameni în luptători funcţionali şi pot găsi o modalitate de a lucra cu echipamentul care mi-a fost pus la dispoziţie. Dar am nevoie de timp."
„Cu toţii avem nevoie de timp, Ruslin. În chestiuni de război, însă, este un lux."
„Atunci aş cere o oportunitate de a vorbi direct cu preşedintele. Pentru a-i explica situaţia mea şi pentru a-l convinge de importanţa de a amâna orice acţiune cât mai mult posibil."
Sokolov s-a uitat la ceas în loc să răspundă la cererea bărbatului. Dacă totul se desfăşura conform programului, Krupin ajunsese la centrul de tratament cu cinci ore în urmă şi ar fi trebuit să înceapă deja

ultima rundă de terapie. Era puţin probabil ca el să fie dispus să discute cu Nikitin despre o invazie care nu se va întâmpla niciodată.
Totuşi, mai îngrijorătoare decât dispoziţia sa era abilitatea sa.
Un număr de prizonieri asemănători cu Krupin ca vârstă şi condiţie erau supuşi simultan aceloraşi tratamente. În plus, aceştia erau supuşi la diverse cocktailuri de stimulente concepute pentru a-i permite lui Krupin să apară în public fără a da dovadă de slăbiciune sau confuzie. Unul dintre subiecţii testelor fusese împins prea departe şi murise din cauza unei insuficienţe cardiace, dar doctorul Fedkin părea să se apropie de un amestec care îi va permite preşedintelui să se apropie de omul care fusese cândva pentru aproape o oră.
„Voi transmite cererea dumneavoastră de audienţă, domnule general. Dar, după cum vă puteţi imagina, preşedintele este destul de ocupat."
„Domnule, eu..."
„Ajunge!" a spus Sokolov, permiţând ca volumul vocii sale să crească. Deja permisese ca această conversaţie să dureze prea mult. Deşi era de dorit ca Nikitin să fie motivat, scopul călătoriei era ca comandantul suprem al armatei ruse să fie văzut în Ucraina. „Trebuie să mă întorc în aer în douăzeci de minute, domnule general. Şi intenţionez să inspectez progresul proiectelor dumneavoastră de construcţie înainte de a pleca."

CAPITOLUL 26

KIEV
UCRAINA
„MITCH!"
Şeful serviciilor secrete ucrainene avea acelaşi accent gros ca melasa şi acelaşi comportament de taur în magazinul de chinezării pe care îl avusese cu mai bine de zece ani în urmă. A traversat biroul său şi l-a învăluit pe Rapp într-o îmbrăţişare de urs care aproape că l-a ridicat de la pământ.
„Mi se umple inima să te văd din nou", a spus el, retrăgându-se. „Anii au fost grei pentru tine."
„Mulţumesc, Danya. Apreciez sinceritatea ta."
„Ştii că, până în ziua de azi, soţia mea aprinde o lumânare în cinstea ta în fiecare Crăciun. Pentru că mi-ai salvat viaţa."
„Nu-mi amintesc să fi fost atât de recunoscător la vremea respectivă."
A făcut un gest dispreţuitor cu mâna. „Eram tânăr şi mândru. Cu toţii am fost."
„Nu cred că îl cunoşti pe Scott", a spus Rapp, arătând spre Coleman, care stătea în spate, lângă uşă.
„Scott, Danya Bondar."
„Doar după reputaţie", a spus el, strângând viguros mâna fostului SEAL. „Omologii mei din Balcani vorbesc foarte bine despre tine."
CIA plătise companiei lui Coleman milioane de dolari pentru a ajuta Letonia, Lituania şi Estonia să creeze strategii asimetrice pentru a contracara o invazie rusească. Deşi toate cele trei state balcanice erau membre ale NATO, se recunoştea în tăcere că Occidentul nu se putea mişca suficient de repede pentru a respinge un atac. Acestea ar fi trebuit să se descurce singure până când s-ar fi putut organiza un răspuns.
„Acum ce pot face pentru dumneavoastră?" a spus Bondar indicând două scaune din faţa biroului său.
„Irene vrea să ştie ce se întâmplă cu ruşii".
„Nu vrem cu toţii."
„Vreau să spun în sudul Ucrainei în mod special".
„Guvernul nostru a furnizat rapoarte regulate."
„Nu avem încredere în ei."
„Tot nu te menajezi, nu-i aşa Mitch?"
„Irene crede că preşedintele vostru ar putea să distorsioneze informaţiile din motive politice."
„Şi eşti de acord cu ea?"
„Nu. Cred că e un rahat inutil care le fabrică în mod direct."

Bondar a înghețat o clipă, apoi a traversat biroul pentru a se asigura că ușa era complet închisă. „Adevărul se află undeva între cele două analize ale voastre. Preşedintele nostru este foarte preocupat de continuarea propriei sale puteri şi nu ştie de unde va curge această putere în următorii ani. Din Occident? Poate, dar Europa arată fisuri, iar America se întoarce spre interior. A sta împotriva lui Maxim Krupin devine o poziţie din ce în ce mai singuratică."
„Chiar trebuie să stăm aici şi să ne batem joc unul de altul, Danya? Preşedintele vostru are planuri de dictator, iar Krupin îl va ajuta mult mai mult să ajungă acolo decât Statele Unite sau Germania. Dacă tancurile ruseşti încep să se rostogolească spre nord, singurul lucru pe care îl va face va fi să sune la Kremlin şi să te vândă pe apa sâmbetei."
Bondar s-a coborât pe scaun. „Mă aflu în general de acord cu tine, Mitch. Dar, cel puţin pentru moment, trăiesc într-o democraţie. Faptul că poporul ucrainean a fost atât de nepriceput încât l-a ales nu-mi schimbă datoria."
„Nu, dar asta nu te împiedică nici să îmi spui neoficial ce se întâmplă în sud."
Bărbatul nu a răspuns imediat, calculând cât de departe voia să meargă.
„Capacităţile noastre de colectare a informaţiilor în zonele din Ucraina dominate de ruşi sunt surprinzător de slabe."
„M-aş gândi că guvernul dumneavoastră ar vrea să aveţi o prezenţă puternică acolo", a spus Coleman.
„Preşedintele este îngrijorat de faptul că, dacă vreunul dintre oamenii noştri ar fi prins, ar putea fi considerat spion în maşina de propagandă a Rusiei."
„Şi nu vrea ca Krupin să îl vadă pe Krupin acolo provocând probleme", a adăugat Rapp.
„Îmi imaginez că asta a făcut parte din calculele sale."
„Deci, ca să rezumăm, îmi spui că nu ştii nimic."
„Cred că este o exagerare. Urmărim mişcările de trupe, campaniile de propagandă, ştirile..."
„Avem toate astea la Langley, Danya."
„Nu ştiu ce vrei de la mine, Mitch."
„Dacă nu poţi să-mi spui nimic, atunci dă-mi câţiva oameni, ca să mergem eu şi Scott să căutăm singuri. Nici măcar nu trebuie să fie trăgători. Doar să fie familiarizaţi cu teritoriul."
„Nu cred că asta ar fi în interesul meu, Mitch."
„Da, dar ar putea fi în interesul nenorocitei tale de ţară."
Bondar şi-a trântit palmele pe blocaj şi s-a aplecat în faţă. „Lucrurile pe care le-ai făcut te-au făcut un om dur, Mitch."
„Iar biroul acela te-a făcut pe tine unul moale. Dar te-am cunoscut înainte de a avea un şofer şi de a fi invitat la toate petrecerile potrivite. Acum ce ai de gând să faci, Danya?"
„Du-te naibii, Mitch."
„Asta înseamnă că o să-ţi mişti fundul ăla gras şi o să-mi dai ceva?"
„Nu. Înseamnă că o să te dau afară din biroul meu şi o să te târăsc fizic peste graniţa poloneză."
„Înainte de a o face, am uitat să menţionez că Andrei Sokolov a fost văzut ieri în afara Donetsk-ului. Cum crezi că va funcţiona asta pentru tine?".
Faţa lui Bondar a rămas goală suficient de mult timp pentru ca Rapp să înceapă să se întrebe dacă nu cumva avusese un mic atac cerebral. În cele din urmă, a vorbit. „E adevărat sau e unul dintre jocurile lui Irene?"
„Avem nişte hârtie colorată frumoasă de opt pe zece." Rapp a aruncat o privire spre Coleman. „Arăta grozav, nu-i aşa?".
„Cred că s-a antrenat", a fost de acord fostul SEAL.
„Jură-mi că nu te joci cu mine, Mitch."
„Nu este departamentul meu. Ai cuvântul meu."
Bondar a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a trecut cu privirea pe lângă Rapp, verificând din nou ușa. „Am o reţea informală în zonele dominate de ruşi. Localnici care trăiesc acolo de generaţii întregi. Câteva sunt rude de-ale mele. Nu sunt agenţi operativi, dar cunosc terenul şi au urmărit în mod informal mişcările şi proiectele de construcţie ruseşti. Aş putea să vă pun în legătură cu ei. Dar, după aceea, totul depinde de tine."

CAPITOLUL 27

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA

IRENE Kennedy s-a aplecat peste umărul asistentului ei, examinând ecranul computerului acestuia.

„Pur şi simplu nu ai cum să ajungi la prânzul cu senatorul Barnes", a spus, arătând spre calendar. „Nici măcar nu este suficient timp pentru a vă aduce cu elicopterul."

„Mike s-a întors în oraş?"

„Este în avion acum. Aterizează la Dulles peste o oră."

Kennedy a zâmbit. Mike Nash era un fost puşcaş marin arătos şi un erou naţional de bună credinţă. Madeline Barnes – şi aproape toată lumea de la Capitoliu – se dădea peste cap pentru o şedinţă foto cu bărbatul.

„Spune-i să se ducă direct la restaurantul din Dulles şi să o anunţe pe Madeline că va sta în locul meu."

Asistenta ei a tresărit. „Mike o să-mi citească actul de revoltă după zborul de zece ore pe care l-a făcut."

„Spune-i că voi plăti eu prânzul", a spus ea, îndreptându-se când Grisha Azarov a intrat în apartamentul de birouri.

Avea acelaşi mers fără efort ca Rapp, dar în rest totul era diferit. Ochii morţi şi faţa inexpresivă, bărbieritul de aproape, pantalonii şi sacoul croiţi.

Îi dăduse o cheie de la liftul ei privat şi le interzisese oamenilor ei de securitate să-l întrebe dacă era înarmat. Nu că ar fi avut încredere în el – erau doar câţiva oameni despre care putea spune asta. Dar era puţin probabil ca el să fi reprezentat un pericol imediat pentru ea sau pentru oamenii ei. Cu excepţia cazului în care era provocat.

Întrebarea era ce ar fi înregistrat bărbatul ca fiind o provocare? Comportamentul rece cu care se născuse fusese transformat în gheaţă de evenimentele din viaţa lui. Faptul că fusese luat de lângă părinţii săi şi pus în moara atletică sovietică. Expulzarea sa fără ceremonii din acel program şi perioada petrecută în forţele speciale ruseşti. Viaţa lui de călău prins în orbita lui Maxim Krupin.

Acum, toată acea structură atent cultivată dispăruse. Acum, era complet în derivă – încercând nu doar să-şi construiască o viaţă, ci şi să înţeleagă ce înseamnă asta. Cara Hansen nu era doar femeia pe care o iubea. Ea era pluta de salvare de care se agăţa.

Aşa că, undeva în spatele măştii, al doilea cel mai periculos criminal din lume se prăbuşea. Potenţialele ramificaţii ale acestui lucru depăşeau chiar şi capacitatea ei de a prezice. Ceea ce ştia, totuşi, era că trebuia să găsească o cale de a-l ajuta să treacă peste asta. Dacă îşi pierdea controlul, nu ar fi avut de ales decât să îl elimine – o acţiune care ar fi fost extrem de nefericită şi incredibil de dificilă. Mitch era singurul om din lume care putea îndeplini în mod fiabil această sarcină şi ar fi ripostat cu tărie. Azarov îşi demonstrase loialitatea faţă de el, iar acesta nu era un lucru pe care să-l ia uşor.

„Îţi mulţumesc că ai venit, Grisha. Suntem din nou în sala de conferinţe."

El a dat din cap respectuos şi a mers alături de ea spre hol. S-a gândit să întrebe despre starea Cara, dar nu avea niciun rost real. El ar fi ştiut că Agenţiei i se furnizau rapoarte regulate.

„Ţi-l aminteşti pe Anton", a spus ea când au intrat în sala de conferinţe. Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâna înainte de a i se alătura la masă.

„Oamenii lui Anton şi-au rafinat analiza şi am vrut să fiţi aici pentru şedinţa de informare. Având atât de multă istorie personală cu Maxim Krupin, speranţa noastră este că ne puteţi oferi unele informaţii."

„Voi face tot ce pot."

Ea a dat din cap spre McCormick, iar acesta a început.

„După ce am decis că Krupin era probabil bolnav, întrebarea a devenit cât de bolnav. Putea fi orice, de la o boală relativ minoră care să-i păteze imaginea de superman rus până la ceva terminal. O întrebare secundară era ce fel de tratament ar fi necesar – ar putea avea nevoie de o procedură unică, cum ar fi o operaţie la inimă, sau de un regim de tratament pe termen mai lung, cum ar fi cel pe care îl vezi pentru cancer. Fiecare scenariu are propriile sale complexităţi".

„Şi?” a spus Kennedy.
„Lucruri rele, Irene. Încă nu-i putem găsi medicul lui personal şi crede-mă că nu este din lipsă de încercări. Tot ce spune biroul lui este că este în concediu sabatic şi nu am reuşit să dăm de soţia lui. Ceea ce ne îngrijorează şi mai mult este faptul că unul dintre cei mai buni neurochirurgi din Rusia a fost chemat de urgenţă pentru o urgenţă necunoscută. Nimeni nu pare a fi sigur unde”.
„Nu a reapărut?”
„De fapt, a reapărut. A fost ucis într-un accident de maşină în drum spre casă.”
Ea a dat din cap gânditor. „Este convingător, dar totuşi circumstanţial. Mă aşteptam la mai mult.”
„Ai grijă ce-ţi doreşti, Irene. Pentru că eu am mai mult. Mult mai mult.” A deschis dosarul din faţa lui. „Unul dintre analiştii noştri a avut ideea strălucită de a cerceta camerele de chat ruseşti – în special grupurile de sprijin pentru persoanele cu diferite boli grave.”
„Cred că este puţin probabil ca Maxim Krupin să caute sprijin emoţional pe internet”, a intervenit Azarov.
„De acord. Nu asta căutam noi. Ne interesa să găsim o modalitate de a corobora dispariţia medicilor. Oamenii bolnavi sunt foarte ataşaţi de medicii lor şi probabil că s-ar plânge pe un forum de orice dispariţie. După cum vă puteţi imagina, există o mulţime de astfel de grupuri – unele generale şi altele foarte specifice în ceea ce priveşte boala. Oamenii discută despre tratamente, terapii alternative, experienţele lor . . . Orice.”
„Bazându-mă pe dispariţia acelui neurochirurg, pot să presupun că aţi prioritizat forumurile care se ocupă de acest tip de afecţiuni?” a întrebat Kennedy.
„Puteţi. Şi am găsit o avalanşă de activitate recentă pe o cameră de chat referitoare la tumorile cerebrale. Dar nu despre medicii dispăruţi. Despre faptul că mai multor persoane cu diagnostice foarte grave li se oferiseră locuri într-un studiu de tratament experimental. După cum vă puteţi imagina, majoritatea au fost de acord.”
„Ce informaţii avem despre aceste studii?”
„Nu este nimic de ştiut despre ele. În ceea ce priveşte comunitatea ştiinţifică, ele nu există. Şi este şi mai rău. Niciunul dintre tratamente nu se face în spitalele locale. Pacienţii au fost transportaţi într-o locaţie necunoscută, se presupune că din cauza problemelor de sterilitate şi a pericolului de radiaţii.”
„Totuşi, trebuie să aibă contact cu familiile lor. Sunt de acord că oamenii bolnavi sunt ataşaţi de medicii lor, dar sunt şi mai ataşaţi de soţii, copii şi părinţi.”
„Fără contact fizic şi fără contact telefonic. Doar e-mail.”
„Avem acele e-mailuri?”
„Unele. Conturi personale cu securitate minimă.”
„Aţi găsit ceva interesant?”
McCormick a dat din cap. „Corespondenţa venită de la pacienţi este destul de nespecifică în ceea ce priveşte istoricul familiei. De asemenea, atunci când o treci prin calculatoare, este destul de clar că stilurile de scriere s-au schimbat în comparaţie cu e-mailurile mai vechi.”
„Asta nu pare surprinzător”, a spus Azarov. „Cu siguranţă o boală gravă – în special legată de creier – ar putea explica acest lucru.”
„Dacă scrisul s-a înrăutăţit, da. Dar un tip a făcut un salt de trei clase pe baza software-ului nostru.”
„Deci altcineva le scrie corespondenţa”, a spus Kennedy.
„Suntem sută la sută siguri de asta.”
„Este posibil ca ei să fie atât de bolnavi din cauza terapiei încât pun pe altcineva să scrie la maşină. Sau chiar să folosească o recunoaştere vocală care ar putea produce schimbări stilistice.”
„Sigur, dar toţi? Din prima zi? Şi, în sfârşit, una dintre paciente s-a întors la familia ei moartă. Cadavrul ei a fost însoţit de o scrisoare drăguţă în care se spunea că medicii au făcut tot ce au putut şi nimeni nu părea dispus să pună întrebări în afară de asta.”
„Apreciez ceea ce aţi făcut aici”, a spus Kennedy. „Dar unde duce asta?”
„Lucrăm la asta. Legăturile sunt cam slabe şi noi...”
„Voi, americanii, sunteţi atât de orbiţi de simţul vostru de moralitate”, a spus Azarov, făcându-l pe McCormick să tacă. „Pasiunea voastră pentru drepturile individuale, pentru democraţia voastră. Chiar şi aici, la Agenţia Centrală de Informaţii, există locuri întunecate în care nu puteţi vedea.”

„Dar ca rus poţi?” a întrebat Kennedy.
„Există multe terapii pentru pacienţii în fază terminală, unele bine susţinute, altele netestate sau experimentale, iar unele complet respinse de ştiinţa tradiţională. Fiecare are propriile riscuri şi fiecare poate lăsa un pacient incapabil pentru diferite perioade de timp şi în diferite grade.”
„El face experimente pe ei”, a spus Kennedy.
„Bineînţeles că da. Ar fi complet firesc pentru el. Şi cu atât mai mult pentru Sokolov. Sunt oameni care nu lasă nimic la voia întâmplării şi sunt complet lipsiţi de orice simţ al compasiunii. Femei, copii. Nu ar conta pentru ei. Ar vrea să testeze eficienţa şi efectele secundare ale tuturor terapiilor posibile.”
Kennedy se lăsă pe spate în scaun şi îşi îndreptă atenţia spre McCormick. „Care era starea femeii care a murit şi a fost trimisă înapoi la familia ei?”.
„O tumoare pe creier mai mult sau mai puţin inoperabilă.”
„Şi acum nu numai că a dispărut, dar a dispărut şi unul dintre cei mai buni chirurgi pe creier din Rusia. Acest lucru îmi sugerează că Krupin are o tumoare similară şi că chirurgul a încercat să o îndepărteze. Poate folosind o tehnică încă experimentală. Când a eşuat, nu a devenit nimic mai mult decât un risc pentru securitate.”
„Dacă acest lucru este adevărat, atunci tocmai am rearanjat tabla de şah europeană într-un mare fel”, a spus McCormick. „Am lucrat sub ipoteza că Krupin face doar zgomot de sabie în Ucraina. Dar dacă se confruntă cu probleme grave de sănătate cu ramificaţii pe termen lung, va avea nevoie de o diversiune. Dacă aş fi în locul lui, aş ordona armatei mele să invadeze mâine.”
„Sunt întru totul de acord”, a spus Azarov. „Lui Krupin nu-i va păsa de preţul uman sau de costul pe termen lung pentru Rusia. Singura lui preocupare va fi să creeze un val naţionalist prin ţară şi să se asigure că toată lumea este prea distrasă pentru a observa declinul său.”
Kennedy şi-a îndreptat atenţia spre o secţiune goală de perete de lângă uşă, încercând să clasifice ceea ce tocmai auzise.
„Deci război”, a spus ea în cele din urmă.
„Şi nu doar război”, a spus McCormick. „Victorie. Armata ucraineană nu va putea rezista în faţa forţelor ruseşti, iar NATO nu se va implica pentru a proteja o ţară nemembră.”
„Atunci mă tem că ne întoarcem la întrebarea pe care Mitch a pus-o la ultima noastră întâlnire. Îl putem găsi? „
„Puţin probabil”, a spus Azarov. „Krupin este foarte mult stăpânul Rusiei. Dacă vrea să se ascundă, mă îndoiesc că nici tu, nici duşmanii lui de la Kremlin nu-l vor găsi vreodată.”
„Anton?” a spus Kennedy.
„Nu-mi place să recunosc, dar Grisha are dreptate. Krupin nu doar că ştie cum să opereze maşinăria rusească, ci a proiectat-o şi a construit-o.”
„Atunci ne vom muta atenţia. Anton, ai spus că doar majoritatea persoanelor contactate pentru a participa la studiile medicale false ale lui Krupin au fost de acord. Nu-i aşa?”
„Da. Unii sunt în fază terminală şi s-au săturat de tratamente. Unii răspund la alte terapii. Alţii nu vor să-şi părăsească casele şi familiile. La ce te gândeşti?”
„Trebuie să instituim o supraveghere asupra lor. Dacă Krupin a omorât deja unul dintre cobai, probabil că va mai omorî şi alţii. În cele din urmă ar putea avea nevoie să-şi refacă rezervele.”
„Îmi place”, a spus McCormick, frecându-şi barba de pe bărbie. „Dacă nu-l putem urmări pe Krupin, îi urmărim pe oamenii pe care îi victimizează. Se joacă direct în psihologia lui. Ei sunt lipsiţi de sens. De ce ar fi la fel de minuţios să le ascundă mişcările ca pe ale lui?”
„Nu există nicio garanţie că experimentează pe aceşti oameni în acelaşi loc în care îl tratează pe Krupin”, a spus Azarov.
„Nici o garanţie, dar un pariu bun”, a replicat Kennedy. „Cu cât o situaţie este mai simplă, cu atât este mai uşor de controlat. Nu ar exista niciun motiv pentru a răspândi facilităţile şi personalul medical în toată ţara. În regulă. Avem un plan. Ţineţi-mă la curent cu progresele voastre.”
Înţelegând că fusese demis, McCormick s-a ridicat. „Vom fi capabili să stabilim priorităţile pacienţilor în câteva ore. Să-i supraveghem fizic va fi mult mai greu. O să vă anunţ unde ne aflăm înainte de a pleca în seara asta.”

L-au privit plecând, iar Azarov a vorbit chiar în momentul în care uşa s-a închis cu un clic.
„Trebuie să moară, Dr. Kennedy."
„Vă înţeleg poziţia, dar..."
„Nu e vorba doar de ceea ce i-a făcut lui Cara. Nivelul de distrugere pe care va fi dispus să-l dezlănţuie pentru a-şi menţine puterea nu are limite. Îl cunosc la fel de bine ca oricine altcineva şi pot să vă spun că nu se va gândi de două ori înainte de a lansa rachete nucleare asupra Europei sau chiar a Statelor Unite, dacă va crede că acest lucru l-ar putea ajuta să-şi menţină puterea pentru încă o zi."
Kennedy l-a examinat pe bărbat, dar nu a văzut nimic ce nu ştia deja. În contextul ţării sale de origine, era cel mai bun operator din lume. Era suficient pentru a risca să-l implice direct?
„Ai fi dispus să mergi în Rusia pentru mine, Grisha?".
Tonul lui era precaut. „Pentru a face ce?"
„Nu ştiu", a spus ea cu sinceritate. „Scopul Statelor Unite este de a acţiona într-un mod care să reducă la minimum haosul din întreaga lume. Asta poate însemna să luăm măsuri extreme sau poate însemna să nu luăm deloc."
„Mă gândesc că, dacă decideţi că Krupin trebuie să moară, eu aş fi un instrument convenabil. Un rus fără nicio legătură reală cu America şi cu un motiv clar de a-l vrea mort."
Ea a zâmbit. „Aş minţi dacă aş spune că nu mi-a trecut asta prin minte. Dar altceva care mi-a mai trecut prin minte este posibilitatea ca, odată Krupin plecat, Sokolov să preia conducerea. Iar asta nu mi-ar servi scopurilor mele. Aşa că a doua mea întrebare este dacă pot avea încredere în tine să aştepţi o lumină verde care s-ar putea să nu vină niciodată?".
„Da."
Şansa ca el să spună adevărul era probabil mai mică de cincizeci la sută, dar cu Rapp în Ucraina, Azarov era cea mai bună armă pe care o avea.

CAPITOLUL 28

SUDUL UCRAINEI

RAPP a simţit că ceva îl împungea în fund şi a dat o mână înapoi, lovindu-şi calul peste bot. Acesta s-a îndepărtat în cele din urmă în căutarea a ceva pe care să pască.
Ghidul său, Nazar, era întins lângă el în copaci, la trei metri de marginea unui drum pustiu. Expresia lui sugera că ar putea să o ia la fugă în orice clipă, dar până acum rămăsese pe loc. Bărbatul nu era un fost militar şi nici măcar membru al serviciilor secrete ucrainene. Era doar un fermier uşor umflat care crescuse în regiune şi care avea ghinionul de a fi vărul Daniei Bondar.
Deşi operaţiunile nu erau genul lui, nu se putea nega abilităţile sale informale pe frontul colectării de informaţii. Îşi construise o reţea impresionantă din vecini de la ţară cu vederi asemănătoare, urmărind mişcările ruşilor, făcând fotografii pe ascuns şi ţinând jurnale cu oameni şi echipamente. Nu profesionişti, dar motivaţi ca naiba să nu-i lase pe ruşi să treacă peste ei şi peste familiile lor.
„Au trecut trei ore", a spus Nazar într-o engleză acceptabilă. „Informaţiile noastre trebuie să fie proaste. Ar trebui să plecăm".
Până acum nu văzuseră decât câteva căprioare şi scurtarea umbrelor aruncate de copaci. Informaţiile care le fuseseră transmise de către localnici sugerau că un contingent de trupe ruseşti se despărţise de o forţă mai mare imediat după ce trecuseră graniţa. Chiar şi la o viteză redusă, ar fi trebuit să ajungă acolo cu o oră şi jumătate în urmă. Dar Rapp nu era gata să renunţe încă. Aceasta era o locaţie perfectă – îndepărtată, cu un frunziş dens care facilita apropierea de drum şi care le-ar fi acoperit retragerea dacă lucrurile ar fi scăpat de sub control.
Îi aruncă o privire ucraineanului, examinându-i faţa îmbătrânită de vreme, haina şi căciula de lână şi puşca de vânătoare trecută. Probabil că deţinea un echipament mai bun, dar dorea să îşi întărească imaginea de simplu fermier – un statut în viaţă pe care îl menţionase deja în cel puţin zece ocazii.
„S-ar fi putut opri, Nazar? Să fi luat un alt drum?"
„Nu", a recunoscut bărbatul. „Nu avem unde să facem asta. Poate că s-au întors?"

Rapp se îndoia de asta. Comandanţii militari aveau tendinţa de a nu se răzgândi în chestiuni simple, cum ar fi mutarea trupelor în medii non-combat. O explicaţie mai probabilă era că unul dintre informatorii locali îi turnase, iar ruşii se furişau acum pe lângă ei din toate direcţiile. Totuşi, nu avea de ce să-i spună asta lui Nazar. Părea deja întins până la limită.
Au mai trecut încă zece minute până când telefonul prin satelit al lui Rapp a început să vibreze.
„Da", a spus el în linişte în el.
„Sunt cu ochii pe ei."
Coleman se afla într-o poziţie similară, peste drum şi la aproximativ o sută de metri spre sud.
„Câţi sunt?"
„Un camion de transport Ural-4320 care se deplasează pe suspensie. Aş jura că e gol. Paisprezece oameni mergând în spatele lui."
Situaţia din Ucraina părea să devină din ce în ce mai bizară cu fiecare minut. Dacă ruşii erau în curs de a furniza o invazie, de ce să trimită un camion gol pe un drum de munte de rahat spre nicăieri? Şi de ce soldaţi pe jos? Încadrau cu toţii în spatele Uralului. Făcea parte dintr-un plan de capturare a localnicilor care să le înregistreze mişcările? Poate că da. Dar folosirea de resurse pentru a urmări nişte fermieri care se jucau de-a spionajul nu părea atât de raţională.
Sunetul unui motor care mergea cu viteză brută a început să se despartă de zgomotele liniştite ale lui Nazar care se îndrepta spre cai. Rapp îl apucă de geacă.
„Ochiul uman captează mişcările. Dacă stai nemişcat, vor trece pe lângă tine."
În mod previzibil, bărbatul a încremenit. Nu era un laş – era doar un familist aflat cu mult în afara lumii în care locuia în mod normal.
„Toţi sunt înarmaţi cu AK-uri", a spus Coleman în linişte prin casca lui Rapp. „Dar unii par a fi surplus de la talibani."
Camionul a intrat în vizor şi Rapp l-a studiat, examinând imaginea neclară a bărbatului singuratic din cabina camionului, apoi şi-a îndreptat atenţia spre soldaţii care se târâiau în spate. Cei mai mulţi dintre ei erau supraponderali – unii în mod semnificativ – şi câţiva chiar aveau părul cărunt. Nu exista nicio formaţie, doar oameni care încercau să găsească cea mai uşoară cale de-a lungul drumului de pământ şi care se străduiau să menţină ceea ce părea să fie un ritm de abia două mile pe oră.
Un lucru era clar din cauza înfăţişării lor: acesta nu era un grup de operaţiuni speciale în căutare de insurgenţi. Din câte îşi dădea seama Rapp, era un grup de rezervişti de mult pensionaţi care aveau nevoie disperată de pregătire fizică de bază.
Camionul trecu pe lângă ei, permiţându-i lui Rapp să distingă mai multe detalii. Nu erau doar zdrenţăroşi, erau zdrenţăroşi până la punctul de a nu mai avea sens. O simfonie de epuizare, uniforme nepotrivite şi umeri rotunzi purtaţi de puşti prost întreţinute. În afară de asta, nu aveau niciun echipament în afară de mici pachete de hidratare. În mod clar, comandantul lor era suficient de inteligent pentru a şti că s-ar fi prăbuşit sub orice lucru mai greu.
„Vedeţi asta?" spuse Coleman prin intermediul căştii lui Rapp. „Ce naiba? Ăştia sunt ticăloşii de care ne-am îngrijorat în toţi aceşti ani?".
Soldaţii erau prea aproape pentru ca el să poată răspunde verbal, aşa că a bătut un text.
Ceva în neregulă. Necesită o privire mai atentă.
„Ce naiba înseamnă asta?", a venit răspunsul imediat al lui Coleman.
Rapp a aşteptat să treacă şi ultimul dintre cei rămaşi înainte de a vorbi. „Eu o să intru din faţă, în timp ce tu îi flanchezi."
Uşurarea de pe faţa lui Nazar că ruşii trecuseră s-a estompat. „Danya a spus că nu poţi decât să priveşti! Dacă încerci să faci altceva, a spus că ar trebui să..."
„Taci din gură. Scott poţi să o faci?"
„Păi, mă deranjează genunchiul şi mi s-a înţepenit destul de tare gamba. Dar din moment ce ne confruntăm cu cincisprezece soldaţi ruşi înarmaţi, nu cred că asta va conta prea mult."
„Deci eşti bine?"
„Ce ar putea să meargă prost?"
„La semnalul meu, atunci."

Nazar a început să se dea înapoi şi din nou Rapp l-a oprit. „Partea ta e uşoară. Când Scott şi cu mine vom avea controlul, vreau să ieşi, să te uiţi în copacii de pe ambele părţi ale drumului şi să strigi la toţi oamenii tăi imaginari să nu tragă. Poţi să te descurci cu asta?"
„Şi dacă nu veţi avea controlul?"
„Atunci urcă-te pe calul tău şi călăreşte-l ca şi cum l-ai fi furat."
Rapp a luat AK-ul de lângă el şi a fugit ghemuit printre copaci. Când a ajuns la vreo cinci metri în faţa camionului greoi, a sărit în drum şi a tras în parbriz, ţintind partea goală a pasagerului, dar făcându-l totuşi pe şofer să se scufunde sub volan. Încă două rafale controlate au răsunat din partea din spate a camionului, urmate de Coleman strigând în rusă. Nu vorbea cu adevărat limba, dar profesia lui cerea stăpânirea câtorva fraze utile în zeci de limbi. Era greu să te descurci mult timp fără „Aruncaţi armele", „Dacă te mişti, îţi tai boaşele" şi „Unde este cel mai apropiat bar?".
Până când Rapp a ajuns în spatele camionului, jumătate dintre soldaţi aruncaseră armele, iar cealaltă jumătate încerca, dar se încurcase în praştii.
În mod surprinzător, Nazar nu fugise. A apărut din copaci, cu puşca ţinută în faţă, strigând în ucraineană către camarazii lor inexistenţi din pădure.
În spatele lui Rapp, uşa vehiculului s-a deschis şi un bărbat aproape că a căzut afară. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani – cu câteva zeci de ani mai tânăr decât oamenii lui – şi purta o uniformă mai potrivită care îl identifica drept ofiţer de rang inferior. Nici măcar nu s-a deranjat să se uite înapoi, în schimb a luat-o la fugă imediat spre copaci.
Rapp i-a făcut semn lui Nazar să adune armele care zăceau pe jos şi apoi a pornit în urma tânărului ofiţer. După o urmărire de două minute, Rapp l-a izbit pe Nazar din spate şi l-a făcut să se împrăştie pe pământul stâncos. Acesta a încercat să se rostogolească în picioare, dar Rapp i-a înfipt o cizmă în gât. Pentru o clipă, se părea că rusul avea de gând să încerce să riposteze, dar ţeava AK-ului lui Rapp apăsată pe pieptul său l-a făcut să se răzgândească.
Era chiar mai tânăr decât părea când sărise din camion, cu o faţă palidă, fără contur şi cu părul tuns elegant. Un proaspăt absolvent de universitate care îşi petrecea puţin timp în armată pentru a-şi începe ascensiunea în societatea rusă. Perfect.
„Presupun că vorbeşti engleza?"
„Da", a reuşit să iasă. „I . . . Am studiat-o."
„Cine eşti?"
„Mă numesc Grigory Eristov. I-"
Rapp l-a lovit în frunte cu ţeava armei. „Mă doare-n cot de numele tău. Cine eşti tu? Armata rusă regulată?"
„Da, da. M-am înrolat acum şase luni. Eram în fruntea cla- cla de pregătire a ofiţerilor..."
„Dar oamenii tăi? Unde i-ai dezgropat?"
„Rezervişti", a spus el, confirmând suspiciunile lui Rapp. „Unii nu au mai servit de ani de zile. Au fost rechemaţi pentru a proteja interesele ruseşti din regiune."
„Ce căutaţi aici, în munţi? De ce nu i-aţi dus direct la una dintre bazele voastre?".
„Nu ştiu. Mi s-a spus să folosesc acest traseu şi să-i fac să mărşăluiască."
Probabil că el chiar nu ştia. Pregătirea de luptă era doar un concept dintr-o carte pentru puştiul ăla. Aceasta era doar o scurtă oprire în drumul său spre o slujbă confortabilă în industria extractivă, în birocraţie sau în politică. În Rusia lui Krupin, contactele şi demonstraţiile de patriotism erau totul.
„Ce transportaţi?"
„Aproape nimic. Doar echipamentul lor."
„Un camion cam mare pentru câteva dube."
Expresia lui Eristov a devenit brusc păzită. Panica lui iniţială scăzuse şi îşi dăduse seama că era interogat.
„Cine sunteţi?", a spus el, găsindu-şi coloana vertebrală. „Nu sunt ucrainean. American?"
Uciderea sau întârzierea semnificativă a acestor oameni avea să provoace mai multe probleme decât merita. Din nefericire, la fel şi lăsarea unor urme vizibile pe ei. Aşa că Rapp şi-a tras bocancul de pe gâtul bărbatului şi l-a înfipt între picioarele lui.

Eristov s-a ghemuit imediat în poziţie fetală, acoperindu-şi cu mâinile testiculele rănite şi scoţând un geamăt sufocant. Rapp l-a apucat de părul impecabil şi l-a târât prin noroi, trântindu-l în cele din urmă în poziţie şezândă de un copac.
„Ascultă-mă, micuţ răsfăţat ce eşti, sugător de mădulare. Nu am de gând să mă ating de oamenii tăi pentru că arată doar ca nişte nemernici care s-au aflat la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar tu eşti un soldat profesionist. O să te duc într-o peşteră şi o să-mi petrec următoarea lună făcându-ţi rahaturi la care nimeni nu s-a gândit timp de cinci sute de ani."
Rusul era încă concentrat pe suferinţa lui, dar nu atât de mult încât să nu înregistreze ameninţarea.
„Camionul . . ." Se străduia să scoată cuvintele. „Ridicând soldaţi..."
„Îi lăsaţi pe aceşti oameni şi îi ridicaţi pe alţii?"
El a dat din cap.
„Unde îi duceţi?"
„Înapoi în Rusia. Să se alăture exerciţiilor".
„Exerciţii? Adică la graniţele ţărilor baltice?".
El a dat slab din cap. „Estonia."
„Aţi mai făcut asta înainte?"
„De trei ori."
„Întotdeauna la fel?"
A clătinat din cap. „Prima dată, am adus un camion gol. Fără oameni."
„Ce ai scos?"
Durerea scăzuse suficient de mult încât să fie înlocuită de curaj. În loc să răspundă, s-a uitat fix.
Rapp şi-a pus arma la umăr şi a scos un cuţit de luptă. „Nu fi prost, puştiule. Nu vrei să fii ciopârţit pentru Ucraina. Vrei să-ţi faci stagiul în armată şi apoi să te îmbogăţeşti."
Eristov s-a uitat o clipă la lama neagră şi mată şi apoi a părut să înţeleagă înţelepciunea cuvintelor lui Rapp. „Arme antiaeriene. Am scos armele antiaeriene."
„Până la graniţa cu Estonia?"
„Lituania."
„Şi a doua oară?"
„Am adus oameni înăuntru şi am scos alţi oameni la graniţa cu Estonia."
„Acelaşi tip de oameni?"
Părea derutat de întrebare.
„Bătrâni graşi înăuntru, bătrâni graşi afară?"
A clătinat din cap. „Oameni ca aceştia înăuntru, dar oameni mai tineri şi mai bine pregătiţi afară."
„La naiba..." a spus Rapp în sinea lui. Apoi a înfăşurat cuţitul şi a început să-l tragă pe Eristov în picioare.
- – -
Când au ieşit din copaci, toţi ruşii erau dezarmaţi şi îngenuncheaţi sub privirea atentă a lui Coleman. Rapp îl împinse pe tânărul ofiţer la pământ şi se duse la Nazar, care se afla în partea din spate a camionului, golind geamantanele de conţinutul lor.
„Ce ai găsit?" a spus Rapp, vorbind suficient de încet pentru ca niciunul dintre ceilalţi să nu-i audă engleza.
„Nimic neobişnuit."
„Bine, ia o geantă goală şi umple-o cu orice lucru de valoare. Apoi scutură-i pe oameni. Bani, bijuterii, telefoane. Orice merită furat."
Rapp s-a îndreptat spre Eristov şi s-a ghemuit, vorbindu-i încet la ureche. „Înţelegi ce fac eu pentru tine aici? Nimeni nu trebuie să ştie despre conversaţia noastră sau că s-a întâmplat ceva din toate astea. Tot ce trebuie să faci este să le reaminteşti oamenilor tăi că, dacă Andrei Sokolov află vreodată că au fost jefuiţi în drum spre bază, le va tăia gâtul şi îi va spânzura de grinzi."

CAPITOLUL 29

CASA ALBĂ

WASHINGTON, D.C.
SUA
CÂND SUV-ul lui Irene Kennedy s-a oprit la Air Force One, preşedintele deja păşea pe pistă. S-a oprit când a văzut-o alergând după el, aşteptând la baza scărilor pentru a o lăsa să plece prima. Întotdeauna un gentleman din sud.
„Îmi pare rău că te-am târât prin toată ţara, Irene. Programul meu e la al doilea săptămâna asta."
Alexander a condus-o în biroul său surprinzător de spaţios, salutând personalul care căuta un moment din atenţia lui. Luând loc la biroul său, i-a indicat un scaun din piele de cealaltă parte.
„Fără ceai sau amabilităţi astăzi", a spus el în timp ce ea s-a instalat. „Vorbesc la un miting în Ohio peste două ore şi nici măcar nu am avut timp să mă uit la discursul meu."
Kennedy îşi înţelegea responsabilităţile, dar acestea păreau aproape comic de banale. Din ce în ce mai mult, preşedinţia se referea la camere de luat vederi, televiziune şi social media. Sarcina lui Alexander era să proiecteze America pe care alegătorii săi doreau să o vadă, fără a le oferi adversarilor săi o deschidere. Partidele politice nu mai erau organizaţii preocupate să administreze afacerile ţării. Erau maşini de câştigat alegeri.
Din fericire, Alexander încă se vedea pe sine însuşi ca un rezolvator de probleme. În timp ce devenise mai receptiv la învârtelile politice şi la atribuirea de vină adversarilor săi, aceasta era încă o preocupare secundară. Se îndoia că CIA va fi la fel de norocoasă cu succesorul său.
„Înţeleg, domnule. Cât timp îmi puteţi acorda?"
„Douăsprezece minute."
Şi-a punctat cuvintele punând de fapt un cronometru pe telefon – ceva ce nu făcuse niciodată în tot timpul în care se cunoşteau.
„Cred că am descoperit motivul comportamentului neregulat al lui Maxim Krupin."
„Era şi timpul. Europenii se topesc din cauza acumulării de trupe în Ucraina. Ce se întâmplă?"
„Credem că este extrem de bolnav. Posibil în fază terminală."
Expresia lui Alexander a îngheţat şi ea nu a putut să nu-i pară puţin rău pentru el. Fusese un preşedinte bun – inteligent, deschis la minte şi hotărât. Era, de asemenea, mai puţin reticent la riscuri decât majoritatea politicienilor, uneori până la punctul de a fi încăpăţânat. Din nefericire, se afla, de asemenea, destul de departe în al doilea mandat, încât capacitatea sa de concentrare se estompa. Realizase ceea ce avea de gând să facă şi căuta să se retragă.
„Cu ce?", a spus el în cele din urmă.
„Cu cancer. Suspectăm cu tărie că este cerebral, deşi nu putem fi siguri."
„Dovezi?", a spus el, părând să-şi piardă abilitatea de a înşira cuvintele.
„Este complicat şi nu este ceva cu care ar trebui să ne petrecem cele douăsprezece minute."
„Dar eşti încrezător că este adevărat."
„Da."
Avionul a început să ruleze şi el s-a uitat pe fereastră, luând în considerare poziţia omologului său rus. Alexandru ar fi înţeles mai bine decât oricine provocările cu care se confrunta Krupin în încercarea de a se menţine la putere. Oricât de importantă era optica în Statele Unite, era şi mai importantă în Rusia. Supravieţuirea lui Krupin depindea în întregime de aura sa de forţă de nezdruncinat şi de voinţa sa indomabilă.
„Şi avem confirmarea că Sokolov este mâna lui dreaptă?"
„Da."
Alexandru s-a întors în cele din urmă cu faţa la ea. „Asta schimbă totul."
„Asta este şi analiza noastră, domnule."
„Am răguşit spunându-le europenilor că acumularea lui Krupin în Ucraina este doar teatru. Atâta timp cât NATO nu organizează un vot de aderare, el nu va face nimic. Acum, însă..." A tăcut.
„Are nevoie de un val naţionalist – ceva care să îi susţină alegătorii. Şi are nevoie de o diversiune", a spus Kennedy. „Tratamentul lui va fi dificil şi va consuma mult timp. Dincolo de chimioterapie şi radioterapie, ar putea avea în vedere o operaţie pe creier. Credem că ar putea fi prea mult pentru a acoperi cu o acţiune în Ucraina".

Expresia lui a devenit precaută. „Ce vrei să spui, Irene?”
„Mitch este pe teren şi crede că forţele lui Krupin de acolo sunt o perdea de fum.”
„Nu înţeleg.”
„Se pare că ruşii se deplasează cu camioane de transport goale şi cu oameni inapţi la datorie. Apoi folosesc camioanele pentru a scoate trupe de elită şi armament de ultimă generaţie.”
„De ce? Unde le duc?”
„Pentru a întări trupele de la graniţele Lituaniei, Estoniei şi Letoniei.”
Cronometrul de pe telefon a sunat şi el l-a redus la tăcere cu o lovitură de deget. „Vrei să-mi spui că tu crezi că ruşii vor invada simultan trei ţări NATO?”.
„Da, domnule. Cea mai bună presupunere a noastră este că vor iniţia atacul la momentul cel mai oportun, în timpul întreruperii exerciţiilor din Polonia. Când forţele occidentale vor fi în dezordine şi în drum spre casă.”
„Despre ce naiba vorbeşti, Irene? Aceste exerciţii se termină acum!”
„Da, domnule”, a spus ea cu calm. „Oamenii noştri se aşteaptă ca armata rusă să înceapă înaintarea în ţările baltice în aproximativ trei zile.”
Air Force One a început să accelereze pe pistă, iar preşedintele s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de biroul său. „Serios stai acolo şi îmi spui că al treilea război mondial este programat pentru sfârşitul acestei săptămâni?”
„Îmi pare rău, domnule. Mi-aş fi dorit să vă pot anunţa mai devreme, dar pur şi simplu nu era un scenariu pe care să îl jucăm. Krupin face doar lucruri care îi întăresc poziţia acasă, iar o invazie a ţărilor baltice nu s-a calificat niciodată.”
„Până acum”, a spus el amorţit.
„Până acum”, a fost de acord ea. „Acest lucru va perturba fiecare aspect al politicii ruseşti şi al vieţii de zi cu zi. În mod normal, acesta este genul de instabilitate pe care el se străduieşte să o contracareze. Dar acum este obiectivul. Toată lumea va fi la fel de dezechilibrată ca şi el. Şi, pe termen lung, dacă se va transforma într-un dezastru...”
„Nu-i pasă”, a spus Alexander, terminându-i gândul. „El gândeşte în termeni de săptămâni, poate luni. Probabil că nu există termen lung pentru el.”
„Exact.”
S-a scufundat înapoi în scaunul său, părând neobişnuit de depăşit de situaţie. „I . . .” Vocea lui s-a şovăit din nou. „Recomandare?”
„Primul nostru ordin de zi ar trebui să fie să anunţăm o prelungire a exerciţiilor NATO. Asta i-ar putea determina pe ruşi să îşi amâne invazia.”
„Este în primul rând o operaţiune europeană”, a spus Alexander. „Nu o conducem noi. Doar participăm.”
„Asta ar trebui să se schimbe. Trebuie să anunţăm că ne alăturăm lor într-un mod semnificativ şi să extindem masiv domeniul de aplicare al exerciţiilor.”
El s-a gândit la asta pentru câteva momente. „Dacă mutăm o grămadă de nave acolo şi punem mii de bocanci la sol în ţările baltice, ruşii vor spune că este o provocare. Krupin va vedea că i se închide fereastra şi va folosi prezenţa noastră sporită ca acoperire politică. În acel moment, invazia lui nu va părea o nebunie, ci va părea decisivă – o lovitură împotriva Occidentului înainte de a mărşălui asupra Moscovei.”
„Nu vă contrazic, domnule. Dar aţi cerut recomandări şi asta e tot ce am putut să găsim mai bun.”
A scuturat încet din cap, încercând să proceseze informaţiile care îi fuseseră date. „Dacă aveţi dreptate, nu există nicio modalitate de a o opri. Nu pleacă pentru câştiguri economice sau expansiune geografică sau pentru a pune capăt unei ameninţări la adresa ţării sale. Scopul lui este haosul. Cum poţi împiedica asta?”
Părea să fie o întrebare retorică, dar ea a răspuns oricum. „Nu sunt convinsă că putem. Şi nici nu cred că putem pune la dispoziţie suficiente trupe şi echipamente pentru a-l respinge. De asemenea, nu cred că putem recâştiga acele ţări prin mijloace convenţionale, odată ce au dispărut. Krupin le va declara teritoriu rusesc şi va ameninţa cu un răspuns nuclear la orice contraatac.”

„Deci îmi spui că peste şaptezeci şi două de ore, trei ţări NATO vor dispărea pur şi simplu? La ce bun o alianţă militară care nu-şi poate proteja membrii exact de ameninţarea pentru care a fost concepută să lupte?”
„Nu ştiu, domnule. Să joci un joc împotriva cuiva care nu este în joc ca să câştige este... . problematic.”
Şi-a fixat ochii pe ai ei. „Întotdeauna îţi alegi cuvintele cu atâta grijă, Irene. De ce ai spus problematic în loc de imposibil?”
„Lăsaţi-mă să vă răspund la întrebarea dumneavoastră cu o altă întrebare, domnule. Când erai fundaş în facultate, ce ai fi făcut împotriva unei echipe al cărei unic obiectiv era să rănească cât mai mulţi jucători ai tăi?”
S-a gândit la asta pentru o clipă. „I-aş fi scos pe băieţii mei de pe teren”.
„Exact. Cu ani în urmă, i-am ajutat pe baltici să creeze un plan de urgenţă pentru o invazie rusească. Scopul era să îi împotmolim pe ruşi suficient de mult timp pentru ca NATO să răspundă. Din nefericire, planul este atât de distructiv pentru infrastructura şi economia lor, încât nimeni nu s-a gândit vreodată să îl folosească ca strategie preventivă. Dar dacă i-am putea convinge să îl declanşeze înainte de invazie? Krupin are nevoie de un adversar pe măsură care să-l facă să pară puternic. Are nevoie de bătălii spectaculoase, de victorii glorioase, chiar şi de înfrângeri sfâşietoare. Pentru el, este vorba de dramă, naţionalism şi dezorganizare. Dacă ar fi posibil să-i refuzăm toate acestea?”.

CAPITOLUL 30

SALEKHARD
RUSIA
„Ei spun că nu pot să beau nici măcar un pahar de vin. Pun pariu că dacă aş fi fost rus nu ar fi fost o problemă.”
Azarov şi-a strâns mai tare telefonul, încheieturile degetelor albindu-se şi plasticul flexându-se simţitor. Vocea lui Cara abia dacă se auzea în conexiunea marginală. Energia şi bucuria care o propulsaseră cândva dispăruseră. Luată de el.
„Nu ai râs”, a spus ea. „Livrarea mea nu mai este la fel de bună ca înainte, cred.”
„Îmi pare rău.”
Scuzele lui au sunat ridicol de goale. Scuze pentru ce anume? Pentru că a târât-o în lumea lui? Pentru că a lăsat-o să se sacrifice pentru păcatele lui? Pentru că a lăsat-o să se descurce singură, plină de tuburi şi prinsă într-un pat de spital? Lista părea să nu aibă sfârşit.
„Ce faci?”, a spus ea, încercând să scoată de la el mai mult de două cuvinte. Deşi, fără îndoială, se îmbunătăţea, conversaţiile în care el prelua conducerea erau mai uşoare pentru ea.
„Sunt la sediul CIA. Să-i ajutăm să înţeleagă ce se întâmplă în Rusia.”
O altă minciună care avea să ducă în cele din urmă la alte scuze. De fapt, el stătea într-un apartament dărăpănat din nord-vestul Rusiei, uitându-se prin fereastra murdară la ploaie. Vizavi, o casă gri cotea uşor spre dreapta, în spatele unui gard de lemn neîntreţinut. Era locuinţa unui fost soldat care o împărţea cu soţia sa şi cu cele două fiice de vârstă şcolară. Părăsise armata cu aproape un deceniu în urmă pentru a accepta o serie de slujbe în minerit în toată ţara. Totuşi, acesta ar fi fost ultimul dintre ele. Aici îi fusese descoperită tumora pe creier şi fusese considerată inoperabilă.
I se oferise posibilitatea de a participa la testul medical fals al lui Krupin, dar a refuzat. Situaţia lui era fără speranţă şi voia să plece repede, înconjurat de familia sa şi în posesia tuturor facultăţilor sale. Un om curajos care dorea să-şi scutească familia de durerea şi povara unei morţi lente.
„Ajungi undeva?” a spus Cara. „M-am uitat la ştirile despre Rusia. Nu-i aşa că e amuzant? Nu cred că m-am uitat vreodată la ştiri în viaţa mea. Dar acum mă simt ca şi cum aş face parte din ele...”. Vocea i s-a stins şi el şi-o putea imagina luând o înghiţitură chinuită din ceaşca de lângă ea. „Imaginează-ţi, Grisha. Pe mine. Amestecată cu Maxim Krupin şi cu CIA. Poate că ar putea face o emisiune TV despre noi. Ar fi ca în filmul ăla cu Brad Pitt şi Angelina Jolie.”
„Domnul şi doamna Smith.”
„De unde ştii asta? Dormi la toate filmele pe care le pun.”

„Tu m-ai învăţat să fac surf. Poate e timpul să te învăţ să te lupţi.”
„Nu cred că mi s-ar potrivi. Poate că aş putea să joc rolul secretarei tale adoratoare. Ca cea pe care o avea James Bond. Cum o chema? Moneypenny. Asta e.”
O femeie a apărut pe trotuarul de dedesubt şi Azarov a privit cum vântul îi ataca umbrela. Se părea că Krupin va trimite un agent ceva mai formidabil pentru a-l târî pe soldatul muribund, dar nu era sigur. Forţa era metoda lui preferată, dar în acest caz poate că simţea că secretul era mai important.
Azarov a simţit o undă distinctă de dezamăgire când a trecut pe lângă ea fără să arunce o a doua privire asupra casei. Când a dispărut în ceaţă, Maxim Krupin a dispărut odată cu ea.
„Moneypenny era secretara lui M.”, a spus el. „Nu a lui Bond”.
„Ştie-tot.”
S-a aplecat spre fereastră, scrutând strada în sus şi în jos. Încă o dată, era lipsită de viaţă.
„Am înţeles că Claudia te-a vizitat ieri.”
„Cu fiica ei”, a confirmat Cara. „Le-aţi cunoscut? Sunt atât de drăguţe. Anna e...”
O bătaie neaşteptată în uşă l-a făcut să îşi piardă concentrarea asupra a ceea ce spunea.
„Dr. Kennedy tocmai a intrat”, a minţit el. Din nou. „Pot să te sun eu mai târziu?”
„Sigur. Dar trebuie să fii mai interesant data viitoare. Sunt destul de sigur că plictiseala de a sta întins în patul ăsta o să mă omoare înainte să mă omoare ficatul.”
„O să lucrez la asta. Dacă promiţi să te odihneşti.”
A deconectat apelul în timp ce o a doua bătaie a răsunat, de data aceasta suficient de insistentă încât să facă praful să plutească din lemnul vechi. Azarov s-a uitat în jurul camerei, observând din nou detaliile acesteia. Întregul spaţiu avea poate patru metri pătraţi, cu o masă mică în centru şi o bucătărie rudimentară de-a lungul peretelui nordic. O canapea extensibilă bloca parţial uşa către o baie minusculă. Singura fereastră era cea la care stătea el.
Dacă Krupin îl găsise, nu avea cum să scape. Rapp nu avea de gând să vină din nou în ajutor, iar Nikita Puşkin nu avea să repete greşelile din Costa Rica. Avea nu mai puţin de treizeci de oameni, mai multe elicoptere de atac şi acoperire prin satelit.
Având în vedere toate acestea, nu părea să existe niciun motiv pentru a nu răspunde.
Azarov a traversat camera şi a deschis uşa, fără să se obosească să apropie măcar o mână de arma sa. Totuşi, în locul lui Puşkin şi al unei echipe Spetsnaz, a găsit un bărbat singur, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani. Purta ochelari de soare, în ciuda întunericului, iar cămaşa umedă se străduia să conţină un fizic sculptat mai mult pentru aspect decât pentru probele atletice. Era mai drăguţ decât majoritatea, dar totuşi identificabil ca membru al uneia dintre bandele care infestau această parte a Rusiei.
„Pot să vă ajut cu ceva?” a întrebat Azarov, ştiind deja răspunsul. Era nou în oraş şi folosise o sumă semnificativă de bani pentru a închiria o cameră care abia dacă era mai bună decât dormitul afară. Acest tânăr tâlhar ar fi presupus că era pe fugă – de poliţie, de oamenii cărora le datora bani, de armată. Un om pe fugă era o pradă uşoară.
„Proprietarul a făcut o greşeală”, spuse el, intrând fără invitaţie. „Chiria este de fapt dublă faţă de suma pe care v-a spus-o. Şi ar fi mai bine dacă mi-aţi plăti jumătatea mea în numerar în prima zi a fiecărei luni.”
S-a pus la pătrat cu Azarov, încordându-se uşor pentru a-şi face muşchii să se onduleze sub pânza care îi constrângea. „Prima tranşă trebuie plătită acum. Mama mea are nevoie de un nou calorifer pentru apartamentul ei.”
Avea ochii albaştri şi limpezi, părul plin şi pielea netedă. Privirea lui Azarov a căzut pe tatuajele care şerpuiau în jurul antebraţelor sale groase. Lucrări de înaltă calitate, de la un atelier care ar fi respectat standardele de igienă profesională.
„Vorbeşti sau eşti un fel de idiot? „, a spus tânărul, în timp ce Azarov se fixa pe pachetul de ţigări din buzunarul de la piept. Dezamăgitor, dar nu catastrofal.
„Hei!” „Hei! Vorbesc cu tine, la naiba!”
O mână puternică a ţâşnit şi a apucat partea din faţă a cămăşii lui Azarov, rupându-l din transă. Şi-a ridicat privirea de la pieptul bărbatului la faţa lui, examinând expresia furioasă fără să o vadă cu adevărat.
„Nu cumva îţi cunoşti grupa de sânge, nu-i aşa?”.
I-a eliberat cămaşa. „Eşti drogat sau ceva de genul ăsta?”

Azarov nu a răspuns, în schimb a întins mâna şi a închis uşa.
- – -
Azarov a scos o ţigară ruptă din pachet şi a ţinut o brichetă la ea. Tutunul îmbibat de sânge s-a împotrivit flăcării la început, dar în cele din urmă s-a aprins şi i-a permis să tragă fumul în plămâni.
Îşi amintea că era sărac înainte de a fi luat de maşinăria atletică sovietică. Atunci oamenii se ajutau unii pe alţii. Existase un sentiment de comunitate construit în jurul unor vieţi înglodate în disperare şi deznădejde. Atât de multe se schimbaseră de atunci. Şi atât de multe au rămas la fel.
Sângele care începea să pătrundă prin crăpăturile dintre scânduri trebuia să fie abordat. Oamenii aveau tendinţa de a-şi vedea de treaba lor în această parte a ţării, dar dacă în apartamentul de dedesubt începea o ploaie purpurie, ar fi fost chemată poliţia. Erau prosoape în baie şi câteva pături rupte pe canapea. Ar fi fost de ajuns.
Şi-a ridicat telefonul şi l-a format pe Joe Maslick, care se afla la periferia oraşului Novosibirsk, supraveghind o femeie bolnavă de leucemie. Era o ţintă cu prioritate scăzută în mod intenţionat, ceea ce îi lăsa timp să acţioneze ca coordonator al CIA pentru această operaţiune.
„Spuneţi”, a spus americanul, răspunzând la telefon.
„Am nevoie de un curier care să-i ducă un obiect doctorului Kennedy. Timpul este esenţial”.
„Aveţi ceva?”
Azarov s-a uitat la mortul care zăcea la picioarele lui şi la gaura mare din partea dreaptă a spatelui. O treabă neglijentă, dar având în vedere că fusese făcută cu un cuţit pliant şi câteva videoclipuri de pe YouTube, una respectabilă.
„Da, dar nimic legat de sarcina de faţă”.
„Cât de mare şi de grea?”
Azarov şi-a stins ţigara pe blatul de masă din linoleum şi s-a îndreptat spre un frigider mic. Ficatul, cu o cantitate semnificativă de carne încă agăţată, era aşezat lângă o cutie de ouă. „Să zicem un cub de treizeci de centimetri care cântăreşte poate trei kilograme”.
„Am înţeles.”
„Va trebui să fie transportat într-o ladă frigorifică cu gheaţă”.
„Aţi putea repeta asta?”
„O ladă frigorifică. Cu gheaţă.”
Maslick nu a răspuns imediat, dar când a făcut-o nu a pus întrebări. Un soldat bun până la capăt.
„Vor trece cel puţin trei ore până când voi putea trimite pe cineva acolo. Apoi pe un avion privat de la aeroportul local. Mai durează încă douăsprezece ore până la Langley.”
„Asta e acceptabil. Dar nu mai mult.”

CAPITOLUL 31

RIGA
LETONIA
„Stânga în faţă.”
Coleman a virat pe o stradă plină de trafic, în timp ce Rapp scruta trotuarul prin fereastra deschisă. Scena părea aproape suprarealistă. Cu o zi înainte, jefuise un grup de soldaţi ruşi şi apoi fugise în pădure călare. Acum se uita la cafenelele pline de oameni care vorbeau, râdeau şi gesticulau cu paharele de vin.
Nimeni din Riga nu părea câtuşi de puţin îngrijorat de trupele care se construiau la graniţa lor de est. Letonia era o naţiune NATO care prosperase de la ruptura cu Rusia, lucrând pentru un viitor liber, modern şi orientat spre vest. Pentru mulţi, trecutul lor sovietic era doar cerneală în cărţile de istorie şi poveştile incoerente ale bătrânilor lor.
„Greu de crezut, nu-i aşa?” a spus Coleman.
„Ce?”
„Că toate acestea ar putea dispărea în câteva zile. Şi pentru ce? Un bătrân bolnav care încearcă să se agaţe de putere pentru încă câteva luni.”

Făcuseră drumul lung, parţial pentru a se feri de aeroporturile care erau uşor de monitorizat de ruşi, dar şi pentru a da timp Agenţiei şi serviciilor secrete militare să îşi reexamineze datele prin filtrul bolii lui Krupin. Ceea ce găsiseră nu era încurajator.
Coleman a lăsat să iasă o respiraţie lungă care spunea multe. Ameninţările reprezentate de grupările teroriste din Orientul Mijlociu erau masive şi în continuă evoluţie, dar cu totul diferite ca amploare faţă de cele reprezentate de Rusia. Aceasta era o ţară cu o maşinărie militară sofisticată, formată din peste un milion de soldaţi profesionişti înarmaţi cu echipamente de ultimă generaţie. Şi asta lăsând la o parte arsenalul nuclear capabil să nimicească majoritatea vieţii de pe planetă.
Au continuat în tăcere prin oraş până la un parc de birouri din suburbie. Era în mod intenţionat nedesluşit, un loc conceput pentru a găzdui contabili şi pentru a găzdui întâlniri despre comercializarea detergentului de rufe. Singurul indiciu al scopului său real erau cei doi paznici care supravegheau intrarea în parcarea subterană. Uniformele erau din poliesterul prost ajustat obişnuit, dar orice altceva la ei strigă „Operaţiuni speciale".
Coleman şi-a înmânat paşapoartele prin fereastră şi, după o examinare atentă, poarta s-a deschis. Înăuntru, un bărbat înarmat cu un MP5 le-a făcut semn să intre într-un loc de parcare şi apoi a aşteptat să iasă. Le-a făcut semn să ridice mâinile pentru a fi percheziţionaţi, dar Rapp a clătinat din cap.
Părea nesigur ce să facă, în cele din urmă a chemat pe cineva la radio. După o scurtă conversaţie în limba letonă, le-a indicat să îl urmeze şi i-a condus într-o mare de covoare gri, pereţi verzi şi tavane suspendate. Nevoia de anonimat a devenit clară când Rapp şi Coleman au intrat într-o sală de conferinţe mare, plină de oameni care se agitau nervos. Aşa cum era de aşteptat, omologii lui Kennedy din Letonia, Lituania şi Estonia se aflau acolo, la fel ca şi un număr de generali. Surpriza a fost prezenţa politicienilor de top din acele ţări. În mod evident, preşedintele Alexander făcuse câteva vizite personale.
Coleman îi cunoştea pe o parte dintre ei din perioada în care era consultant şi a intrat în discuţie, dând mâna şi schimbând salutări. Fostul SEAL a fost primit cu căldură, dar toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Rapp, care se sprijinea de un perete. În cele din urmă, preşedintele Letoniei a chemat întâlnirea la ordine şi toată lumea s-a aşezat la locurile lor.
„Nu ştiu dacă vreunul dintre voi l-a cunoscut personal pe Mitch Rapp", a spus acesta. „Dar cred că toţi îl cunoaştem după reputaţie. De asemenea, presupun că v-aţi dat seama că, în contextul acestei discuţii, el vorbeşte în numele guvernului american."
Rapp s-a împins de pe perete şi atenţia asupra lui s-a intensificat.
„Cât de mult vi s-a spus despre mişcările militare ale Rusiei din ultimele săptămâni?".
„Ştim despre ameninţarea din ce în ce mai mare la adresa Ucrainei", a răspuns preşedintele Letoniei.
„Presupunem că această întâlnire se referă la potenţiala noastră implicare în cazul în care această ţară ar fi invadată. Şi, deşi simpatizăm cu situaţia lor, ne aflăm într-o situaţie dificilă în ceea ce priveşte..."
„Nu este vorba despre asta", a spus Rapp.
Bărbatul a tăcut cu o expresie care sugera că nu era obişnuit să fie întrerupt.
„Ruşii nu vor încerca să cucerească restul Ucrainei. Aceasta este vestea bună. Vestea proastă este că, în aproximativ patruzeci şi opt de ore, ne aşteptăm ca ei să organizeze o invazie simultană a celor trei ţări ale voastre."
Deloc surprinzător, toată lumea a început să vorbească deodată. Rapp a ridicat o mână şi au tăcut. „Ruşii au mutat oameni şi echipamente viabile din Ucraina către forţele de la graniţele voastre. În ultimele douăzeci şi patru de ore am observat, de asemenea, o creştere semnificativă a activităţii submarinelor ruseşti în Golful Finlandei."
„Nu înţeleg", a spus preşedintele Estoniei. „Acest lucru nu are niciun sens. Suntem ţări NATO. Înţeleg că Maxim Krupin s-a comportat haotic în ultima vreme, dar asta ar fi o nebunie. Cum ar putea fi benefic pentru el?"
Se gândise mult dacă să le spună sau nu despre boala lui Krupin şi decizia fusese de a păstra tăcerea. Aproape sigur că s-ar fi scurs, ceea ce ar fi putut genera o destabilizare a Rusiei, în timp ce Krupin şi Sokolov se confruntau cu adversarii lor interni. Kennedy şi Alexander hotărâseră că o invazie a ţărilor baltice ar fi mai uşor de gestionat decât o prăbuşire la scară largă la Kremlin.
„Nu ştim."

„Ce au de gând să facă America şi NATO în această privinţă?”, a întrebat unul dintre generali. „Armatele noastre nu se pot compara cu forţele ruseşti şi avem doar trupe străine simbolice staţionate aici.”
„Nu am de gând să stau aici şi să vă suflu fum în fund”, a răspuns Rapp. „NATO nu va face nimic. Krupin a fost inteligent. Falsa acumulare de trupe în Ucraina ne-a orbit, iar reducerea exerciţiilor din Polonia ne-a dezechilibrat. Noi...”
„Aveţi vreo dovadă a acestor lucruri?”, a întrerupt preşedintele Estoniei.
„Asta este problema cu acest gen de lucruri. Forţa care atacă tinde să nu scoată reclame la televizor. Este puţin probabil ca şi comandanţii lor de pe teren să ştie deja. Toate acestea se fac sub acoperirea unor exerciţii de pregătire.”
„Atunci nu faci decât să speculezi.”
„Nu e vorba de politică”, a spus Rapp. „Să vă băgaţi capul în nisip şi să ţineţi discursuri fanteziste nu vă va folosi la nimic atunci când tancurile ruseşti se rostogolesc peste graniţele voastre. Chiar dacă nu vă pasă de ţările voastre, gândiţi-vă la voi înşivă. Pentru că Andrei Sokolov îi va alinia pe toţi cei din această sală la perete şi vă va folosi ca ţintă de antrenament.”
„De cât timp ştiţi cu adevărat despre asta?”, a strigat preşedintele estonian. „Aţi aşteptat până în ultima clipă să ne spuneţi pentru a avea o scuză să nu vă respectaţi acordul de a ne proteja? America nu vrea să se implice într-o luptă în Europa. Vreţi să vă luptaţi între voi, alimentaţi de maşina de propagandă rusă!”
„Calmează-te”, a spus cineva pe care Rapp nu l-a recunoscut. „Motivaţiile americanilor nu au prea multă importanţă în acest moment. Dacă ceea ce ni se spune este adevărat, atunci trebuie să ne facem planuri.”
„Planuri?”, a venit răspunsul panicat. „Pentru ca NATO să ne întoarcă spatele în timp ce ruşii ne invadează? Ce...”
„Aveţi o strategie pe care aţi elaborat-o împreună cu Agenţia şi compania lui Scott”, a spus Rapp, vorbind peste om. „Vă recomandăm să o puneţi în aplicare. Speranţa este că îi va îndepărta lui Krupin motivaţia de a ataca. „
O tăcere uluită s-a aşternut peste sală şi toate privirile s-au îndreptat încet spre un bărbat care stătea în partea dreaptă a mesei. Avea în jur de şaizeci de ani şi purta o uniformă de armată care fusese modificată pentru a se adapta la braţul pe care îl pierduse cu ani în urmă în luptă. Rapp avusese de-a face cu el de câteva ori în trecut – un militar dur şi inteligent, cu puţină răbdare pentru politică. Scopul lui în viaţă era să-şi apere ţara şi, ca şi Rapp, considera toate celelalte subiecte prea banale pentru a se preocupa de ele.
„Generalul Strazds?”, a întrebat preşedintele leton. „Ce părere aveţi despre toate acestea?”.
Bărbatul s-a uitat în jurul mesei şi apoi la Rapp, adunându-şi gândurile înainte de a vorbi.
„Am anumite îngrijorări. În primul rând, daţi-mi voie să spun că nu cred că americanii au fost duplicitari în această chestiune şi cred că Mitch crede ceea ce spune. Cu toate acestea, ceea ce ne cere să facem ar distruge în mare măsură nu doar instituţiile noastre politice şi militare, ci şi economiile noastre şi o mare parte din infrastructura noastră. Am creat acest plan de contingenţă pentru a face faţă unei ameninţări iminente din partea ruşilor – ceva ce nu vedem. Trupele de la graniţele noastre au devenit un fel de dispozitiv permanent, iar mişcările din Ucraina pot fi explicate în orice fel de moduri. Sunt de acord că Krupin a fost neobişnuit de haotic în ultima vreme, dar un război cu NATO? Cu tot respectul pentru Mitch şi Dr. Kennedy, pare puţin probabil. Cu siguranţă prea puţin probabil pentru a face în mod intenţionat implozia în Ţările Baltice. Am face treaba lui Krupin în locul lui, nu-i aşa? Nu e nevoie să cheltuiască un ban sau să piardă un singur om. Ne-am îngenunchea singuri.”
„Evident, ţările NATO înţeleg sacrificiul pe care l-aţi face”, a spus Rapp. „Şi suntem dispuşi să ne angajăm să vedem reparate daunele aduse ţărilor voastre. Indiferent cât de mult ar costa, ar fi mai ieftin decât războiul.”
„Apreciez asta, Mitch, dar daunele pe care ne cereţi să le facem nu vor fi reparate atât de uşor, iar celelalte ţări NATO au propriile probleme de rezolvat. Mă îngrijorează faptul că acţiunile lor se potrivesc cu vorbele lor.”
Rapp a privit cum liderii baltici dădeau din cap şi şopteau între ei, ştiind că îi pierduse. Generalul Strazds era respectat cu un motiv, iar analiza sa era perfectă, având în vedere informaţiile cu care lucra.
„Am o informaţie pe care nu sunt autorizat să v-o spun”, a spus Rapp, reducând din nou grupul la tăcere. Faţa lui Coleman a căzut şi şi-a folosit degetul pentru a face o mişcare subtilă de tăietură pe gât.

„Înainte de a o împărtăşi, vreau să fac ceva foarte clar. Nu trebuie să părăsiţi această cameră. Dacă se scurge, voi folosi toate resursele Agenţiei pentru a depista care dintre voi a fost responsabil şi vă voi ucide."
„Ne ameninţaţi?", a întrebat preşedintele estonian, panica sa anterioară transformându-se în indignare.
„Dacă vreunul dintre cunoştinţele voastre de engleză nu este în măsură să înţeleagă ce spun, ar trebui să chemaţi pe cineva să traducă, pentru că nu vreţi să rataţi asta. Dacă mă tragi pe sfoară, într-o zi te vei trezi în mijlocul nopţii şi mă vei găsi stând deasupra ta cu un amortizor de sunet apăsat pe cap. Preşedintelui Alexander nu i se va spune nimic despre asta, iar Irene Kennedy se va gândi cum să dea vina pe ruşi."
Înainte ca estonianul să poată vorbi din nou, generalul Strazds a intervenit. „Bazându-ne pe istoricul lui Mitch, cred că ar trebui să-l credem pe cuvânt. Dacă cineva de aici nu este încrezător în capacitatea sa de a păstra tăcerea, acum ar fi un moment bun să plece."
Nimeni nu a făcut vreo mişcare spre uşă, aşa că Rapp a continuat.
„Maxim Krupin are cancer la creier. În cel mai bun caz este extrem de grav, în cel mai rău caz este în fază terminală."
O altă agitaţie l-a determinat pe generalul Strazds să preia conducerea părţii baltice a discuţiei. Era şi timpul. Cu atâţia politicieni în sală, să-i faci să tacă naibii din gură era jumătate din bătălie.
„Asta ar explica multe. Cât de bune sunt informaţiile tale în această privinţă, Mitch?".
„Nouăzeci şi nouă la sută."
„Atunci îmi retrag ce am spus mai devreme. Un atac asupra ţărilor baltice ar fi foarte mult în interesul lui Krupin. Sunt de acord cu recomandarea lui Mitch de a merge mai departe cu opţiunea nucleară."
De fapt, ţările baltice nu aveau arme nucleare – era doar ceea ce ajunseseră să numească strategia lor de ultimă instanţă pentru a face faţă unei invazii ruseşti. Îşi goleau oraşele şi distrugeau podurile, pistele şi comunicaţiile critice. Şi-ar fi desfiinţat armata şi ar fi împrăştiat mici unităţi de gherilă autonome pe întreg teritoriul. Ţara prosperă şi modernă pe care el şi Coleman o traversaseră cu maşina ar înceta să mai existe. Serviciile de sănătate, şcolile, distribuţia de alimente şi comerţul ar face implozie. În multe privinţe, s-ar fi trimis înapoi în secolul al XIX-lea.
Teoria era că, atunci când Krupin ar fi văzut că se întâmplă acest lucru, nu ar fi avut de ales decât să renunţe la planurile sale de invazie. Pentru a-şi ascunde boala şi pentru a-şi consolida baza de putere, trebuia să facă un spectacol. Voia ca cetăţenii Rusiei să fie lipiţi de mass-media de stat, urmărind imagini cu soldaţii lor protejând patria de o ameninţare baltică. În schimb, armata lui Krupin va străbate un peisaj pustiu, înainte de a se vedea împotmolită într-un război de gherilă care va face ca lupta Rusiei cu mujahedinii să pară o bătaie de curte de şcoală.
„Am putea, de asemenea, să ne predăm pur şi simplu", a oferit cu speranţă preşedintele estonian. „Să acceptăm să devenim parte a Rusiei şi să ne retragem dintr-un NATO care recunoaşte în mod liber că este incapabil să se ridice la înălţimea obligaţiilor sale. Nu ar fi nicio vărsare de sânge şi nicio distrugere a infrastructurii noastre."
„Şi nici libertate", a spus generalul Strazds. „Pentru ca noi să evităm plutonul de execuţie al lui Sokolov, toţi cei din această cameră ar trebui să devină unul dintre animalele lui de companie."
„Oricum ar fi, timpul pentru a vă ţine gura s-a terminat", a spus Rapp. „Puteţi lupta sau puteţi să vă puneţi în genunchi. Ce veţi alege?"

CAPITOLUL 32

LA SUD DE RODOVOYE
RUSIA
„REPETĂ asta, domnule doctor. Ai tăiat."
Andrei Sokolov era aşezat pe bancheta din spate a unui camion blindat modificat pentru a transporta VIP-uri în şi din bazele militare fără să atragă atenţia. Scaunele din piele de pluş şi finisajele din lemn păreau prea opulente chiar şi pentru personalul general, deşi aproba geamul izolat fonic care îl despărţea de asistentul său.
„Subiectul nouă a murit. Cocteilul stimulant care i s-a administrat a fost prea puternic. Inima i-a cedat."

Sokolov a privit câmpul noroios pe care îl traversau. Ploaia era prognozată să se oprească în jurul miezului nopţii, aducând un cer parţial înnorat şi viteze scăzute ale vântului care urmau să persiste pentru cea mai mare parte a unei săptămâni. Ruperea exerciţiilor NATO continua şi în curând avea să atingă apogeul. Pe baza celor mai recente informaţii, forţele occidentale se apropiau de momentul în care vor fi în dezordine maximă. Totul se pregătea pentru invazie şi fiecare variabilă fusese cuantificată, cu excepţia uneia: Maxim Krupin.
Chiar şi cu o modificare a programului său de tratament, în ziua incursiunii el nu va mai fi decât o umbră a ceea ce fusese. Bineînţeles, pierderea sa în greutate putea fi ascunsă cu ajutorul hainelor. Lentilele de contact personalizate erau în curs de fabricare pentru a înlocui ochelarii coloraţi care îi întunecau ochii. Căderea aşteptată a părului nu se materializase, slavă Domnului, iar barba sa în creştere minimizase cantitatea de piele palidă care avea nevoie de machiaj.
Pe de altă parte, vocea îi era slabă şi se clătina vizibil. Mai rău, mintea lui îşi pierduse concentrarea ca un laser, având acum tendinţa de a rătăci. Era esenţial ca el să dea personal ordinul de atac şi să fie prezent fizic la Moscova pentru a anunţa invazia. În starea sa actuală, acest lucru ar fi fost imposibil.
Şi aici a intervenit Dr. Fedkin. El lucra la crearea unui cocktail de medicamente antinauzice, stimulente şi alte medicamente care să-l revigoreze temporar pe Krupin. A fost un exerciţiu de echilibru dificil, totuşi. Medicamentul trebuia să fie suficient de puternic pentru ca el să proiecteze puterea care îl făcea atât de admirat şi de temut, dar nu atât de puternic încât să-l ucidă.
„Atunci cursul evident ar fi să reducem doza, doctore."
„Nu este atât de simplu. Reducerile mici ale dozei au reduceri semnificative ale eficacităţii."
Chiar şi în situaţia în care fusese pus, Fedkin se gândea doar la bunăstarea pacientului său. De înţeles, dar de râsul curcilor. Curenţii geopolitici care zguduiau regiunea erau mult mai puternici – mult mai mari – decât un singur om. Alianţele se destrămau. Frontierele erau redesenate. Ordinea mondială, în vigoare de la căderea Germaniei naziste, se lupta să respire.
„Continuă să-ţi perfecţionezi formula, doctore. Aveţi şaisprezece ore la dispoziţie. Siguranţa este un aspect important, dar prioritatea este eficienţa."
Nu prea avea rost ca Krupin să supravieţuiască stimulentelor dacă duşmanii săi observau slăbiciunea şi se îndreptau spre el. Moartea sa din cauza cocktailului lui Fedkin ar putea fi explicată ca un asasinat, iar Sokolov ar putea arunca suspiciuni asupra cercului intim al lui Krupin pentru a-şi asigura puterea. Un deznodământ de evitat, cu siguranţă, dar unul căruia Mama Rusia ar putea supravieţui.
„Vreau să fiu perfect clar, domnule general. Vă recomand cu tărie să nu folosiţi stimulente pe preşedinte. Nu voi accepta nicio vină dacă îl vor răni sau ucide."
„Iar eu vreau să fie perfect clar că te voi învinovăţi pe tine pentru orice voi alege."
Prin fereastra sa, Sokolov a zărit o formaţie de tancuri care izbucnea din copaci. Un zâmbet abia perceptibil i-a jucat pe buze în timp ce le privea cum străbat în viteză câmpia deschisă. „Un alt subiect va fi livrat pentru a-l înlocui pe cel care a murit, doctore. Asigură-te că amestecul de stimulente este gata să fie administrat."
A deconectat apelul şi a folosit interfonul vehiculului pentru a vorbi cu şoferul. „Opreşte aici."
„Aici, domnule? Suntem încă..."
„Am spus să opreşti aici."
Anvelopele camionului au vânat tracţiunea când a apăsat frânele, dar în cele din urmă au alunecat până la oprire. Sokolov a ieşit în ploaie, deschizând o umbrelă deasupra lui în timp ce mergea prin noroiul adânc. Ar fi preferat să simtă ploaia pe faţă, dar această inspecţie era cu totul diferită de cea din Ucraina. Era îmbrăcat în haine civile şi sosise cu un avion de linie golit de pasageri. Umbrela a fost poate o dovadă de prudenţă, având în vedere stratul gros de nori, dar era imposibil să ţii pasul cu progresele tehnologice ale Occidentului.
Tancurile au trecut şi Sokolov le-a privit îndepărtându-se, bucurându-se de vuietul motoarelor lor şi de mirosul de motorină. Niciun efort uman nu se putea compara vreodată în măreţie cu cel al războiului. Nu exista nimic altceva care să genereze o asemenea concentrare, ambiţie şi hărnicie. Manifestările de curaj şi laşitate, brutalitate şi milă, loialitate şi trădare, toate au căpătat o intensitate care nu exista în nicio altă arenă.

Fiecare scenariu pe care îl realizaseră – chiar şi cele mai pesimiste – sugera că NATO ar fi fost neputincios să oprească o invazie în ţările baltice. Victoria iniţială ar fi fost asigurată în câteva zile, cu aproximativ încă două luni pentru a distruge orice rezistenţă organizată rămasă. După aceea, ar fi doar o chestiune de control al frontierelor şi de a face faţă insurgenţilor ocazionali izolaţi.
Totuşi, mai important decât doborârea insurgenţilor ar fi valul de propagandă menit să convingă lumea că NATO nu era doar ineficientă, ci şi o provocare care sabota orice speranţă de pace. Poporul american a fost deosebit de sensibil la acest mesaj. Siguri în ţara lor îndepărtată, ei vedeau organizaţia doar ca pe o scurgere financiară şi o ameninţare târâtoare la adresa suveranităţii lor.
Cu coada ochiului, Sokolov a văzut un jeep care se îndrepta cu viteză spre el. Acesta a derapat şi s-a oprit la vreo zece metri distanţă, iar un bărbat în uniformă de colonel a sărit din el. S-a repezit înainte, aproape că a căzut în zelul său.
„Vă rog să nu mă salutaţi, domnule colonel".
„Sau desigur, domnule", a spus el, venind alături. „Vehiculul dumneavoastră s-a împotmolit în noroi? De ce nu aţi sunat? Tocmai voiam să..."
„Domnule colonel. Nu mai spune nimic."
A făcut cum i s-a spus, scanând câmpul gol în încercarea de a descoperi ce îl captivase atât de mult pe comandantul suprem al Rusiei.
„Exerciţiile decurg bine?" a întrebat în cele din urmă Sokolov.
„Da, domnule. Am primit resurse semnificative din partea Ucrainei şi am integrat oamenii şi echipamentele în forţele noastre."
„Atunci sunt gata de luptă?".
Colonelul a tresărit un pic mai drept la întrebare. „Absolut, gata. Dacă anticipaţi o confruntare în Ucraina, domnule, nu există oameni mai buni în armata rusă."
„Nu mă aştept la o confruntare în Ucraina". Sokolov a aruncat o privire spre bărbat şi s-a bucurat să vadă o urmă de dezamăgire. „Nu. În schimb, veţi conduce o invazie la scară largă a Letoniei."
Expresia de dezamăgire s-a transformat într-una de şoc. „Domnule?"
„Omologii dumneavoastră vor efectua atacuri similare asupra Estoniei şi Lituaniei."
Bărbatul a privit nervos spre graniţa letonă, ascunsă de distanţă şi ceaţă. „Pot să vă întreb care este scopul nostru final, domnule?"
Era o întrebare rezonabilă din partea unui om care crescuse într-o perioadă în care armata era folosită mai mult pentru a obţine avantaje politice decât pentru a cuceri un teritoriu.
„Nimic mai puţin decât reintegrarea permanentă a ţărilor baltice în Mama Rusia şi distrugerea alianţei occidentale."

CAPITOLUL 33

RIGA
LETONIA
UN TÂNĂR cu coadă de cal a apărut la capătul holului, alergând în direcţia lor. Rapp s-a dat la o parte pentru a-l lăsa să treacă şi apoi l-a privit cum dispare în penumbră. „Par puţin panicaţi".
El şi Coleman mergeau pe un pasaj de piatră care traversa partea din spate a unei clădiri vechi din centrul Riga. Cu mulţi ani în urmă, găzduise principala centrală telefonică a ţării, dar mai recent fusese ocupată de magazine şi restaurante populare. Părţile modernizate ale structurii erau închise pentru noapte, dar secţiunile uitate din spate şi de jos fuseseră transformate într-unul dintre multele centre de comandă autonome care răsăriseră în toată ţara.
„Este puţin agitat acum, dar nu atât de rău pe cât pare. Ţările baltice au fost îngrijorate de o invazie rusă încă din ziua în care şi-au obţinut independenţa. Cred că veţi fi plăcut surprinşi de cât de bine sunt pregătite."
S-au auzit paşi din spate şi din nou Rapp s-a dat la o parte. De data aceasta au fost depăşiţi de o femeie care, în ciuda faptului că purta ceea ce părea a fi un computer din anii optzeci, nu era cu mult mai lentă decât colegul ei.

„Serios? Pentru că mie mi se pare că e o harababură.”
„Întotdeauna cinică”, a spus Coleman. „Tu vezi panică, eu văd agitaţie.”
Buna dispoziţie a lui Coleman era de înţeles, dar puţin iritantă, date fiind circumstanţele. Corpul său funcţiona din nou şi era pe cale să vadă cum intră în acţiune un plan de luptă pe care compania sa îşi petrecuse ani de zile dezvoltându-l. Dar, mai presus de toate, era pe cale să – aşa cum îi plăcea să spună – se confrunte cu ruşii. Nu este ideea de distracţie pentru toată lumea, dar pentru un fost SEAL şi pasionat de istorie militară, era un vis devenit realitate.
„Este destul de incredibil ce s-a realizat aici, Mitch. Au cheltuit sute de milioane de dolari şi au reuşit să ţină totul departe de radarul lui Krupin. Au descoperit, de asemenea, o mulţime de programe malware ruseşti în sistemele lor militare şi civile – în special în reţeaua electrică şi în comunicaţii. Totuşi, în loc de proteste diplomatice, ei au ţinut-o sub pălărie şi au scris un cod care o poate şterge la o simplă apăsare de buton. Asta i-a făcut pe ruşi să devină leneşi. Dacă ei cred că au o penetrare bună, nu se mai obosesc să facă upgrade.”
„Războaiele nu se câştigă cu computere, Scott.”
„Acesta este doar vârful icebergului. Guvernul a făcut o treabă bună convingându-i pe oameni să păstreze rezerve de urgenţă de alimente, apă şi combustibil. De asemenea, la modul în care s-a modernizat această ţară, majoritatea locuitorilor din mediul urban au încă rude apropiate care trăiesc în zonele rurale. Riga este cel mai mare oraş din ţările baltice, dar are doar jumătate de milion de locuitori. Ei pot goli oraşul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, ceea ce va reduce numărul victimelor civile şi va arunca o cheie în maşina de propagandă a lui Krupin. Să spui că Letonia este o ameninţare cu care trebuie să te confrunţi şi apoi să-ţi conduci tancurile într-un oraş gol nu va da bine la televizor. Chiar şi la televiziunea rusă.”
„Arme?”
„Grăniceri în toată ţara, în plus faţă de ceea ce militarii vor lua cu ei când se vor împrăştia. Şi am luat o lecţie de la afgani în timpul luptei lor cu ruşii. Îţi aminteşti zicala preferată a mujahedinilor?”.
„Nu ne este frică de ruşi. Ne este frică de elicopterele ruseşti”.
„Exact. Balticii au cheltuit o sumă imensă de bani pe sisteme de rachete sol-aer mobile de ultimă generaţie şi le-au împrăştiat în toată ţara. Chestiile astea sunt foarte departe de porcăriile de mână pe care le foloseau afganii. Este un sistem autonom, inteligent din punct de vedere artificial, care poate identifica şi doborî chiar şi avioanele dotate cu sisteme stealth. Cea mai bună parte? Este compatibil cu iPhone. Serios.”
„Da, dar orice luptă devine în cele din urmă sângeroasă. Cum vor merge lucrurile când vor trebui să privească armata rusă în ochi?”.
„Sunt buni luptători şi cunoaşterea terenului le va oferi un avantaj serios. La fel va fi şi motivaţia lor. Raiduri mici de către echipe mici. Intrare şi ieşire. Sustenabile pe termen lung. Nu va dura mult până când soldatul rus obişnuit se va întreba de ce naiba se află în Letonia, aşteptând să fie luat de un lunetist sau să fie aruncat în aer de o mină.”
Rapp a dat din cap. Strategia pe care Coleman îi ajutase pe baltici să o conceapă era în mod obişnuit inteligentă şi raţionalizată. Dar, în faţa războiului, chiar şi cele mai perfecte planuri aveau tendinţa de a se duce dracului. Când ruşii ameninţau Europa cu bombe nucleare, iar localnicii se prăbuşeau când Sokolov începea să execute, să înfometeze şi să îngheţe populaţia civilă. Adevărul era că epoca războaielor între puterile moderne se încheiase. Indiferent de modul în care se desfăşurau, toată lumea pierdea. Toată lumea în afară de Maxim Krupin.
Au dat colţul şi s-au trezit într-o fundătură.
„Eşti impresionat?” a spus Coleman în timp ce zidul de piatră din faţa lor a început să alunece într-o parte.
„Îmi place rahatul ăsta. Familia Addams se întâlneşte cu Get Smart”.
Înăuntru au găsit o scară în spirală ruginită care ducea spre un buncăr de beton expansiv care părea să dateze cel puţin din epoca sovietică. Cablurile de alimentare şerpuiau în toate direcţiile, iar stive de generatoare şi baterii ascundeau un perete. Scaunele şi birourile aveau un aspect de magazin de vechituri, deşi computerele şi cei douăzeci de ani care le manevrau păreau de ultimă generaţie.
Generalul Markuss Strazds abia dacă era recunoscut în hainele sale civile. Expresia stoică pe care Rapp o asocia cu el fusese înlocuită de una de resemnare stupefiată. Nu era surprinzător. Rapp zădărnicise mai

multe atacuri teroriste decât putea număra, dar nu se confruntase niciodată cu sfârşitul brusc al Americii. Organizaţii precum Al Qaeda puteau face foarte multe pagube, dar nu era probabil să navigheze şi să anexeze Coasta de Est.
„Ai avut dreptate", a spus Strazds. „A început".
El se referea la atacul cibernetic despre care toată lumea presupunea că va fi primul val al Rusiei.
„Ce spune asta?" a întrebat Rapp, arătând spre un set de ecrane de calculator montate pe perete. Fiecare dintre ele se întunecase, cu excepţia câtorva rânduri de text ilizibil în centru.
„Este un mesaj ransomware. Hackerii cer echivalentul a un milion de dolari americani în bitcoin pentru a ne debloca sistemul. În acest caz, reţeaua care alimentează partea de nord-est a ţării."
„Este ceea ce aş face şi eu", a spus Rapp. „Dacă atacurile ar putea fi urmărite până la Kremlin, le-ar telegrafia intenţiile. Krupin ştie că vreţi să credeţi că nu sunt ei şi vă dau un motiv pentru asta."
„Dacă nu ar fi fost avertismentul vostru, exact asta ar fi făcut politicienii noştri. Să-şi ascundă capul în nisip, amânând acţiunea până când tancurile ruseşti vor străbate străzile noastre."
În ciuda faptului că se aflau sub pământ, vuietul surd al unei sirene de raid aerian a devenit brusc audibil.
„Începem evacuarea oraşelor", a explicat Strazds. „Telefonia mobilă şi internetul sunt căzute, dar am reuşit să menţinem în funcţiune televiziunea prin cablu şi majoritatea posturilor de radio. În termen de douăsprezece ore, marile noastre centre de populaţie ar trebui să fie aproape abandonate."
„Putere?" a întrebat Coleman.
„Aproximativ douăzeci la sută din populaţie este în prezent fără electricitate, dar vom reuşi să reducem acest procent la zece la sută în următoarea oră. Îmi imaginez că rahatul ăla de Maxim Krupin se va pişa pe el. Pe baza programelor malware pe care le-am găsit, s-ar fi aşteptat ca cea mai mare parte a ţării să fie întunecată."
„Cât timp mai durează până când veţi reuşi să restabiliţi internetul?" a întrebat Rapp.
„Nu suntem siguri. Echipamentele mai noi şi mai sofisticate sunt cele mai vulnerabile."
„Serviciul de telefonie mobilă?" a spus Rapp.
„Nu anticipăm că vom primi din nou semnal celular. Până când vom reuşi să repornim serverele, presupunem că ruşii vor bruia în mod activ semnalele. Totuşi, nu ne va paraliza atât de tare pe cât cred ei. Haideţi, să vă arăt."
În timp ce îi conducea spre partea din spate a buncărului, totul s-a întunecat. Înjurături zgomotoase s-au ridicat de la copiii din spatele computerelor, liniştindu-se din nou când generatoarele au pornit.
Strazds şi-a continuat drumul prin lumina slabă de urgenţă, conducându-i printr-o arcadă care părea să fi fost construită de romani. Ceea ce au găsit de cealaltă parte nu era cu mult mai modern. Femei în căşti, multe dintre ele care păreau să fi fost smulse din căminele de bătrâni, erau aşezate la o tablă enormă încâlcită de cabluri. Toate vorbeau în căşti şi făceau conexiuni fizice la liniile telefonice. De-a lungul peretelui opus se afla un bărbat care sorta sute de fire deteriorate care, din când în când, îi împroşcau salopeta unsuroasă cu scântei.
„Ludvigs!", a strigat generalul. „De ce nu am curent?"
Omul a pivotat pe un picior bolnav. „Fac asta de dinainte să te naşti, Markuss! Ar trebui să-mi arăţi respect!"
„Nu pot să-ţi arăt nimic pentru că eşti pe jumătate orb şi nu este suficientă lumină!"
Bărbatul a scuturat un pumn în direcţia lor înainte de a se întoarce la treabă.
„Letonia nu s-a modernizat la fel de repede ca Occidentul", a explicat Strazds. „Unele dintre aceste echipamente au fost folosite încă de acum douăzeci şi cinci de ani, iar mulţi dintre cei care le-au operat sunt încă în viaţă. Nu a existat niciodată un motiv real pentru a ne chinui să scăpăm de el, iar când am început să ne planificăm pentru o potenţială invazie rusă am fost recunoscători că nu am făcut-o."
„Chestia asta este complet impenetrabilă la atacurile cibernetice", a spus Coleman, preluând gândul generalului. „Întreaga ţară este plină de cabluri şi întrerupătoare fizice care au fost recondiţionate. S-ar putea să nu fie rapid şi să nu fie sexy, dar singura modalitate prin care ruşii o pot scoate din funcţiune este să o arunce în aer. Şi asta presupunând că o pot găsi. Majoritatea schemelor pentru aceste lucruri nu au fost niciodată digitizate. Toate putrezesc în subsolurile vechilor clădiri guvernamentale."
„Cum se descurcă Estonia şi Lituania?" a întrebat Rapp.

„Cât de bine se poate de aşteptat”, a spus Strazds. „Preşedintele estonian era încă sceptic şi au fost reticenţi în a se angaja pe deplin. Dar acum mi s-a spus că fac tot ce pot pentru a recupera timpul pierdut.”
Bătrânul care încerca să repornească curentul s-a agăţat de un întrerupător care aparţinea unui film de groază din anii '50. O smucitură rapidă a reaprins luminile, dar l-a lăsat să se mângâie cu flăcări pe mânecă.
„Dacă vreţi să plecaţi din Letonia, acum este momentul”, a spus Strazds. „Am un avion care vă poate evacua în Suedia”.
Rapp s-a uitat la expresia plină de speranţă a lui Coleman şi a clătinat din cap. „Dacă l-aş face pe Scott să plece acum, nu m-ar ierta niciodată.”

CAPITOLUL 34

SALEKHARD
RUSIA
În ciuda hainei şi a pălăriei de lână, Azarov simţea cum frigul începea să pătrundă în el. Sângele de pe podea fusese simplu de stropit, dar nu exista nicio modalitate practică de a scăpa de cadavru. Acesta zăcea încă în mijlocul podelei, acolo unde căzuse. Problema devenise să întârzie cât mai mult posibil descompunerea. În timp ce blocul de apartamente mirosea deja a mucegai, ţigări şi urină, nu era nici pe departe suficient de puternic pentru a masca duhoarea unui cadavru în descompunere.
Azarov a întins mâna spre pachetul de ţigări de pe masă, dar şi-a amintit că o fumase pe ultima cu câteva ore în urmă. Era ora 3 dimineaţa şi nimic nu-i ţinea companie în afară de briza umedă care curgea prin fereastra deschisă şi de mortul care se uita fix în spatele lui. Şi-a umbrit telefonul cu o mână, ţinându-l jos ca să nu-l lumineze atunci când a verificat ecranul. Încă nimic de la Kennedy care să spună că primise pachetul pe care îl trimisese pentru Cara. Singura comunicare pe care o primise în ultimele douăzeci şi patru de ore fusese un mesaj scurt de la Joe Maslick, care spunea că începuseră atacurile cibernetice. Dar nu asupra Ucrainei. Pe ţările baltice.
O confruntare directă cu NATO era o acţiune atât de extremă încât până şi Azarov se trezi uimit. În retrospectivă, însă, probabil că nu ar fi trebuit să fie. Combinaţia dintre slăbiciunea lui Krupin şi implicarea lui Andrei Sokolov ar fi trebuit să facă această mişcare evidentă. Poate chiar inevitabilă.
S-a lăsat pe spate în scaun, examinând conturul tăcut al casei de peste drum. Întrebarea interesantă era dacă gambitul baltic al lui Krupin va fi ţinut minte ca o nebunie sau ca una dintre cele mai strălucite mişcări strategice din istorie. Occidentul se pierduse – se străduia să-şi amintească ce era şi pierdea din vedere ceea ce aspira să fie. Mai avea oare coeziunea şi simţul scopului necesare pentru a intra într-o luptă de o asemenea amploare?
Sunetul unui motor a devenit audibil peste vânt, iar Azarov a glisat scaunul pe spate, asigurându-se că va fi invizibil de pe stradă.
Când a văzut că era o ambulanţă cu luminile de urgenţă stinse, ritmul cardiac i-a crescut – ceva ce i se întâmpla rar, cu excepţia cazului în care Krupin sau Cara erau implicaţi. A rămas nemişcat în timp ce aceasta a alunecat până la oprire şi patru bărbaţi în uniforme de paramedici au coborât.
S-au dus în spate şi au scos o targă, mişcându-se cu o vizibilă lipsă de urgenţă. Pentru o clipă, Azarov s-a gândit că bărbatul dinăuntru ar fi putut ceda în urma bolii sale, dar a respins ideea aproape imediat. Toţi cei patru bărbaţi păreau să aibă un interes exagerat pentru cartierul pustiu din jurul lor, scrutând în permanenţă strada şi casele tăcute care o mărgineau. Unul dintre ei, un bărbat brunet şi zvelt, cu un mers sigur, şi-a îndreptat atenţia spre fereastra de la etajul doi a lui Azarov. Lumina care curgea din spatele ambulanţei îi lumina trăsăturile suficient de mult pentru a le face recognoscibile.
Ochii lui Nikita Puşkin au zăbovit, privind fix în ceea ce din poziţia lui ar fi fost o umbră impenetrabilă. Faptul că fereastra era deschisă pe vremea asta s-ar fi înregistrat ca fiind neobişnuit, deşi explicaţiile abundau – apartamentul putea fi abandonat, zăvorul putea fi spart, rezidentul putea fi neobişnuit cu mirosul urât mirositor al clădirii vechi.
În cele din urmă, tinereţea şi aroganţa au învins prudenţa. Puşkin s-a întors să-şi urmeze oamenii spre casă, fără îndoială nerăbdător să ducă la bun sfârşit sarcina pe care i-o încredinţase Krupin.

- – -

Iuri Lebedev a deschis un ochi, privind în întuneric în timp ce soţia lui sforăia încet lângă el. Pentru o clipă, a crezut că zgomotul făcuse parte dintr-un vis, dar apoi s-a auzit din nou. Cineva bătea la uşă.

S-a rostogolit pe o parte, bănuind că îl cunoştea pe cel responsabil şi hotărând să îl ignore. Abia îşi pusese pătura înapoi peste el când s-a auzit din nou, de data aceasta suficient de insistent încât să aibă potenţialul de a-şi trezi soţia.

Înjurând în sinea lui, Lebedev s-a rostogolit din pat şi şi-a smuls halatul de pe un cârlig de pe perete. Dacă era iubitul din când în când al fiicei sale, beat şi plângând din nou de remuşcări, avea să fie un iad de plătit.

Tumoarea din creier îl omora fără îndoială – îi simţea efectele în fiecare clipă a fiecărei zile – dar nu era încă mort. Chiar şi cu pierderea în greutate, încă mai înclina cântarul la o greutate solidă de optzeci şi patru de kilograme. Nu că ar fi avut intenţia de a-l răni pe băiat – nu era chiar un copil rău. Dar fiica lui era hotărâtă şi frumoasă şi era aproape prima din clasa ei la şcoală. Rusia nu era deloc ţara tuturor şanselor, dar existau locuri în vârf pentru o fată ca ea. Tot ce trebuia să facă era să plece din oraşul ăsta şi din oamenii din el.

Lebedev a păşit prin sufragerie, aprinzând o lumină de deasupra capului înainte de a trage de uşa din faţă. În loc de o adolescentă îndrăgostită, însă, a găsit trei bărbaţi în uniformele unui echipaj de ambulanţă.

„Cine sunteţi voi?”

Bărbatul din centru zâmbea, dar părea să aibă o vagă cruzime – nu ceea ce te-ai fi aşteptat de la cineva din profesia lui. De fapt, niciunul dintre ei nu era. Semănau mai mult cu oamenii din forţele speciale pe care îi cunoscuse în timpul zilelor sale de armată decât cu localnicii burtoşi şi cu ochii înneguraţi care aveau slujbe ca aceasta.

„Am fost anunţaţi de o urgenţă medicală”, a spus bărbatul prin zâmbetul său îngheţat.

„Aţi greşit casa”. Lebedev a început să închidă uşa.

„O femeie tânără a dat telefon. Numele ei era Tatiana.”

Fruntea lui s-a încruntat. „Aşa o cheamă pe fiica mea cea mai mică.”

„Sunteţi sigur că este în regulă?”

El nu ştia de ce nu ar fi fost. Tatyana era o fată sănătoasă şi rezonabil de sensibilă. Pe de altă parte, abia împlinise treisprezece ani. Vârsta la care femeile înnebunesc.

„Intră”, a spus Lebedev, pornind spre camera pe care o împărţeau cele două fete ale sale.

Bărbaţii au adus targa, iar el a auzit uşa de la intrare închizându-se chiar înainte ca ţeava unui pistol să fie apăsată la ceafă.

Maxilarul i s-a încleştat de furie în timp ce şi-a ridicat mâinile. Ce naiba se întâmpla cu ţara lui?

„Nu avem nimic de valoare. Cu siguranţă, nimic care să plătească chiria pentru uniformele voastre de lux şi ambulanţa falsă.”

„Nu-i adevărat”, a spus bărbatul din spatele lui, în timp ce însoţitorii lui se îndreptau spre spatele casei. „Mi s-a spus că eşti cel mai valoros om din toată Rusia.”

Lebedev a auzit zbateri şi un ţipăt scurt. Motivul pentru această scurtime a devenit clar când soţia sa a fost târâtă în sufragerie cu o garoafă în jurul gâtului. Câteva momente mai târziu, cel de-al doilea bărbat a apărut cu fiicele lui Lebedev, fiecare cu câte o sârmă similară care le supunea.

El a înaintat instinctiv, dar bărbatul din spate, l-a apucat de gât şi a mărit presiunea ţevii pistolului asupra craniului său.

„Ce familie frumoasă ai, Yuri. Eşti un om norocos. Cu excepţia tumorii care îţi mănâncă creierul. Mi-au spus că o să-ţi pierzi minţile şi controlul asupra corpului. Că o să mori încet şi îngrozitor. De ce ai vrea să-i faci să treacă prin asta? E un act de laş. „

„Tu eşti cel care are nevoie de o armă pentru a-l proteja de un muribund şi de trei femei. Dacă tot ai de gând să vorbeşti, de ce nu o foloseşti ca să-mi spui ce vrei?”

Ochii soţiei sale începuseră să se umfle, iar sârma dispărea în carnea din jurul gâtului. Fiicele lui erau amândouă îngheţate în cămăşile de noapte, cu lacrimile curgându-le în tăcere pe obraji.

„Te vreau pe tine, Yuri. Vreau să accepţi oferta generoasă de tratament pentru boala ta.”

Lebedev a dat încet din cap şi presiunea din jurul gâtului său s-a relaxat uşor. O refuzase pentru că medicul său – unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi încă din şcoala primară – îl sfătuise să o facă. Oamenilor le fuseseră oferite oportunităţi similare, dar nu existau detalii despre studiul în sine sau despre rezultatele subiecţilor care acceptaseră să participe. Lipsa de informaţii a depăşit sfera neobişnuitului, trecând linia spre suspicios.
Aşa cum se întâmplase de atâtea ori până atunci, sfatul prietenului său părea să fi fost bun.
„Familia mea nu va fi afectată?"
„Bineînţeles că nu. Am nevoie de ei aici pentru a le spune oamenilor că ai avut o criză care te-a convins să te alături studiului nostru. Sau ceva de genul ăsta. Nu prea mă interesează detaliile, atâta timp cât sunt convingătoare. Dacă nu este, mă voi întoarce aici şi îi voi vizita din nou. Aţi înţeles?"

CAPITOLUL 35

KREMLIN
MOSCOVA
RUSIA
DUREREA din spatele ochilor lui Maxim Krupin era considerabilă, dar diferită, atât prin calitate, cât şi prin amploare, de cea cu care se obişnuise în ultimele luni. Nu era rezultatul tumorii sale sau un indiciu al unui atac iminent, ci mai degrabă rezultatul stimulentelor pe care şi le injectase.
Beneficiile poţiunii doctorului Fedkin îi depăşiseră chiar şi cele mai nebuneşti speranţe. Detaliile coridorului pe care mergea se ascuţiseră. Roşul covorului, verdele uniformelor militare şi aurul mulurilor ornamentate străluceau cu o intensitate nouă. Intoxicant, dar şi o privire nediluată asupra cât de mult slăbise. Până acum, declinul fusese prea lent pentru a fi înţeles pe deplin.
Memoria sa pe termen scurt fusese restabilită, la fel ca şi capacitatea sa inegalabilă de a sorta şi prioritiza informaţiile. Senzaţia de a deţine din nou controlul – de a supune lumea voinţei sale în loc să fie copleşit de ea – era îmbătătoare.
Gărzile de la capătul coridorului îşi treziră atenţia şi deschiseră uşile care duceau spre o încăpere cavernoasă care fusese transformată într-un centru de comandă militar. Când a intrat, însă, maşinăriile aşteptate ale războiului modern nu se găseau nicăieri. Personalul subaltern părea să fi fost concediat, iar generalii lui se certau pe o hartă de masă a Balcanilor.
Sokolov a revenit brusc la atenţie, în timp ce ceilalţi au tăcut şi au oferit recunoaşteri ceva mai puţin entuziaste la sosirea preşedintelui lor.
„Ce este asta?" a spus Krupin, fluturând o mână în jurul camerei goale. „Din câte am înţeles, atacurile cibernetice au început şi suntem pe deplin operaţionali."
„Aşa este", a spus Sokolov. „Din păcate, faza iniţială a invaziei nu a fost atât de eficientă pe cât am anticipat."
Krupin s-a întors către Oleg Gorsky, tânărul general al forţelor aeriene care supraveghea unitatea lor de război cibernetic. „Explică."
„Nu pot. Am avut o penetrare excelentă în toate sistemele baltice. Încercăm să evaluăm..."
„Ei ştiau", a întrerupt Sokolov. „Forţele lor de securitate au căutat malware-ul nostru şi apoi nu au făcut nimic pentru a-l eradica. L-au adormit pe acest prost în timp ce au creat patch-uri pe care le-au implementat la câteva minute după atacul nostru."
„Perturbarea este încă semnificativă", s-a grăbit să adauge Gorsky. „Întreruperi electrice, colapsul traficului pe internet şi al reţelei celulare..."
„Cele mai multe dintre întreruperile electrice au fost doar temporare", a întrerupt Sokolov. „Estimăm că inamicul controlează energia electrică în mai mult de trei sferturi din teatrul nostru de operaţiuni. Există, de asemenea, dovezi ale existenţei unui sistem de telefonie fixă de care nu aveam cunoştinţă. Radioul de urgenţă funcţionează, la fel ca şi un număr de staţii de cablu. Se folosesc de aceste capacităţi pentru a organiza o reacţie surprinzător de amplă."
„Cum aşa?" spuse Krupin.

„Locuitorii sunt evacuaţi în zonele rurale într-un mod extrem de ordonat. Se pare că trupele noastre vor ajunge şi vor găsi obiectivele lor majore abandonate."
„Mi s-a spus că atacurile cibernetice au fost voalate ca ransomware", a spus Krupin, străduindu-se să înţeleagă ce i se spunea, chiar şi cu mintea sa stimulată. „Milioane de oameni îşi abandonează casele din cauza unui hacking despre care tocmai aţi spus că nici măcar nu a fost deosebit de eficient?"
„Mai este şi altceva", a spus Gorsky. „Nu sunt doar oraşele care se golesc. Sunt bazele militare. Soldaţii îşi abandonează uniformele şi dispar în mediul rural cu echipamentele şi echipajele lor. Poate şi mai rău, practic toate avioanele de război din ţările baltice sunt în aer şi se îndreaptă spre bazele de peste graniţa cu Polonia."
„Ne-am mutat pe teritoriul baltic fără ordinul meu?"
„Nu, domnule", a spus comandantul forţei sale terestre. „Nu am făcut nicio mişcare ameninţătoare care ar putea să ne telegrafieze intenţiile."
„Care este situaţia NATO? „
„Forţele care se retrag de la exerciţiile din Polonia se întorc şi liniile de aprovizionare sunt restabilite", a declarat Sokolov. „Din nou neaşteptat, dar prea puţin şi prea târziu".
„Observăm, de asemenea, o creştere a activităţii navale", a declarat amiralul Vladimir Zhabin. „Două grupuri de portavioane americane se deplasează în direcţia Mării Baltice, în timp ce alte două sunt în drum spre Marea Barents. Am înregistrat, de asemenea, o activitate neobişnuită a submarinelor în apropierea apelor noastre teritoriale şi un distrugător britanic suplimentar care intră în Marea Neagră. Concentraţiile de nave de război europene în Mediterana sunt..."
„O altă etalare de hardware fără sens", a spus Sokolov cu dispreţ. „Nu ducem o bătălie navală."
Cuvintele sale au aprins o altă ceartă între comandanţi, pe care Krupin a ascultat-o doar pe jumătate. În schimb, s-a străduit să analizeze faptele care tocmai îi fuseseră furnizate. Fusese oare trădat? Oare unul dintre puţinii ofiţeri care ştiau de gambitul baltic le scursese americanilor intenţiile sale? Mult mai periculos, era posibil ca americanii să bănuiască faptul că era bolnav? Descoperise Irene Kennedy un indiciu pe care îl lăsase neglijent în urmă?
„Ajunge!" a spus Krupin în cele din urmă, reducându-i la tăcere pe bărbaţi. „Ce înseamnă toate astea pentru situaţia noastră tactică?".
Gorsky a vorbit imediat, încercând în mod clar să îi smulgă controlul lui Sokolov. „Ne lasă planurile în zdrenţe, domnule preşedinte. Ne confruntăm cu un război de gherilă prelungit împotriva unor adversari formidabili care acţionează pe propriul lor teritoriu. Mai mult, este probabil ca forţele aeriene din Balcani să organizeze raiduri nocturne şi apoi să se retragă înapoi peste graniţa poloneză. Bazele şi pistele lor vor fi în afara razei noastre de acţiune, cu excepţia cazului în care suntem dispuşi să intrăm în Polonia, o mişcare care ne-ar suprasolicita în mod catastrofal resursele."
Amiralul Zhabin a fost următorul care a luat cuvântul, părând să fi preluat ceva curaj de la colegul său mai direct. „Dacă americanii decid să cucerească Marea Baltică, ar fi în măsură să aprovizioneze o insurgenţă semnificativă. Putem rezista până la ultimul om, dar rezultatul este predestinat. Bugetul lor naval este semnificativ mai mare decât toate cheltuielile noastre anuale pentru apărare."
„Am putea folosi sisteme de arme de la sol pentru a ţinti navele lor..." a început Sokolov, dar Gorsky a îndrăznit să-i taie calea.
„Rezervele noastre de astfel de arme în ţările baltice vor fi extrem de limitate la început, iar lansarea de rachete de pe teritoriul rusesc ar invita la represalii directe. În acel moment, orice pretenţie ar fi pierdută. Rusia ar fi în război cu Occidentul".
„Ei nu ar îndrăzni!" a strigat Sokolov. „Avem arme nucleare tactice care ar putea nimici fiecare oraş important din Europa în decurs de câteva minute."
„Vorbim acum despre un război nuclear?" a spus Gorsky, egalând volumul vocii lui Sokolov. „Pentru anexarea a trei ţări care nu reprezintă o ameninţare imediată pentru noi? Aţi înnebunit?"
„Eşti uşurat", a spus Krupin.
Impactul a fost ceva mai mic decât se aştepta. Gorsky a dat pur şi simplu un semn sacadat din cap în semn de recunoaştere în loc de respect şi apoi a ieşit. Mersul său sugera mai mult uşurare decât umilinţă.
„Recomandări?" a spus Krupin, îndreptându-şi atenţia spre harta încorporată în masa din faţa lui.

„Abandonaţi şi reevaluaţi”, a spus liderul forţelor sale terestre. „Putem da vina pentru atacul cibernetic pe hackeri independenţi, iar forţele noastre nu au făcut nimic provocator. De fapt, putem protesta faţă de prelungirea neanunţată a exerciţiilor NATO din Polonia şi faţă de creşterea bruscă a activităţii navale americane. Alte exemple de agresiune neprovocată împotriva patriei”.
Krupin a analizat pentru o clipă cuvintele bărbatului, apoi a clătinat pur şi simplu din cap. „Ieşiţi afară. Cu toţii.”
Comandanţii lui rămaşi au trecut prin uşă şi a aşteptat ca aceasta să se închidă înainte de a vorbi din nou. „La ce se joacă americanii, Andrei?”.
Sokolov şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a uitat în jurul camerei goale. „Guvernele statelor baltice au fost mai deştepte decât le-am dat noi credit. Ceea ce noi vedeam ca fiind corupţie şi risipă în cheltuielile lor militare pare să fi fost acum deturnarea fondurilor pentru crearea unei capacităţi asimetrice.”
„A funcţionat?”
„Într-un alt set de circumstanţe, poate. Dar ameninţarea imediată pentru voi nu vine de la americani sau de la europeni. Este de la oamenii care tocmai au părăsit această cameră şi de la aliaţii lor. Este de la premierul Utkin, care este în afara ţării, dar care este încă foarte în contact cu susţinătorii săi din interiorul graniţelor noastre. Este de la Roman Pasternak, ai cărui susţinători demonstrează pentru eliberarea sa din închisoare.”
„Sunt de acord că trebuie să-i ţinem pe duşmanii mei interni în dezechilibru, dar reuşeşte asta o insurecţie nesfârşită, desfăşurată în trei ţări diferite?”
„Aceşti insurgenţi nu ar fi altceva decât terorişti care ne-ar ucide trupele în ambuscade laşe. I-am zdrobi şi ne-am folosi de presa rusă pentru a-i arăta ceea ce sunt.”
Krupin s-a uitat în ochii celui mai loial discipol al său şi a văzut fervoarea naţionalistă arzând în ei. El era în multe privinţe unic. Un om cu o mare forţă personală, dar nu şi cu o mare ambiţie personală. Un om care a trăit doar pentru a servi gloria Rusiei şi pentru a-i vedea puterea extinsă în întreaga lume. Aceste trăsături l-au făcut extraordinar de folositor, dar i-au sucit şi percepţiile. El credea că, cu o demonstraţie suficientă de hotărâre militară, lumea se va trezi brusc la realitatea superiorităţii inerente a Rusiei. Krupin, pe de altă parte, nu avea astfel de iluzii.
Un război sângeros şi îndelungat le-ar fi sifonat resursele şi voinţa naţională. Americanii îşi vor menţine acţiunile chiar sub pragul care ar justifica un răspuns pe scară largă. Ar fi introdus clandestin provizii, consilieri şi echipe de operaţiuni speciale. Ar pune la cale sancţiuni economice din ce în ce mai zdrobitoare. Şi ar strânge Europa laolaltă şi şi-ar reconstrui capacitatea militară. Poporul rus şi-ar vedea viaţa afectată negativ şi ar căuta pe cineva pe care să dea vina. Chiar şi cu folosirea abilă a mass-mediei, era imposibil de imaginat că nu va deveni ţinta furiei lor.
„Avem nevoie de o victorie rapidă şi decisivă, Andrei. Nu de un dezastru care se mişcă încet”.
„Situaţia s-a schimbat”, a recunoscut Sokolov. „Vom câştiga, dar lupta va fi mai dificilă decât am anticipat. În cele din urmă, asta e natura războiului.”
„Inacceptabil.”
„Domnule, nu există...”
„Vom anula invaziile din Lituania şi Estonia. Trupele eliberate vor fi folosite pentru a întări atacul nostru asupra Letoniei. Vom aduce o forţă atât de copleşitoare în acest război încât insurgenţa nu va avea niciodată şansa de a se instala. Le va fi clar letonilor că rezistenţa nu poate produce decât distrugerea ţării lor şi pierderea de vieţi omeneşti.”
„Domnule, avem planuri meticulos stabilite pentru a cuceri toate cele trei ţări. V-aş sfătui să nu le schimbaţi la această dată târzie.”
Instinctul lui Krupin a fost să precizeze clar că ordinele sale nu trebuiau să fie puse la îndoială, dar a forţat un răspuns mai blând. Stimulentele aveau să îşi piardă efectul în curând, iar următorul tratament al lui Krupin era deja programat. Deocamdată, generalul trebuia să fie ţinut mulţumit.
„Comandanţii de teren cer mereu mai mulţi oameni şi echipamente, Andrei. Acum putem să le oferim noi. Vom împărţi ţările baltice şi vom da totuşi o lovitură umilitoare – poate chiar fatală – alianţei occidentale. Lituania şi Estonia tot vor cădea în mâinile noastre. Dar nu astăzi.”
- – -

Krupin se plimba pe hol strângând un portofoliu într-o mână şi ţinându-l pe celălalt în buzunar. Vigoarea şi capacitatea de concentrare îi scăzuseră, obligându-l să îşi injecteze încă o fiolă de stimulente de la Fedkin. Îşi făcuseră treaba, dar cu preţul unei bătăi de inimă periculos de rapide şi a unor tremurături în extremităţi care trebuiau să fie ascunse.
Uşile aurite care se profilau în faţă au început să se deschidă şi a auzit zgomotul familiar al oamenilor care se ridicau de pe scaunele lor. Sistemul de sonorizare i-a anunţat sosirea şi şi-a accelerat ritmul în timp ce intra în sală. Toţi membrii Adunării Federale îi umpleau privirea periferică, dar i-a ignorat, concentrându-se să urce treptele spre podium la jumătatea sa obişnuită de alergare. Mâna din buzunar i s-a părut suficient de nefirească încât a scos-o, lăsând-o să se legene liber lângă el înainte de a o strecura în spatele unui pupitru plasat în centrul scenei.
Era o piesă de mobilier substanţială, ornamentată, care îi ascundea cea mai mare parte a corpului şi care avea un mic pupitru unde îşi putea linişti mâinile tremurânde. Tapiţeria de catifea matlasată de pe spătar era o noutate, dar tot restul încăperii era familiar – tavanul boltit de sus, candelabrele aurii şi, mai presus de toate, feţele politicienilor care se holbau la el.
„Vă rog să luaţi loc."
Au făcut cum le-a cerut, sunetul mişcărilor lor răsunând din nou prin sală.
„Voi fi scurt în comentariile mele. După cum ştiţi, Rusia a fost ţinta unor agresiuni tot mai dese din partea Occidentului. Deschiderile lor în Ucraina şi interesul crescând pentru Georgia. Exerciţiile lor provocatoare în curs de desfăşurare în Polonia, tratamentul aplicat etnicilor ruşi în fostele republici sovietice...".
A făcut o pauză şi a privit peste feţele nervoase ale audienţei sale. Toţi erau la curent cu atacurile cibernetice care vizau ţările baltice şi ar fi fost îngrijoraţi că au fost chemaţi la această sesiune de urgenţă. Laşi.
„Mai recent, comunitatea noastră de informaţii a descoperit un plan al NATO de a plasa oameni şi echipamente la graniţa noastră cu Letonia, la mai puţin de şase sute de kilometri de capitala noastră."
O minciună, desigur, dar care a provocat murmure de îngrijorare în sală.
„Nu mai putem tolera această campanie lentă de invadare. Ţara noastră este ciopârţită şi încercuită. Marginalizată şi izolată. Am sperat că eforturile noastre diplomatice şi angajamentul nostru profund faţă de pace vor opri agresiunea, dar nu a făcut decât să ne îmbărbăteze duşmanii."
Transpiraţia îi răsfrângea pe frunte, dar a rezistat impulsului de a o şterge.
„Acum zece minute, şi cu mare regret, m-am trezit că nu am altă opţiune decât să ne mutăm armata în Letonia."
A existat o tăcere uimită aşteptată şi apoi o cacofonie care a devenit rapid asurzitoare. O parte dintre adversarii săi politici mai îndrăzneţi au îndrăznit chiar să se ridice în picioare şi să strige direct la el.
„Luaţi loc!", a spus el, apropiindu-şi gura de microfoanele aliniate în faţa lui. „Am avut..."
Forţa exploziei l-a izbit de pupitru, răsturnându-l şi trimiţându-l să alunece pe podea. Căldura a fost următoarea, pătrunzându-i costumul şi scotându-i ceafa, în timp ce fumul se revărsa peste el.
În afară de asta, nu a fost rănit. Direcţia atent calibrată a exploziei şi tapiţeria grea de pe pupitru făcuseră exact ceea ce Sokolov spusese că vor face.
Krupin a reuşit să se ridice în picioare, uitându-se prin ceaţă la membrii Adunării Federale, vizibili în primele rânduri. Cei mai mulţi erau panicaţi, alergând unii peste alţii într-un efort disperat de a scăpa. Câţiva erau inconştienţi şi cel puţin doi păreau morţi, victime ale unui catarg de steag care devenise un proiectil.
Krupin a început să latre ordine, arătând spre o femeie rănită care se lupta să rămână în picioare în timp ce colegii ei treceau grăbiţi pe lângă ea. A făcut un spectacol încercând să se lupte cu echipa sa de securitate în timp ce aceasta începea să-l tragă în afara scenei, dar a fost doar pentru camerele de filmat. Respiraţia îi devenea dificilă şi inima i se simţea ciudat de goală în piept.
Realizase ceea ce era necesar şi acum era timpul să se odihnească.

CAPITOLUL 36

SALEKHARD
RUSIA
GRISHA Azarov şi-a strecurat haina pe el şi şi-a îngropat partea de jos a bărbiei într-o eşarfă de lână grosieră. O pălărie de blană uzată trasă jos pe frunte îi completa deghizarea. Nu era cea mai extravagantă pe care o purtase vreodată, dar în ploaie şi întuneric era suficientă.
A coborât scările blocului de apartamente, traversând intrarea slab luminată şi deschizând uşa de la intrare cu câţiva centimetri. În spatele ambulanţei stătea un singur bărbat, cu ochii care măturau strada goală în sus şi în jos. Puşkin şi cei doi bărbaţi rămaşi intraseră în casa lui Iuri Lebedev cu o targă.
Azarov a ieşit în cele din urmă pe uşă, strângându-şi braţele în jurul trunchiului împotriva frigului în timp ce traversa strada.
„Iuri este în regulă?", l-a întrebat pe bărbatul care se dădea drept paramedic.
„Foarte bine. Ar trebui să te întorci înăuntru".
„Este un prieten de-al meu", a spus Azarov, ignorând sfatul. „Ştiu că a fost bolnav".
„Doar o mică problemă de respiraţie. Îl ducem la spital pentru o evaluare. Acum de ce nu te întorci în pat? E târziu."
Uşa din faţă a casei s-a deschis şi Pushkin a ieşit, în frunte cu cei doi oameni ai săi şi cu un targă rulantă. Legat ferm de el era un Iuri Lebedev inconştient. Soţia sa a apărut în pragul uşii o clipă mai târziu, părând îngrozită şi întorcându-se periodic să vorbească cu cineva din spatele ei. Fără îndoială, o încercare slabă de a-şi linişti cele două fiice.
Azarov a făcut un pas înapoi, păstrând vehiculul între el şi Puşkin. Când au început să-l încarce pe Lebedev înăuntru, a scos din buzunar un dispozitiv de urmărire GPS şi a folosit magnetul pentru a-l fixa de şasiu.
S-a retras mai mult în întuneric în timp ce doi bărbaţi au urcat în spate cu pacientul lor. În momentul în care vehiculul s-a îndepărtat, Azarov se strecurase într-un gol noroios între blocul său de apartamente şi cel de alături. Aplicaţia de urmărire a CIA de pe telefonul său a avut nevoie de câteva momente pentru a localiza GPS-ul ascuns, dar, în cele din urmă, un punct albastru a apărut pe hartă.
A format numărul în timp ce se îndrepta spre maşina pe care o parcase la două străzi spre nord. Joe Maslick a răspuns la al doilea apel.
„Te rog spune-mi că nu ai nevoie de un alt răcitor."
„Nikita Puşkin tocmai l-a sunat pe Lebedev. Urmărirea este de cinci pe cinci. Voi putea să-i urmăresc la o distanţă confortabilă."
A fost o scurtă pauză pe linie. „Am înţeles. Îl am pe ecran. Ţinta se îndreaptă spre est. O să-l sun pe doctorul Kennedy să văd dacă avem acoperire prin satelit, dar vremea nu pare să coopereze. Sunt la câteva ore distanţă de a vă aduce întăriri."
„Am înţeles. Ţineţi-mă la curent cu progresul vostru."
Azarov a deconectat apelul, străduindu-se să nu-şi accelereze nefiresc ritmul. Oare ambulanţa aceea îl va duce la Krupin? Ar putea fi atât de uşor? Kennedy îl pusese să promită că nu va face nicio mişcare fără aprobarea ei, dar ea ar fi fost pe deplin conştientă că minţea. Moartea lui Krupin în mâinile lui i-ar fi lăsat pe ea cu Sokolov de rezolvat, dar asta nu era o problemă insurmontabilă. Era un om inteligent şi necruţător, dar şi unul cu mulţi duşmani puternici.
- – -
Motorul maşinii s-a oprit, lăsându-l pe Azarov să se plimbe pe drumul pustiu. El greşise pe partea de anonimat când cumpărase o maşină nu mult mai bună decât Škoda pe care fusese nevoit să o abandoneze în casa lui Tarben Chkalov. Acum plătea preţul. Va supravieţui Maxim Krupin din cauza unui filtru de combustibil înfundat? Ar fi fost un fir de bujie corodat cel care ar fi precipitat un schimb nuclear şi i-ar fi permis lui Krupin să scape de pedeapsa pentru ceea ce îi făcuse lui Cara?
Când motorul a pornit din nou, a sunat un pic mai puternic. A apăsat acceleraţia şi vehiculul a reuşit efectiv să accelereze până la şaizeci de kilometri pe oră. Telefonul său încă mai recepţiona un semnal GPS puternic, afişând poziţia ambulanţei în timp ce intra pe un aeroport local care ar fi fost închis la această oră a dimineţii. Azarov a trecut la o imagine din satelit şi a privit ambulanţa trecând pe lângă terminal în favoarea unei piste de aterizare de-a lungul marginii sudice.

Harta arăta un drum de serviciu care înconjura aeroportul şi a virat pe el, simţind cum calitatea asfaltului se deteriora. Acest lucru, combinat cu faptul că a fost nevoit să stingă farurile maşinii şi să navigheze după strălucirea slabă a terminalului, a făcut ca progresul său să încetinească semnificativ.
Gardul din sârmă de lanţ care înconjura aeroportul a apărut în dreapta sa, oferindu-i un punct de referinţă în timp ce se întorcea spre partea din spate a instalaţiei. Farurile ambulanţei au apărut în cele din urmă în depărtare, oprindu-se lângă un avion militar de transport.
Vântul s-a înteţit odată cu sosirea zorilor, acoperind într-o oarecare măsură sunetul apropierii sale, dar nu atât de mult încât să se simtă confortabil să se apropie. Motorul s-a oprit din nou şi el a eliberat acceleratorul, permiţând vehiculului să alunece până la o oprire la aproximativ două sute de metri la nord de avion.
Azarov a coborât şi a escaladat gardul de sârmă picurată, alergând ghemuit prin mlaştinile întinse de cealaltă parte. La cincizeci de metri, a început să intre în strălucirea aruncată de luminile ambulanţei şi de cabina de pilotaj luminată, obligându-l să se lase pe burtă şi să se târască prin mărăciniş şi noroi.
Haina de lână îi ţinea trunchiul uscat, dar pantalonii i s-au udat imediat, conducând frigul din pământ. Auzea voci, dar nu reuşea să deslușească cuvinte individuale, în timp ce doi bărbaţi îl rostogoleau pe Iuri Lebedev spre cala de marfă deschisă a avionului. Nikita Puşkin şi încă un bărbat au rămas lângă vehiculul lor, scrutând peisajul cu puştile de asalt AN-94 purtate la piept.
Azarov s-a rostogolit pentru a-şi turti partea din spate a hainelor cu noroi şi apoi a luat o mână de noroi pentru a se întinde pe faţă şi pe păr. Ar fi fost suficient pentru a-i permite să se strecoare înainte încă douăzeci şi cinci de metri înainte ca riscul de a fi văzut să fie prea mare. Privirea lui Puşkin se îndrepta spre el, iar Azarov a strâmbat din ochi pentru a reduce reflexia din ochii lui.
Incapabil să se apropie mai mult, nu a putut face altceva decât să privească cum cei doi bărbaţi reapăruseră pe rampa de marfă deja în creştere. Au sărit şi au alergat înapoi spre ambulanţă în timp ce elicele începeau să se rotească. Atenţia lui Puşkin era împărţită în timp ce striga ordine peste vuietul avionului, iar Azarov a profitat de ocazie pentru a mai câştiga încă patru metri.
În ce scop, nu era sigur. Krupin nu era acolo. În cel mai bun caz, aştepta avionul în altă parte în Rusia. Dar chiar şi asta era departe de a fi garantat.
Când avionul a început să ruleze, Puşkin şi oamenii săi s-au urcat din nou în ambulanţă. Iuri Lebedev fusese răpit, familia sa terorizată, iar acum fusese predat forţelor aeriene ruseşti. Pe bună dreptate, Puşkin considera că şi-a făcut treaba.
Vehiculul s-a îndepărtat în timp ce avionul a intrat pe pistă în faţa lui Azarov. O rafală de vânt şi iluminarea l-au învăluit pentru o clipă, apoi l-au lăsat din nou în liniştea întunecată.
Era pe punctul de a-l suna pe Joe Maslick pentru a-i face un raport de situaţie şi a vedea dacă exista vreo modalitate de a urmări avionul, dar în schimb s-a ridicat în picioare şi l-a urmărit. Forma sa fizică era mult mai slabă decât fusese cândva, dar imaginea Cara zăcând în spital l-a propulsat cu o viteză care l-ar fi impresionat chiar şi pe fostul său antrenor dezaprobator.
A ajuns pe asfalt, folosind suprafaţa dură pentru a accelera până la un sprint complet. Avionul încă se poziţiona pentru decolare, călătorind cu o viteză care i-a permis lui Azarov să se apropie de el. A ţintit trenul de aterizare din partea dreaptă, luptându-se cu vânzoleala generată de elice şi reuşind să se agaţe de stâlpul vertical care susţinea roţile. Bubuitul din urechile sale era asurzitor, în timp ce sărea pe o bară de oţel care ieşea din spatele ansamblului.
Folosise singurul dispozitiv de urmărire GPS pe care îl avea pe ambulanţă, ceea ce îi lăsa o singură opţiune. Şi-a scos haina în timp ce avionul începea să accelereze, având grijă să nu lase să se prindă în anvelopele care se învârteau.
Prima lui încercare de a încurca lâna grea în mecanismul trenului de aterizare a eşuat şi haina aproape că i-a fost smulsă din mână. La a doua încercare, a reuşit să o agaţe de ceva ascuţit.
Acţiunea de a fixa haina în timp ce stătea în picioare pe piciorul precar şi îmbibat de ploaie îi luase atât de multă concentrare, încât nu mai urmărea viteza avionului. Perspectiva îi era puternic distorsionată de apa care îi biciuia faţa, ceea ce nu i-a lăsat altă soluţie decât să se lase pur şi simplu dus. S-a încolăcit într-o minge şi a încercat să-şi protejeze capul în timp ce aluneca pe jumătate alunecând, pe jumătate rostogolindu-se pe asfalt. Când, în cele din urmă, s-a oprit întins într-o baltă puţin adâncă, nu s-a mişcat

imediat, urmărind în schimb avionul ridicându-se în aer. În cele din urmă, a început să-şi mişte membrele într-o căutare metodică de oase rupte sau paralizie. După ce a confirmat că totul era mai mult sau mai puţin funcţional, s-a întins pe spate şi a lăsat apa de ploaie să i se scurgă pe faţă.
Telefonul securizat prin satelit îi fusese dat de CIA şi a presupus că îl foloseau pentru a-l supraveghea. Dacă reuşea să rămână în avion şi semnalul era suficient de puternic, puteau să-l urmărească. Ar putea duce direct la Krupin? Probabil că nu. Era prea precaut pentru asta. Dar i-ar fi adus cu un pas mai aproape.

CAPITOLUL 37

RIGA
LETONIA
O dată în plus, lumea din jurul lor devenise înşelător de normală. Rapp şi Coleman se aflau într-un SUV condus de un tânăr ofiţer al armatei letone îmbrăcat în civil. Se aflau la vest de aeroportul din Riga, parcurgând autostrada A5 cu geamurile deschise şi luminile aprinse. Singurul lucru care dădea de înţeles că ceva nu era în regulă era traficul neobişnuit de aglomerat de la ora 3 dimineaţa. Locuitori care fugeau din oraş.
Rapp a zărit o formaţiune de lumini pe cer, urmărindu-le cu privirea pentru o clipă înainte de a înregistra ce erau. Nu erau ruşi. Elicoptere ale forţelor aeriene letone care se îndreptau spre siguranţa Poloniei.
„De la o bază din sud-vest", a explicat şoferul lor, Jarus. „Au întârziat. Ar fi trebuit să fie complet abandonată până acum".
„Ruşii vor viza şi asta", a spus Rapp. „Cât de departe vor fi de locul în care ne îndreptăm?".
„Poate doi kilometri?"
„Deci, ar putea fi deasupra noastră prea repede pentru ca noi să reacţionăm."
„Da, dar nu este probabil. Baza a fost puternic capcanată şi minată. Vor fi foarte ocupaţi."
A luat o ieşire şi s-a îndreptat spre est pe un drum cu două benzi tăiat printre copaci. Spre deosebire de autostradă, era complet pustiu.
„Cam ciudat, nu-i aşa?" a spus Coleman de pe bancheta din spate. „Calmul dinaintea furtunii."
Un alt viraj i-a pus pe o potecă de pământ care pătrundea în pădure. Era suficient de îngustă încât Rapp a trebuit să închidă geamul pentru a împiedica crengile copacilor să îl lovească în faţă.
„Oamenii tăi ştiu că venim?" a întrebat Rapp.
„Cel mai probabil. Dar comunicaţiile nu sunt teribil de fiabile."
Coleman şi letonii creaseră un experiment interesant de război neconvenţional. Teoria era solidă, la fel ca şi pregătirea ţării, dar totul se baza pe distrugerea lanţului de comandă. Va funcţiona în practică? Izolarea şi haosul erau medii de operare cu care Rapp se obişnuise de-a lungul anilor, dar soldaţii aveau tendinţa de a dori mai multă structură.
„Ia-o uşor, atunci. Nu vreau să mor din cauza focului prietenesc înainte ca războiul să înceapă."
Jarus i-a urmat sfatul şi a încetinit. Farurile abia reuşeau să pătrundă în frunziş şi Rapp s-a aplecat în faţă, strâmbând din ochi prin parbriz. În cele din urmă, l-a apucat de braţul tânărului. „Opreşte-te."
Jarus a eliberat acceleratorul şi a lăsat vehiculul să se oprească, dar nu părea sigur de ce. „Mi s-a spus..."
A tăcut când din copaci au apărut cinci bărbaţi înarmaţi cu puşti de asalt.
„Stingeţi luminile şi coborâţi geamurile", a ordonat Rapp.
Bărbaţii s-au apropiat prin întuneric, unul dintre ei punând ţeava armei sale pe tâmpla lui Rapp. O lanternă s-a aprins şi la fel de repede s-a stins.
„Jarus. Ai întârziat", a spus bărbatul în engleză. „Ruşii ne-au trecut graniţa."
„Ce? Când?"
„Cu doar câteva minute în urmă. A început."
Rapp şi-a îndepărtat pistolul de la cap şi a ieşit din vehicul, savurând liniştea care nu avea să mai dureze mult timp. Şansele de a evita acest război fuseseră întotdeauna în jur de zero, dar undeva în adâncul minţii sale păstrase o mică speranţă. Acum dispăruse.

Au abandonat vehiculul şi au mers pe jos prin pădure până la o căruţă acoperită cu pânză care se împotmolise în pământul moale. Fusese proiectată pentru a fi trasă de un cal, dar, din anumite motive, lipsea acea componentă esenţială.
„Arme?" a întrebat Rapp.
„Mai rău. Baterii. Estimările de greutate care ne-au fost date au fost scăzute la jumătate."
Omul de la CIA a aruncat o privire în spatele lui, confirmând că nu aveau cum să bage SUV-ul acolo.
„Cât de departe?"
„Trebuie să ajungem până la marginea liniei de copaci. Poate cinci sute de metri."
„În regulă. Atunci o vom face în stil vechi. Scott, ia volanul din stânga. Eu o iau pe cea dreaptă. Jarus, tu mergi în faţă. Toţi ceilalţi sunt în spate."
Spiţele groase de lemn au oferit apucături rezonabile şi, după câteva încercări, căruciorul s-a pus din nou în mişcare. Aveau dreptate în privinţa greutăţii. De fiecare dată când gradul se întorcea în sus, punea căruciorul în pericol să se rostogolească înapoi şi să strivească jumătate din echipă. Totuşi, odată ce şi-au însuşit tehnica, au reuşit să facă progrese.
Lumina s-a îmbunătăţit încet, pe măsură ce înaintau, iar după ceva mai puţin de o oră, Rapp a zărit o siluetă umană în faţă. Sau, mai precis, o jumătate de siluetă. Partea inferioară a corpului bărbatului era ascunsă în gaura pe care o săpa. Când a văzut căruţa, a sărit şi a alergat să ajute.
„Trage-l în partea laterală a gropii şi întoarce-l", a spus Jarus, suficient de tare pentru ca Rapp şi Coleman să audă. „Avem nevoie de acces în spate".
Au pus-o în poziţie şi bărbaţii s-au prăbuşit la pământ, epuizaţi. În cele din urmă, principalul aeroport comercial al Letoniei era vizibil printre copaci. Clădirile şi pista acestuia erau parţial iluminate la mai puţin de un kilometru şi jumătate spre est.
Energia electrică era încă pornită, creând o ţintă uşoară pentru paraşutiştii care erau, fără îndoială, pe drum. Asigurarea securităţii aeroportului şi reconversia acestuia în bază rusă ar fi una dintre primele priorităţi ale lui Sokolov.
Coleman a venit alături de Rapp şi a studiat aerodromul din depărtare. „Simt că mă voi trezi din clipă în clipă şi voi afla că totul a fost un vis. Asta nu este o operaţiune păroasă care va fi ştampilată ca fiind strict secretă şi îndesată într-un dulap de arhivă în subsolul Agenţiei. Rusia a invadat NATO. Ne aflăm chiar în mijlocul unei răscruci istorice care ar putea stabili ordinea mondială pentru următoarea sută de ani."
- – -
„Încearcă din nou", spuse Rapp.
O serie de flash-uri surde îşi croiau drum prin crăpăturile din căruciorul pe care îl răsturnaseră.
„Funcţionează!", a venit răspunsul înăbuşit al omului de sub ea. Stătea în gaura pe care o săpaseră, tăind o placă de oţel de jumătate de centimetru în partea de jos. Maşina de tăiat cu plasmă alimentată cu baterii nu voise să coopereze la început, dar acum erau pe drum.
O trapă securizată ar fi fost al naibii de comodă, dar Rapp înţelegea de ce comandamentul leton decisese să nu o facă. Sub placă se afla un sistem de control care trebuia să fie ataşat fizic la o telecomandă unică în felul ei. Instalarea a aproape o tonă metrică de explozibili vii sub un aeroport comercial nu era ceva ce făceai fără să creezi o listă foarte lungă de măsuri de siguranţă.
Rapp se întoarse şi se întoarse spre marginea copacilor, unde Coleman încă privea clădirea goală a terminalului. Anticiparea părea să-l afecteze.
„Cât mai durează, Mitch?"
„Nu mai e mult."
Mai puţin de un minut mai târziu, zumzetul avioanelor care se apropiau a devenit audibil, făcând ca activitatea din spatele lor să crească în urgenţă. Rapp a îndreptat o lunetă de noapte spre cer, zărind în cele din urmă un transport rusesc. Era doar primul din multe altele, iar în curând sunetul lor a înecat tot restul. Copertinele au început să se deschidă şi să umple cerul, ciudat de frumoase în strălucirea verde a lunetei.
Îi era imposibil să nu-şi ţină mintea să nu alunece la războaiele mondiale purtate pe acest pământ cu atâtea decenii înainte. Magnitudinea pură a acestora. Economii complet rechiziţionate. Bătălii care au durat luni sau chiar ani de zile. Milioane de morţi din cauza luptelor şi alte milioane de morţi din cauza frigului, a

bolilor şi a foametei. Dacă omenirea nu a putut învăţa din aceste greşeli, poate că întreaga specie era fără speranţă.
Bărbaţii din spatele lui au împins în cele din urmă căruciorul în afara gropii şi au conectat un cablu la placa de circuite pe care o expuseseră. Jarus s-a apropiat cu un controler mare pe care i l-a întins lui Coleman. „Generalul Strazds spune că este o onoare pentru dumneavoastră. În semn de mulţumire pentru tot ceea ce ai făcut pentru a ajuta la protejarea ţării noastre şi a libertăţii noastre."
Coleman s-a uitat fix la cutiuţa inofensivă. „Serios? El a spus asta?"
Letonul a dat din cap şi a aruncat-o în mâinile sale înainte de a se alătura din nou bărbaţilor care îşi priveau solemn ţara invadată.
Rapp se uita prin lunetă la paraşutiştii care aterizau, scrutând fiecare detaliu în timp ce se eliberau din paraşute şi se îndreptau spre poziţie. Trebuia să recunoască faptul că era impresionat. Se răspândiseră prin complex ca un virus. Echipamentul care fusese aruncat era luat aproape înainte de a ajunge la sol. Amplasarea mitralierelor a apărut în poziţii strategice maxime, echipe disciplinate s-au împrăştiat în terminalul care cu doar câteva zile în urmă fusese înţesat de turişti şi călători de afaceri.
„Sunt destul de buni", a comentat Coleman în timp ce Rapp îşi întorcea luneta spre cer. Câteva minute au trecut în tăcere înainte ca sunetul unui al doilea val să devină audibil. Pistele erau securizate şi acum se puteau aştepta la un şir nesfârşit de avioane care aterizau şi erau golite de echipamente şi oameni.
„Se apropie un transport rusesc", spuse Rapp.
„Îl aud", a spus Coleman. „Crezi că mai trage cineva?".
Rapp a aruncat o privire spre el, fiind nevoit să-i examineze expresia pentru o clipă înainte de a înţelege scopul întrebării.
„Mă îndoiesc. Nu există niciun plan de a rezista invaziei la graniţă, nu-i aşa? Şi dacă aş fi în locul meu, aeroportul din Riga ar fi primul pe lista mea de lovituri."
„Deci aş putea fi eu", a spus Coleman, acţionând comutatorul principal de pe telecomandă. „Aş putea fi cel care trage primul foc de armă în cel de-al treilea război mondial".
„Nu cred că vrei o statuie pentru asta."
„Eşti sigur? Pentru că arăt bine în marmură." A răsucit un cadran şi curentul a murit în tot complexul aeroportuar. Ruşii pregătiţi meticulos au început imediat să pornească generatoarele. Până când roţile primului avion au aterizat, luminile turnului erau deja din nou aprinse.
Nu că ar fi avut vreo importanţă. Un alt buton a făcut ca stâlpii de flăcări să izbucnească de pe pistă. Un gheizer de asfalt sfărâmat a prins avionul sub una dintre aripi, întorcându-l pe o parte şi învârtindu-l pe un câmp cu iarbă, unde a luat foc.
„Aţi văzut vreodată unul dintre acele spectacole în care se demolează clădiri cu explozibili?" a întrebat Coleman.
„Da."
„Uită-te la asta."
O serie de mici încărcături au explodat lângă baza turnului, ridicând un nor de praf şi făcând ca structura să se prăbuşească peste clădirea de lângă ea. După aceea, Coleman a trecut un deget de-a lungul întrerupătoarelor, detonând încărcăturile ascunse în tot complexul.
Rezultatul nu poate fi descris decât ca un carnagiu – atât uman cât şi structural. Pista era presărată cu cratere adânci, iar majoritatea clădirilor complexului începuseră să ardă. Trupele ruseşti, care fuseseră atât de impresionante cu câteva momente în urmă, şi-au pierdut orice coeziune. Rapp privea prin luneta sa cum sprinteneau în orice direcţie care ar fi pus distanţă între ei şi clădirile aeroportului. Cu toate acestea, în realitate, cei mai mulţi dintre ei erau terminaţi – fie sfârtecaţi de exploziile iniţiale, fie prinşi în infernul care a urmat.
Coleman a lăsat jos controlerul şi a ridicat două degete mijlocii în aer. „Ăsta e Coleman cu C, nenorociţilor!"
Rapp a înjurat în sinea lui şi l-a apucat pe bărbat de guler, trăgându-l înapoi spre vehiculul lor.

CAPITOLUL 38

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
SUA

TOATĂ LUMEA s-a ridicat în picioare când preşedintele Alexander a intrat în sala de conferinţe. Irene Kennedy a privit în jurul ei la feţele cenuşii ale generalilor, politicienilor şi consilierilor care aşteptau ca liderul Americii să vorbească. În schimb, acesta le făcu doar semn să ia loc şi arătă spre ambasadorul său la ONU.

Ea a dat din cap respectuos înainte de a vorbi. „Toată lumea este de acord că Letonia a fost invadată fără echivoc de Rusia. Articolul V, clauza de apărare colectivă, va fi votat şi aprobat în cursul zilei de astăzi."

„Deci, mai târziu astăzi vom fi în război cu Rusia".

„Da, domnule."

„Unde este Jim Templeton?", a întrebat el, referindu-se la preşedintele Statului Major al Forţelor Armate.

„În Polonia", a răspuns Kennedy. „Ajută la lichidarea prezenţei militare acolo şi la integrarea mai multor trupe ale noastre."

Alexander s-a întors către generalul său de armată de rang superior. „Care sunt cele mai recente informaţii pe care le avem?".

„Letonia, Estonia şi Lituania şi-au împrăştiat armatele, şi-au evacuat oraşele şi au început pregătirile pentru insurecţii prelungite. Analiza noastră este că acţiunile lor i-au speriat pe ruşi. Pe baza poziţiei trupelor şi echipamentelor lor, se pare că iniţial au plănuit o invazie simultană a celor trei ţări. În schimb, au atacat doar Letonia şi sunt acum în curs de reconfigurare a resurselor lor pentru a sprijini forţa de incursiune."

„Deci Estonia şi Lituania sunt încă mai mult sau mai puţin intacte?" a spus Alexander.

„Mai mult sau mai puţin. Încă se confruntă cu consecinţele efortului de hacking rusesc, dar au încă o parte semnificativă a infrastructurii lor intactă. Oraşele au fost în mare parte evacuate şi probabil că vor rămâne închise până când situaţia se va stabiliza puţin şi se vor simţi încrezători că ruşii nu vor acţiona împotriva lor."

„Letonia?"

„Asta este o poveste diferită. Aeroportul din Riga este o ruină, cu pierderi semnificative din partea ruşilor. Alte piste de aterizare, poduri şi orice altceva pe care ruşii l-ar găsi util sunt fie distruse, fie în curs de distrugere. Se amplasează mine, clădirile sunt capcană, iar apărarea sol-aer este în curs de instalare."

„Dar rolul nostru este practic inexistent."

„Avem aproximativ douăsprezece sute de soldaţi NATO în lupta de acolo, conduşi de canadieni. De asemenea, facem tot ce putem pentru a transfera provizii de pe navele noastre din Marea Baltică către ţărm, dar este o operaţiune foarte limitată. Pur şi simplu nu am fost pregătiţi pentru asta".

„Dar o putem intensifica?" a spus Alexander, întorcându-se către şeful operaţiunilor navale.

„În teorie, da, domnule. Avem o prezenţă semnificativă în zonă, la fel ca şi europenii. Dar există o mulţime de activitate navală rusă în Marea Baltică şi vor dori să taie aceste linii de aprovizionare. Întrebarea este: cât de departe sunteţi dispuşi să mergeţi?".

Alexander a tăcut pentru o clipă, ciupindu-şi buza inferioară între arătător şi degetul mare. „Presupun că toată lumea de aici a fost informată despre evaluarea CIA privind starea de sănătate a lui Maxim Krupin?".

Dădu din cap în jurul mesei.

„Mai rămâi la fel, Irene? Nu părea slăbit când a vorbit ieri în faţa Adunării Federale."

„Da, domnule."

„Şi atacul asupra lui?"

„Prea convenabil. Presa rusă a anunţat că a fost mutat într-o locaţie secretă unde poate conduce efortul de război în siguranţă faţă de asasini. De asemenea, au lăsat să se înţeleagă că atentatul asupra lui a fost opera organizaţiei mele."

„Aşadar, spuneţi că a fost o manevră publicitară. Că şi-a făcut-o singur."

„Aproape sigur. Este o mişcare tipic strălucită din partea lui. Nu mai contează cât de bolnav se îmbolnăveşte sau cât de dificil este tratamentul său. Nimeni nu se mai aşteaptă ca el să apară în public."

Preşedintele şi-a analizat cu atenţie cuvintele înainte de a vorbi din nou. „Ceea ce nu ştie nimeni din această sală este că Krupin mi-a răspuns în sfârşit la telefoane în această dimineaţă. Mi-a spus că forţele sale deţin controlul total al Letoniei şi că o consideră din nou în componenţa Rusiei. Armata lor a instalat arme nucleare tactice în toată ţara şi le are îndreptate spre marile oraşe ale Europei. A spus foarte clar că orice încercare de a recupera ţara va declanşa un răspuns nuclear."
Încuviinţările solemne din jurul mesei sugerau că nimeni nu era surprins. Acest tip de mişcare fusese studiat de experţi militari de ani de zile. În cele din urmă, însă, nu a fost niciodată considerată o ameninţare credibilă. Se presupunea că Krupin ar fi calculat un risc prea mare pentru o recompensă insuficientă. Până acum.
„Având în vedere starea sa de sănătate, trebuie să luăm în serios ameninţarea sa. Nu este vorba de o strategie pe termen lung, de extinderea teritoriului rusesc sau de o tamponare a NATO. Este vorba despre faptul că el pare suficient de puternic pentru a se menţine la putere în timp ce îşi dă seama dacă va trăi sau va muri. Irene? Suntem pe aceeaşi lungime de undă?"
„Da, domnule. Cheia acestei situaţii este să înţelegem că este vorba în întregime despre optică. Letonia i-a refuzat lui Krupin victorii de luptă impresionante prin faptul că nu a opus rezistenţă activă, iar înregistrarea video a dezastrului de la aeroportul din Riga îşi face deja drum prin mass-media. Letonii sunt duri şi îşi cunosc teritoriul. Rusia este pe cale să se afle în mijlocul unei insurgenţe foarte sângeroase care nu va fi bine văzută la televizor."
Consilierul de securitate naţională al lui Alexander a luat cuvântul. „Dar, cu trupele ruseşti care au fost deviate de la graniţele Lituaniei şi Estoniei, Krupin va avea o forţă copleşitoare. Această insurgenţă s-ar putea să nu dureze."
„Va rezista cu ajutorul nostru", a spus Alexander. „Nu este vorba doar de faptul că Krupin este bolnav. Rușii au făcut presiuni din ce în ce mai mari în fiecare an. Nu reușesc să se descurce singuri, așa că trebuie să încerce să-i aducă pe toţi ceilalţi la nivelul lor. Ei devin cheia de boltă în maşinăria lumii".
„Dar dacă noi chiar credem că Krupin va riposta cu bombe nucleare tactice – şi sunt de acord că ar trebui să o facem – ne limitează capacitatea de a acţiona", a declarat consilierul său de securitate naţională.
„Trebuie doar să ne menţinem sub pragul unui act care ar determina un astfel de răspuns", a spus Alexander. „Putem furniza provizii, consilieri şi echipe de operaţiuni speciale, nu-i aşa? Ne putem deplasa în greutate în Lituania şi Estonia, înconjurându-i pe ruşi. Şi putem oferi forţelor aeriene letone un număr practic nelimitat de avioane şi piloţi – toate bazate în siguranţă peste graniţele puternic fortificate ale NATO."
„Putem face toate acestea", a fost de acord şeful de stat major al forţelor aeriene. „Dar trebuie să începem înainte ca rușii să-şi poată pune în funcţiune pe deplin capacitatea sol-aer. Şi tot va fi o luptă urâtă. Forţele aeriene ruseşti nu se vor întoarce pur şi simplu din drum".
Alexander s-a întors către şeful operaţiunilor navale. „Putem obţine controlul asupra Mării Baltice?".
„Cu forţele navale combinate ale Statelor Unite şi ale Europei? Cu siguranţă. Dar navele noastre – şi, într-o măsură ceva mai mică, submarinele noastre – vor fi vulnerabile la atacurile din partea sistemelor terestre."
„Dar nu am fi la fel de vulnerabili la acest tip de atacuri mai departe în largul mării, corect?".
„Nu înţeleg întrebarea, domnule."
„De ce ar fi nevoie pentru a scufunda fiecare navă desfăşurată în marina rusă din întreaga lume?"
Ochii bărbatului s-au lărgit vizibil. „Ar fi nevoie de foarte mult."
„Dar este fezabil".
„Forţa navală combinată a NATO o piticeşte pe cea a Rusiei. Problema ar fi să le găsim şi să le punem pe poziţie. De asemenea, presupun că, atunci când îşi vor da seama ce facem, vor riposta dur şi vor fugi în siguranţă în apele ruseşti."
„Dar dacă anticipăm asta, nu am putea să le tăiem retragerea?"
„Într-o mare măsură, da."
„Ce zici de asta, Irene? Dacă începem să scufundăm navele ruseşti oriunde le găsim, ce ar face Krupin?"
„Nu ştiu", a recunoscut ea. „Este riscant, dar nu este un asalt direct asupra teritoriului rusesc. Cu siguranţă ar contracara imaginea de putere şi control pe care încearcă să o proiecteze."

„Mergem prea departe aici?” a spus consilierul de securitate naţională al lui Alexander. „Ce-ar fi să dăm publicităţii doar informaţiile pe care le avem despre boala lui? Să arătăm poporului rus că toate acestea sunt o cascadorie politică a unui muribund.”
„Este o strategie pe care o explorăm, dar vrem să ne asigurăm că nu se întoarce împotriva noastră”, a spus Kennedy. „Este un atac direct asupra lui Krupin şi suntem îngrijoraţi de represalii. Oricum ai privi lucrurile, el nu va pleca în linişte”.
În jurul mesei se auzeau aprobări din cap, iar Alexander s-a aplecat în faţă pe scaun. „Hai să luăm o pauză. Am o convorbire cu prim-ministrul Angliei în câteva minute şi îmi imaginez că toată lumea trebuie să ia legătura cu birourile lor pentru actualizări. Ne vom reuni din nou în treizeci de minute.”
Toată lumea s-a ridicat şi a început să se îndrepte spre uşă, cu excepţia lui Kennedy şi Alexander.
„Despre ce voiaţi să vorbiţi cu mine?”, a întrebat preşedintele. „Mai am două minute până când trebuie să răspund la acel apel.”
„Credem că avem o şansă bună de a-i localiza pe Krupin şi Sokolov.”
„Vorbiţi despre o tentativă de asasinat?”
„Cred că este puţin probabil ca această oportunitate să se prezinte, dar dacă se va ivi, este ceva ce ar trebui să luăm în considerare. Krupin este scăpat de sub control, iar Sokolov este un psihopat. În mod normal, ne facem griji cu privire la succesiune, dar este greu de văzut cum ar putea fi mai rău.”
„Nu trebuie să mă vinzi, Irene. Voi aştepta evaluarea marinei, dar intenţia mea este să anihilez complet capacitatea navală a Rusiei. O mulţime de oameni buni vor sfârşi morţi fără motiv. Dacă îl puteţi elimina şi oferi Statelor Unite o negare cât de cât plauzibilă, sunt de acord. Putem să ne gândim mai târziu cum să ne ocupăm de consecinţe.”

CAPITOLUL 39

LETONIA CENTRALĂ

RAPP s-a întins şi a scos telefonul din buzunarul lui Jarus, apoi i l-a împins în mână. Tânărul ofiţer al armatei letone a suferit un moment de confuzie, dar apoi a bâjbâit cu ecranul pentru a începe să filmeze. Era un puşti deştept şi solid, dar nu tocmai călit în luptă. Să privească cum aeroportul din Riga exploda de la un kilometru distanţă fusese prima acţiune pe care o văzuse. Acum avea ocazia să vadă de aproape faţa războiului la care Rapp devenise amorţit cu atâta timp în urmă. Presupunea că ar fi purtat cândva aceeaşi expresie îngrozită ca şi noul său camarad, dar, sincer, nu-şi mai amintea.
Ferma vizibilă printre copaci nu era cu mult diferită de oricare dintre celelalte din zonă – o structură compactă construită din lemn local încărunţit de ani. Un acoperiş abrupt, cu şindrilă, crea o siluetă pe fondul zorilor care se iveau la orizont.
Lumina unghiulară a soarelui făcea ca iarba să strălucească de un verde intens care contrasta cu sângele împrăştiat pe ea. Sursa acelei pete era un bărbat care zăcea cu faţa în jos în curte. O femeie care părea a fi soţia lui era îngenuncheată lângă el, gemând şi trăgând înainte şi înapoi de cămaşa lui ca şi cum ar putea fi trezit. Deasupra ei plutea un ofiţer al armatei ruse, strigând întrebări neinteligibile.
Rapp şi-a îndreptat atenţia spre hambar când au apărut trei copii îngroziţi, cam de vârsta Annei. Erau forţaţi să tragă o ladă grea de lemn de către doi soldaţi la fel de ameninţători. Unul dintre ei a luat o rangă şi a smuls partea de sus, aruncând proviziile medicale, muniţia şi mâncarea pe care Rapp se afla acolo pentru a le colecta.
Grămezi ca acestea erau distribuite în toată ţara, iar micuţa echipă cu care el şi Coleman se alăturau fusese repartizată acesteia. Ordinele lor erau de a înfiinţa o bază de operaţiuni în pădurea de la est de acolo şi de a se coordona cu echipe similare ascunse în toată regiunea.
Din păcate, ruşii le-o luaseră înainte. Dacă nu ar fi fost întârziaţi de un pod aruncat în aer înainte de termen, ar fi adunat proviziile şi ar fi plecat cu câteva ore în urmă. Soldaţii nu ar fi găsit nimic altceva decât animale şi echipamente agricole.
Vocea lui Coleman a devenit audibilă prin intermediul căştii, dar era greu să-i desluşeşti cuvintele. Radioul era intenţionat slab, producând un semnal prea slab pentru ca elicopterele ruşilor să coboare asupra lor.

„Mai spuneţi o dată.”
„Am ajuns în câmpul nordic. Niciun contact.”
El şi oamenii lui Jarus înconjuraseră casa atât cât puteau, Coleman reuşind să traverseze un teren periculos de deschis în spatele hambarului. Raportul său sugera că ruşii nu aveau întăriri. Aşadar, un ofiţer, doi soldaţi şi oricât de mulţi alţii s-ar fi aflat în interiorul structurilor. Această ultimă necunoscută l-a făcut pe Rapp să ezite.
„Stai pe loc, Scott. S-ar putea să renunţe la asta.”
Fermierul era mort, iar familia lui era formată din femei şi copii. Nu era vorba de ISIS. Era o armată profesionistă. Cel mai probabil vor mai ridica puţin praf şi vor pleca mai departe.
Bărbatul aflat la comandă a apucat-o pe femeie de păr şi a târât-o spre camionul cu care sosise echipa lui. A aruncat la loc capota, dezvăluind trupul unui soldat rus căruia îi lipsea jumătate de cap – o victimă a unuia dintre numeroşii lunetişti pe care letonii îi postaseră de-a lungul drumurilor din ţară. Strigătele lui au ajuns la nivelul unor ţipete când a aruncat-o la pământ şi şi-a scos arma din dotare. Copiii de lângă hambar au început să se tânguiască, dar au fost reţinuţi de bărbaţii care îi păzeau.
Rapp a înjurat în sinea lui. Era genul ăsta de prostii neprofesionale cu care se gândea că nu va avea de-a face când se va lupta cu ruşii. Se pare că le dăduse prea mult credit.
„Asta nu va fi uşor”, a spus în microfonul de gât.
„Am înţeles”, a venit răspunsul lui Coleman.
Rapp a tras un singur foc din Glock-ul său cu amortizor şi ofiţerul rus s-a prăbuşit. Cei doi bărbaţi care stăteau deasupra copiilor priveau, încremeniţi de un moment de confuzie.
Ar fi trebuit să aibă timp suficient pentru ca Rapp să le bage în linişte un glonţ între ochi, dar pistolul ofiţerului s-a descărcat când a căzut la pământ. Sunetul i-a scos din transă şi au început să stropească copacii cu puştile lor de asalt.
Jarus şi-a acoperit capul cu mâinile, dar Rapp a rămas pe ţintă. Ploua cu pământ, frunze şi scoarţă, dar şansele de a lovi pe cineva în timp ce măturau cu o mitralieră erau destul de mici. Stan Hurley pusese de fapt o cifră, iar Rapp s-a trezit sperând că bătrânul ticălos nu o inventase pur şi simplu.
A apăsat pe trăgaci şi soldatul care alerga spre dreapta a căzut. Celălalt era mai deştept. Înhăţase unul dintre copii şi o folosea ca scut în timp ce se retrăgea spre hambar. Rapp îşi lăsă una dintre mâini în pământ şi se folosi de sol pentru a-şi stabiliza ţinta. Încă o apăsare atentă a trăgaciului a spulberat orbita dreaptă a bărbatului, lăsând-o pe fată în picioare în curte, panicată şi ţipând necontrolat.
„Apropie-te de hambar, Scott. Noi luăm casa. „
„Imediat”, a venit răspunsul, în timp ce l-a luat pe Jarus şi a sprintat spre veranda din faţă.
A luat scările dintr-un salt şi a deschis uşa din faţă cu un şut, ştiind că viteza va trebui să aibă prioritate în faţa preciziei. Nu avea să treacă mult timp până când ruşii aveau să observe împuşcăturile şi să trimită un dirijabil în sprijin.
A intrat cu pistolul întins în faţa lui, găsind o singură încăpere deschisă, cu o intrare arcuită spre o bucătărie în spate. L-a îndreptat pe Jarus spre ea şi s-a lăsat purtat de elanul său spre un set de trepte din stânga. Erau periculos de strâmte şi drepte, dar nu exista altă opţiune pentru a trece de ultimul etaj.
Oricât de rapid ar fi fost Rapp, nu era suficient de rapid. Ţeava unei puşti de asalt a apărut în partea de sus a scărilor şi a urmat răgetul asurzitor al focului automat orb. S-a aruncat de balustradă, descoperind că aceasta nu era atât de solidă pe cât părea când a cedat. Căderea necontrolată înapoi la parter părea inevitabilă pentru o clipă, dar apoi şi-a amintit de grinzile antice de deasupra. Lemnul vechi era suficient de aspru pentru ca el să se prindă bine cu o singură mână şi a făcut un arc peste camera de jos. După ce a atins apogeul balansului său, a început inevitabil să se întoarcă spre şuvoiul de gloanţe care loveau treptele. Rapp a golit jumătate din încărcătorul Glock-ului său în direcţia trăgătorului, dar nu prea avea speranţe să nimerească ceva. Era pe punctul de a se arunca la podea când împuşcăturile s-au oprit şi au fost înlocuite de paşi nesiguri pe scândurile de deasupra.
Rapp ateriză din nou pe scări şi începu să le urce din nou, de data aceasta într-un ritm mai precaut. Ajunse la palier şi se roti uşor la etajul doi, conducând cu arma. Acesta era format dintr-un singur spaţiu deschis cu pereţi înclinaţi abrupt care urmăreau linia acoperişului. Soldatul era îngenuncheat lângă un pat cu două paturi, implorând în limba rusă şi sângerând rău de la o rană în stomac.

Rapp a tras un singur glonţ în fruntea lui. Camarazii bărbatului îi spuseseră clar că în această luptă nu se va da niciun sfert. Nici civililor. Nici cu femeile. Şi nici copiilor. Reguli de angajare pe care Rapp le cunoştea foarte bine.

- – -

„Eşti în regulă?", spuse el când coborî scările.

Jarus era pe podea, încercând să se conecteze la un telefon care părea să existe încă din anii '50. „Da. Nu era nimeni aici jos."

Rapp şi-a activat microfonul de gât. „Scott. Mă recepţionezi? Dă-mi un raport de situaţie."

„A fost un tango în hambar. E la pământ şi noi încărcăm proviziile pe cai. Simt cum elicopterele ruseşti se îndreaptă spre noi, totuşi."

„Şi eu. Dacă nu sunt acolo când veţi fi încărcaţi, plecaţi. O să vă ajungem din urmă."

„Am înţeles."

Expresia lui Jarus s-a transformat brusc dintr-una de concentrare într-una de surpriză autentică. „Am terminat! Am o conexiune!"

Rapp s-a aplecat, ascultând o femeie care părea chiar mai în vârstă decât telefonul vorbind în letonă.

„Ai numărul pe care voiai să-l suni, Mitch? Nu ştiu cât va dura asta".

Jarus i-a transmis femeii numărul privat al lui Irene Kennedy şi apoi a început să tragă de fundul telefonului, în timp ce Rapp aştepta să fie conectat. Exista un port USB ascuns în aparatura electronică simplă şi tânărul leton şi-a conectat mobilul la el în timp ce linia a început să sune.

„Alo?"

„Irene! Mă poţi auzi?"

„Abia dacă. Unde eşti?"

„Încă în Letonia. Aproximativ la mijloc", a spus el, fără să vrea să dea locaţia exactă pe linie. „Ce se întâmplă acolo?"

„Vestea bună este că planul nostru a funcţionat parţial. Ruşii nu se mişcă împotriva Estoniei şi Lituaniei."

„Lasă-mă să ghicesc vestea proastă. Repartizează toate acele trupe aici."

„Mă tem că da. Şi am nevoie să pleci de acolo. Acum."

Rapp a aruncat o privire la Jarus. Ruşii erau pe punctul de a-i invada ţara ca un fel de molimă biblică şi, dacă nu greşea în ghicitul său, NATO nu avea să poată face mare lucru în privinţa asta. Abandonându-l pe el şi echipa lui se simţea greşit.

„Cred că sunt implicat pe termen lung, Irene."

„Avem o ţintă de mare prioritate pentru tine într-o altă ţară", a spus ea, în mod evident îngrijorată şi ea de linie. Implicaţia era clară, totuşi. Ea îl localizase pe Krupin.

„Până când voi ajunge la o graniţă, aceasta va fi închisă. Lasă-l pe prietenul meu rus să se ocupe de asta."

A fost o pauză pe linie care a fost suficient de lungă pentru a-l face să se întrebe dacă nu cumva pierduse legătura.

„Nu cred că putem avea încredere în el să se descurce singur."

„De ce naiba nu? Îţi garantez că nu vei găsi pe nimeni mai motivat."

„Asta e adevărat. Dar am primit recent un pachet de la el." Încă o pauză. „Cred că şi-a pierdut minţile".

- – -

Rapp a tras de frâiele calului şi a ocolit un buştean care se pierduse în umbră. Lucraseră doar cu ajutorul unei hărţi şi al busolei, lucru necesar din cauza capacităţii ruşilor de a se concentra asupra semnalelor electronice. Era o senzaţie ciudată să te afli de cealaltă parte a ecuaţiei tehnologice – să fii obligat să foloseşti toate trucurile de joasă tehnologie pe care Al Qaeda şi talibanii le folosiseră împotriva lui.

„Cât de departe? „ a întrebat Janus, trăgând alături de el când copacii s-au subţiat suficient de mult pentru a permite acest lucru. Rapp a văzut mişcare în faţă şi i-a făcut semn cu capul. „Am ajuns."

Un bărbat care ţinea în mână un Heckler & Koch G36 a apărut din frunziş, dar l-a coborât imediat când l-a recunoscut pe însoţitorul lui Rapp. I-a condus pe o rută ocolitoare spre nord, fără îndoială pentru a evita minele şi firele de declanşare instalate în perimetru.

Tabăra era formată în cea mai mare parte din corturi militare sub structuri construite din ramuri de copaci şi frunze, ceea ce făcea totul invizibil de sus. Majoritatea oamenilor care se ascundeau acolo erau bărbaţi tineri, dar Rapp a zărit unul dintre copiii de la fermă fiind consolat de o femeie în haine civile.
Un cap blond a apărut dintr-o peşteră din stânga lui şi, o clipă mai târziu, Coleman alerga spre el. „Te-ai oprit pentru prânz?"
„Un apel telefonic."
„Ceva interesant?"
„Trebuie să plec. Irene va încerca să mă urce pe un submarin de pe o plajă de lângă Lilaste."
„Marina rusă trebuie să fie peste tot în acele ape."
„Vom vedea."
„În regulă. Lasă-mă să iau un cal şi nişte provizii."
Rapp a clătinat din cap. „O să mă descurc singur. Tu poţi să rămâi."
„Nici o şansă", a răspuns el, rânjind larg. „Cu abilităţile tale de citire a hărţilor, vei ajunge să cauţi submarinul ăla într-o piscină din afara Barcelonei."

CAPITOLUL 40

LA NORD-VEST DE ZHIGANSK
RUSIA
MAXIM Krupin stătea nemişcat, uitându-se prin geam la subiecţii de test de cealaltă parte. Pe măsură ce tratamentul său se prelungea, se regăsea tot mai mult în acel hol steril.
Toţi erau legaţi de paturi şi, din ce în ce mai mult, toţi păreau să reprezinte o parte din ceea ce devenise el. Unii se uitau înapoi cu sfidare şi furie. Alţii frică sau durere. Câţiva aveau minţile afectate de medicamente experimentale sau de proceduri netestate. În spate se afla o femeie cu ochii neînchipuiţi, fixaţi pe tavan. Nu-şi putea aminti la ce protocol fusese supusă, doar că eşuase. La fel ca şi ceilalţi, trupul ei urma să fie returnat familiei cu povestea că boala ei era prea avansată pentru a fi inversată.
În cele din urmă, a găsit puterea de a se concentra asupra propriei sale reflexii – suportul de perfuzie cu rotile în mână, treningul care atârna liber pe umerii cândva puternici. Bandajul care îi acoperea o arsură de la ceafă pe care corpul său nu o mai putea vindeca. Şi, în cele din urmă, ochii scobiţi care se holbau la el.
A auzit un strigăt la celălalt capăt al holului şi s-a întors, strâmbând din ochi în semiobscuritate. Acest sector al instalaţiei era interzis tuturor, cu excepţia personalului medical şi a câtorva gărzi de încredere. Trei bărbaţi au ieşit din penumbră, unul dintre ei purtând cătuşe şi lanţuri la glezne. Era flancat de comandantul detaşamentului de securitate al lui Krupin, pe de o parte, şi, pe de altă parte, de Nikita Puşkin.
Krupin l-a examinat pe prizonier, hipnotizat de forţa cu care se lupta cu legăturile sale şi cu cei doi bărbaţi care îl ţineau. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, cu aceeaşi constituţie de urs pe care Krupin însuşi o avusese înainte de boală. Iuri Lebedev, şi-a amintit. Un soldat în retragere din Salekhard.
Bărbatul a încetat să se mai zbată când l-a văzut pe Krupin, încrucişându-se cu preşedintele său în timp ce se împiedica în faţă. Totuşi, când a văzut camera din spatele geamului, a căzut la podea, zbătându-se sălbatic în timp ce era târât înăuntru.
Krupin a privit cum îl legau de un pat. Obscenităţile lui strigate au răsunat în sală pentru o clipă, tăcând în cele din urmă când uşa izolată fonic s-a închis. Puşkin a pornit înapoi spre sală, lăsându-l pe şeful securităţii să asigure piciorul rămas liber al lui Lebedev.
„Domnule", a spus Puşkin, salutând crispat, dar nereuşind lamentabil să îşi păstreze surpriza şi îngrijorarea de pe faţă. Nu existase niciun motiv pentru a-i spune ceva despre asta şi tot nu ar fi ştiut dacă Krupin rămăsese ascuns în locuinţa sa. Totuşi, nu conta prea mult. Nu avea de gând să plece.
„Am nevoie de tine aici acum, Nikita. Am nevoie să fiu înconjurat de oameni în care pot avea încredere."
„Bineînţeles, domnule."
Gândul de a-l avea pe Puşkin aproape a oferit o anumită cantitate de linişte. În afara închisorii în care se închisese Krupin, duşmanii săi se înmulţeau şi deveneau tot mai puternici. Chiar şi ochii lui Sokolov

începuseră să devină sticloşi cu viziuni de bătălii glorioase şi duşmani subjugaţi. Forţa şi strălucirea lui erau de necontestat, dar loialitatea lui era complexă. Generalul romantizase Rusia ca un şcolar sovietic. Şi-ar fi dat viaţa lui şi a oricui altcuiva pentru a o vedea ridicându-se din nou.
Puşkin nu avea astfel de aspiraţii grandioase – sau orice aspiraţii, de fapt. Acest lucru, la fel de mult ca şi aptitudinile sale fizice, fusese esenţial în calificarea sa pentru a-l înlocui pe Grisha Azarov. Deşi nu era la fel de deştept sau de rezistent mental ca predecesorul său, natura sa simplă şi tendinţa de venerare a eroilor erau avantaje care depăşeau orice dezavantaje.
„Ai devenit foarte mult un fiu pentru mine, Nikita. Mă bucur să te am alături de mine în aceste vremuri."
Ca întotdeauna, Puşkin a stat puţin mai drept la afecţiunea pe care i-o refuza propriul său tată. Nu exista nicio îndoială că, spre deosebire de Azarov, acest băiat îşi va face datoria până la ultima suflare.
„Ţi-am aranjat o locuinţă. Eşti liber."
- – -
Andrei Sokolov a încetinit şi, în cele din urmă, s-a oprit în lumina slabă de deasupra capului. La douăzeci de metri în faţă, Krupin stătea din nou în picioare, cu o mână în jurul unui stâlp de perfuzie pe roţi şi cu cealaltă apăsată pe geam, privind subiecţii testelor.
Era dezorientant să vezi o forţă a naturii ca Maxim Krupin stând atât de nemişcat. Să-l priveşti cum îşi pierdea orele obsedat de oameni care nu aveau nicio importanţă.
Sokolov a pornit din nou înainte fără să fie observat. Fără cocktailul stimulant al lui Fedkin, preşedintele îşi pierduse conştiinţa a ceea ce se întâmpla în jurul său, căzând tot mai mult în sine. Acum, când aceasta se profila atât de aproape, împărtăşea aceeaşi teamă inutilă de moarte pe care o împărtăşeau şi oamenii mai mici.
Era un lucru care îl nedumeriase întotdeauna pe Sokolov. Chiar şi cele mai longevive creaturi existau doar pentru o clipire de ochi. Ceea ce conta era să construiască ceva mai măreţ. Să supui universul nepăsător voinţei tale şi să găseşti nemurirea prin aceste eforturi. Cezar a murit la 50 de ani, dar ceea ce a construit – remodelarea civilizaţiei – va trăi până când ultimul om se va transforma în ţărână.
„Nu înţeleg fascinaţia ta pentru aceşti şobolani de laborator, Maxim."
Krupin a întârziat să răspundă. „Ce ai de gând să-i faci? Lui Lebedev?"
Sokolov a urmărit privirea preşedintelui până la un bărbat care se lupta zadarnic să se elibereze din chingile care îl legau. „Explorăm posibilitatea de a folosi virusul Zika pentru a ataca celulele canceroase fără a deteriora ţesutul cerebral sănătos din jurul lor. Promiţător, dar experimental. Mai important, cum este arsura de pe gât? Te rog să-mi cer scuze din nou pentru asta. Forţa exploziei a fost controlabilă, dar căldura produsă de ea mai puţin. Ameninţarea la adresa ta trebuia să pară...". A făcut o pauză de o clipă. „Dramatic."
„Şi?"
Era îngrijorător faptul că Krupin îşi petrecea timpul aici, în loc să monitorizeze presa – ceva ce făcuse cu mare succes înainte de boală.
„Păreai destul de eroic şi puternic. Programele de ştiri de stat dau vina pe teroriştii letoni şi sugerează că aceştia au avut sprijin american. Poate chiar mai important, un număr dintre cei mai stridenţi detractori ai tăi din Adunarea Federală au fost grav răniţi."
„Dar nu şi prim-ministrul Utkin."
„El nu are nicio importanţă. Trimiţându-l în jurul lumii să facă schimb de cadouri cu lideri de care nimeni nu a auzit vreodată l-a făcut să pară slab. Acum, după invazie, este asaltat zilnic cu întrebări la care nu poate răspunde. Nu pare doar slab, ci şi prost."
„Îl subestimezi, Andrei. Are susţinători în Rusia. Nu doar în rândul populaţiei, ci şi în armată şi în guvern. Dacă poziţia mea slăbeşte, el este cel care beneficiază cel mai mult."
„Poziţia ta nu a slăbit, prietene. Letonia este complet sub controlul nostru în mai puţin de jumătate din timpul pe care l-am anticipat şi cu mult mai puţine victime."
„Nu este o victorie", a spus Krupin. „Nu prea avem ce susţine dacă tancurile noastre se rostogolesc în oraşe goale şi dacă oamenii noştri sunt masacraţi pe aeroportul din Riga."

„Este pur şi simplu o chestiune de interpretare”, a replicat Sokolov. „În loc de victorii câştigate cu greu şi cu curaj, am pivotat spunând că lipsa de rezistenţă a fost o dovadă că Letonia a vrut să se întoarcă în sânul Rusiei. Că au ajuns să înţeleagă că NATO este un aliat inutil”.
„Această lipsă de rezistenţă nu va dura, Andrei. NATO a declarat Articolul V, iar letonii au pus bazele unei insurgenţe eficiente. Aranjează o convorbire cu ceilalţi generali. Vreau o actualizare a situaţiei noastre.”
„V-aş recomanda cu tărie să nu faceţi asta”, a spus Sokolov, căutând un motiv pentru a-şi explica obiecţia. „S-ar aştepta o convorbire video şi asta este imposibil în starea ta actuală. Mă tem că până şi vocea ta ar putea invita la întrebări. Nu pari a fi tu însuţi”.
Când Krupin a aruncat o privire în direcţia lui, în ochii lui se citea ceva ce nu putea fi identificat cu uşurinţă. Suspiciune?
„Aşadar, toate informaţiile mele vor veni de la tine, nu-i aşa, Andrei?”
„Pentru o perioadă scurtă de timp, domnule preşedinte. Până când efectele terapiei dumneavoastră se vor diminua suficient de mult pentru ca dumneavoastră să puteţi folosi din nou stimulentele doctorului Fedkin.”
„Atunci să auzim. Cum stăm?”
„Într-o poziţie foarte bună”, a exagerat Sokolov. „Trupele pe care le-aţi comandat din Lituania şi Estonia trec deja graniţa şi în curând vom avea o forţă copleşitoare pe poziţii. Pagubele provocate infrastructurii Letoniei de sabotaj au fost mai mari decât am anticipat, dar avem suficienţi ingineri şi oameni la faţa locului pentru a le repara. Trupele NATO se deplasează în Lituania şi Estonia, aşa cum am anticipat, dar acestea sunt încă în dezordine din cauza desfiinţării exerciţiilor lor. Până în prezent, nu au făcut niciun gest deosebit de agresiv. Se pare că discuţia dvs. cu preşedintele american a fost productivă.”
„Aeriană?”
„Avem superioritate totală.”
„Deci îmi spuneţi că nu am întâmpinat nicio rezistenţă?”
„Nu, deloc. De fapt, am avut pierderi mai mari decât ne aşteptam din cauza unei capacităţi SAM mai extinse decât am anticipat. De asemenea, letonii efectuează ieşiri transfrontaliere din Estonia şi Lituania, ceea ce a încetinit capacitatea noastră de a ne stabili propriile apărări. Totuşi, le vom pune în funcţiune în cursul săptămânii viitoare”.
„Dar niciun avion NATO, Andrei? Doar avioane letone?”
Sokolov s-a gândit să mintă, dar era greu de spus cât de angajat era Krupin. Nu mai era omul care fusese cândva, dar probabil că era încă cel mai formidabil lider politic din lume.
„Vedem mai multe ieşiri decât ne-am fi aşteptat să fie capabili letonii. Asta sugerează că NATO reface avioanele şi le foloseşte pentru a suplimenta forţa letonă. Totuşi, nu avem încă nicio dovadă concretă în acest sens. Dacă reuşim să doborâm unul şi să capturăm un pilot străin...”
„Este doar începutul”, a spus Krupin. „Marina lor se va muta în Marea Baltică. Ei...” A tăcut pentru o clipă. „Trebuie să termini asta, Andrei. Repede. Nu ne putem împotmoli într-un alt Afganistan.”
„Domnule, aici nu e Afganistan...”
„Este mai rău!”, a strigat el, apoi a coborât într-o scurtă criză de tuse. „Acestea nu sunt animale din Orientul Mijlociu. Sunt oameni la care mulţi dintre soldaţii noştri îşi pot urmări rădăcinile. Sunt cetăţeni ai unei ţări paşnice şi prospere! NATO îşi poate permite să ne sângereze la nesfârşit. Înainte, occidentalii erau preocupaţi doar de bani, de privilegii şi de certurile dintre ei. Acum se simt ameninţaţi”.
Sokolov nu a răspuns imediat. Afecţiunea şi respectul său pentru Krupin nu mergeau decât până la un punct. Oare omul slăbise până în punctul în care acum era controlat de frică? Era nevoie de multe pentru a câştiga un război, dar de foarte puţin pentru a pierde unul – o linie de aprovizionare întreruptă, o mişcare neanticipată a inamicului, o lipsă de angajament de moment din partea conducerii. De-a lungul istoriei, dacă ceva i-a diferenţiat pe învingători de cei învinşi, a fost executarea fără ezitare. Acum nu era momentul să căutăm moderaţia sau compromisul.
Poate că era timpul să-l convingă pe Krupin să se opereze. Îşi pierdea capacitatea de a vedea clar. Era de înţeles, având în vedere stresul fizic şi emoţional la care era supus, dar tot era inacceptabil. A permite ca

slăbiciunea temporară a preşedintelui să distrugă Rusia ar fi o neglijenţă faţă de datoria pe care Sokolov a jurat să le protejeze pe amândouă.
„Ai nevoie de odihnă, Maxim. Să stai în picioare pe acest coridor este o risipă de forţa de care ţara ta are nevoie disperată din partea ta. Mă întâlnesc cu generalii tăi în această seară şi voi zbura înapoi cât mai curând posibil pentru a raporta ce au spus. Până atunci ar trebui să avem o imagine mai clară a poziţiei noastre strategice şi recomandări detaliate pentru următorii paşi."
Krupin l-a examinat o clipă, apoi şi-a coborât privirea spre medaliile care îi împodobeau uniforma. Apoi s-a întors şi a plecat.

CAPITOLUL 41

ORAŞUL PANAMA
PANAMA
PRIMUL MINISTRU Boris Utkin s-a trezit asediat din toate părţile, neputând să vadă holul hotelului Waldorf Astoria din cauza mulţimii de oameni de securitate care îl ghidau prin el. Totuşi, nu erau ruşi. Krupin trimisese doar un detaşament minimalist, al cărui şef era vizibil absent în acest moment. Nu, viaţa lui se afla acum în mâinile mult mai puţin capabile ale poliţiei din Panama.
În timp ce linia sa vizuală era întunecată, el putea încă auzi strigătele presei. Întrebări în engleză, rusă şi spaniolă se amestecau cu scandările protestatarilor care îl forţaseră să întrerupă conferinţa de presă cu preşedintele panamez.
Utkin a încercat să accelereze ritmul, împingându-se de paznicul din faţă, în timp ce camerele de luat vederi scânteiau în jurul lor. Chiar dacă ar fi vrut să vorbească, nu ar fi avut nimic de spus. Krupin nu-l informase despre planul său nebunesc de invazie a Letoniei şi nu-i răspunsese la niciun telefon de când se întâmplase. Desigur, Utkin luase discret legătura cu susţinătorii săi din armată şi din Adunarea Federală – unii dintre ei fuseseră răniţi în atentatul extrem de suspect la viaţa preşedintelui. Dar aceştia nu i-au putut spune mare lucru.
De la agenţiile de ştiri occidentale ştia că forţele ruseşti întâmpinaseră puţină rezistenţă şi că, în ciuda declarării Articolului V, NATO proceda cu prudenţă. După toate probabilităţile, vor continua să procedeze astfel. Orice tentativă deschisă de recucerire a Letoniei ar fi fost, în cel mai bun caz, o baie de sânge şi, în cel mai rău caz, ar fi provocat un răspuns nuclear. Nu, NATO va avea o viziune pe termen lung – consolidându-şi prezenţa în ţările membre vulnerabile, izolând şi mai mult Rusia din punct de vedere economic şi poate chiar încercând să se extindă în Ucraina şi Georgia în timp ce trupele ruseşti erau împotmolite în ţările baltice.
A ajuns în cele din urmă la liftul deschis şi s-a retras în spate, în timp ce doi dintre agenţii săi de securitate împrumutaţi s-au strecurat cu el. Uşile s-au închis, aducând o schimbare binevenită de la haos la linişte. Poate că era de preferat să fie aici, s-a gândit el, în timp ce liftul a început să urce. Cu siguranţă mai bine decât să fie tras în ţeapă de un catarg de steag sfărâmat la recentul discurs al lui Krupin.
- – -
„Rămâneţi aici", le-a spus Utkin oamenilor care îl însoţeau.
Aceştia s-au postat pe hol în timp ce el a intrat în apartamentul său şi a trântit uşa în urma lui. Camera era cu siguranţă mai puţin decât era obişnuit, dar adecvată având în vedere locul în care se afla – podeaua de marmură era impecabilă, mobilierul era modern şi, cel mai important, în capătul celălalt era un bar bine aprovizionat.
„Leonid. Fă-mi o băutură."
Nici un răspuns.
Asistentul său nu-i răspunsese la telefon la întoarcerea de la palatul prezidenţial şi nici nu răspunsese la diverse mesaje. Oare Krupin îl chemase înapoi la Moscova? Avea să fie aceasta ultima umilinţă? Va trebui acum să-şi facă singur aranjamentele de călătorie? Poate că va trebui să-şi care singur bagajele şi să-şi scrie singur discursurile? Aceasta din urmă ar fi fost interesantă. Cu siguranţă avea multe de spus despre Rusia şi despre conducătorul ei.
„Leonid!", a strigat, simţind cum furia îi creşte odată cu sentimentul tot mai mare de neputinţă.

„Nu e aici.”
Utkin s-a învârtit la auzul vocii femeii şi s-a trezit faţă în faţă cu Irene Kennedy.
Ea s-a apropiat şi i-a întins o mână, zâmbind într-un mod care se voia dezarmant, dar care nu era deloc aşa. Cum reuşise să aibă acces în camera lui? Venise să-l ucidă? Nu, asta era o prostie. Dacă l-ar fi vrut mort, nu ar fi venit personal. Şi-ar fi trimis câinele de atac Mitch Rapp.
„Unde . . . Unde este?” se bâlbâi Utkin. O întrebare irelevantă, menită să-i dea timp să-şi evalueze situaţia.
„Leonid? În drum spre Washington. Sper că nu te vei supăra când îţi voi spune că este pe statul nostru de plată de ani de zile.” Ea a indicat o zonă de şedere în mijlocul camerei şi el a urmat-o până acolo. În mod evident, avantajul era pierdut. Cel mai bine era să o lase pe ea să conducă deocamdată.
„Face parte din joc”, a spus el calm. „Complimentele mele.”
Un alt zâmbet molipsitor în timp ce ea se aşeza. „Preşedintele Alexander a vrut să aibă o conversaţie personală cu dumneavoastră despre ceea ce se întâmplă în Rusia. Din păcate, îi este greu să călătorească fără să atragă atenţia.”
„Deci el te-a trimis pe tine? Se pare că un reprezentant al Departamentului de Stat ar fi fost mai potrivit.”
„Nu. Nu cred că ar fi.”
El a dat din cap în cunoştinţă de cauză. „Crezi că sunt un trădător. Că sunt un om ambiţios, care poate fi convins să-mi trădeze preşedintele în speranţa de a obţine sprijinul american când va veni timpul pentru succesiune.”
„Ceva de genul ăsta.”
„Atunci m-aţi judecat foarte greşit, Dr. Kennedy.”
Ea a rămas întruchiparea civilităţii exterioare, dar părea să se uite direct prin el. „Ştiu că sunteţi un om ocupat, domnule, aşa că voi trece direct la subiect. Maxim Krupin are un cancer la creier care este probabil în fază terminală. Nu se află într-un buncăr, ascunzându-se de asasini, ci într-o unitate medicală secretă din afara Zhigansk, unde primeşte tratamente medicale.”
Utkin a încercat să-şi păstreze expresia pasivă în timp ce se străduia să asimileze ceea ce tocmai auzise. Singura concluzie rezonabilă era că era adevărat. Tot ceea ce se întâmplase – represiunea împotriva protestatarilor şi a opoziţiei, misiunea prostească în care fusese trimis, călătoriile de vânătoare interminabile. Sokolov şi războiul. Acum totul avea un sens perfect. Haosul se transformase din nou în ordine. Krupin, strategul desăvârşit, făcea exact ceea ce trebuia să facă un om în poziţia lui pentru a se agăţa de putere.
„Minţi”, a spus el, nedorind să se pună în situaţia de a fi şantajat de această femeie. „Maxim a arătat Americii şi NATO ceea ce sunt, iar acum eşti dispusă să faci orice pentru a-l submina. Disperarea nu te flatează, dr. Kennedy”.
Ea părea să-i înţeleagă poziţia. „Nu voi înregistra această conversaţie, domnule prim-ministru. Nu ar fi în interesul niciunuia dintre noi.”
El nu era sigur dacă să o creadă, dar curiozitatea îi copleşea simţul prudenţei. „Dacă vreţi să vorbiţi, vorbiţi. Sunt sigur că Maxim va fi foarte interesat când îi voi povesti despre conversaţia noastră.”
Ea a dat politicos din cap. „V-a trădat ţara, domnule prim-ministru. Acţiunile sale sunt calculate în întregime pentru a se menţine la putere, fără să ţină cont de prosperitatea sau chiar de supravieţuirea Rusiei. Ţara dumneavoastră pur şi simplu nu are resursele necesare pentru o confruntare prelungită cu Occidentul. Dar lui nu-i pasă. Rusia nu este preocuparea lui.”
Utkin a rămas tăcut. Întotdeauna fusese un politician atent – construind alianţe din umbră, generând şi colectând datorii, aşteptând o oportunitate. Era aceasta? Era acesta momentul lui? Momentul de a valorifica toată acea muncă de teren şi de a acţiona cu îndrăzneală?
„Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, dr. Kennedy, nu ştiu ce vreţi să fac în această privinţă. Pot să vă asigur că întoarcerea mea în Rusia fără acordul preşedintelui nu ar fi una triumfală.”
Părea că-şi analizează cu atenţie următoarele cuvinte. „Ce aţi spune, domnule prim-ministru, dacă v-aş spune că există o mică şansă să îl pot neutraliza pe Krupin?”
Sprâncenele lui s-au ridicat involuntar. „Vorbiţi de asasinarea liderului Rusiei?”.

„Vorbesc despre precipitarea morţii deja inevitabile a unui om care pare să aibă intenţia de a vă prăbuşi ţara şi lumea cu el.”
Senzaţia pe care o avea Utkin de a pluti deasupra punctului fără întoarcere a devenit copleşitoare. I se întinsese o cursă? Putea oare această femeie să vadă ceva la care el era orb?
„Credeţi că puteţi să mă puneţi la putere şi să aveţi o marionetă recunoscătoare la Kremlin. Cred că aţi fi dezamăgit, dr. Kennedy. Eu dispreţuiesc America. Aroganţa ei, ipocrizia şi lipsa de stabilitate. Dacă vreţi să-l eliminaţi pe Krupin, nu pot face nimic din exilul meu în Panama. Dar dacă i-aş reuşi, nu m-aş simţi deloc dator faţă de dumneavoastră sau faţă de ţara dumneavoastră.”
Şi-a fixat privirea pe peretele din spatele lui, părând să se folosească de tabula rasa albă pentru a o ajuta să-şi formeze gândurile. „De-a lungul anilor, am ajuns să cred că avem nevoie de duşmani. Ei sunt modul în care ne definim pe noi înşine şi lupta împotriva lor ne dă un scop. În absenţa unei ameninţări externe viabile, începem să ne întoarcem împotriva noastră. Nu vreau ca Rusia să fie un aliat. Vreau doar ca războiul rece dintre noi să nu se încingă.”
El s-a uitat în tăcere la ea.
„Eşti surprinsă?”
„Este o viziune mai clară asupra ordinii naturale a lucrurilor decât m-aş fi aşteptat de la un american.”
„Oamenii din poziţia mea nu-şi permit luxul de a-şi face iluzii, domnule prim-ministru.”
„Nici a mea. Poate că într-o zi, când vom fi bătrâni şi senili, vom putea să bem ceva şi să născocim poveşti despre nobleţea speciei noastre.”
De data aceasta, zâmbetul ei părea un pic mai puţin periculos. „Abia aştept, domnule prim-ministru.”

CAPITOLUL 42

LA SUD DE PĀVILOSTA
LETONIA
Copacii s-au închis din nou, în timp ce vântul de sud-est devenea sărat. Rapp şi Coleman îşi legaseră caii cu o milă înapoi şi se deplasau în tăcere prin strălucirea intermitentă a unei jumătăţi de lună.
„Ar trebui să fie chiar în faţă”, a şoptit Coleman în timp ce Rapp trecea pe lângă el şi scruta peisajul cu ajutorul unui vizor de noapte montat pe HK G36 împrumutat.
Letonia avea o mulţime de coastă, iar această secţiune era una dintre cele mai îndepărtate – fără îndoială, motivul pentru care fusese aleasă pentru evadarea sa din ţară. Partea proastă a lucrurilor era că ruşii s-ar fi concentrat foarte mult asupra acestor plaje îndepărtate, ca drumuri evidente pentru provizii, echipament şi oameni.
Rapp a pornit din nou înainte, rămânând jos. Încă trei minute i-au adus suficient de aproape de mare pentru a auzi foşnetul valurilor. Când se aflau la aproximativ douăzeci de metri de marginea nisipului, Rapp s-a oprit şi a întins o mână. Coleman a încremenit pentru o clipă, apoi s-a adăpostit în spatele unui copac.
Fusese cu siguranţă o străfulgerare de mişcare în faţă, dar i-a luat aproape un minut ca să o sesizeze din nou. Un bărbat singur care stătea în picioare în spatele a ceva montat pe un trepied. Totuşi, chiar şi cu amplificarea luminii, era imposibil de confirmat ce era acel lucru.
I-a făcut semn lui Coleman să înainteze.
„Îl vezi?” a spus Rapp, arătând cu degetul.
„Eu nu văd nimic.”
Omul rămăsese din nou nemişcat, amestecându-se perfect în teren.
„Probabil amplasarea mitralierei. Indicată spre mare. Un singur operator.”
„Am putea să ocolim”, a sugerat Coleman.
„Unde e unul, trebuie să fie mai mulţi. Părerea mea este că au pus astfel de nemernici la intervale de timp.”
„Da, dar faptul că e singur e un semn bun. Înseamnă că sunt încă în procesul de securizare a plajelor cu efective limitate.”

„Dacă reuşim să-l eliminăm în linişte pe tipul ăsta şi intervalele până la următoarele amplasamente sunt largi, vom avea cale liberă până la apă."
Fostul SEAL a dat din cap. „Acestea sunt mari dacă, dar sunt dispus să pariez. Suntem exact acolo unde trebuie să fim şi vreau să păstrăm acest înot cât mai scurt posibil. Nu ştim cum sunt curenţii şi apa aceea va avea abia 60 de grade."
Rapp îşi lăsă puşca de asalt pe jos şi îi făcu semn lui Coleman să rămână pe loc, avansând doar cu cuţitul tactic. Frunzele fragile de sub picioarele sale îi încetineau considerabil ritmul, obligându-l să ia în considerare fiecare pas. I-au trebuit mai mult de zece minute pentru a se apropia la mai puţin de şase metri de rus şi s-a oprit acolo, lipit de un copac pentru a-şi ascunde conturul.
Bărbatul era cu spatele la pădure, privind plaja pustie din faţa lui. Arma era într-adevăr o mitralieră montată pe trepied – un fel de PK cu o centură lungă introdusă. Un număr de alte cutii de muniţie erau stivuite împreună cu alimente şi alte echipamente. Se pregăteau pentru o luptă lungă.
Atât de aproape de apă, vântul sufla în rafale intermitente, iar Rapp îşi sincroniza apropierea cu foşnetul copacilor. Asta i-a permis să ajungă la mai puţin de trei metri, dar apoi a fost nevoit să se oprească din nou. Fie că era ceva natural sau planificat, amplasarea mitralierei era înconjurată de un covor de frunze uscate. Liniştit şi uşor nu avea să fie fezabil.
Rapp a examinat spatele lat al bărbatului şi strălucirea albă a mâinilor sale care se odihneau pe armă. Dacă nu puteai fi tăcut, un bun înlocuitor era rapid.
A sprintat cât a putut de tare peste frunze, dar oricât de rapid ar fi fost, sunetul călătorea mai repede. Bărbatul a început să se învârtă, legănând un braţ în afară când Rapp s-a izbit de el în plină alergare. Amândoi au căzut, rostogolindu-se pe jos până când trunchiul unui copac i-a oprit. Rusul era un taur de om – de mărimea lui Joe Maslick şi brusc inundat de adrenalină.
În mod normal, nu era o problemă, dar prioritatea lui Rapp era mai puţin să-l ucidă, cât să-l facă să tacă. Nu avea cum să fie singurul rus de acolo, dar era imposibil de ştiut cât de aproape erau camarazii lui. Cu siguranţă că se aflau la o distanţă de strigare, dar poate chiar mai aproape de atât.
Rapp reuşi să îşi strecoare un braţ în jurul gâtului rusului, tăindu-i suficient de mult din respiraţie pentru a opri un strigăt de ajutor. În timp ce se concentra asupra acestui lucru, însă, degete puternice s-au înfipt în jurul mâinii sale cuţit. Bărbatul s-a rostogolit şi l-a trântit din nou în copac, dar Rapp a ignorat impactul, menţinând presiunea asupra gâtului său.
Din nefericire, aprecierea lui că bărbatul era la fel de puternic ca Maslick fusese corectă. Rusul a sărit în picioare ca şi cum cele o sută optzeci de kilograme ale lui Rapp nu existau. Presiunea strângerii sale a crescut până în punctul în care oasele din încheietura lui Rapp au simţit că sunt pe punctul de a se sparge. Şansele ca el să mai ţină cuţitul mult timp în mână erau în scădere rapidă.
Atârna de gâtul bărbatului, incapabil să-i dea drumul şi să termine treaba de teamă că va avea timp să strige un avertisment înainte de a muri. Al treilea impact cu copacul era aşteptat, dar şi semnificativ mai dur decât primele două. Au ricoşat şi rusul se pregătea să se înfige din nou în trunchi, dar Rapp i-a încurcat un picior în picioare şi l-a făcut să se împiedice.
Au aterizat într-o grămadă de mărăcinişuri, iar Rapp a ajuns la fund. Mişcările rusului erau totuşi vizibil mai puţin violente decât înainte. Lipsa de aer începea să-l slăbească. Nu îndeajuns de mult încât să nu înceapă să-şi înfingă cotul în mod repetat în coastele lui Rapp, totuşi. Omul de la CIA şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui din spate, interferând cu impulsul braţului său şi încercând să menţină la minimum zgomotul de crengi care se rupeau.
Rapp se resemnase să încaseze o bătaie serioasă în timp ce-l sufoca încet-încet pe bărbat, când rusul s-a înţepenit brusc. O clipă mai târziu, strânsoarea de la încheietura mâinii lui Rapp s-a relaxat şi a căzut. Înclinându-şi capul într-o parte, a văzut mânerul unui cuţit care ieşea din pieptul rusului. Dincolo se afla capul blond al lui Scott Coleman.
„Ce ţi-a luat atât de mult timp?" a murmurat Rapp, alunecând de sub greutatea cadavrului.
„Părea că l-ai prins."
Rapp extrăgea o creangă ruptă de lângă el când o voce rusească a devenit audibilă la doar câţiva metri distanţă. Se învârti în direcţia ei, dar calitatea tinichelei o identifică imediat ca fiind un radio. Amândoi au

aşteptat în tăcere un răspuns, dar nu a venit niciunul. În schimb, aceeaşi voce a pocnit la viaţă, de data aceasta mai insistentă.
Îl chemau pe omul mort.
Rapp a înşfăcat radioul şi şi-a epuizat o bună parte din vocabularul rusesc rostind cuvântul „copy" în el.
„E timpul să plecăm din Dodge înainte ca amicii lui să-şi dea seama ce s-a întâmplat", a şoptit Coleman.
Rapp a aruncat o privire în spatele lui spre întinderea neagră a Mării Baltice. Fulgii albi străluceau în lumina lunii, spărgându-se leneş de plajă. Nici unul nu părea mai înalt de câţiva metri – uşor de trecut înotând, dar fără să ofere prea multă acoperire vizuală.
Mai rău era plaja însăşi. Între ei şi apă se aflau cincizeci de metri de nisip plat. Şi chiar dacă ar fi ajuns atât de departe, ar mai fi urmat probabil încă zece de alergat prin apă din ce în ce mai adâncă înainte de a se scufunda complet. Din nefericire, nu li se ofereau opţiuni mai bune.
Rapp a început să-l urmeze pe Coleman, care alerga spre plajă, dar apoi mintea lui a înregistrat ceva ce întrezărea cu câteva clipe înainte. S-a aruncat în faţă, apucând una dintre gleznele lui Coleman şi doborându-l pe bărbat înainte ca acesta să iasă din copaci.
SEAL-ul a reacţionat exact aşa cum fusese antrenat, rostogolindu-se la adăpost şi ochind cu puşca spre plajă. „Ce?"
Rapp l-a tras înapoi la amplasarea mitralierei şi a arătat spre un dispozitiv în formă de farfurie, parţial ascuns de frunze.
„Cred că glumeşti", a mârâit Coleman în timp ce Rapp împingea capacele de la o ladă la alta, găsindu-le pe toate goale. „Suntem deja cu zece minute în urmă faţă de program şi acum avem o plajă minată?".
Când o voce rusească a izbucnit din nou din walkie-talkie, Coleman s-a ghemuit şi a arătat cu degetul spre corpul din spatele lui. „Oh, da. Şi amicii tipului ăluia sunt pe cale să se prăbuşească peste noi ca mânia lui Dumnezeu. Eu votez să plecăm naibii de aici şi să trăim pentru a lupta încă o zi."
Era o mişcare inteligentă, dar nu se număra printre alegerile lor. Trebuia să se ocupe de Maxim Krupin înainte ca lucrurile să scape de sub control, iar Kennedy îşi pierduse încrederea în Azarov.
„Un submarin american ne aşteaptă acolo şi vom fi la bordul lui."
„Pe naiba, Mitch. Uneori eşti pur şi simplu învins, iar acesta este unul dintre acele momente. Orice ar avea Irene în Rusia, altcineva va trebui să se ocupe de asta."
Vocea de pe walkie-talkie s-a auzit din nou, iar tonul ei a fost uşor de descifrat. Oamenii erau pe drum.
Rapp se uită în jurul lui la lăzile goale, la sacul de dormit al mortului şi, în cele din urmă, la mitralieră.
Era timpul să devină creativ.
S-a apropiat de armă şi a apucat protecţia auditivă atârnată lângă crosă. Ultimul lucru pe care l-a auzit înainte ca totul să tacă a fost vocea liniştită a lui Coleman.
„Te rog, nu face asta, Mitch."
Pistolul a zvâcnit în mâna lui, aruncând un şir de trasoare pe plajă. A îndreptat focul spre nisipul din faţa lui, zvântând o secţiune de aproximativ doi metri lăţime în timp ce îşi plimba ţinta spre apă. Ţeava armei începea deja să strălucească în roşu când o mină a explodat în cele din urmă la aproximativ zece metri distanţă. A închis ochii în timp ce nisipul îi spulbera faţa, dar şi-a ţinut degetul pe trăgaci.
Când a deschis din nou ochii, a văzut nisipul erupând la aproximativ cincisprezece metri în dreapta locului în care loveau gloanţele sale. Un alt plasament de mitralieră rusească deschisese focul. Nefiind sigur care era ţinta, îşi luau indicaţiile de la el.
Când centura de muniţie s-a terminat, şi-a smuls protecţia auditivă şi a fugit spre nisipul pe care îl stârnise. Ruşii trăgeau în continuare, dar gloanţele lor loveau mult în dreapta lui, ridicând un nor de praf care îl ajuta să se ascundă. Nu exista nicio garanţie că reuşise să elimine toate minele şi tensiunea de a şti că putea călca pe una în orice moment îl tenta să forţeze prea tare pe suprafaţa imprevizibilă.
Când se afla la aproximativ zece metri de ţărm, sunetul tunului rusesc s-a schimbat subtil, dar nu avea cum să se uite înapoi pentru a afla de ce. A intrat în apă cu toată viteza, ridicându-şi picioarele sus pentru a încerca să-şi menţină viteza. Când a ajuns la adâncimea până la genunchi, s-a scufundat în marea îngheţată, răzbătând pe fundul apei în drumul său spre ape mai adânci.

Niciun glonţ nu pătrundea în jurul lui, aşa că a ieşit la suprafaţă, lăsându-şi capul să pătrundă la suprafaţă doar cât să vadă. Artileristul rus îl reperase pe Coleman când se afla în mijlocul plajei, iar fostul SEAL fusese nevoit să se întoarcă.
Rapp s-a încordat când şi-a văzut prietenul cum se ducea să se adăpostească în copaci, cu ruşii făcând tot ce puteau pentru a-l opri. Se dovedise că, atunci când era urmărit de câteva sute de gloanţe pe minut, Coleman încă putea să tragă de fund. A dispărut în întuneric şi Rapp s-a scufundat din nou, rămânând sub suprafaţă în timp ce punea distanţă între el şi ţărm.
Coleman avea să fie bine. Deşi era adevărat că încă nu era sută la sută, nu avea să conteze. Chiar şi la o viteză de trei sferturi, îşi croise un drum printre ruşi pe care aceştia nu aveau să-l uite prea curând.

CAPITOLUL 43

KREMLIN
RUSIA
ANDREI Sokolov, observând că alerga cu aproape un minut mai repede decât era programat, a încetinit ritmul. Coridorul, în mod normal gol, era plin de tineri ofiţeri, care se înghesuiau cu toţii pe marginile acestuia în timp ce el trecea.
Abia dacă era conştient de prezenţa lor, deoarece mintea lui continua să se concentreze asupra situaţiei în curs cu Maxim Krupin. Dr. Fedkin nu oprise nicio rezistenţă, acceptând imediat să încerce să-l convingă pe preşedintele rus să se supună unei intervenţii chirurgicale periculoase care avea puţine şanse de a-i îmbunătăţi prognosticul. Era un lucru care iniţial îl mulţumise pe Sokolov, dar care acum îl îngrijora. Fedkin era concentrat în întregime asupra propriei sale supravieţuiri şi ajunsese să creadă că Krupin era irelevant pentru aceasta. Deşi rămăsese în exterior pozitiv şi proactiv, era clar că nu mai credea că pacientul său va supravieţui.
Doi paznici au deschis un set de uşi duble şi Sokolov a trecut prin ele, intrând în sala cavernoasă care fusese reamenajată pentru a coordona războiul. Ecrane masive înlocuiseră hărţile de hârtie folosite cândva pentru a urmări mişcările trupelor. Terminalele de calculator răsăriseră în locul maşinilor de scris şi al maşinilor de calcul, iar comunicaţiile criptate prin satelit luaseră locul telefoanelor şi al curierilor. Totuşi, nimic din toate acestea nu mai conta. Bărbaţii, mirosul vag de transpiraţie şi concentrarea inegalabilă rămăseseră neschimbate de mii de ani.
Când prezenţa lui a fost remarcată, comandanţii săi militari s-au adunat în jurul mesei centrate în încăpere. Feţele lor erau în mod uniform trase, cu ochii înroşiţi din cauza lipsei de somn şi bărbi stufoase. Recunoaşterea de către aceştia a apropierii sale a fost discretă, nu mai mult decât scurte aprobări din cap şi salutări murmurate.
„Raportează”, i-a spus el comandantului trupelor terestre ruseşti.
„Întăririle continuă să sosească din Lituania şi Estonia, dar, neavând niciun plan pentru integrarea lor, încă ne luptăm să le folosim eficient. Oraşele, bazele militare şi răscrucile strategice au fost securizate, dar nu se dovedesc atât de utile pe cât am sperat. Electricitatea şi apa au fost întrerupte în mod selectiv în moduri care vor fi greu de reparat, iar acest lucru întrerupe liniile de aprovizionare care sunt deja copleşite de numărul crescut de trupe. Drumuri, poduri şi piste de aterizare critice au fost distruse, încetinind mişcările oamenilor noştri şi făcându-i ţinte uşoare pentru insurgenţi. De asemenea, întreaga ţară a fost capcană. Totul, de la mine sofisticate declanşate cu laser până la simple plăci de parchet tăiate cu fierăstrăul.”
„Cât timp va dura până când vă veţi ocupa de toate aceste capcane?”
„Ani de zile”, a recunoscut bărbatul. „Nu avem suficienţi oameni cu o astfel de pregătire şi, chiar dacă am avea, este o muncă incredibil de lungă. Probabil că jumătate din populaţie a fugit din casele lor şi mulţi au lăsat în urmă capcane. Adăugaţi la asta faptul că este imposibil să diferenţiaţi civilii de soldaţi şi...”
„Nu am venit aici ca să ascult scuze!” a strigat Sokolov. „Dacă există o întrebare dacă cineva este un non-combatant sau un membru al insurgenţei, îl veţi trata ca pe cel din urmă. Dacă letonii îşi pun capcane în casele lor, atunci le vom da foc. Am înţeles?”

Generalii săi s-au uitat cu toţii unii la alţii înainte ca noul său comandant al forţelor aeriene să îndrăznească să vorbească. „Ştiu că aţi călătorit, domnule, aşa că pot să presupun că nu aţi văzut ştirile internaţionale din ultima oră?”.
Sokolov a clătinat din cap, iar bărbatul a bătut câteva comenzi pe o tastatură. Harta computerizată care constituia blatul mesei s-a transformat într-o înregistrare video care părea să fi fost făcută cu un telefon mobil. Acesta înfăţişa o femeie plângând deasupra cadavrului soţului ei, în timp ce copiii ei erau forţaţi să care o ladă din hambar. Un ofiţer rus a apucat-o brusc de păr şi a târât-o spre un camion de transport. El a arătat spre un soldat mort în spate şi apoi a aruncat-o la pământ, scoţând arma din dotare în timp ce filmarea se estompa în negru.
„Ni se va alătura preşedintele Krupin?”, a spus directorul operaţiunilor de informaţii ale Rusiei. „Poate prin telefon?”
„Avea alte probleme de rezolvat”.
„Alte probleme...” Vocea bărbatului s-a stins pentru o clipă, dar apoi a revenit mai puternică. „Această înregistrare video este doar prima din multe altele, domnule general. Practic, întreaga lume se opune invaziei noastre. Această opoziţie nu va face decât să crească în intensitate.”
„Acesta este un război. Aşteptarea aprobării duşmanilor noştri pare un pic naivă pentru un om în poziţia dumneavoastră.
El s-a enervat la această insultă. „Nu e vorba doar de duşmanii noştri, domnule general. Este vorba de aliaţii noştri. Acest videoclip circulă în rândul populaţiei letone, întorcând populaţia de etnie rusă împotriva noastră. Şi, deşi îl putem ţine departe de mass-media controlată de stat, nu îl putem ţine departe de reţelele sociale. Populaţia noastră – şi trupele noastre – sunt deja nesigure de ce ne aflăm în Letonia şi se tem de represaliile Occidentului.”
Sokolov a simţit cum i se strânge maxilarul la evaluarea complet exactă a trupelor ruseşti. Ura slăbiciunea noii generaţii de soldaţi. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Germania a învăţat lumea ce se putea realiza cu o concentrare neobosită, eficienţă şi cruzime. Era de neimaginat ce ar fi putut realiza cu trupele şi conducerea de care se bucurase Hitler.
A fost o agitaţie bruscă în capătul îndepărtat al încăperii, iar un căpitan de marină a alergat spre ei, trăgându-şi comandantul deoparte şi şoptindu-i urgent la ureche. Amiralul Zhabin a dat din cap cu calm, dând în cele din urmă un răspuns scurt care l-a trimis pe bărbat în fugă înapoi la postul său.
„Ce este?” a spus Sokolov.
I-au trebuit câteva secunde pentru a-şi găsi vocea. „Navele NATO au efectuat o serie de atacuri asupra marinei noastre. Am pierdut contactul cu trei dintre submarinele noastre, iar Kuznetsov, singurul nostru portavion, se îndreaptă spre fundul mării. Distrugătorul nostru Ushakov...”
„Kuznetsov?” a întrerupt Sokolov. „Despre ce vorbiţi? Nu este nicăieri în apropierea Mării Baltice”.
„Nu am spus că navele noastre din Marea Baltică au fost atacate”, a replicat bărbatul. „Am spus că marina noastră este atacată. Vedem, de asemenea, mişcări de nave americane spre ţărmurile noastre. Pot doar să presupun că pentru a ne tăia retragerea spre porturile ruseşti.”
Sokolov a fost momentan uimit de veste. De ce ar fi riscat preşedintele american atât de mult pentru o ţară de care electoratului său nu-i păsa deloc?
„Vorbeşti ca şi cum te-ai fi predat, amirale...”
„Nu am capitulat nimic!”, a strigat bărbatul înapoi. „Marinarii mei au scufundat cel puţin un submarin american, iar HMS Diamond arde. Bătălia continuă şi vom provoca pagube grele Occidentului, dar ducem un război simultan împotriva a patru dintre cele mai puternice marine din lume. Pot transforma Marea Baltică într-un cimitir, dar, până mâine, NATO o va controla. În ceea ce priveşte restul navelor noastre de pe tot cuprinsul...”
„Avem baterii de coastă pentru a sprijini marina?” l-a întrebat Sokolov pe comandantul forţelor sale terestre.
„Nu. Am acordat prioritate stabilirii apărării împotriva debarcării de către NATO a echipelor mici şi a proviziilor. În...”
„Cum rămâne cu armele cu baza în Rusia?”

Bărbatul a făcut o pauză înainte de a răspunde. „Avem o capacitate semnificativă, evident. Dar ar trebui să luăm în considerare cu atenţie regulile de angajare atunci când NATO va riposta inevitabil împotriva solului rusesc.”
„Europenii au concentrări mari de populaţie la îndemâna armelor noastre nucleare tactice”, a spus Sokolov. „Ei nu vor încălca sfinţenia graniţei noastre”.
„Ajunge cu asta”, a spus amiralul Zhabin, insinuându-se din nou în conversaţie. „Spuneţi că preşedintele Krupin are alte treburi de rezolvat. Ce anume, să vâneze? Să se bronzeze pe malul vreunui lac de munte în timp ce tu vorbeşti despre declanşarea unui război nuclear cu Europa? Nu aveţi autoritatea necesară. Dă-mi-l pe Krupin la telefon. Acum.”
Ceilalţi generali nu au făcut nimic pentru a apăra lanţul de comandă, încercând în schimb să-l privească în jos. Să fi fost asta plănuit? O revoltă? Puţin probabil, dar situaţia lui era totuşi gravă. Fără implicarea directă a lui Krupin, această campanie militară era în pericol. Cu el, însă, situaţia putea fi şi mai rea. Hotărârea preşedintelui se diminua odată cu puterea lui.
Sokolov a făcut semn către trei poliţişti militari pe care îi adusese tocmai pentru o astfel de eventualitate. Unul dintre ei l-a apucat de braţ pe amiral, dar bătrânul marinar l-a împins înapoi şi a mărşăluit cu spatele drept spre uşă. Reproşându-i, poliţiştii militari l-au urmat cu blândeţe.

CAPITOLUL 44

MAREA BALTICĂ

„Chestia asta tocmai a luat-o razna”, a spus căpitanul submarinului britanic, punând o mână pe spatele picurător al lui Rapp şi ghidându-l pe un coridor îngust. „Acum suntem implicaţi într-un război naval la scară largă”.
„Mai spuneţi o dată?” a răspuns Rapp printre dinţii care clănţăneau. Câştigase o serie de triatlonuri în apă cu o temperatură apropiată de aceea, dar faptul că costumul său de neopren era agăţat pe un cuier în garajul său nu era ideal.
„Comandantul NATO tocmai a ordonat un atac asupra tuturor navelor marinei ruseşti care pot fi ţintite în întreaga lume. Vestea bună este că i-am prins pe picior greşit şi am făcut ceva pagube. Vestea proastă este că se întorc la noi în forţă.”
„Vei putea să mă duci unde mă duc?”
„Mi s-a ordonat să fac asta sau să mă duc la fund încercând”, a spus el, oprindu-se şi plesnind o uşă din stânga lui. „Duş. Echipamentul tău este înăuntru”.
Şi-au strâns mâna şi căpitanul a pornit înapoi pe coridor, strigând peste umăr în timp ce mergea. „Dacă voi, băieţii de la Agenţie, aveţi un plan pentru a ne scoate din asta, mai repede ar fi mai bine decât mai târziu.”
Rapp a intrat în sala de duş înghesuită şi şi-a scos hainele ude. Sarea a fost clătită în câteva secunde, dar a rămas sub jetul fierbinte de apă până când a încetat să mai tremure.
Cu reticenţă, a ieşit în cele din urmă şi s-a şters cu prosopul, întrebându-se dacă în acel moment nu cumva erau ţinta ruşilor. Nu avea rost să se gândească la lucruri care nu puteau fi controlate, şi-a reamintit el însuşi în timp ce desfăcea fermoarul sacoşei care îi fusese lăsată. Bătăliile pe mare erau problema marinei.
Geanta era împachetată meticulos, cu o pereche de foarfece de tuns şi un aparat de ras deasupra. Era un bileţel autocolant cu cuvântul „barbă” în interiorul unui cerc cu o linie care îl traversa. Scrisul de mână al Claudiei.
Şi-a lăsat părul facial pe podea şi pe chiuvetă, apoi s-a întors la geantă. Următorul strat conţinea blugi negri, o cămaşă de bumbac şi o pereche de cizme uşoare de drumeţie – toate din dulapul său. Ochelarii cu lentile transparente şi zdrenţuite, însă, erau noi pentru el. La fel ca şi suportul pentru coadă de cal din nichel periat în formă de semn al păcii.
În alte circumstanţe, chiar ar fi râs de asta.
Rapp şi-a pus ochelarii şi apoi s-a dus să arunce suportul de coadă de cal la gunoi. Când a făcut-o, a văzut că Claudia mâzgălise ceva pe spate.
Nu arunca asta.

Ignorând sfatul, s-a întors la geantă, dar nu a găsit arma pe care o căuta. O lipsă neobişnuită de minuţiozitate din partea ei. Glock-ul pe care îl adusese cu el în Letonia locuia acum pe fundul mării. Rapp a lăsat hainele de la înot pe podea şi a deschis uşa de la sala de duş. Doi bărbaţi au trecut şi s-au lipit cu spatele de peretele etanş pentru a ocoli o femeie care purta uniforma unui ofiţer de marină francez. Se străduiau să nu se holbeze la ea, dar Rapp nu s-a obosit să facă acest efort.
„Ce naiba cauţi aici?", a spus el în franceză.
„Treaba mea", a răspuns Claudia. „Ce ai făcut cu Scott? Este el..."
„Mai în siguranţă decât noi. Treaba ta este logistica. Nu operaţiuni."
„Am venit să te informez", a spus ea, pornind pe coridor. „Asta ţine de logistică."
„În mijlocul celui mai mare nenorocit de angajament naval de după cel de-al Doilea Război Mondial?"
„Nu e ceva ce aş fi vrut să facă altcineva", a spus ea. „Şi, în plus. Nu aveam cum să anticipez asta."
El a deschis gura pentru a argumenta, dar apoi a renunţat. Să câştigi argumente cu ea era practic imposibil, iar în acest caz avea dreptate. Faptul că preşedintele aprobase o astfel de escaladare a fost o surpriză chiar şi pentru el. El – şi rușii – se aşteptaseră ca Baltica să fie o partidă de şah în care ambele părţi erau preocupate în primul rând să nu permită ca situaţia să scape de sub control.
„Grisha este aici?"
„Da."
„Şi unde-i este capul?".
„Nu am petrecut suficient timp cu el pentru a vă oferi o evaluare utilă. Dar operaţia lui Cara a decurs bine."
„Dar arma mea?"
„O să găseşti una care te aşteaptă pe un mal al râului Olenyok. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Biroul lui Irene se ocupă de acest aspect al operaţiunii."
L-a condus într-o sală de conferinţe înghesuită, unde Azarov aştepta.
„Cum a fost înotul tău, Mitch?"
„Rece."
Rapp şi-a făcut o ceaşcă de cafea în timp ce Claudia şi-a început şedinţa de informare.
„Bărbatul pe care îl urmărea Grisha a fost ridicat de Nikita Puşkin. Am reuşit să-l urmărim până la Zhigansk, un orăşel din Rusia rurală, şi apoi până la o instalaţie militară dezafectată din nord-vest. Am analizat imaginile din satelit din ultimele câteva luni şi a existat o creştere semnificativă a activităţii. Bănuim că Krupin îşi face tratamentul acolo. „
A întins o hartă pe masă şi a atins un cerc roşu pe ea.
„Telecomanda", a comentat Rapp.
„Dacă nu este în mijlocul pustietăţii, este la doar câţiva kilometri distanţă."
„Crezi că este acolo acum?"
„Îi dăm o şansă de şaptezeci şi cinci la sută."
„Ne poţi duce acolo?"
„Nu va fi uşor. Nu numai că este izolat, dar există doar un singur drum care intră şi iese. Nu există niciun motiv pentru care cineva să fie acolo, iar drumul va fi supravegheat cu atenţie."
„Pot să presupun că aţi găsit o soluţie?" a întrebat Rapp.
Ea a dat din cap, deşi cu puţină reticenţă. „M-am gândit la ultima ta operaţiune din Rusia – cea în care te-ai dus cu un vânător de natură. A funcţionat o dată, aşa că ne-am gândit că ar putea funcţiona din nou. Poate un ghid de vânătoare, ceea ce ţi-ar da o scuză pentru a fi înarmat."
„Tonul tău sugerează că nu ai fost în stare să găseşti unul", a spus Azarov.
„Mă tem că nu. Nimeni nu operează niciun fel de tur în acea zonă în acest moment. Asta e vestea proastă. Vestea bună este că am găsit o tabără locuită." A bătut un alt cerc pe hartă. „Aici."
„Asta nu pare foarte aproape de ţinta noastră", a spus Rapp.
„Cam la 70 de mile în linie dreaptă."
„De pe unul dintre cele mai accidentate terenuri de pe planetă", a comentat Azarov.
„Practic impracticabil", a fost de acord.

Submarinul a plonjat suficient de brusc încât Rapp a trebuit să întindă mâna şi să o stabilizeze. A tăcut timp de câteva secunde, dar când nicio torpilă sau încărcătură de adâncime nu a explodat, a trecut un deget de-a lungul unei linii subţiri albastre de pe hartă. „Puteţi acoperi cea mai mare parte folosind râul Olenyok. Restul, va trebui să o faceţi pe jos."
„Ai spus „tabără locuită",„ a spus Azarov. „Ce fel de tabără?".
„Oameni de ştiinţă. Mai ales botanică şi faună sălbatică. Şi aici am avut noroc. Sunt doi academicieni americani care se îndreaptă acum spre ea".
„Vrei să faci un schimb?" spuse Rapp. „Să-i înlocuim pe ei cu noi?"
O altă încuviinţare incertă din cap.
„Ce studiază ei?" a întrebat Azarov.
„Lupii."
„Nu ştiu nimic despre lupi. Şi bănuiesc că nici Mitch nu ştie."
Ea a ţinut în mână două stick-uri. „Tot ce aţi vrut vreodată să ştiţi despre Canis lupus, precum şi despre poveştile voastre de acoperire."
„Nu pari convinsă", a spus Rapp.
„Nu cred că ar trebui să o faci."
„Este planul tău."
„Aşa că ar trebui să mă asculţi când îţi spun cât de oribil este. Irene ne-a ordonat mie şi echipei ei să găsim cea mai bună strategie pe care o putem face şi asta este. E irealizabilă, Mitch. Povestea ta de acoperire este incredibil de slabă. Nu eşti un om de ştiinţă şi nu ai avut aproape deloc timp să te pregăteşti. Terenul este..."
„Ai spus că am putea folosi râul."
„Asta uşurează deplasarea, dar te expune unei posibile supravegheri aeriene. Dacă sunteţi prinşi, vor fi întrebări, iar voi nici măcar nu vorbiţi limba."
Rapp a dat din cap şi a scanat harta timp de câteva secunde. „Nimeni din tabăra aceea nu ne va chestiona despre biologia de bază a lupilor. Atâta timp cât ştim ce avem de făcut acolo şi ne limităm contactele, ar trebui să fim în regulă. Putem să călătorim pe râu noaptea, apoi să dormim în pădure în timpul zilei?".
Ea a clătinat din cap. „Prea departe în nord. Soarele nu apune în această perioadă a anului."
„E din ce în ce mai rău, nu-i aşa?"
„E ceea ce îţi tot spun."
„Cât de mult trafic este pe acea parte a Olenyok-ului?"
„Practic niciunul", a recunoscut Claudia. „Dar asta nu este o garanţie".
„Afacere greşită pentru garanţii. Să presupunem că ne putem vinde ca oameni de ştiinţă şi că ne atingem obiectivul fără să ne înecăm, să fim împuşcaţi sau să fim mâncaţi de un urs. Ce vom găsi?"
„Practic, un depozit de muniţie şi echipament cu opt clădiri de tip depozit", a spus Claudia. „Numărul de paznici este un semn de întrebare. Dacă sunt unii afară, fac o treabă bună să nu se lase văzuţi. Câţi sunt înăuntru ar fi doar o speculaţie. Alege un număr între zero şi o sută."
„Este de ajutor."
„Îmi pare rău."
„Bine", a spus Rapp. „Să fim optimişti şi să spunem că vom intra acolo. Şi atunci ce facem?"
„Îl omorâm", a răspuns Azarov pe un ton care sugera că nu se gândea la alte opţiuni.
Claudia a dat din cap. „Preşedintele şi Irene sunt de acord cu asta, dar ar prefera ceva ... . subtil."
Rapp chiar a râs. „Deci trecem prin şaptezeci de mile de no man's land, trecem de orice gărzi care sunt afară, obţinem accesul, trecem de gărzile dinăuntru şi apoi facem să pară că sunt cauze naturale?"
„Acesta este punctul meu de vedere", a spus Claudia. „Acesta nu este un plan, este disperare. După toate probabilităţile, vei fi ucis sau capturat. Şi după aceea nu le va lua mult timp să te identifice. Asta ar înrăutăţi şi mai mult o situaţie dezastruoasă."
Rapp s-a aşezat pe un scaun şi a dat pe gât o parte din cafea, simţind-o cum îi arde în piept. „Pot conta pe tine să mă susţii, Grisha?".
Privirea rusului s-a coborât pe masa de lucru. „Dacă sunt sincer? Nu ştiu."
„Explică-mi."

„Condiţia mea fizică este mai proastă decât a fost de când eram copil şi mi-e greu să mă concentrez. Două probleme cu care nu a trebuit să mă confrunt niciodată în timpul unei operaţii."
„Am înţeles că Cara se simte bine."
„Da. Dar doctorul Kennedy ţi-a spus de ce?"
„Ficatul? Da. Aţi reuşit să o surprindeţi. Nu e uşor. „
„Ea pare să creadă că am devenit dezechilibrat mental. Că sunt incapabil din punct de vedere emoţional să mă descurc cu noua mea viaţă. Este o femeie înţeleaptă şi mă tem că are dreptate. Deşi îmi doresc foarte mult să fiu omul care îl ucide pe Maxim Krupin, trebuie să iau în considerare posibilitatea ca implicarea mea să provoace eşecul misiunii. Poate că ar fi mai bine să te bazezi pe echipa cu care lucrezi de obicei."
Rapp se lăsă pe spate în scaun, examinându-l pe bărbat. Probabil că avea dreptate, dar Coleman era blocat, iar oamenii lui erau cu toţii implicaţi în alte operaţiuni. Ca să nu mai vorbim de faptul că niciunul dintre ei nu vorbea rusă. „Dă-mi detalii. Mai poţi să alergi un maraton?"
„Bineînţeles."
„Cât de repede?"
Ochii lui Azarov s-au îngustat în timp ce a calculat numărul pe baza unui istoric de antrenament extins.
„Două ore şi cincizeci şi cinci pe un asfalt plat."
„Suficient de bine pentru a pluti pe un râu şi a face un pic de bushwhacking."
„Dar mai există şi partea mentală. I-"
„Despre ce naiba vorbim?" spuse Rapp, pierzându-şi în sfârşit răbdarea. „Ficatul? Cara avea nevoie de unul şi tu ai găsit un donator. Dar asta nu va însemna nimic dacă Krupin supravieţuieşte. El nu te poate lăsa să respiri şi ea va sfârşi prin a fi târâtă din nou. Singurul mod în care tu şi Cara aveţi un viitor este ca Maxim Krupin să nu aibă."
Azarov se întoarse spre Claudia, aparent nefiind convins că Rapp era un arbitru de încredere al bunului-simţ. „Şi tu? Ce părere ai despre ceea ce am făcut?".
Ochii ei chiar se umeziseră. „Cred că este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată."

CAPITOLUL 45

RUSIA CENTRALĂ
RAPP s-a aplecat în faţă pentru a examina peisajul de sub elicopter. O grămadă de nimic. Câmpii mlăştinoase, munţi acoperiţi de copaci şi un râu îndepărtat despre care presupunea că era cel despre care îi spusese Claudia. Irene Kennedy încerca să aducă o plută şi alte unelte pe malurile lui, dar când se urcaseră în elicopter la Jigansk, încă nu se făcuse nimic.
Submarinul îi dusese în Suedia, doar pentru a găsi spaţiul aerian atât de plin de avioane de război şi de rachete ocazionale, încât G550 al CIA fusese întors din drum. Fuseseră nevoiţi să se devieze spre Danemarca, ceea ce i-a adus cu mult în urmă faţă de program. Planul iniţial fusese să se întâlnească cu oamenii de ştiinţă pe care îi înlocuiau. În schimb, cei doi bărbaţi fuseseră opriţi de MI6 la Londra şi apoi transportaţi într-un colţ uitat al Africii, unde aveau să rămână până la încheierea acestei afaceri.
Rapp şi Azarov îşi ocupaseră locurile în ultimul avion care se îndrepta spre Moscova înainte de închiderea curselor între Europa şi Rusia. Pilotul se arcuise la sud de haosul din Marea Baltică, dar formaţiunile de luptători şi fumul care se ridica de la navele în flăcări fuseseră vizibile pe cerul senin. Pasagerii îşi petrecuseră o mare parte din cele şase ore căutând la ferestrele lor activitate militară, vorbind în şoapte agitate şi consumând întreaga rezervă de vodcă din bucătărie.
Când elicopterul a aterizat în sfârşit, echipa Spetsnaz pe care Rapp o aştepta pe jumătate nu s-a materializat. În schimb, un bărbat cu dreadlocks şi pantaloni cargo a alergat spre ei într-o poziţie ghemuită şi exersată. Le-a luat o parte din echipament şi a fugit cu ceea ce a putut căra în timp ce elicopterul se ridica din nou în aer. Când zgomotul a dispărut, s-a prezentat.
„Chase Mason. Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi la timp, cu tot rahatul care se întâmplă."
„Şi noi suntem", a spus Rapp, strângându-i mâna. „Eu sunt Mitch. El e Greg."

„Mă bucur să vă cunosc pe amândoi. Lăsaţi-mă să vă conduc la cortul vostru. Mă tem că va trebui să îl împărţiţi, dar este destul de spaţios. Nu avem tot confortul, dar într-o zi însorită ca astăzi, nu e aşa de rău. Cel puţin gândacii sunt jos. Fii recunoscător că nu ai fost aici luna trecută."
Rapp a schiţat un zâmbet prietenos, ascultând doar pe jumătate în timp ce studia tabăra. Nu mult mai mult decât o zonă de gătit în aer liber, două latrine şi şase iurte jupuite cu pânză albă murdară. Cea mai mare dintre ele era flancată de o antenă de satelit autoportantă, iar ţeava sa de aragaz era singura care producea fum. Arăta mai nouă decât celelalte, cu un scaun de grădină învechit în faţă şi un generator care bâzâia chiar la vedere.
Locuinţele lor erau mai simple, dar totuşi mai bune decât cele cu care Rapp era obişnuit pe teren. Un singur spaţiu circular, cu o sobă de lemne ruginită pentru căldură şi un bec cu baterii pentru după apusul soarelui. O podea din şipci de lemn îi ţinea departe de pământul îmbibat, iar două pătuţuri erau îngrămădite cu destule pături pentru a ţine piept nopţilor reci.
„Probabil că v-au spus", a continuat Mason, „dar avem semnal pe câţiva lupi cu zgardă. Veţi fi bucuroşi să aflaţi că se află la doar câţiva kilometri la est de aici şi că există o potecă de vânat destul de bună care vă va duce aproape tot drumul."
„Sună grozav", a spus Azarov, cu un accent american impresionant de neutru.
„Du-te şi instalează-te pentru câteva minute", a spus Mason. „Dar nu vă luaţi prea mult timp. Serghei vrea să vorbească cu tine".
„Serghei?" a spus Rapp. Claudia îi dăduse un dosar despre toţi cei din tabără şi nu era menţionat niciun Serghei.
„Da. A apărut acum o lună şi ceva. Un fel de reprezentant al guvernului. Inofensiv, dar o pacoste. Practic, el este o maşină de birocraţie care vrea să audă tot ce se întâmplă, dar nu înţelege nimic din ce se întâmplă." Mason şi-a coborât vocea. „Ne-am gândit că este fratele mai prost al vreunui politician şi că avea nevoie de o slujbă."
Rapp şi-a testat din nou zâmbetul uşor, dar de data asta era şi mai încordat. Vestea bună era că apariţia bruscă a unui ofiţer politic în mijlocul pustietăţii sugera că se aflau pe drumul cel bun. Vestea proastă era că birocraţii ruşi dispreţuiau schimbările neaşteptate. Oricine ar fi fost acest Serghei, ar fi fost suspicios în legătură cu înlocuirea în ultimul moment a lui Rapp şi Azarov cu echipa pe care o aştepta.
„Da, nicio problemă", a spus Rapp. „Unde este?"
„În cortul mare cu antena. Nu ai cum să nu-l vezi."
- – -
Rapp a bătut în uşa de scândură şi a fost imediat răsplătit cu un răspuns dinăuntru.
„Intră!"
A făcut-o, rotunjindu-şi umerii şi regretând că a aruncat suportul de coadă de cal cu semnul păcii al Claudiei. Să păcălească o gaşcă de tineri cercetători pe care îi putea evita în mare parte nu-l îngrijorase niciodată prea mult. Un ofiţer rus de informaţii era o altă poveste.
„Bine aţi venit", a spus Serghei, examinându-i pe el şi pe Azarov din spatele unui birou ciudat de ornamentat. Podeaua era acoperită cu covoare groase, iar în spatele lui se afla un dulap de băuturi alcoolice bine aprovizionat.
„Mulţumesc. Suntem fericiţi să fim aici. A fost o perioadă de timp în care am fost la limită acolo."
În mod clar, rusul nu era îngrijorat de întărirea stereotipurilor în treningul său, inelele ţipătoare şi pieptănarea. O burtă amplă se încordase la poliesterul stacojiu şi ochii adânci urmăreau cu mai multă inteligenţă decât îi acordase Chase Mason.
„Îmi pare rău că ceilalţi nu au putut veni", a spus el într-o engleză solidă. „Ce noroc că aţi fost amândoi disponibili în ultimul moment."
Rapp doar a dat din cap, în timp ce Azarov i-a urmat exemplul şi a rămas tăcut. Cu cât se spunea mai puţin, cu atât mai bine.
„Înţeleg că au fost chemaţi de urgenţă în ... ..." Serghei a aruncat o privire spre o bucată de hârtie de pe biroul său. „Senegal. Trebuie să recunosc că nu ştiam că există aşa ceva ca o urgenţă în domeniul cercetării lupilor. Sau de lupi în Africa, sincer să fiu."

De data aceasta se impunea în mod clar un răspuns. „Canis anthus”, a spus Rapp. „Este posibil să fie infectaţi cu o tulpină de rabie pe care nimeni nu a mai văzut-o până acum. Probabil că nu, dar cei de la OMS erau suficient de îngrijoraţi încât să vrea să aducă câţiva experţi.”
„Hârtiile voastre au ajuns la mine abia acum câteva ore”, s-a plâns rusul.
Rapp a dat din umeri dezinteresat, aşa cum era de aşteptat.
„Pari cam bătrân pentru a fi candidat la doctorat”.
Asta nu avea să meargă atât de uşor pe cât spera. Din fericire, Claudia şi Agenţia îşi semănaseră legendele pe tot internetul-Facebook, site-uri universitare, bloguri de expediţii. Toate completate cu poze trucate cu ei marcând animale, lucrând în laboratoare şi predând cursuri.
„Lucram pentru un retailer de echipamente outdoor în Statele Unite, dar acesta a fost întotdeauna visul meu. Cred că am început mai târziu.”
„Mi-a plăcut blogul tău despre călătoria pe care ai făcut-o în Europa pentru a încerca să găseşti o oaie.”
„Era un ibex, de fapt. Ei...”
Bărbatul a ridicat o mână şi şi-a îndreptat atenţia spre Azarov. „Voi doi vă cunoaşteţi de mult timp?”.
„Ne-am întâlnit în cadrul unui proiect în China cu ani în urmă şi am păstrat legătura.” Accentul lui american se ţinea. O Americă de mijloc fadă, cu câteva accente de pe Coasta de Vest. Calculat pentru a fi ceva ce nimeni nu şi-ar fi amintit sau nu ar fi putut plasa pe o rază de o mie de mile.
„De ce?”
„Nici un motiv, de fapt. Ne-am înţeles bine şi amândoi suntem specializaţi în lupi. Totuşi, eu nu sunt un academician cu normă întreagă. Lucrez pentru Wyoming Game and Fish. Mitch m-a sunat când s-a ivit această oportunitate şi am sărit în sus. Aveţi o ţară frumoasă aici. Îmi aminteşte de casă.”
Sergei a dat din cap, dar a continuat să le contemple. „Mi-ar plăcea să aud mai multe, dar am alte treburi de rezolvat. Poate că voi ieşi cu tine mâine. Serviciul meteo anunţă o nouă zi fără nori.”
Era clar, după fizicul său, tenul palid şi împrejurimile confortabile, că a ieşi cu ei era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Oamenii lui Krupin îl trimiseseră acolo, fără îndoială, cu ordinul de a căuta orice lucru suspect. Acum îl găsise şi avea de gând să se asigure că nu-i va scăpa nimic care ar putea atrage mânia preşedintelui său.
„Ar fi grozav”, spuse Rapp, ştiind că nu avea altă opţiune. „Va fi bine să avem pe cineva familiarizat cu terenul.”
- – -
Conform promisiunii lui Sergei, un sistem de înaltă presiune se stabilise deasupra regiunii, aducând cu el cer senin şi temperaturi neobişnuit de scăzute. Trebuia să mai dureze încă cinci zile, ceea ce ar fi fost mai mult decât îşi putea permite Rapp să suporte. La modul în care se încălzea războiul, Europa de Vest putea fi un pustiu nelocuibil până la mijlocul săptămânii viitoare.
„Avem fulgi de ovăz sau granola cu lapte de soia”, a spus o femeie tânără, amestecând o oală mare atârnată deasupra unui foc. Soarele încă nu se spărsese peste vârfurile îndepărtate şi, până acum, ea şi Rapp erau singurele două persoane care se aventuraseră în aer liber.
„Fulgi de ovăz. „
Femeia-Ingrid de la Universitatea din Oslo, pe baza unei scurte prezentări făcute la cina din seara precedentă, a umplut cele două boluri de pe tava lui Rapp şi apoi a turnat puţin lapte.
„Aţi văzut ştirile din această dimineaţă?”.
„Nu”, a răspuns Rapp, încercând să evite o conversaţie inutilă fără să pară prea neprietenos. Cu toate că devenise rezonabil de bine informat despre biologia lupilor, expertiza sa nou descoperită nu ar fi supravieţuit examinării adevăraţilor oameni de ştiinţă din tabără. Din fericire, toţi voiau să vorbească doar despre război.
„NATO spune că are controlul asupra Mării Baltice. Că toate navele ruseşti au fost distruse, dar că ar putea exista câteva submarine ascunse. Ei spun că au murit cel puţin o mie de marinari. Credeţi că este posibil aşa ceva? Atât de mulţi oameni?”
„Nu ştiu.”
În realitate, estimarea era probabil scăzută. NATO făcea ravagii în marina lui Krupin, încercând în acelaşi timp să nu treacă linia de demarcaţie spre ceva ce ar putea fi interpretat ca un atac asupra patriei. Dar

unde era exact acea linie? Cu creierul lui Krupin putrezind şi cu Sokolov controlând efortul de război, situaţia devenea din ce în ce mai neclară.
„Bărbaţii sunt nebuni”, a concluzionat ea.
„Nici nu aveţi idee”.
„Ieşi în dimineaţa asta?”
„Da. Ne întâlnim cu Serghei în douăzeci de minute.”
Ea şi-a dat ochii peste cap. „Merge cu tine?”
„Da.”
„Plănuieşte o zi lungă. Numai pauzele lui de ţigară vor dura peste o oră.”
„Vom traversa un teren destul de accidentat. Poate se va răzgândi.”
Coada ei de cal blondă îi flutura pe spate în timp ce dădea din cap. „Este suspicios faţă de toată lumea. Cred că are impresia că suntem cu toţii o gaşcă de asasini CIA.”
Rapp a zâmbit şi a luat câteva rulouri rămase din seara precedentă. „Mulţumesc pentru fulgii de ovăz.”

„Cum stăm?” întrebă Rapp, intrând în iurtă şi lovind uşa în urma lui. Azarov era aplecat asupra unui laptop, urmărind mişcările lupilor cu zgardă pe care, aparent, se aflau acolo pentru a-i studia.
„S-au deplasat spre râu”, a spus el acceptând un bol de fulgi de ovăz. „Asta pune un munte între noi şi ei”.
Rapp a examinat imaginea din satelit de pe ecran. Faptul că haita părea să se îndrepte spre râul care era obiectivul lor era o veste bună. Iar muntele nu s-ar fi jucat bine cu Serghei. Părea abrupt ca naiba şi apoi ar fi trebuit să parcurgă o bună jumătate de kilometru de creastă abruptă înainte de a ajunge la o coborâre viabilă.
„O zi lungă şi grea”, spuse Rapp, presupunând că existau dispozitive de ascultare ascunse în iurtă.
„Probabil douăzeci de ore, cu multă creştere în înălţime. Ar trebui să ne luăm faruri pentru drumul de întoarcere.”
Să sperăm că asta ar fi fost suficient pentru a-l descuraja pe Serghei să vină. Nu ştiau că bărbatul urma să fie în tabără şi încă nu ştiau ce aveau de gând să facă cu el dacă tot insista să se alăture. Faptul că Krupin îl alesese pentru acest detaliu sugera că era mai deştept şi mai hotărât decât părea. Cel mai bine ar fi fost să ia cu el o lopată, pentru orice eventualitate.
- – -
„Câţi lupi au fost transportaţi aici din zona de excludere de la Cernobîl?”
Terenul devenise în pantă, dar copacii denşi făceau imposibilă accelerarea ritmului suficient de mult pentru a descuraja interogatoriul subţire voalat al lui Serghei.
„Patru”, a spus Rapp. „Dar unul a murit aproape imediat şi nu a apucat să se înmulţească cu haita locală.”
Memoria lui neobişnuit de detaliată îi salvase fundul de prea multe ori ca să le mai poată număra, iar acesta devenea rapid un alt exemplu.
„Am înţeles că ai fost jucător de lacrosse, Mitch.”
Legendele lor includeau lacrosse pentru el şi biatlon pentru Azarov. Întotdeauna cel mai bine era să rămână cât mai aproape de adevăr.
„Da. Pe vremea şcolii.”
„Un sport intrigant. Am urmărit recent un meci la televizor.”
Rapp a calculat şansele ca asta să fie în jur de zero.
„Poate că ai putea să-mi lămureşti ceva. Ce înseamnă FOGO?”
„Face off get off”, a spus el, folosind o macetă pentru a tăia un tufiş care se deschidea spre o pantă plină de pietre.
În sfârşit, a fost posibil să accelereze suficient de mult pentru a-l face pe Serghei să pufnească în loc să dea din gură. Traseul până în vârful muntelui era în plin soare, fără practic nicio mişcare de aer. Rapp avea să-l ţină pe rus aproape de limită – nu suficient de tare pentru a-l face să ceară o pauză, dar suficient de tare pentru a-l face să sufere. Cu puţin noroc, inima lui va ceda.
Rapp a luat-o pe calea de cea mai mare rezistenţă, uitându-se înapoi la faţa sclipitoare a lui Serghei şi la Azarov care venea în spate.

Pământul de sub picioare era periculos de afânat, creând mici alunecări care lăsau dâre de praf ce duceau înapoi spre copaci. Rapp a ţintit spre un bolovan cu aspect confortabil, dar apoi s-a întors înainte de a-l atinge, găsind o linie şi mai abruptă spre vârful îndepărtat. Aşa cum era de aşteptat, Sergei nu l-a urmat, alegând în schimb să ia loc pe bolovan. Treningul îi era ud până la piele, la fel ca şi curelele de nailon care îi ţineau pistolul Makarov PM sub braţul stâng. Fără îndoială că purtase husa cu scopul de a intimida, dar acum probabil că regreta greutatea suplimentară.
„Cât mai durează?", a oftat el.
Rapp a întredeschis ochii spre creasta care se profila deasupra. „Poate două ore? „
„Şi de cât timp urcăm?"
„Cam zece minute", a spus Azarov.
„Cel puţin nu este încă cald", a spus Rapp. „Drumul de întoarcere va fi brutal."
„Şi am auzit că a fost o mulţime de activitate a urşilor în zonă mai târziu în cursul zilei", a adăugat Azarov.
Posibilitatea unui atac al unui animal a fost ultima picătură.
„Am o teleconferinţă cu Kremlinul în această seară devreme", a spus Serghei.
„Nu cred că o vom face", a răspuns Rapp, încercând să aibă un ton de regret sincer, dar trecând puţin pe lângă ţintă.
Rusul a dat grav din cap, în timp ce respiraţia lui începea în sfârşit să încetinească. „Mă tem că nu pot să o ratez."
„Nicio problemă", a spus Rapp. „O să ne îndreptăm şi ne vedem diseară în tabără."
Ofiţerul politic s-a uitat la ei, trecând de la o faţă la alta, oprindu-se în cele din urmă asupra lui Azarov.
„Nu aţi vorbit prea mult în timpul călătoriei noastre. De ce nu-mi spui puţin despre ce speri să realizezi cu cercetările tale?"
„Studiem persistenţa mutaţiilor genetice induse de radiaţii şi transmise prin generaţii de lupi."
„Asta sună ca ceva ce ai citit într-o carte."
„Ce vrei să spui?" spuse Rapp, venind în ajutorul lui Azarov. „Noi suntem biologi. Tot ceea ce vorbim a fost scos dintr-o carte."
Serghei şi-a întors atenţia asupra lui Rapp. „Eşti foarte convingător, Mitch. Dar prietenul tău de aici . . . Nu am încredere în el."
„Ce vrei să spui?" a spus Rapp. „În ce să ai încredere? O să mergem pe muntele ăsta, să dăm câteva săgeţi la câţiva lupi, să luăm câteva mostre de sânge şi să mergem acasă. Adică, ştiu despre toate chestiile care se întâmplă în Letonia, dar ce legătură are asta cu noi? Războaiele încep, războaiele se termină, nu se realizează nimic. Ştiinţa merge mai departe, omule."
Serghei şi-a aprins o ţigară, trăgând din ea şi lăsând fumul să i se rostogolească din gură în timp ce vorbea. „Prezenţa ta online este impresionantă, dar există un defect."
„Defect?" a spus Rapp, în timp ce Azarov privea cu o expresie din ce în ce mai moartă. „Despre ce vorbeşti?"
„Nu există nici măcar o singură imagine clară a feţelor voastre. Întotdeauna este puţin neclară, puţin distantă sau puţin umbrită. Care credeţi că sunt şansele să se întâmple asta?".
Destul de mici, de fapt. Fotografiile acelea fuseseră prelucrate într-un mod care le-ar fi făcut imposibil de identificat de către serviciile secrete ruseşti.
„Glumiţi? Cu telefoanele, oamenii fac un milion de poze pe minut şi toate sunt naşpa. Vrei să vezi cum arătăm? Te holbezi chiar la noi".
Serghei s-a ridicat în picioare. „Ne întoarcem în tabără şi mai vorbim. Poate facem nişte fotografii mai clare şi le trimitem la Moscova. Dacă totul merge bine, vă puteţi întoarce în cursul acestei săptămâni."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi lentă. „Nu am cum să te fac să te răzgândeşti?"
Ceva din vocea sau din expresia lui l-a alertat pe rus şi acesta şi-a lăsat jos ţigara, îndreptându-şi mâna spre pistolul încuiat sub braţ.
Rapp i-a trântit o palmă în nas, suficient de tare pentru a-l dezorienta, dar nu suficient de tare pentru a-l lăsa să cadă. Pistolul a ieşit, dar strânsoarea rusului nu mai era suficient de puternică pentru a-l împiedica pe Rapp să i-l smulgă din mână.

„Ce . . . . Ce faci?”, a spus el, împiedicându-se înapoi de bolovan în timp ce nasul îi vărsa sânge pe partea din faţă a treningului.
Rapp a ignorat întrebarea, lăsându-şi jos rucsacul şi scoţând o frânghie. I-a luat doar o clipă să confecţioneze un ştreang şi să-l strecoare în jurul gâtului lui Serghei. Rusul a intrat în panică şi a încercat să o scoată, dar Azarov i-a prins braţele la spate. Rapp a ataşat celălalt capăt al frânghiei în spatele rucsacului său şi a pornit din nou pe versantul muntelui. Serghei s-a împiedicat în urma lui, apucându-se de frânghie, dar fără a putea genera suficientă slăbiciune pentru a scăpa.
„Te-ai încurcat cu cine nu trebuia”, a spus Rapp peste căscatul bărbatului. „Noi, americanii, ne luăm cercetările în serios.”
Au ajuns pe creastă în puţin sub cele două ore pe care Rapp le prevăzuse. Serghei căzuse probabil în genunchi de cincisprezece ori în ultimii trei sute de metri, dar meritul era meritat. Grăsanul era încă în viaţă.
S-au dezbrăcat de rucsacuri şi au privit în partea din spate a muntelui, spre râu şi spre pustiul nesfârşit de dincolo. Serghei era în patru labe, smulgându-şi cu ghearele ştreangul de la gât şi gâfâind pentru a respira. În cele din urmă a încercat să se ridice în picioare, dar Azarov i-a trântit un picior în coaste şi l-a lăsat să se zvârcolească pe spate.
„Aici e abrupt şi îngust”, a spus Rapp. „O mulţime de roci libere. Un accident care aşteaptă să se întâmple.”
Azarov l-a apucat pe Serghei de glezne, iar Rapp i-a luat încheieturile mâinilor. L-au purtat pe bărbatul care se zbătea până la marginea pantei şi, după câteva legănări viguroase, i-au dat drumul. A ţipat în timp ce se arcuia pe terenul abrupt, tăcând din nou când a atins solul la treizeci de metri mai jos şi a început să se rostogolească pe pantă. Trupul său frânt s-a oprit în cele din urmă pe un bolovan la vreo trei sute de metri de vârf.
„Nu a început o alunecare”, a spus Rapp, dezamăgit.
„Poate că era prea uşor”.
Rapp a golit cea mai mare parte din conţinutul rucsacurilor lor şi a aruncat obiectele pentru a crea o dâră care făcea să pară că au coborât pe acelaşi drum.
Următoarea sarcină a fost mai dificilă: să împingă bolovani de pe un afloriment până când unul dintre ei a declanşat în sfârşit reacţia în lanţ pe care o căutau. Au ajuns la o alunecare evidentă care le-a îngropat majoritatea echipamentului, dar a lăsat corpul lui Serghei parţial vizibil.
„Cât timp crezi că mai avem?” a spus Azarov.
„Nu vor începe să se îngrijoreze până când nu vom avea o întârziere de cel puţin câteva ore. Încă câteva ore pentru a pune la punct o echipă de căutare şi apoi încă patru pentru a ajunge aici sus. Poate încă câteva zile până când vor fi siguri că trupurile noastre nu sunt în acea alunecare.”
„Nu prea mult timp”, a spus Azarov.
Rapp a sărit de pe cornişa din faţa lui şi a început să coboare pe pantă.

CAPITOLUL 46

LA EST DE ZHIGANSK
RUSIA
„INTRĂ!”
Vocea abia a trecut prin uşă şi Andrei Sokolov nu s-a conformat imediat, în schimb şi-a luat o clipă pentru a se aduna. Aceste vizite personale la unitatea medicală a lui Krupin erau lungi şi complexe – ceva pentru care generalul nu avea nici timp, nici energie. Totuşi, nu se putea face nimic. Secretul din jurul bolii lui Krupin şi gestionarea slăbiciunii crescânde a bărbatului devenea pe zi ce trecea mai critică.
Sokolov a intrat în cele din urmă în locuinţa opulentă a lui Krupin, dar în loc să-l găsească pe preşedintele rus zăcând în pat, acesta stătea în spatele unui birou modest, cu ochii limpezi şi purtând un costum de afaceri. Scuturarea uşoară a mâinii sale era un indiciu că se afla din nou sub influenţa stimulentelor doctorului Fedkin.

Şi mai îngrijorătoare era prezenţa lui Nikita Puşkin, care stătea în tăcere în colţul îndepărtat al camerei. Sokolov nu a văzut niciun motiv pentru a-l recunoaşte. El nu era nimic. O armă era la fel de periculoasă ca şi omul care o mânuia.
Atenţia lui Krupin a zăbovit o clipă asupra generalului său, apoi s-a întors la un televizor atârnat pe perete. Ecranul înfăţişa un survol la mare altitudine al Mării Baltice şi coloanele de fum care reprezentau soarta flotei ruseşti de acolo.
„Încotro de aici, Andrei?"
Sokolov fusese pregătit pentru o serie de recriminări specifice, dar nu pentru o întrebare atât de deschisă. S-a trezit în poziţia rară de a bâjbâi în căutarea unui răspuns.
„Luptăm în continuare, domnule."
Krupin a râs. „Aceasta este strategia pe care ai conceput-o pentru mine? Luptăm în continuare?"
„NATO a fost un adversar mai agresiv decât ne aşteptam. Dar, la baza lor, sunt slabi. Ei..."
„Slabă!" a strigat Krupin, sărind în picioare cu puterea pe care i-o dăduseră temporar stimulentele. „Jumătate din marina mea se află pe fundul oceanului, iar cealaltă jumătate este fie vânată, fie blocată în port. Iar tu nu ai făcut nimic."
„Capacitatea noastră de a ataca ţinte navale de pe teritoriul leton nu a fost pusă în funcţiune atât de repede pe cât am sperat. Am prioritizat aceste sisteme şi în patruzeci şi opt de ore vom fi în măsură să ripostăm împotriva navelor NATO."
„Ce nave NATO, Andrei? Din câte am înţeles, acestea abandonează Marea Baltică."
Sokolov nu a răspuns imediat. Deşi era adevărat, nu era sigur de unde a obţinut Krupin informaţia. Începuse presa internaţională să relateze despre retragere în timp ce el călătorea incomunicat de la Moscova? Sau preşedintele reîncepuse comunicarea directă cu ceilalţi comandanţi militari ai Rusiei?
„Sunt cu un pas înaintea ta, Andrei. Au atacat cu tot ce au avut ştiind că nu eşti pregătit. Iar acum îşi mută navele de suprafaţă vulnerabile şi îşi lasă submarinele să aprovizioneze insurgenţii. Nu par puternic. Arăt ca un idiot."
„Sunt conştient că am pierdut controlul asupra naraţiunii mediatice, dar îl vom recâştiga. Teroriştii letoni au comis o serie de atacuri brutale asupra trupelor noastre. Vom reuşi să recâştigăm simpatia poporului rus..."
„Credeţi că Rusia este condusă de a fi obiectul milei?" a strigat Krupin. „Eforturile noastre de dezinformare sunt moarte! Aţi oferit Occidentului inamicul extern de care avea nevoie pentru a pune capăt certurilor şi a se uni. Şi cum rămâne cu gloria la care poporul rus tânjeşte atât de mult? Ce li s-a oferit? Înfrângerea marinei noastre, sancţiuni economice în creştere şi capturarea unor oraşe locuite doar de oameni prea bătrâni sau infirmi pentru a pleca."
„Aceşti terorişti letoni vor..."
„Nu sunt animale afgane", a strigat Krupin, roşul feţei sale devenind vag nenatural în jurul ochilor bulbucaţi. „Presa internaţională îi prezintă ca pe nişte patrioţi curajoşi care încearcă să respingă invazia. Succesul acestei operaţiuni s-a bazat pe o victorie rapidă şi decisivă, lăudată de populaţia letonă de etnie rusă. O demonstraţie că ţara ar fi mai puternică susţinută de stabilitatea Rusiei, mai degrabă decât de agitaţia constantă a democraţiei."
Puterile i-au cedat şi şi-a pierdut echilibrul. Puşkin s-a pus imediat în mişcare, ajutându-l pe bărbat să se aşeze înapoi pe scaun.
„Domnule, nu vă simţiţi bine", a spus Sokolov. „Dr. Fedkin..."
„Fedkin nu are nicio importanţă", a spus Krupin, coborându-şi vocea la un nivel sustenabil. „Nu vor mai exista nici proceduri şi nici tratamente până când nu voi obţine controlul asupra acestei situaţii."
Sokolov a dat respectuos din cap, dar a simţit cum anxietatea i se adânceşte. Krupin nu a avut rezistenţa necesară pentru a conduce acest efort de război şi a fost din ce în ce mai mult împiedicat de incapacitatea sa de a face diferenţa între el şi Rusia. Victoria rapidă şi uşoară de care avea nevoie nu mai era posibilă. Sacrificarea atenţiei asupra bătăliei mai mari pentru a se concentra asupra supravieţuirii sale politice ar fi creat un dezastru lent din care ţara s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată. Acest război se referea acum la viitorul Rusiei, în timp ce Krupin devenea parte din trecutul său.

„Contactează-ţi omologii din Vest, Andrei. Reiterează faptul că am mutat arme nucleare în Letonia şi asigură-te că înţeleg că vor fi folosite la primul indiciu că insurgenţa letonă este ajutată din exterior.”
Era tocmai strategia greşită, concepută cu un om care gândea în termeni de zile şi săptămâni în loc de ani şi decenii. NATO îi surprinsese, într-adevăr, dar era prea devreme pentru a stabili dacă acest lucru va conta în rezultatul final al războiului. Cu siguranţă, un atac nuclear tactic ar putea deveni necesar în cele din urmă, dar momentul, ţinta şi represaliile ar trebui să fie atent analizate.
„Da, domnule.”
„Aceasta nu este o ameninţare în zadar, Andrei. Nu poate fi. Care este cel mai puţin populat oraş mare aflat la îndemâna armelor noastre?”
„Domnule, cred că noi...”
„Răspundeţi-mi! Nu mai am timp pentru eşecurile tale. Fiecare minut care trece fără o victorie îi întăreşte pe duşmanii mei din Moscova. Ei complotează împotriva mea. Pot să simt asta. Întotdeauna am fost capabil să simt asta.”
„Copenhaga”, a spus Sokolov, în cele din urmă. „Aproximativ trei sferturi de milion de oameni.”
„Atunci fă ameninţarea specifică – alegerea unui oraş mare cu o populaţie redusă îi va convinge. Vom vedea cât de mult este dispus Occidentul să sângereze pentru a încerca să recupereze o ţară care este de drept a noastră.”
„Înţeleg”, a răspuns Sokolov, neştiind ce altceva mai era de spus.
„Vreau să organizezi o videoconferinţă între noi şi restul comandanţilor mei militari, Andrei. Peste cincisprezece minute de acum încolo.”
„Atunci va trebui să mă scuzaţi ca să pot face pregătirile.”
S-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşă.
Ruperea alianţei occidentale şi renaşterea Rusiei erau la îndemână, dar avea să fie un drum lung şi dificil. Pumnul lor ar trebui să se închidă încet în jurul Letoniei, demonstrându-le naţiunilor din jur că NATO era neputincios să le protejeze. Campaniile de dezinformare pe internet ar trebui să fie extinse şi modernizate, întorcând ţările şi cetăţenii unii împotriva altora. Alegerea unor lideri autocraţi simpatizanţi ai Rusiei ar trebui să fie sprijinită. Haosul ar trebui să fie fomentat în Siria şi în Africa de Nord, în efortul de a crea o criză a refugiaţilor care să copleşească Europa.
Krupin începuse acest proces, dar era din ce în ce mai evident că nu mai era capabil să îl termine. Era timpul ca Sokolov să înceapă să pună bazele preluării controlului asupra Rusiei. Krupin trebuia izolat în aşa fel încât să poată fi folosit în continuare ca bază de putere, dar să nu fie implicat în generarea de strategii sau în stabilirea politicii. Forţa şi inteligenţa sa vor lipsi, dar aceasta era singura modalitate prin care Rusia ar putea trăi mai departe după imaginea sa.

CAPITOLUL 47

RUSIA CENTRALĂ

Fuseseră mai lenţi chiar şi decât cel mai rău scenariu al lui Rapp. Partea din spate a muntelui pe care coborâseră fusese mai înşelătoare decât se aşteptaseră, şi aproape că fuseseră doborâţi de două căderi de stânci separate. Mai rău, Azarov nu glumise când spusese că forma lui fizică scăzuse. Supraomul care fusese atunci când se antrena şase ore pe zi şi se îndopa cu PED-uri era doar o amintire acum.
Totuşi, nu era totul rău. Rusul era în continuare unul dintre cei mai buni cinci operatori din lume, iar haita de lupi se mulţumise doar să-i privească pe cei doi bărbaţi intrând pe teritoriul lor, în loc să-i sfâşie. Chiar mai bine, echipamentul care le fusese promis era chiar acolo unde trebuia să fie. Să străbată 70 de mile pe unul dintre cele mai accidentate terenuri din lume, fără mâncare sau apă, iar apoi să atace un depozit de muniţie fortificat cu beţe şi pietre, nu era ceva ce avea să iasă bine.
Rapp a scos o geantă impermeabilă din locul în care fusese îngropată şi a golit conţinutul pe jos. Corturile lor, sacii de dormit şi o plută erau deja aliniate în pământ – toate mărci disponibile în comerţ în Rusia. Geanta uscată conţinea mai multe echipamente tehnice, inclusiv echipamente de vedere pe timp de noapte, un GPS şi încărcătoare cu energie solară. Armele erau limitate la câteva puşti de vânătoare şi două pistoale Serdyukov SPS. Agenţia a primit note mari pentru că a pus laolaltă toate aceste rahaturi ruseşti

învechite, dar se îndoia că ar fi fost de ajuns pentru ca cineva să îi cumpere ca pe nişte amici într-o excursie de pescuit. Mai ales că trupul lui Serghei putrezea pe versantul acelui munte, iar al lor lipsea. Supravieţuirea depindea acum de a se mişca repede şi de a nu fi reperat.
În cele din urmă a găsit echipamentul lor de comunicaţii împachetat cu o grămadă de provizii ruseşti liofilizate. Borscht şi carne de vită Stroganoff? Trebuia să-l facă pe Azarov să citească etichetele.
A pornit un receptor radio prin satelit portabil pe care l-a găsit, folosind căştile Bluetooth incluse. Acesta era acordat la un post de radio în limba engleză din Moscova şi, în ciuda declaraţiilor guvernului, a reuşit să îşi facă o idee despre ce se întâmpla.
Toate discuţiile despre „ambuscada" NATO asupra navelor paşnice ale marinei ruseşti şi despre „retragerea laşă" ulterioară sugerau că forţele occidentale continuau să le dea o mamă de bătaie pe apă. Preţul ar fi fost însă ridicat. Era greu să nu se întrebe câţi bărbaţi şi femei cu care servise de-a lungul anilor se aflau acum pe fundul Mării Baltice. La fel de rău, se părea că Krupin ameninţase Copenhaga cu un atac nuclear. La ordinul „guvernului american trădător", „danezii laşi" îşi abandonau capitala. Bazându-se pe şansele pe care şi le dădea Rapp de a-şi îndeplini misiunea, spera că aceştia fugeau, nu mergeau pe jos.
Dincolo de asta, informaţiile erau greu de obţinut. Nu exista niciun stick cu o informare criptată sau rapoarte suplimentare privind efortul de război. Nici măcar o actualizare despre locul unde se aflau Krupin sau Sokolov. Nu era o mare surpriză. În acest moment, fuseseră lăsaţi liberi. Dacă ar fi fost prinşi, Agenţia ar fi spus că nu fusese niciodată reintegrat oficial în CIA după acţiunile sale din Arabia Saudită şi s-ar fi prefăcut că ignoră acţiunile sale. Dacă ar fi fost presat, Kennedy, ar fi invocat datoria sa personală faţă de Azarov şi ar fi subliniat ceva ce Krupin înţelegea mai bine decât oricine: dacă îl loveai pe Grisha Azarov, el avea să riposteze.
Aşa că, de acum încolo, viaţa lui va fi guvernată de necunoscut. Cât de bine era păzit centrul de tratament al lui Krupin? Cum puteau avea acces în clădire? La naiba, era măcar acolo sau ar fi încarcat o grămadă de personal medical şi câţiva îngrijitori buimac?
Tabăra lor a coborât în cele din urmă în umbră, forţându-l pe Rapp să îşi pună o geacă de puf în timp ce îşi umfla pluta. Puţin ajutor la pregătiri ar fi fost util, dar Azarov aţipea într-o grămadă de frunze lângă mal. Mai bine să-l aibă odihnit decât să se încurce cu pompele de picior şi verificările de arme.
- – -
„Îmi pare rău", spuse Azarov, apărând din copaci. „Nu credeam că voi dormi atât de mult."
„Viaţa bună poate fi distructivă", a spus Rapp arătând spre câteva legături de cârnaţi reci şi ceva care semăna cu o Pop-Tart rusească.
„Iar eu sunt cea mai dornică victimă a ei", a spus el, îndreptându-se spre mâncare. „Pot să fac ceva?"
„Nu. Suntem destul de bine împachetaţi."
Rusul s-a aşezat pe un buştean şi a luat o muşcătură de cârnat, studiind râul lat, care se mişca încet. „Este amuzant. Din ce în ce mai mult, când încerc să mă uit în urmă la viaţa mea, mă întreb ce s-a întâmplat. Tu ai ales asta. Eu m-am împiedicat în ea."
„O ultimă misiune."
El a dat din cap. „Nu mi-a păsat niciodată de ceilalţi. Sau de orice altceva, de fapt. M-am alăturat programului de atletism sovietic pentru că nu am avut de ales, iar părinţii mei au văzut în el o modalitate de a mă scoate din sărăcie. M-am înrolat în armată pentru că aveam nevoie de muncă şi pentru că eram bun la asta. Când Krupin m-a recrutat, am fost de acord pentru că era mai bine plătit decât Spetsnaz şi pentru că el nu este un om căruia să-i spui nu. Este interesant cum am venit din direcţii opuse pentru a ajunge în acelaşi loc."
„Da?" a spus absent Rapp, îndesând câteva obiecte esenţiale într-o geantă impermeabilă cu câteva pietre. O va atârna de partea laterală a plutei şi, dacă vor fi descoperiţi, o va tăia subtil.
Azarov a luat un alt cârnat şi a ronţăit gânditor un capăt. „Viaţa ta a fost condusă în întregime de pasiune. Moartea iubitei tale tinere te-a determinat să te alături CIA. Apoi, dragostea ta pentru ţară şi furia faţă de cei care o atacă te-au ţinut acolo."

Rapp a strecurat o puşcă între o ladă frigorifică şi marginea plutei, dar nu a răspuns. Era logic că Azarov ar fi ştiut multe despre el – SVR-ul avea, fără îndoială, totul, de la foaia matricolă de la facultate până la mărimea pantofilor. A fost o conversaţie ciudată cu omul care încercase să-l ucidă de mai multe ori.
„Am multe explicaţii de dat lui Cara", a continuat Azarov. „M-a forţat să fac un bilanţ al ceea ce sunt".
„Şi?"
„Nici măcar nu-mi amintesc numele şi feţele multora dintre oamenii pe care i-am ucis. Crezi că asta e rău? Sau e ceva mai rău?"
Rapp s-a aşezat pe marginea bărcii şi l-a examinat o clipă pe rus. Acum nu era momentul pentru introspecţie. Poate că făcuse o greşeală. Poate că n-ar fi trebuit să-l lase pe Coleman să se încurce cu insurgenţii letoni.
„Krupin va fi diferit."
„Răzbunare", a spus Azarov. „O oportunitate de a mă uita în ochii lui şi de a-i vedea cum se fac albii pentru ceea ce i-a făcut lui Cara. Ai crede dacă ţi-aş spune că este prima persoană pe care am urât-o vreodată? Este un sentiment ciudat de inconfortabil".
„Da", a spus Rapp, ridicându-se în picioare şi începând să tragă barca spre râu. „Este."

CAPITOLUL 48

LA EST DE ZHIGANSK
RUSIA
RAPP a rămas în umbră, învârtindu-se în cerc spre est şi fiind cu ochii pe clădirile dărăpănate şi pe deşeurile militare îngrămădite în jurul lor. Petrecuseră două zile pe râu şi apoi alte opt ore de mers prin păduri dese şi mlaştini umede pentru a ajunge acolo. Acum, însă, începea să se întrebe dacă nu cumva tot acel efort fusese în zadar.
Cerul era senin şi soarele de după-amiază nu lăsa prea multe lucruri ascunse. Chiar şi în strălucirea necruţătoare, nimic nu sugera că această facilitate era mai mult decât ceea ce părea – un cimitir pentru echipamente militare deteriorate şi învechite. Faptul că semnalul telefonului său prin satelit părea să fie bruiat era singurul lucru care îi dădea speranţa că capetele de ou ale Agenţiei nu o băduseră complet în bară. Irene se înconjurase de un grup de creiere, dar uneori aveau tendinţa de a se pierde în datele şi presupunerile lor. Minunat într-un birou cald şi uscat din Langley, dar de multe ori nu valora nimic în lumea reală.
În cele din urmă, a sesizat o mişcare în viziunea sa periferică şi s-a ghemuit mai jos, când un bărbat a devenit vizibil ţesându-se printre dărâmături. Purta hainele murdare şi zdrenţuite ale unui muncitor, plimbându-se pe lângă un depozit parţial prăbuşit cu o lipsă totală de urgenţă. Era logic să existe cineva postat în zonă – un coordonator al transporturilor, un catalogator al inventarului şi un factor de descurajare pentru oricine căuta să scotocească arme.
Rapp a folosit un set de binocluri compacte pentru a-l examina mai în detaliu. Nu avea trăsăturile asiatice ale oamenilor care locuiau în zonă, dar asta nu însemna mare lucru. Avea o constituţie filiformă în locul volumului asociat în mod normal cu cineva care lucrează în acest mediu, dar, din nou, ce dovedea asta? Că nu era un mare mâncător? Părea puţin mai interesat de linia copacilor decât se aştepta. Din nou, totuşi, şi ce dacă? Poate că era un afurisit de observator de păsări.
O creangă a pocnit în dreapta lui Rapp şi acesta s-a retras mai adânc în copaci, alegând un cuţit în locul armei ruseşti nesupuse pe care i-o pusese la dispoziţie Agenţia. După toate probabilităţile, nu ar fi fost necesar. Azarov încercuise instalaţia în cealaltă direcţie şi probabil că făcuse sunetul intenţionat pentru a-l avertiza de apropierea sa. Rapp a luat un băţ mic şi l-a rupt în mod audibil. O clipă mai târziu, rusul se târâse pe lângă el.
„Dacă aceasta este într-adevăr o instalaţie medicală de înaltă tehnologie, atunci Krupin a făcut o treabă grozavă pentru a o camufla. Ne pierdem timpul?"
Azarov a clătinat din cap. „Am trecut pe lângă o clădire aflată la nord de aici, în care un om stătea la intrare."
„Un tip a trecut şi pe lângă mine acum câteva minute. S-ar putea să funcţioneze şi aici."

„Doar că îl cunosc pe acest om. Badden Voronin. Unul din garda de elită a lui Krupin.”
Rapp a cercetat blocurile de zgură şi oţelul clădirilor, molozul care oferea o mie de locuri în care să se ascundă o forţă de securitate şi armele care păreau nefuncţionale, dar care puteau fi încuiate şi încărcate. Capetele de ou ale lui Irene au marcat din nou. Întrebarea era ce putea face în privinţa asta?
- – -
Uşa ruginită era în mod clar mai grea şi mai nouă decât orice altceva de pe clădirile din jurul ei. Voronin era aşezat sub o surplombă construită din mai multe straturi de metal ondulat care fusese lăsat lucios pe partea inferioară. Rapp scruta scena, zăbovind pentru o clipă asupra unui morman de oţel încâlcit şi de moloz, chiar după marginea acoperişului improvizat. „Uită-te la dreapta”, a şoptit el. „Vezi linia orizontală din grămada aia de vechituri?”.
Azarov a dat din cap. „Cred că sunt de fapt doi pereţi uniţi pe acea linie. Partea de sus poate fi împinsă peste.”
„Dacă s-au chinuit să construiască o astfel de barieră, poţi paria că au pus ceva greu în spatele ei.”
„De acord.”
„Acum că ai văzut locul, cu câţi oameni crezi că ne vom confrunta?”
În viaţa sa anterioară, Azarov ar fi fost implicat în instituirea acestui tip de măsuri de securitate. Totuşi, şi-a luat ceva timp de gândire.
„Afară, aş zice că cinci sau mai puţin. Krupin are o pasiune pentru secretomanie, iar dacă este bolnav, această pasiune va fi devenit o obsesie. Acestea fiind spuse, nu ar exista niciun motiv pentru ca el să dezvăluie scopul acestui loc gărzilor exterioare.”
Rapp a dat din cap. „Dacă aş fi în locul meu, l-aş prezenta ca pe un fel de centru de cercetare militară mai mult decât secretă. Dar înăuntru, ar fi greu de ascuns ce se întâmplă cu adevărat.”
„Corect. Înăuntru, m-aş aştepta să-i găsesc pe şeful gărzii sale personale şi pe Nikita Puşkin. Poate o mână de alţi oameni care au dat dovadă de loialitate oarbă în trecut.”
„Bine, atunci. Avem o clădire cu un singur punct de intrare vizibil, de aproximativ patruzeci de metri pătraţi. O uşă grea despre care cred că putem presupune că este încuiată. Amenajare interioară necunoscută. Un paznic vizibil, probabil un altul cu o plasare fixă de mitralieră, chiar în afara vederii. Cel puţin încă un paznic care se plimbă şi care va veni în spatele nostru dacă vom începe să tragem. Probabil mai mulţi. Poate mult mai mulţi. Mi-a scăpat ceva?”
„Nu ai spus nimic despre oamenii pe care presupunem că sunt înăuntru.”
„Greu de crezut că vom ajunge atât de departe.”
„Din nou, sunt de acord. Chiar dacă îl omorâm pe Voronin şi echipa lui din exterior, cum spargem uşa?”.
Rapp făcuse un inventar minuţios al echipamentelor militare scoase de la naftalină din instalaţie, având în minte tocmai această întrebare. Preferinţa lui ar fi fost să găsească ceva capabil să arunce în aer întreaga clădire în stratosferă şi să plece naibii de acolo. Krupin nu era atât de prost, totuşi. Ori nu fusese niciodată depozitat acolo un astfel de material, ori fusese îndepărtat.
„Ar putea CIA să ne facă rost de explozibili grei?” a întrebat Azarov, gândindu-se în mod evident la aceeaşi idee.
„Abia au reuşit să aducă pluta pe malul râului.”
„Atunci, oricât de mult aş vrea să-l văd pe Krupin mort – oricât de mult aş avea nevoie să-l văd mort – nu văd o cale de urmat.”
„Inacceptabil.”
„Am putea aştepta să iasă afară”, a sugerat Azarov.
„Asta ar putea fi peste zile sau chiar luni de acum încolo. Până atunci, marile oraşe ale Europei ar putea dispărea, iar NATO ar putea bombarda Moscova şi Sankt Petersburg.”
„Schimbări de gardă? Oameni care ies şi alţii care intră?”
Rapp a clătinat din cap. „Aşa cum ai spus, cei din interior ştiu că este bolnav, iar cei de afară probabil că nu. Părerea mea este că oamenii pe care îi are cu el au intrat înainte de primul tratament şi nu vor mai pleca până când nu se va vindeca sau va muri.”
„Atunci ne întoarcem la a nu avea nicio cale de urmat.”

Vântul se înteţea, zdruncinând metalul aruncat şi şuierând printre clădiri. Badden Voronin a aruncat o privire în sus, în timp ce acoperişul de deasupra lui se încordase de şuruburile care îl asigurau, apoi s-a întors să scaneze zona.
„Krupin te-a transformat într-o poveste cu fantome pe care duşmanii lui şi-o spuneau între ei", a spus Rapp în cele din urmă. „Ideea era că erai un bau-bau care se ascundea în umbră. Cât de multe ar putea şti cineva ca Voronin despre tine?".
„Foarte puţin", a spus Azarov. „Ne-am întâlnit, dar Krupin oferă informaţii doar în funcţie de nevoia de a şti – uneori mergând atât de departe încât creează intenţionat confuzie, chiar şi în rândul aliaţilor săi. Îi consideră pe cei mai apropiaţi oameni de el cele mai mari ameninţări şi este destul de eficient în a-i ţine în dezechilibru."
Era exact ceea ce Rapp dorea să audă. „Ar şti Voronin că ai demisionat?"
Azarov părea să-şi dea seama de ceea ce era întrebat şi şi-a analizat cu atenţie răspunsul. „Plecarea mea ar fi fost o umilinţă pentru Krupin. Iar faptul că nu mi-a pedepsit imediat trădarea ar fi putut să-l facă să pară slab."
„Şi chiar dacă i-ar fi spus ceva lui Voronin, ar fi putut fi doar o dezinformare. Nu este un om care să le spună oamenilor săi de securitate care este jocul său de lungă durată."
„Este posibil. Dar este la fel de posibil ca Voronin să aibă ordin să mă ucidă pe loc. De fapt, după ce i s-a întâmplat lui Cara, aş spune că e probabil."
Rapp citise evaluarea psihologică a lui Azarov şi un lucru ieşise în evidenţă – pasiunea omului pentru ordine şi predictibilitate. Fusese prea valoros pentru Krupin ca să rişte în orice operaţiune care nu era complet bătută în cuie. Nu făcea parte din lumea lui.
„Probabil este diferit de sigur."
„Mitch, eu..."
„Ascultă-mă. Nenorociţii ăştia se tem de tine. Şi nu au cum să fie siguri sută la sută de relaţia ta reală cu Krupin."
„Cred că eşti prea optimist."
Probabil că era adevărat, dar nu avea rost să recunoască asta. „Asta va funcţiona, Grisha. Tot ce trebuie să faci este să te duci acolo şi să o vinzi."

CAPITOLUL 49

CÂND au ieşit din copaci, Badden Voronin şi-a trântit imediat puşca de asalt la umăr. Stomacul lui Azarov s-a încleştat, dar s-a asigurat că nu era vizibil în exterior. În stânga lui, Rapp părea complet indiferent de situaţia lor. Omul de la CIA îşi petrecuse viaţa luptând împotriva unor inamici imprevizibili, motivaţi de religie şi de viziuni de martiriu glorios. O distanţă destul de mare faţă de oamenii calculaţi, obsedaţi de bogăţie şi putere pe care îi vizase Azarov.
Voronin a rămas aproape nemişcat, urmărindu-i cu ajustări minuscule ale armei sale. Era un fost ofiţer Spetsnaz extrem de talentat, a cărui loialitate faţă de Krupin era absolut de nezdruncinat. Ar fi fost nevoie doar de o uşoară mişcare a degetului său pentru a reuşi să facă ceva ce atâţia oameni muriseră încercând să realizeze.
Dar degetul lui nu s-a mişcat. Iar peretele de lângă el nu a căzut pentru a dezvălui amplasarea mitralierei care se afla inevitabil în spatele lui. Stătea acolo, cu ochii mari, răscolind ceea ce i se spusese şi încercând să calculeze cum se potrivea cu ceea ce vedea acum cu ochii lui. Se întreba cu disperare – aşa cum Azarov însuşi o făcuse de atâtea ori – ce aştepta Krupin de la el?
„Badden", spuse Azarov.
Salutul calm a părut să-l scoată pe bărbat din transă. „Colonelul Azarov. Ce căutaţi aici?"
Nuanţa de teamă din vocea lui a întărit încrederea lui Azarov. Nu era un om care să se teamă de o luptă. Nu, grija lui era că ar putea să îşi dezamăgească preşedintele şi ţara. Că îi scăpase vreo subtilitate din ordinele lui Krupin care i-ar fi permis să acţioneze decisiv.
„Aveam informaţii că este posibil ca CIA să fi găsit acest site", a spus Azarov. „Că au trimis o echipă pentru a încerca să-l asasineze pe preşedinte. Un alt atac laş ca cel pe care l-au comis la Moscova".

Ochii bărbatului s-au lărgit şi s-au îndreptat spre Rapp înainte de a privi dincolo de ei, în pădure.
„Cred că este o prostie”, a continuat Azarov. „Dar preşedintele nu ar fi preşedinte dacă nu m-ar trimite în sălbăticie zile întregi pentru a căuta nimic.”
În mod normal, nu ar fi fost atât de vorbăreţ, dar, în circumstanţele respective, părea potrivit. Şi a funcţionat. Krupin era un om care avea tendinţa de a cere imposibilul de la poporul său, adesea fără niciun motiv întemeiat. Voronin, care poate că trăia de luni de zile sub acea copertină ondulată, ar fi înţeles acest lucru mai bine decât majoritatea.
Şi-a coborât puşca şi, o clipă mai târziu, un tânăr a apărut de la adăpost în dreapta lui Azarov. Avuseseră dreptate în privinţa amplasării armelor.
„Domnule colonel”, a spus el cu respect.
Azarov l-a recunoscut, dar nu a putut pune un nume pe chip. I-a ignorat salutul şi în schimb a arătat doar spre uşă. Era ceea ce Cara numea momentul adevărului – de obicei cu referire la o nouă reţetă care se va dovedi necomestibilă sau la un val care îl va arunca de pe placă şi îl va trage în jos.
Voronin a ezitat o clipă şi apoi s-a întors să introducă un cod în tastatură.
„Stop!”
Strigătul disperat venea de la un bărbat pe care Azarov îl cunoştea de când era destul de tânăr. Unul dintre cei mai de încredere paznici ai lui Krupin, dar care îmbătrânise până la punctul de a-şi pierde avantajul în situaţii de luptă.
„Pavel!” a strigat Azarov, întorcându-se pentru a-l vedea pe bărbat sprintând spre ei cu o viteză de care nu l-ar fi crezut capabil. „Preşedintele te-a trimis aici, în...”
„Omoară-l! Omoară-l pe Grisha acum!”
Uşa deja aluneca spre uşă şi Voronin, fidel naturii sale, nu făcu nici un efort pentru a-şi apăra propria viaţă. În schimb, şi-a trântit pumnul în butonul de panică care începuse să o închidă din nou. Azarov s-a năpustit în faţă, apucându-l pe bărbat din spate şi răsucindu-i capul la o sută optzeci de grade, în timp ce gloanţele începeau să scânteieze pe metalul de lângă el.
A împins corpul lui Voronin peste prag şi s-a aruncat la pământ, rostogolindu-se chiar în momentul în care uşa s-a închis pe umerii şchiopi ai bărbatului. Putea auzi motorul electric încordându-se în timp ce trecea peste trupul celuilalt bărbat, ucis de Rapp într-un mod care nu era nici imediat evident, nici important.
L-a văzut pe Pavel căzând, dar nu din cauza impactului împuşcăturii pe care Rapp tocmai o trasese asupra lui. Bătrânul era încă impresionant, alunecând în spatele unui adăpost, în timp ce Rapp se străduia să atingă precizia sa normală cu pistolul rusesc necunoscut.
O împuşcătură dintr-o sursă necunoscută a lovit la doar un metru distanţă de Azarov, trimiţându-i cioburi de metal în braţ, în timp ce se târa peste Voronin şi se strecura în interiorul clădirii. S-a întins pe o parte, trăgând peste cadavru în încercarea de a-i oferi acoperire lui Rapp. Omul de la CIA rămăsese chiar în faţa gloanţelor unui lunetist încă invizibil şi a luat-o la înălţime, plonjând prin spaţiul îngust în timp ce uşa continua să pulseze, încercând să străpungă blocajul şi să se închidă complet.
O clipă mai târziu, Rapp se rostogolise în picioare şi lovea cu piciorul în trunchiul lui Voronin, în timp ce Azarov continua să tragă în jurul lui. Arma lui a rămas fără muniţie şi a strigat la Rapp, care i-a aruncat arma şi a continuat să încerce să scoată corpul din uşă.
În cele din urmă a reuşit să elibereze umerii lui Voronin, permiţând uşii să se deplaseze mai departe, oprindu-se din nou pe craniul acestuia. O ultimă lovitură şi bariera a reuşit în cele din urmă să se trântească.
Rapp a luat arma goală a lui Azarov şi a introdus un alt încărcător înainte de a trage două focuri de armă într-o tastatură fixată pe perete. A fost răsplătit cu o cascadă de scântei care probabil că ar fi făcut intrarea imposibilă pentru oamenii de afară. Faptul că ar face la fel de dificilă şi evadarea era ceva de care aveau să se îngrijoreze mai târziu.
- – -
Coridorul era îngust şi lipsit de ieşiri, obligându-i să schimbe prudenţa cu viteza în căutarea unui spaţiu de manevră. Azarov venea din urmă, paşii lui fiind inaudibili prin zbârnâitul din urechile lui Rapp.

În ciuda poziţiei lor tactice precare, Rapp a încetinit atunci când peretele din dreapta lui s-a transformat în sticlă. De cealaltă parte era o cameră mare plină de pacienţi, toţi meticulos fixaţi la paturile lor. Unii erau inconştienţi, alţii erau conectaţi la perfuzii, iar câţiva aveau aparate care respirau pentru ei. Cei care nu păreau a fi la un pas de moarte erau cu ochii pe el, strigând în tăcere şi strângându-se de legăturile lor. Văzuse multe în timpul petrecut la Agenţie, dar nimic ca asta. Azarov o numise. Krupin făcea experimente medicale pe propriii săi cetăţeni în speranţa de a-şi prelungi viaţa. Rapp îşi încrucişă privirile cu un bărbat musculos, tatuat, în jur de cincizeci de ani, făcându-l să se zbată şi mai tare, legănându-şi patul înainte şi înapoi pe podeaua de gresie. Oricine ar fi fost, înţelegea că cei doi bărbaţi murdari de cealaltă parte a geamului reprezentau o schimbare în echilibrul puterii. Iar el voia să facă parte din acea schimbare.

Rapp porni din nou la drum, lăsând fereastra în urmă şi apropiindu-se de o deschizătură în hol cu un diametru de probabil trei metri. Scruta tavanul şi nu găsi nicio cameră. Era posibil ca acestea să fie doar bine ascunse, desigur. Dar de ce să se deranjeze? Cel mai probabil, oamenii de securitate ai lui Krupin nu se aşteptau niciodată la o breşă şi, prin urmare, nu dăduseră prioritate supravegherii electronice. Cu toate acestea, Rapp s-a asigurat că semnalul său subtil cu mâna va fi vizibil doar pentru Azarov.

Rusul a înţeles şi a început imediat să sprinteze spre breşă. Chiar înainte de a pătrunde în gol, Rapp şi-a strecurat pistolul pe marginea zidului.

Pasajul nu era gol, aşa cum sperase. Un bărbat singur stătea la vreo cincisprezece metri distanţă, purtând un costum scump şi ţinând în mână un pistol personalizat asemănător cu cel pe care Azarov îl preferase în timpul carierei sale. Precizia şi viteza mişcărilor sale l-au identificat imediat ca fiind Nikita Puşkin. Azarov a căzut la podea şi a alunecat prin spaţiul liber cu o viteză impresionantă, dar nu la fel de impresionantă cum ar fi fost cu câţiva ani în urmă. Puşkin l-a ignorat pe predecesorul său, sărind în dreapta şi ajustându-şi ţinta spre Rapp. Au tras simultan, Puşkin în aer şi Rapp încercând să compenseze pentru arma rusă necunoscută, în timp ce îl urmărea pe Azarov în viziunea sa periferică.

Pushkin a aterizat pe un umăr, rostogolindu-se graţios după un colţ şi dispărând din vedere. Lovitura lui Rapp a fost trasă în afara liniei de tragere când cea a lui Pushkin – trasă din aer – i-a prins marginea mânecii şi i-a smuls mâna din ţintă. Începea să se plictisească de-a binelea de aceşti supermeni ruşi.

Azarov, aflat în siguranţă de cealaltă parte a breşei, se grăbea să se întoarcă spre ea când ţevile a două puşti de asalt au apărut după colţul din apropierea locului unde dispăruse Puşkin. Rapp se trase înapoi şi îi făcu semn lui Azarov să se îndepărteze în timp ce un jet de gloanţe începea să pulverizeze zidul din dreapta lui.

Rapp a clătinat din cap, indicând ceea ce era evident – că nimeni altcineva nu mai traversa acea breşă în altceva decât un tanc. Azarov s-a întors şi a început să fugă în cealaltă direcţie, în timp ce Rapp a luat un moment pentru a încerca să îşi dea seama cum nu se va transforma asta într-o adevărată harababură. Speranţa că ar putea să se strecoare şi să se strecoare afară fără să fie identificaţi nu fusese niciodată deosebit de realistă, dar acum dispăruse complet în oglinda retrovizoare. Spera din tot sufletul ca Kennedy şi Alexander să ştie ce făceau.

Armele au amuţit, poate că reîncărcau, dar probabil că îl aşteptau doar să se arate din nou. Era un impas pe care nu şi-l putea permite. Dacă voia să-şi ducă misiunea la bun sfârşit şi să aibă măcar o şansă cât de mică de a ieşi de acolo, trebuia să încline terenul de joc înapoi în direcţia lor. Şi pentru a face asta, avea nevoie de ajutor.

Rapp a alergat înapoi pe unde venise, trecând pe lângă peretele de sticlă pe care îl văzuse mai devreme şi împingând o uşă la capătul celălalt. „Vorbeşte cineva de aici limba engleză?”

A primit câteva asentimente, cel al bărbatului mare şi tatuat din spate fiind cel mai inteligibil. Rapp i-a tăiat calea, vorbind încet, astfel încât să poată traduce simultan pentru ceilalţi. „Trebuie să-i omor pe aproape toţi cei din această clădire.”

După vocile care s-au ridicat în jurul lui, toată lumea era de acord.

Rapp i-a înmânat bărbatului cuţitul pentru ca acesta să poată termina de eliberat şi s-a dus după un bisturiu care era suficient pentru a tăia legăturile unei femei de treizeci şi ceva de ani care părea a fi într-o formă destul de bună.

Cu o muncă de echipă dezordonată, a fost nevoie de mai puţin de două minute pentru a-i elibera pe toţi cei capabili să stea în picioare. Rapp îşi supraveghea armata, observând feţele palide, echilibrul îndoielnic şi felul în care se deconectau cu scârbă de la perfuzii şi monitoare. Cei mai mulţi aveau peste cincizeci de ani, unii prezentau urme de operaţii recente, iar alţii păreau parţial sedaţi. Nu era cel mai prost grup de aliaţi pe care îl avusese vreodată – niciunul nu l-ar fi împuşcat dacă le-ar fi întors spatele -, dar era pe aproape.
„Cum te cheamă?" îi spuse Rapp bărbatului mare în timp ce ajuta o adolescentă să se ridice în picioare. Avea ochii care riscau să fie înghiţiţi de adânciturile întunecate din jurul lor, dar reuşi să rămână în picioare când el îi dădu drumul.
„Yuri Lebedev."
„Armata?"
Bărbatul a dat din cap. „Timp de douăzeci de ani. Înainte să mă îmbolnăvesc."
„Mai ştie cineva de aici să mânuiască o armă?"
Lebedev a tradus şi singurul răspuns afirmativ a venit de la o femeie cu un aspect formidabil, care avea fără îndoială peste şaptezeci de ani. Nu era chiar Scott Coleman, dar va trebui să fie de ajuns.
„Ştie cineva dacă Maxim Krupin este aici?".
Numele a stârnit murmure furioase din partea grupului, dar Lebedev a reuşit să le reducă la tăcere. „Stă adesea la fereastră. Ultima dată a fost acum câteva ore. Trebuie să-l ucidem şi pe el?"
„La naiba, da. Singurul om care este în afara limitelor este cam de înălţimea mea şi la fel de murdar. Păr şaten deschis. Aţi înţeles?"
A tradus şi o femeie a protestat.
„Vrea să ştie despre doctori şi asistente."
„Spune-mi tu."
„Cred că sunt blocaţi aici ca şi noi."
„Atunci hai să vedem dacă îi putem recruta. Ştie cineva care este planul acestui loc?".
„Doar o parte din ea. Zona dintre aici şi locul unde se fac procedurile medicale."
„Bine. Du-mă acolo."
Grupul era suficient de mare pentru a umple holul, creând o ţintă uşoară pentru oricine cu o armă automată. Rapp şi Lebedev s-au mutat în faţă, iar restul grupului a început să se împrăştie în funcţie de abilităţi. Auzul îi revenise complet după schimbul de focuri de mai devreme, dar începea să îşi dorească să nu fi fost aşa. Sunetul picioarelor târâtoare şi al cuiva care vomita nu-i inspirau deloc încredere.
Se aflau la douăzeci de metri de prăpastia pe care o traversase Azarov, când un bărbat cu un AK apăru de după ea.
„Jos! „ a strigat Rapp, lăsându-se pe burtă în timp ce vuietul asurzitor al mitralierelor izbucnea.
Lebedev s-a întors şi a trecut printre oamenii din spatele lor, trântindu-i pe cei îngheţaţi la pământ. Se aflau într-o cutie mortală şi omul lui Krupin ştia cum să o folosească. Purta o vestă balistică, forţându-l pe Rapp să se îndrepte spre capul lui, care era parţial ascuns în spatele puştii de asalt pe care o ţinea în vizor. Prima lui încercare a ratat şi a înjurat la pistolul rusesc necunoscut. O femeie din spatele lui a ţipat când a fost lovită, dar el a ignorat-o, concentrându-se pe ţinta imprecisă a armei. A doua sa lovitură a lovit corpul puştii bărbatului şi schijele de la glonţul sfărâmat l-au lovit în plin în faţă. Era încă în picioare, dar acum trăgea orbeşte.
Rapp a sprintenat înainte, făcând unduiri în timp ce bărbatul îşi mătura arma înainte şi înapoi. L-a lovit jos, scoţându-i picioarele şi răsucindu-i puşca din strânsoare. O lovitură dură din capsa armei i-a crăpat fruntea şi apoi Rapp s-a retras, străduindu-se să audă pe cineva care ar fi putut veni în ajutorul camaradului lor. Nimic.
„Toată lumea e bine?", a întrebat el, dându-se înapoi spre grupul care încă zăcea pe podea. Pielea lor palidă şi halatele făceau un camuflaj surprinzător de eficient faţă de gresie şi probabil că salvase câteva vieţi. Din nefericire, albul steril al coridorului făcea, de asemenea, ca sângele să iasă în evidenţă ca şi cum ar fi avut propria sursă de energie. O femeie fusese lovită în piept şi zăcea întinsă pe o parte, privind fără să vadă la perete. În spatele ei, un bărbat care abia se descurca aşa cum era, primise un glonţ în coapsă. Era clar că nu se mai ridica, dar cei doi trăgători ai lui Rapp – Lebedev şi bătrâna – păreau nevătămaţi.

Rapp i-a aruncat puşca lui Lebedev şi apoi şi-a îndreptat atenţia spre fata cu ochii înfundaţi. „Ajută-l pe acest om să se întoarcă în zona medicală. Vezi dacă poţi opri sângerarea de la picior”.
Lebedev a tradus şi ea a dat din cap, părând puţin şocată. Dacă va fi capabilă să se adune şi să-i acorde bărbatului primul ajutor de care avea nevoie nu era probabil mai mult de cincizeci la cincizeci. Dar Rapp nu putea să facă din asta problema lui. Nu până când nu se terminase asta.

CAPITOLUL 50

AZAROV făcu o pauză când auzi împuşcături răsunând în clădire, dar apoi se hotărî să le ignore. Rapp avea să facă ceea ce făcea întotdeauna. Să-i omoare pe toţi cei care îi ieşeau în cale şi apoi să iasă cumva viu de partea cealaltă.
Holul se lărgea pe măsură ce el continua să coboare pe el, gips-cartonul proaspăt agăţat încă mirosea a vopsea albă care îl acoperea. S-a strecurat până la o uşă care avea balamale instalate, dar nu avea uşă, rotindu-se uşor în ea cu arma întinsă în faţa lui.
Spaţiul nu avea mai mult de trei metri pătraţi, cu grinzi expuse, ruginite şi fire electrice putrede atârnând din tavan. Ciudat de potrivit. La fel ca şi Krupin însuşi, întreaga clădire nu era altceva decât o coajă putrezită sub un furnir aplicat în grabă.
Azarov s-a strecurat înapoi afară şi a continuat să se deplaseze cu prudenţă pe coridor. Albul alb al acestuia îl ajuta să se concentreze, dar nimic nu-l putea transforma în omul care fusese odată. Indiferenţa care îi stabilise mâna de-a lungul atâtor operaţiuni dispăruse pentru totdeauna. Acum era condus de dorinţa de a-l face pe Krupin să sufere. Să se uite în ochii lui când viaţa se scurgea din ei. Dar şi mai copleşitoare era dorinţa de a o lua pe Cara acasă şi de a-şi petrece restul vieţii reparând ceea ce îi făcuse.
Nu ascunsese niciodată faptul că îl considera un bărbat care avea nevoie disperată să intre în contact cu emoţiile sale, dar acum nu era momentul potrivit. Deşi ura fusese un instrument eficient pentru Rapp şi pentru mentorul său Stan Hurley, era ceva ce el habar nu avea cum să folosească.
„Azarov!”
Vocea îl precedă pe bărbat, dar numai cu o fracţiune de secundă. Nikita Puşkin a apărut de la o uşă aflată la douăzeci de metri distanţă, purtând o vestă antiglonţ făcută, fără îndoială, de fostul armurier al lui Azarov. Mai rău era pistolul personalizat, care ar fi fost uşor, perfect echilibrat şi mortal de precis. Mai ales în mâinile lui.
Puşkin se plimba înainte şi înapoi prin holul larg, păstrându-şi adversarul în viziunea periferică. La acea distanţă, o lovitură în centrul de greutate ar fi fost o chestiune simplă, dar lovitura la cap necesară pentru a pune capăt confruntării ar fi fost extraordinar de dificilă. Chiar şi la apogeul antrenamentului lui Azarov şi cu propria sa armă, şansele de a ucide fără probleme ar fi fost mai mici de cincizeci la sută.
„Nu eşti decât un trădător, Grisha”.
„Pentru ce? Maxim Krupin nu este Rusia. Este un bătrân muribund care şi-a petrecut viaţa perpetuându-şi propria putere. Orice promisiune pe care ţara noastră a avut-o după căderea Uniunii Sovietice s-a dus acum. El a furat-o.”
„El v-a dat totul!”, a strigat tânărul.
„Bani. Femei. Frica şi deferenţa bărbaţilor puternici. Toate lucrurile care nu contează.”
Băiatul era tânăr, aşa cum fusese şi Azarov cândva. Uimit de tot ceea ce devenise şi aplecat sub greutatea datoriei pe care credea că o avea faţă de Krupin. Dar era mai mult decât atât. Azarov îl recunoscuse de la început pe Krupin pentru ceea ce era. Succesorului său părea să-i lipsească această claritate.
„L-am slujit cu credinţă pe Maxim ani de zile, Nikita. Am ucis nenumăraţi oameni, dintre care majoritatea nu erau vinovaţi decât de faptul că îi ameninţau puterea şi privilegiile. Dar apoi a venit timpul să îmi urmez viaţa.”
„Cu sute de milioane de euro de la el în contul tău bancar. Nu casa ta din Costa Rica a fost cea care a ars. A fost a lui.”
Azarov a simţit cum îi explodează furia, dar nu i-a permis să pună stăpânire pe el. „M-ai atacat pe mine şi pe femeia pe care o iubesc. Dar îţi înţeleg poziţia şi nu te învinovăţesc pentru asta. Eu sunt aici pentru Krupin. Nu pentru tine.”

„Prinţul de gheaţă, Grisha Azarov. Ţi-a păsat vreodată de el?”
Azarov a înaintat în timp ce se gândea la întrebare. Cu cât era mai mare distanţa dintre ei, cu atât mai mare era avantajul lui Puşkin.
„Nu.”
Zidurile de o parte şi de alta a coridorului păreau să fie limita mediului său de operare, dar era oare adevărat? Era posibil ca această parte a clădirii să fie acoperită cu acelaşi înveliş de gips-carton şubred pe care îl văzuse mai devreme? Şi, dacă era aşa, exista vreo modalitate de a determina unde se aflau stâlpii?
„Câţi dintre colegii şi foştii lui prieteni ţi-a cerut să omori sau să intimidezi, Nikita? Crezi că eşti diferită? Că se gândeşte la tine ca la un fiu? Bineînţeles că da. Este unul dintre cele mai mari daruri ale lui Maxim. Îi face pe toţi cei din jurul lui să se simtă ca şi cum ar avea un loc special în cercul său intim şi în inima sa. Tu eşti doar o unealtă, aşa cum am fost şi eu. Ceva ce va folosi şi va arunca.”
„Mincinosule!” a strigat Pushkin. „Habar n-ai ce simte el pentru mine!”
„Totul nu mai are niciun sens acum, Nikita. E un bătrân care se stinge. Când va muri, baza ta de putere va muri odată cu el. Vei fi vânat de oamenii care îi vor succeda. Se tem de tine.”
„Este mai puternic decât l-ai crezut vreodată, Grisha. Va supravieţui. Şi imaginează-ţi răsplata mea când îţi voi târî cadavrul sângerând în camerele lui.”
Azarov a continuat să înainteze. Puşkin nu părea să observe, sau poate că era prea încrezător ca să-i pese.
„S-ar putea foarte bine să mă omori, Nikita. Dar nu vei supravieţui unei confruntări cu omul cu care am venit aici. Crede-mă când îţi spun asta. Să nu mori aici. Nu pentru Krupin. Ia banii pe care i-ai primit, găseşte-ţi o femeie şi fă copii. Mori gras şi bătrân înconjurat de ei.”
Lovitura în cap era realizabilă acum, dar numai vag. O ratare l-ar fi expus la focuri de răspuns la care ar fi fost puţin probabil să supravieţuiască. Şi asta nu-i lăsa altă soluţie decât să facă ceva neaşteptat. Talentul, experienţa şi antrenamentul său nu mai erau suficiente. Va trebui să se bazeze pe noroc.
Pushkin se opri din plimbare şi îl privi în faţă. Sosise momentul, dar Azarov nu simţea frica pe care se aşteptase să o simtă după atâţia ani de amorţeală. Doar regret. Nu voia să-l ucidă pe acest băiat. Dar, mai mult, nu voia să moară. Nu era timpul pentru asta. Nu încă.
„Dă-te la o parte, Nikita. Lasă-mă să fac ceea ce am venit aici să fac.”
Viteza lui Puşkin era exact ceea ce s-ar fi aşteptat de la un tânăr cu istoria şi devotamentul lui. Mâna lui s-a ridicat într-o clipită, dar Azarov se avânta deja spre stânga. Mişcarea inexplicabilă l-a făcut pe Puşkin să ezite. Indecizia lui a durat doar o fracţiune de secundă, dar a fost suficientă pentru ca Azarov să reuşească să tragă o lovitură înainte de a se ciocni de perete.
A lovit cu toată forţa şi, aşa cum se rugase, gips-cartonul subţire a cedat. Planul său improbabil a funcţionat, dar execuţia nu a fost deloc perfectă. Un bolţ i-a prins umărul stâng, învârtindu-l într-o barieră de oţel care constituia probabil peretele estic al clădirii.
Spaţiul dintre metal şi gips-carton era mai mic de un metru lăţime, dar se întindea în întuneric în toate direcţiile. Opţiunile erau limitate. Putea să se mute în penumbră şi să aştepte ca Pushkin să vină după el, dar asta l-ar fi lăsat fără spaţiu de manevră. Să încerce să se strecoare prin spaţiul îngust în speranţa de a găsi o scăpare era o posibilitate, dar să se bazeze pe norocul orb de două ori într-o singură zi nu părea înţelept.
Neavând de ales, Azarov şi-a strecurat mâna de armă în jurul marginii găurii pe care o făcuse şi a tras orbeşte două dintre cartuşele rămase. Gips-cartonul nu oferea mai mult decât o protecţie psihologică, aşa că nu exista niciun motiv să nu-şi apropie un ochi de marginea acestuia şi să se uite pe coridor.
În mod miraculos, tirul disperat al lui Azarov îşi găsise ţinta. Nu o împuşcătură mortală, dar suficient pentru a-l pune la pământ pe cel mai tânăr şi pentru a-i face nereuşite eforturile de a se ridica în poziţie şezândă. Sângele care curgea din scalpul lui Puşkin era suficient de abundent pentru a sugera că dezorientarea lui era reală şi nu doar un truc menit să-l atragă pe adversarul său.
Azarov s-a apropiat cu prudenţă, ghemuindu-se pentru a ridica arma pe care tânărul o scăpase. A ţintit-o între ochii arzând de frică şi ură. Era o expresie pe care o mai văzuse de multe ori şi care îl umplea întotdeauna de repulsie. Nu din cauza a ceea ce spunea despre victimele sale, ci din cauza a ceea ce spunea despre el.

A apăsat pe trăgaci şi a simţit reculul frumos controlat pe mâna lui. Glonţul a lovit chiar deasupra podului nasului lui Puşkin şi acesta a căzut pe spate, capul lui făcând un zgomot umed când a lovit podeaua de gresie.
Azarov a clătinat imperceptibil din cap.
Fără rost.

CAPITOLUL 51

RAPP părea în sfârşit să fi trecut pe partea bună a şinelor. Pereţii albi ai spitalului şi luminile fluorescente făcuseră loc panourilor din lemn bogat, mulurilor aurite şi candelabrelor. Introducerea covorului îi reducea paşii la tăcere şi înăbuşea diversele rafale de focuri de armă care emanau din altă parte a clădirii. Împuşcăturile indisciplinate au fost urmate de focuri de răspuns ceva mai controlate – dar în mod clar disperate. Fluxul şi refluxul acestora sugera că gaşca lui de pacienţi dezordonată reuşise să doboare cel puţin două persoane. Să sperăm că unul dintre ei era Krupin. Nu numai că ar fi fost un sfârşit poetic pentru acel rahat, dar şi unul care ar fi păstrat mâinile Americii oarecum curate.
Desigur, şansele reale ca el să fie atât de norocos erau în jur de zero. Dar speranţa era eternă.
S-a apropiat uşor de o uşă din partea dreaptă a holului şi s-a uitat la clanţă. Lipsa unui mecanism de blocare sugera că nu avea să-l găsească pe Krupin acolo. Mai degrabă o magazie sau ceva asemănător, dar nu-şi putea asuma riscul ca cineva să ajungă în spatele lui.
A răsucit clanţa şi a aruncat uşa. Ţipetele au început în momentul în care arma lui s-a strecurat pe lângă montant şi apoi s-au transformat în scâncete îngrozite când a pătruns în deschizătură. Înăuntru se aflau trei femei şi doi bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în ţinută medicală. Camera părea să fie cartierul lor – cinci paturi înşurubate de pereţi şi două comode care probabil nu conţineau nimic mai mult decât halate curate. Un cărucior cu câteva echipamente de bază – o manşetă pentru tensiunea arterială, un stetoscop, mănuşi – completau conţinutul camerei. Tot ceea ce aveau nevoie pentru a supraveghea non-stop singurul lor pacient.
„Unde e Krupin?” a spus Rapp.
Doi dintre ei au arătat în direcţia în care se dusese.
Nu exista niciun motiv să nu-l creadă. Dacă analiştii CIA-ului aveau dreptate – şi trebuia să recunoască faptul că erau într-o serie câştigătoare – aceşti oameni fuseseră răpiţi la fel ca pacienţii pe care îi găsise. Rapp le făcu semn să iasă şi ei porniră în direcţia din care venise el. Cu cât avea mai mulţi oameni liberi, cu atât mai bine. Ignoranţa sa cu privire la dispunerea clădirii îl dezavantaja, aşa că orice haos pe care l-ar putea crea ar funcţiona pentru a reduce avantajul adversarilor săi.
Coridorul se curba spre dreapta, sfârşind în cele din urmă fără ieşire într-o uşă grea de stejar, proiectată mai mult pentru aspectul ei impunător decât pentru orice preocupare reală privind securitatea. O uşă demnă de cel mai puternic om din lume? Exista o singură cale de a afla.
Rapp se lăsă în genunchi şi trase două focuri de armă în montantul de lângă clanţă. Uşa se răsuci înapoi câţiva centimetri şi imediat se ridicară strigăte pe partea cealaltă. Rapp nu ar fi pariat prea mult pe abilitatea sa de a identifica vocea lui Maxim Krupin, dar tonul era greu de confundat – un om obişnuit să latre ordine şi să fie urmat. O altă voce a devenit audibilă – puţin ezitantă, dar totuşi fermă. Oricine ar fi fost şi oricare ar fi fost argumentul său, era clar că avea să piardă.
Nu era prea mult de lucru, dar totuşi Rapp putea face câteva presupuneri destul de solide. Krupin era încolţit în acea cameră cu cel puţin un paznic, şi voia ca omul să iasă şi să neutralizeze pe cel care tocmai trăgea în uşa lui. Paznicul, fiind un operator de top şi nu un nenorocit de idiot complet, voia să rămână la adăpost şi să aştepte întăririle care spera că mai respirau.
Mai multe strigăte au precedat o cizmă care a fulgerat la vedere şi a mai deschis uşa cu un şut de câţiva centimetri. Rapp a dat înapoi de-a lungul coridorului curbat până când abia a putut să ţină la vedere marginea cadrului uşii. O armă a apărut în jurul ei o clipă mai târziu, iar trăgătorul şi-a golit jumătate din încărcător în mod aleatoriu pe hol.
Rapp a răspuns cu trei focuri de armă plasate cu grijă, cusându-le pe peretele din dreapta cadrului. Au pătruns şi cel puţin unul şi-a atins ţinta. Nu că ar fi făcut pagube reale, dar impactul cu vesta antiglonţ a

bărbatului a fost suficient pentru a-l face pe acesta să se clatine peste crăpătura uşii. Începând să se obişnuiască cu arma sa rusească, Rapp a reuşit să pună următorul glonţ în tâmpla paznicului, lăsându-l să cadă pe covorul de pluş.
Rapp s-a repezit înainte, lovind uşa cu piciorul suficient de tare pentru a împinge cadavrul din drum şi apoi rostogolindu-se în camera slab luminată. Un bărbat în halat alb se îndrepta spre el, dar Rapp l-a recunoscut din şedinţa de informare preoperatorie pe care o alcătuise Claudia. Dr. Eduard Fedkin – după toate rapoartele, o fiinţă umană decentă care avea ghinionul de a fi medicul personal al lui Krupin. Motivul acuzaţiei sale a devenit evident o clipă mai târziu. Preşedintele rus se afla în spatele lui, ghemuindu-se pentru a se acoperi şi împingându-l înainte. Fedkin s-a izbit de Rapp, aruncându-l înapoi în timp ce Krupin se îndrepta spre armă. Mâna lui l-a prins pe Rapp de încheietura mâinii cu o forţă şocantă, în timp ce cei trei se ciocneau simultan cu peretele.
Krupin a ţinut mâna pistolului lui Rapp prinsă de perete în timp ce el a înfipt un pumn în orice ţintă pe care o găsea. Rapp a deviat loviturile frenetice în măsura în care a putut, în timp ce încerca să-şi dea seama ce naiba se întâmpla. Acesta nu era bătrânul muribund pe care Agenţia îl trimisese după el. Nenorocitul era mai rapid decât majoritatea tinerilor de 20 de ani şi lovea ca un camion Mack.
Când Krupin a aliniat o lovitură rotundă în partea laterală a capului lui Rapp, omul CIA a reacţionat în cele din urmă, ferindu-se şi lăsându-se dezechilibrat de impulsul bărbatului. O lovitură de picior în partea laterală a genunchiului a creat un pocnet audibil când oasele au cedat.
Krupin ar fi trebuit să se prăbuşească ţipând de durere, dar nici măcar nu părea să observe rana. Rapp l-a lovit din nou, de data aceasta suficient de tare încât să îndoaie articulaţia în lateral. Rusul a căzut în cele din urmă, dar, în loc să rămână jos, s-a târât frenetic spre peretele îndepărtat, târându-şi piciorul rănit după el.
Rapp începea să se întrebe dacă nu cumva îi acordase prea mult credit creierului lui Kennedy. Nici un echipament medical nu era imediat vizibil. Încăperea era dominată de un pat cu baldachin, un scaun supraaglomerat şi un banc de televizoare care transmiteau în tăcere ştiri de la diverse organizaţii internaţionale. În cele din urmă, ochii îi căzură pe doctorul care era parţial vizibil în spatele unui dulap masiv.
„Ce naiba a fost asta?”
Din fericire, Fedkin nu numai că vorbea engleza, dar a şi înţeles întrebarea.
„Stimulente”, a spus el, arătând spre o serie de pixuri aliniate pe un birou. La o examinare mai atentă, erau seringi – dintre care două păreau a fi goale. „Sunt extrem de periculoase, dar m-a obligat să le administrez.”
„Cine eşti tu?” a spus Krupin, încercând să se împingă în picioare, dar constatând că genunchiul său sfărâmat nu putea susţine manevra. Ochii lui injectaţi în sânge se umflau vizibil, iar mâinile îi tremurau.
„Ştii cine sunt.”
„Mitch Rapp”, a spus el printre dinţii încleştaţi. „Ce ai de gând să faci? Să mă omori? Şi apoi ce-o să faci? Să scap nevătămat din această clădire şi apoi să traversez Rusia până la o graniţă prietenoasă fără să fiu capturat?”
„Ceva de genul ăsta.”
Krupin a râs, prin maxilarul care îi tremura vizibil. „Preşedintele vostru şi europenii sunt îngrijoraţi de Letonia? Dacă se va descoperi că am fost asasinat de un agent CIA, Letonia nu va fi nimic. Veţi fi declanşat al treilea război mondial”.
„Sunteţi sigur?” a spus Rapp, ţintind arma între ochii bărbatului. „Cine sunt toţi aceşti oameni cărora le va păsa că eşti mort? Generalii pe care i-ai băgat în mizeria asta? Naţionaliştii care tocmai te-au privit cum le-ai scufundat jumătate din marină? Sau toţi politicienii ruşi trădători care aşteaptă să-ţi ia locul?”.
O parte din furia bărbatului a fost înlocuită de nesiguranţă, pe măsură ce mintea sa alimentată cu amfetamine începea să înţeleagă precaritatea situaţiei sale. „I . . . Pot să ţi-l dau pe Andrei Sokolov. Este în clădire.”
Rapp a închis un ochi, concentrându-se pe faţa din ce în ce mai palidă a lui Krupin peste vederea SPS-ului său Serdyukov. „Ce înseamnă Sokolov pentru mine?”.

„Asta e opera lui. El a vrut acest război. Nu eu. Recunosc că sunt bolnav. Putem spune că a profitat de situaţia mea şi voi ordona retragerea."
Rapp a continuat să ţintească. „Eu nu sunt de la Departamentul de Stat, Maxim. Nu lucrez pentru partea de negociere a guvernului american."
„Aşteaptă!", a strigat el. „Sunt dispus să fac concesii. Spuneţi-mi ce doriţi."
Chiar şi pe jumătate mort şi drogat ca un zmeu, Krupin nu era un om prost. Rusia era o forţă aproape pur distructivă în lume – o ţară consumată nu de a se îmbunătăţi pe sine, ci de a-i coborî pe toţi ceilalţi la nivelul ei. Iar Krupin era în spatele a toate astea. O ofertă de concesii majore din partea lui nu era ceva de care să dai din umeri. Pe de altă parte, cât valora cu adevărat acea ofertă? Chiar şi în ipoteza în care ar fi supravieţuit bolii sale şi ar fi reuşit să-şi păstreze puterea, ar fi renunţat la orice promisiune făcută în timp ce privea în jos pe ţeava unei arme.
Ca un politician desăvârşit ce era, Krupin i-a citit ezitarea. „Există o cameră de comunicaţii în clădire. O putem folosi pentru a-l suna pe preşedintele Alexander. Voi vorbi personal cu el. Putem face o înţelegere."
Rapp şi-a păstrat arma la ţintă, dar s-a uitat la doctorul Fedkin. „Care este starea lui?"
„Gravă", răspunse el cu ezitare.
„Aş prefera să nu te împuşc, doctore. Dar n-aş pierde somnul din cauza asta."
„Probabil în stare terminală", a corectat rapid bărbatul. „Va continua să se deterioreze şi probabil că va muri în trei luni. Ar fi un miracol dacă ar rezista şase."
Când Rapp s-a întors spre Krupin, faţa bărbatului rămăsese albă. Unul dintre produsele secundare ale faptului de a fi un dictator brutal era că oamenii aveau tendinţa de a îndulci tot ceea ce îţi spuneau. Adevărul crud spus într-un mod atât de direct nu părea să fie bine primit. Nu că ar fi contat. Rapp nu venise acolo ca să facă înţelegeri. A apăsat pe trăgaci.
În loc de zgomotul reconfortant al armei din mâna lui şi de mirosul de praf de puşcă, nu mai era nimic. Pistolul rusesc de rahat se blocase.
A înjurat în linişte sub respiraţie, încercând să acţioneze glisiera blocată în timp ce Krupin se târa disperat spre uşă. Ajunsese peste gardianul mort şi la jumătatea holului înainte ca Rapp să-l prindă de picior şi să-l tragă înapoi. Liderul rus se zbătea sălbatic, dar piciorul rupt îl împiedica să facă o pârghie reală. Seringile de pe birou erau la îndemână, iar Rapp a luat una şi a trântit-o în vițelul lui Krupin.
Reacţia a fost imediată – forţa şi disperarea lui au crescut până la punctul în care era ca şi cum ar fi încercat să ţină în braţe o pisică sălbatică. Rapp a apucat o altă seringă şi a căzut cu greutate pe bărbat, de data aceasta rupând acul în clavicula bărbatului. Rămăsese totuşi destulă barbă pentru a-l introduce în gâtul lui şi a apăsa pistonul.
Aceasta a fost cea care l-a împins pe Krupin peste limită. Corpul i s-a rigidizat şi respiraţia i-a rămas în piept. Rapp s-a dat înapoi, privindu-l pe rus cum se convulsiona câteva secunde înainte de a rămâne în cele din urmă nemişcat.
Rahatul ajunsese acum în mod oficial în ventilator.

CAPITOLUL 52

AZAROV îşi ţinea spatele lipit de lemnul lustruit din spatele lui, alunecând încet de-a lungul peretelui curbat. Nu existau prea multe îndoieli că se afla pe drumul cel bun. Pasajul trecuse de la un simplu coridor de spital la un nivel de opulenţă care ar fi fost la el acasă la Kremlin.
O uşă fin sculptată a intrat în vizor, confirmând descrierea făcută de personalul medical pe care îl interceptase cu câteva minute înainte. Şi mai grăitoare erau mortul care zăcea lângă prag şi găurile de glonţ de lângă zăvor.
Uşa se deschidea într-o cameră opulentă, mobilată cu un pat masiv şi diverse televizoare montate pe perete. Rapp dispăruse, dar îşi lăsase în urmă lucrarea. Krupin era întins pe spate, privind spre tavan, cu un picior rupt în mod grotesc şi cu seringile încă atârnându-i de gambă şi de gât. Nu era obişnuita împuşcătură în cap a omului de la CIA, dar nu mai puţin eficientă.

Azarov ştia că nu mai era nimic pentru el acolo, dar cu toate acestea se vedea incapabil să se mişte din poziţia sa de pe covorul îmbibat de sânge. Ce ar fi devenit el fără bărbatul care zăcea mort în faţa lui? Fără pregătire, bani şi educaţie? Fără educaţia sa de către stat, mai întâi în programul de atletism sovietic şi apoi în armată?
Un fermier ca şi părinţii lui şi părinţii lor înaintea lor? Posibilitatea asta părea aproape de râs acum. Acele zile îi veneau acum în minte doar în scurte flash-uri. Declanşate de mirosuri, de sunete sau de imagini pe care le întrezărea pentru scurt timp, amintirile se împrăştiau ca un fum în momentul în care încerca să le prindă.
Şi-a îndreptat arma spre Krupin, dar nu a simţit nimic din furia sau catharsisul aşteptat. Nu ar fi existat nicio plăcere de a trage în trupul lui fără viaţă. Cele câteva gloanţe care îi mai rămăseseră puteau fi folosite mai bine.
Azarov şi-a refăcut traseul prin coridor, permiţându-şi să se mişte ceva mai repede decât o făcuse mai devreme. Gărzile lui Krupin s-ar fi retras pentru a-l apăra, iar faptul că nu fusese decât una singură sugera că ameninţarea din interiorul clădirii fusese neutralizată.
A traversat în principala unitate medicală a clădirii şi a dat peste o scenă care i-a amintit de unul dintre filmele de groază cu buget redus pe care Cara le iubea atât de mult. Erau de obicei prost luminate şi interpretate atroce, cu poveşti improbabile care ajungeau la punctul culminant fie în sălile cazanelor, fie în spitale abandonate.
Andrei Sokolov, în uniformă de gală, se baricadase într-o sală de operaţii făcută în întregime din sticlă. În afara acelor pereţi transparenţi se afla un grup de oameni în halate de spital, unii cu capetele parţial rase, alţii sângerând de unde fuseseră recent scoase cateterele intravenoase.
Sticla fusese deteriorată de focuri de armă, dar rezista, iar Sokolov se refugiase în spatele unui aparat RMN. Unul dintre pacienţi, un bărbat mare cu antebraţele acoperite de tatuaje, şi-a aruncat AK-ul gol şi a sprintat spre uşa care ducea în incintă.
Azarov a privit, transpus, cum compatrioţii fantomatici ai bărbatului îl urmau cu viteze care variau de la o alergare completă la un salt nesigur. Sokolov a tras cu pistolul său de serviciu, ratându-l pe bărbatul mare şi lovind în schimb o femeie din spatele lui. A fost una dintre acele erori minore care puteau fi atât de fatale într-o situaţie de luptă. Ţinta lui fusese greşită cu doar câţiva centimetri, dar acum bărbatul era pe el. Au mai răsunat câteva focuri de armă înăbuşite, dar era imposibil de ştiut dacă au nimerit ceva în frenezia care a urmat.
Azarov se dădu înapoi în timp ce pacienţii îl trăgeau pe Sokolov spre o masă de operaţie pe care probabil că mulţi dintre ei o experimentaseră pe propria piele. Ar fi fost de dorit să-l interogheze pe bărbat, dar nu părea înţelept să încerce să se bage între acei oameni şi torţionarul lor. Nimic – nici măcar Mitch Rapp – nu avea să-i oprească din a-l sfâşia pe Sokolov.
- – -
„Am pierdut-o. Adu-o înapoi. Acum!”
Azarov recunoscu vocea care venea din camera din faţă şi se îndreptă spre ea, evitând buteliile de oxigen împrăştiate pe podea. Se părea că acestea căzuseră de pe un cărucior medical care fusese reconvertit în berbec. O improvizaţie pripită, dar eficientă. Uşa de oţel împotriva căreia fusese folosită atârna acum răsucită şi îndoită de balamalele deteriorate.
„Încerc!”, a venit un răspuns cu accent rusesc.
Azarov şi-a îndesat arma la brâu şi a păşit încet în uşă, cu mâinile deschise în faţa lui. Aşa cum era de aşteptat, s-a trezit cu ochii în ţeava armei lui Mitch Rapp. Omul de la CIA stătea în faţa unei bănci de echipamente de comunicaţii care era probabil singura conexiune a instalaţiei cu lumea exterioară. Şi-a coborât arma în timp ce Azarov a luat o poziţie care să-i permită să vadă pe oricine se apropia.
„Acolo!” a spus Eduard Fedkin, tastând frenetic la o tastatură. „Ar trebui să o ai înapoi.”
„Irene!” a spus Rapp în microfonul din faţa lui. „Mă auziţi?”
„S-a terminat?”, a venit vocea distorsionată a lui Kennedy.
„Da.”
„Există vreo şansă să fie interpretat ca fiind din cauze naturale?”
„Ar fi o exagerare.”

„Am înţeles. Care este situaţia ta?”
„Nu prea bună. Doctorul cunoaşte clădirea şi spune că nu există cale de ieşire.”
Rapp i-a indicat lui Azarov, care doar a ridicat din umeri şi a clătinat din cap.
„Da. Suntem terminaţi. Oamenii pe care Krupin îi are afară nu vor folosi explozibili serioşi pentru că vor crede că l-ar putea răni, dar vor ajunge aici mai devreme sau mai târziu.”
„Faptul că vei fi capturat şi identificat nu va fi de bun augur pentru relaţiile dintre Statele Unite şi Rusia.”
„Nu va fi bine nici pentru mine, Irene.”
A existat o scurtă pauză. „Am pe cineva care ar putea fi în măsură să te ajute, dar va dura ceva timp. Cât timp poţi rezista?”
„Depinde...”
Totul s-a întunecat pentru o clipă, înainte ca iluminatul de urgenţă să se aprindă.
„Adu-o înapoi!” a strigat Rapp.
„Cum?” a spus Fedkin. „Nu există energie electrică. Nu sunt inginer, eu...”
„Taci din gură”, a spus Rapp, îndreptându-se spre uşă. „Grisha. Ai găsit ceva?”
Azarov a clătinat din cap.
„Atunci poate că asta o să meargă în direcţia noastră.”
„Cum aşa?”
„Au tăiat curentul de afară. Ei văd deja asta ca pe o criză a ostaticilor şi vor folosi energia ca monedă de schimb. Putem juca pentru a câştiga timp.”
„Îţi admir optimismul, Mitch. Dar trebuie să recunosc că nu-l împărtăşesc.”

CAPITOLUL 53

RAPP a continuat să scotocească prin grămada de arme, luând o puşcă de asalt AN-94 şi verificând încărcătorul. Mai rămăseseră doar câteva cartuşe. Un 9A-91 era într-o stare ceva mai bună, cu aproximativ jumătate de încărcător rămas. Oamenii care îl priveau din spatele baricadelor improvizate purtau cu toţii aceleaşi expresii de aşteptare şi halate de spital pătate de sânge. Potrivit lui Azarov, acele pete erau cam tot ce mai rămăsese din Andrei Sokolov.
Cei mai mulţi dintre ei nu mai experimentaseră niciodată lupta înainte de acea zi, dar cu toţii o gestionau cu fatalismul pentru care ruşii erau renumiţi. Nu mai erau legaţi de paturi pentru a fi supuşi la experimente şi reuşiseră să se servească singuri cu o farfurie plină de răzbunare. În general, nu era o zi rea pentru un grup de oameni care se gândeau că vor muri în curând, într-un fel sau altul. Cel puţin acum au avut ocazia de a muri în forţă.
Îşi termină inventarul şi se îndreptă spre locul unde Azarov privea o ploaie de scântei pătrunzând în perete. Oţelul de acolo era mai şubred decât cel de pe uşă, dar tot formidabil. Oricine se afla afară pusese mâna pe un fel de unealtă de tăiere şi o folosea pentru a-şi croi drum prin ea.
„Cât mai durează?” a spus Rapp.
„Aş zice că patru ore. Câtă muniţie.”
„Suficientă pentru a face ceva zgomot, dar cam atât. Te-ai gândit la o listă de cereri de rahat care să-i lege pe oamenii lui Krupin?”.
Azarov avea de gând să se identifice ca terorist cecen şi să ofere o listă de cereri care să consume mult timp în schimbul eliberării lui Krupin. Ca planuri, era un rahat, dar ar fi câştigat ceva timp. Cât de mult era imposibil de ştiut.
„Încă lucrez la asta. Dar voi fi gata când vor trece.”
Rapp a aruncat o privire înapoi şi i-a făcut semn lui Eduard Fedkin. Spre deosebire de pacienţi, el şi echipa sa medicală păreau speriaţi. Până când fuseseră răpiţi şi închişi acolo, toţi îşi planificaseră vieţi lungi şi prospere. În afara acestor ziduri, aveau familii, prieteni şi cariere cu care nu terminaseră încă.
„Ce aveţi pe care îl putem folosi ca armă, doctore?”
„Armă? Ce vrei să spui?”
„Fii creativ. Am putea pompa anestezic prin tăietura aceea din perete şi să-i lăsăm inconştienţi pe cei de pe partea cealaltă?”

Medicul s-a şters la sudoarea care i se formase pe frunte. „Nu. Nu funcţionează aşa.”
„Atunci ce aveţi care este otrăvitor? Sau care să explodeze?”
„Avem medicamente care, administrate în doze potrivite, ar fi mortale. Aţi dovedit deja asta. Dar să explodeze? Nu ştiu. Echipamentul medical este proiectat să nu explodeze.”
„Trebuie să fie ceva.”
„Treaba noastră este să salvăm oameni. Nu să-i ucidem.”
Rapp l-a concediat cu un gest din mână şi a început să împartă armele pe care le strânseseră. „Nu trageţi decât dacă dau eu ordinul. Aţi înţeles?”
a tradus Yuri Lebedev în timp ce accepta o puşcă de asalt AS Val cu un încărcător aproape plin.
„Ce s-a întâmplat cu Krupin?”, a întrebat el.
„A murit.”
Fostul soldat a zâmbit cu cruzime. „Mi-aş fi dorit să fi fost eu cel care a apăsat pe trăgaci.”
„Şi eu”, a răspuns Rapp cu sinceritate.
Din păcate, Kennedy avea dreptate. Nu putea fi capturat aici. Chiar dacă ar fi reuşit să reziste la interogatoriu, nu ar fi durat mult timp ca serviciile secrete ruseşti să-l identifice. Pe de altă parte, dacă mureau cu toţii în acel loc, existau şanse mari ca America să scape basma curată. Ruşii ar fi presupus probabil că era doar un mercenar pe care Azarov îl angajase şi ar fi fost nerăbdători să-l îngroape împreună cu toate celelalte dovezi.
Prăbuşirea guvernului Rusiei în mijlocul unui război cu NATO ar crea suficient haos de unul singur, fără să fie nevoie de poveşti cu scurgeri de informaţii despre experimente medicale şi tumori cerebrale. Moartea lui Krupin ar fi fost pusă pe seama unui atac de cord sau a unor agenţi străini anonimi sau orice ar fi fost nevoie pentru ca ţara să nu explodeze singură din cauza pierderii omului lor puternic.
Singurul lucru care ar putea schimba asta era găsirea agentului de top al CIA închis într-o clădire cu cadavrul lui Krupin. Rezistenţii ruşi l-ar fi scos pe Rapp ca dovadă a tot ceea ce le spuseseră oamenilor lor despre Occident. Krupin ar fi fost prezentat ca un lider altruist care şi-a dat viaţa pentru ca ţara sa să nu fie încercuită de forţele occidentale. Cetăţenii Rusiei, neîncrezători până acum în efortul de război, l-ar fi susţinut pe deplin. Luptele s-ar extinde şi în celelalte state baltice şi în Ucraina. Presupunând că focoasele nucleare ar fi fost păstrate în silozurile lor, ar fi existat sute de mii de victime. Dacă ar fi zburat, atunci numărul acestora ar fi urcat la milioane.
Şah mat. După două decenii de activitate, se părea că, în cele din urmă, s-ar putea să fi rămas fără drum.
- – -
Zidul era aproape străpuns, dar îi luase mai mult decât dublul celor patru ore estimate de Azarov. Unul dintre pacienţi era un fost muncitor în construcţii şi venise cu o teorie credibilă pentru această întârziere – polizorul unghiular folosit era alimentat cu baterii şi avea nevoie în permanenţă de reîncărcare.
Cu doar câteva minute rămase, vântul începuse să împingă clapeta de oţel slăbită, creând un zgomot ritmic. În spatele lui Rapp, oamenii care nu aveau arme adunaseră tot ce găsiseră care putea fi folosit ca armă. Personalul medical părea încă ezitant, dar toţi ceilalţi păreau pregătiţi – poate chiar nerăbdători – să-i înfrunte pe oamenii care contribuiseră la întemniţarea lor acolo.
Scânteile au ajuns la pământ şi, o clipă mai târziu, secţiunea de zid a căzut înăuntru. Toată lumea s-a încordat, dar, spre cinstea lor, nimeni nu a tras. Rapp s-a îndreptat spre gaură şi a tras cu ochiul afară, scrutând haosul vizual al depozitului de muniţii. Nu exista nicio urmă a forţei despre care presupunea că îi încercase, deşi acum se afla un vehicul de transport de personal parcat la vreo douăzeci şi cinci de metri distanţă.
Azarov s-a deplasat alături şi a scanat scena cu o intensitate similară, dar, după câteva secunde, a ridicat pur şi simplu din umeri.
„Deschideţi un dialog”, a spus Rapp, iar Azarov a strigat în rusă câteva dintre cererile lor de rahat. Să sperăm, câteva fripturi şi o ladă de bere.
Niciun răspuns.
- – -
Rapp îi înţelegea pe oamenii lui Krupin că voiau să joace la rece, dar, după o oră de tăcere, începea să pară un pic prea rece. După aproximativ treizeci de minute, Azarov începuse să facă o serie de ameninţări

din ce în ce mai grafice. La patruzeci şi cinci, Rapp aruncase unul dintre degetele lui Krupin, care purta încă un inel cu însemnele Federaţiei Ruse. Tot nu a avut nicio reacţie.
După două ore, se săturase.
„Mă duc afară. Vrei să rămâi în spate?"
Azarov a clătinat din cap. „Aşteptarea morţii mă face nervos."
Le-au făcut semn celorlalţi să rămână şi au ieşit pe uşă, Rapp ţinând în mână un AN-94 şi Azarov strângând pistolul personalizat pe care îl luase de la Nikita Puşkin.
Se mişcau încet, măturându-şi armele fără probleme în timp ce căutau semne ale oamenilor lui Krupin. Dar nu era nimic. Doar sunetul vântului şuierând printre dărâmăturile din jurul lor.
„Grisha!" a strigat Rapp, în cele din urmă.
„Nu văd pe nimeni", a raportat rusul.
Rapp s-a îndreptat uşor spre vehiculul de transport, sărind pe bordul de rulare şi uitându-se pe fereastră. Era goală, cu cheile atârnând în contact. Să fi fost un truc? O singură cale de a afla. I-a făcut semn lui Azarov să plece înainte de a deschide portiera şi de a răsuci cheia. Dacă compartimentul motorului era plin de C4, problema lui de a fi identificat ar fi fost cu siguranţă rezolvată.
În loc de stâlpul de foc aşteptat, motorul a pornit şi a început să meargă la ralanti fără probleme. A alunecat din cabină şi i-a făcut semn lui Azarov să îl acopere în timp ce a tras de clapeta de pânză care acoperea spatele.
Era întuneric, dar putea să vadă suficient de bine ca să ştie că nu erau soldaţi acolo. Urcându-se înăuntru, a cotrobăit câteva secunde înainte de a se lăsa din nou la pământ.
„Ce este?" a spus Azarov.
„Pături, provizii medicale, mâncare şi apă".
„Nu înţeleg."
„Irene a mai scos un iepure din pălărie".
Azarov părea puţin dezorientat la aflarea veştii. Se aşteptase să moară şi acum avea probleme în a se adapta la ideea că viaţa i se întindea din nou în faţa lui.
Rapp începu să alerge înapoi spre depozit. „Să ne mişcăm! Trebuie să-i încărcăm pe aceşti oameni şi să plecăm naibii de aici înainte ca cineva din Moscova să se răzgândească."

EPILOGUL

LA EST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
„Eşti sigur că ai înţeles?" a spus Rapp.
„Sigur", a venit vocea neînsufleţită a Annei din cealaltă parte a cutiei de carton. „Este super uşoară. Pun pariu că este plină de perne. Din alea care au toate penele înăuntru. „
A admirat bravada, dar a dat înapoi pe rampa camionului de mutare, târându-se cu grijă.
„Ştii ce ar face acest drum mai uşor?", a spus ea.
„Un cal", a murmurat el.
„Un cal. Ştii, înainte de maşini, aşa se mutau lucrurile. În cărucioare pe care le trăgeau."
„Nu cred că lui Scott i-ar plăcea prea mult dacă ai da drumul unui cal în noua lui casă."
„M-aş opri la uşă!", a spus ea, tonul ei sugerând că era un idiot complet. „Dar nu ar mai trebui să cărăm lucruri atât de departe."
Anna a continuat să laude virtuţile animalelor de povară în timp ce treceau prin intrarea cu dale şi intrau într-o cameră de zi cu un perete orientat spre nord, făcut în întregime din sticlă balistică. Securitatea părea puţin cam laxă în proiectare, dar Coleman glumea că principala sa strategie fusese alegerea unui teren în afara razei de explozie din jurul casei lui Rapp.
Claudia se afla pe o scară deasupra şemineului, agăţând un tablou care fusese cadoul ei scandalos de scump de casă nouă pentru Coleman. Din câte îşi dădea seama Rapp, era un bizon pictat de un copil de nouă ani cu acces doar la culori primare. Totuşi, toţi ceilalţi păreau entuziasmaţi de el.

„Unde scrie că merge asta?” a spus Rapp.
Anna s-a chinuit puţin cu cuvântul mâzgălit pe o parte. „Lan . . . . ding.”
„Asta înseamnă chiar aici”, a minţit Rapp şi a ajutat-o să o pună pe o măsuţă de cafea. El o va căra pe scări când ea va adormi inevitabil pe canapea.
Coleman a apărut din bucătărie. „Ai golit camionul ăla?”
În ciuda timpului petrecut într-o peşteră letonă şi a unor schimburi destul de urâte cu ruşii, nu avea niciun semn pe el. Singurul lucru ieşit din comun era faptul că părul lui blond era tuns şi mai strâns decât în mod normal. Se pare că se apropiase puţin prea mult de o rachetă şi bliţul îi pârlise partea dreaptă a capului.
„Aproape!” a spus Anna. „Dar Mitch nu se străduieşte prea mult”.
„Nu? Atunci de ce să nu-i dăm o pauză. Pun pariu că tu şi cu mine putem termina mai repede fără ca el să ne tragă în jos.”
Ea a părut să fie de acord şi a pornit la drum cu fostul SEAL chiar în urma ei.
În calmul care a urmat – şi fără îndoială de scurtă durată – Rapp a luat o bere şi a căzut pe un scaun acoperit cu plastic. Televizorul sprijinit de perete părea să fie cuplat, aşa că a folosit telecomanda pentru a-l porni.
Nu a fost nevoie de prea multe căutări pentru a găsi un canal de ştiri care acoperea Rusia. Moartea lui Krupin fusese pusă pe seama cancerului său, iar Andrei Sokolov fusese prezentat drept personajul negativ. Un prieten de încredere care profitase de boala lui Krupin pentru a-şi urma propria agendă trădătoare. Yadda, yadda.
Prim-ministrul Utkin îşi consolida puterea mai repede decât se aştepta oricine. Avea sprijinul deplin al şefilor militari ruşi, dintre care cei mai mulţi se opuseseră încă de la început aventurii baltice a lui Krupin. Şi, bineînţeles, un mic ajutor pe sub masă din partea lui Irene Kennedy nu stricase. Încă una dintre multele ei înţelegeri cu diavolii din întreaga lume. Greu de plâns, totuşi. Utkin fusese cel care chemase câinii la depozitul de muniţie şi îl lăsase pe Rapp să transporte şobolanii de laborator ai lui Krupin peste graniţa finlandeză.
Trebuia să dea dreptate prim-ministrului rus. Tipul era un nemernic desăvârşit, dar nu mai era acel secundarist care arătase când fusese blocat în umbra lui Krupin. Trupele ruseşti se retrăgeau deja din Letonia şi, în ciuda distrugerilor lăsate în urmă, reuşise să facă această mişcare să pară mărinimoasă. De fapt, el numea deja scufundarea navelor militare ruseşti un act ilegal şi cerea despăgubiri.
Rapp a tras o gură din sticla de bere. Ruşii naibii.
A auzit paşi cunoscuţi venind în spatele lui şi apoi Claudia a căzut în poala lui.
„Ţi-ai pus tabloul la punct?”, a spus el în franceză.
„Arată fantastic! Ar trebui să luăm ceva de la artistul ăla. Am putea să-l atârnăm în sala ta de sport”.
„Presupun că glumeşti?”.
„Nu vei şti niciodată, nu-i aşa?”. Şi-a înfăşurat braţele în jurul lui şi s-a aşezat pe pieptul lui. „Anna şi cu mine suntem fericiţi să te avem acasă. Nu eram sigur de data asta.”
„Ce mai face Cara?”, a spus el, schimbând intenţionat subiectul. Operaţiunea se terminase şi el supravieţuise. Nu avea rost să revină asupra ei.
Ea a făcut o pauză suficient de lungă pentru a-i da de înţeles că îl lăsa în mod conştient să scape cu bine de deturnarea conversaţiei lor. „Bine. Vom folosi avionul lui Irene pentru a o transporta la Maui. Le-am găsit o casă frumoasă cu vedere la ocean. Grisha s-a gândit că acolo va fi mai fericită în timpul recuperării ei.”
Rapp a dat din cap şi şi-a îndreptat atenţia spre un videoclip care înfăţişa anihilarea aeroportului din Riga. Opera lui Coleman era chiar mai impresionantă la televizor decât fusese în realitate. Claudia a privit în tăcere alături de el câteva secunde înainte de a vorbi din nou.
„Unii oameni spun că a fost un lucru bun. Că NATO se angajează deja la o mai bună finanţare, o mai bună pregătire şi o mai bună coordonare.”
A clătinat din cap. „Politicienii se vor abate de la subiect. Vor începe să se plângă de bani şi în câţiva ani nimeni nu-şi va mai aminti de invazia din Letonia mai bine decât de invazia din Georgia”, a spus Rapp. „Situaţia rusă nu a fost niciodată complicată. Nu se poate discuta cu ei, nu pot fi ajutaţi sau transformaţi în aliaţi. Tot ceea ce poţi face este să îi reţii.”

A împins-o de pe genunchii lui şi s-a ridicat în picioare, golindu-şi restul de bere. „Istoria este un disc stricat, Claudia. Cel mai bun lucru la care putem spera este ca data viitoare să fie problema altcuiva.”

Mai multe din această serie
Kill Shot
Vince Flynn Collectors'...
Vince Flynn Collectors'...
Vince Flynn Collectors'...
Vince Flynn Collectors'...
Transfer de putere
Cartea 1

DESPRE AUTOR

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times VINCE FLYNN (1966-2013) a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits. American Assassin a fost lansat ca film de mare succes în 2017.
KYLE MILLS este autorul a optsprezece thrillere politice de succes din New York Times, printre care Supravieţuitorul pentru Vince Flynn şi Atacul patriotului pentru Robert Ludlum. Iniţial, şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, fost director al INTERPOL, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com.
EMILYBESTLERBOOKS.COM
FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU AUTORII, VIZIONAŢI VIDEOCLIPURI ŞI MULTE ALTELE LA SimonandSchuster.com
Autori.SimonandSchuster.com/Vince-Flynn
Authors.SimonandSchuster.com/Kyle-Mills
Facebook.com/EmilyBestler @EmilyBestler

Romane de Vince Flynn
Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills
Supravieţuitorul
Ordinul de a ucide
Inamicul statului

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2018 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă.
Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2018
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dvs. live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Designul copertei de Ervin Serrano
Fotografie copertă © cppzone.mail.ru/Depositphotos
Fotografia autorului de Peter Hurley
Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicaţie
Nume: Ovidiu Bălan: Mills, Kyle, Kyle, 1966- autor. | Flynn, Vince, 1966-2013.
Titlu: Flynn Flynn, 1966, 1966: Războiul roşu : un roman al lui Mitch Rapp / de Kyle Mills.
Alte titluri: La începutul titlului: Vince Flynn
Descriere: În antetul cărţii, în capul cărţii: Flynn Flynn: Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books. | New York : Emily Bestler Books/Atria, 2018. | Serie: „The New York Times”: Un roman de Mitch Rapp ; 15 Identificatori: LCCN 2018025858 (print) | LCCN 2018027307 (ebook) | ISBN 9781501190612 (Ebook) | ISBN 9781501190599 (hardback) | ISBN 9781501190605 (mass market)
Subiecte: LCSH: Statele Unite ale Americii. Agenţia Centrală de Informaţii-Ficţiune. | Rapp, Mitch (personaj fictiv)-Ficţiune. | Ofiţeri de informaţii-Ficţiune. | Ficţiune politică. | BISAC: FICTION / Thriller. | FICTION / Politic. | FICTION / General. | GSAFD: Povestiri de spionaj. | Ficţiune de aventură.
Clasificare: LCC PS3563.I42322 (ebook) | LCC PS3563.I42322 R43 2018 (print) | LCC PS3563.I42322 R43 2018 (print) | DDC 813/.54-dc23
Înregistrare LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2018025858
ISBN 978-1-5011-9059-9
ISBN 978-1-5011-9061-2 (ebook)